BİRİNCİ KİTAP

ÖFKE KRALI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

ANA HUANG

Çalma Listesi

"Empire State of Mind"- Jay-Z feat. Alicia Keys

"Luxurious" - Gwen Stefani

"Red" - Taylor Swift

"Teeth" - 5 Seconds of Summer

"Partition" - Beyoncé

"Pretty Boy" - Cavale

"All Mine" - PLAzA

"Can't Help Falling in Love" - Elvis Presley

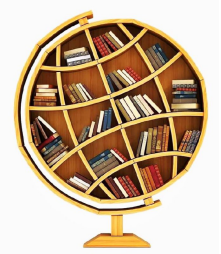
"We Found Love" - Rihanna

"Counting Stars" - One Republic

"The Heart Wants What It Wants" - Selena Gomez

"Stay" - Rihanna

İÇERİK UYARISI

Bu hikâye sansürsüz cinsel içerik, küfür, hafif dozda şiddet ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

1

Vivian

"Burada olduğuna inanamıyorum. Dostlarından birinin ev sahipliğinde düzenlenmiş değilse böyle etkinliklere asla katılmaz..."

"*Forbes*'un milyarderler listesinde Arno Reinhart'ı geçtiğini gördün mü? Zavallı Arnie bunu öğrendiğinde Jean-Georges'un ortasında sinir krizi geçirmiş..."

Fısıltılar, Frederick Yaban Hayatı Koruma Derneği'nin nesli tükenmekte olan hayvanlar için düzenlediği geleneksel bağış etkinliğinin yarısında başlamıştı.

Bu sene gösterinin yıldızı minik, kum rengi yağmur kuşuydu. Buna rağmen etkinliğin iki yüz konuğundan hiçbiri, havyarlı *cannoli*'leri* yerken ve *Veuve Clicquot*'ları yudumlarken kuşla ilgili konuşmuyordu.

"Ailesinin Como Gölü'ndeki evinde *yüz* milyon dolarlık tadilat yapılacağını duydum. Orası asırlık bir ev, bakım zamanı gelmiş olmalı..."

Giderek yoğunlaşan fısıltılara kaçamak bakışlar ve hülyalı iç çekişler de eşlik ediyordu.

Normalde buz gibi soğuk olan Manhattan yüksek sosyetesini böylesine heyecanlandıran kişinin kim olduğunu görmek için dönmedim. Pek de umurumda değildi. Benim gözüm, aşırı uzun topuklu ayakkabılarıyla hediye masasına doğru ilerleyen alışveriş merkezi vârisinin üzerindeydi. Kadın etrafına hızlıca bir bakış attı ve kişiye özel hazırlanmış hediye paketlerinden birini kapıp çantasına sokuşturdu.

Alışveriş merkezi vârisi masadan ayrılır ayrılmaz kulaklığıma konuştum. "Shannon, hediye masasında pembe kod. Kimin paketinin alındığını öğrenip yerine yenisini koy."

* Kızartılmış silindir hamur içine çeşitli dolgu malzemeleri doldurularak hazırlanan bir İtalyan yemeği. (ç.n.)

Bu akşamki paketlerin her biri sekiz bin doları aşkın değerde promosyon hediyesi içeriyordu ancak Denman'ın vârisiyle yüzleşmektense etkinlik bütçesini kullanarak masaya yeni bir paket yerleştirmek daha kolaydı.

Hattın diğer ucundaki asistanım inledi. "*Yine mi* Tilly Denman? O masadaki her şeyi satın alacak parası yok mu onun? *Üstüne* cebinde milyonları bile kalır."

"Evet ama mesele para değil, adrenalin arzusu," dedim. "Hadi iş başına. Masaya yeni bir paket yerleştirmek gibi yorucu bir görevi tamamladığın için yarın sana Magnolia Bakery'den ekmek pudingi ısmarlayacağım. Tanrı aşkına, Penelope'nin nerede olduğunu da öğren. Hediye masasının başında durması gerekiyordu."

"Ha ha," dedi Shannon alaycı ses tonumu fark ederek. "İyi, tamam. Hediye paketlerini kontrol edip Penelope'yi bulurum ama yarın *koca* bir paket ekmek pudingi bekliyorum, haberin olsun."

Hat sessizleşirken gülerek başımı iki yana salladım.

Asistanım hediye meselesini çözerken salonda dolaşıp küçük ya da büyük başka herhangi bir sorun var mı diye etrafı incelemeye başladım.

Bu işe ilk girdiğimde, konuk olarak davet edileceğim etkinliklerde görevli olmak tuhaf gelmişti fakat zamanla alışmıştım. Ayrıca gelirim sayesinde ebeveynlerimden biraz olsun ayrışıp bağımsız hissedebiliyordum.

Bu para, güven fonumun veya bana kalacak mirasın bir parçası değildi. Manhattan'da lüks etkinlikler planlayarak kendi emeğimle kazanıyordum.

Ben sıfırdan bir şeyler planlamanın getirdiği mücadele hissini seviyordum, zengin insanlar ise güzel ve lüks şeyleri seviyordu. Özetle her iki taraf da kazançlı çıkıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yapılacak konuşma için ses ayarlarını ikinci kez kontrol ettiğim sırada Shannon koşarak yanıma geldi. "Vivian! Onun burada olduğunu bana söylemedin!" diye tısladı.

"Kimin?"

"*Dante Russo*'nun."

Hediye paketlerine ve ses ayarlarına dair her şey kafamdan siliniverdi.

Bakışlarımı hızla ona doğru çevirip parıldayan gözlerini ve kızaran yanaklarını inceledim.

"Dante Russo mu?" Kalbim sebepsiz yere şiddetle atıyordu. "Ama davetiyeye olumlu yanıt göndermemişti."

"Eh, bunun gibi kurallar ona işlemez." Shannon heyecanla titremeye başladı. "Geldiğine inanamıyorum. İnsanlar *haftalarca* bu etkinliği konuşacak."

Az önceki fısıltılar birden anlam kazandı.

Bir lüks ürünler firması olan Russo Grup'un CEO'su Dante Russo; yakın bir arkadaşı, önemli bir iş ortağı ya da kendi düzenlemediği sürece halka açık etkinliklere nadiren katılırdı. Frederick Yaban Hayatı Koruma Derneği ise o kategorilerin hiçbirine girmiyordu.

Ayrıca Dante, New York'un en zengin ve dolayısıyla en gözde erkeklerinden biriydi.

Shannon haklıydı. İnsanlar bu etkinliği haftalarca, hatta belki aylarca konuşacaktı.

"Güzel," dedim aniden hızlanan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. "Belki toplum bu sayede yağmur kuşu sorunu hakkında bilinçlenir."

Asistanım gözlerini devirdi. "Vivian, yağmur kuşu sorunu kimsenin umurunda..." Duraksayıp etrafına bakındıktan sonra sesini alçalttı. "...*değil*. Yani nesilleri tehlikede olduğu için üzgünüm ama dürüst olalım, insanlar sırf gösteriş için buradalar."

Bir kez daha haklıydı. Ancak etkinliğe katılım sebepleri ne olursa olsun konuklar sayesinde güzel bağış toplanıyordu, böylece benim de işlerim yolunda gidiyordu.

"Gecenin asıl konusuna dönelim," dedi Shannon. "Dante çok iyi görünüyor. Smokinin bu kadar yakıştığı bir adamla hiç karşılaşmamıştım."

"Senin bir erkek arkadaşın var, Shan."

"Varsa ne olmuş? İnsanların güzelliğini takdir etmek de mi yasak?"

"Yasak değil ama bence yeterince *takdir* ettin. Şu anda çalışmak için buradayız, etkinlikteki konukları dikizlemek için değil." Onu nazikçe tatlı masasına doğru ittim. "Viyana tartoletlerinden biraz daha getirir misin? Tabak neredeyse boşalmış."

"Çok sıkıcısın," diye homurdansa da dediğimi yapmak için yanımdan ayrıldı.

Yeniden ses ayarlarına odaklanmaya çalıştım ancak bakışlarım gecenin sürpriz konuğunu görme ihtimalime karşın salona kayıp duruyordu. DJ masasının ve üç boyutlu yağmur kuşu maketinin ilerisindeki girişte toplanan kalabalığa baktım.

İnsanların ardında ne olduğunu görmek imkânsızdı ama dikkatlerini verdikleri kişinin Dante olduğuna banka hesabım üzerine bahse girebilirdim.

Kalabalık hareket ettiğinde aralarındaki boşluklardan siyah saçlar ve geniş omuzlar görününce şüphelerimde yanılmadığım ortaya çıktı.

Omurgamdan geçen ürpertiye engel olamadım.

Dante'yle sosyal çevrelerimiz bağlantılıydı ama hiç resmi olarak tanışmamıştık. Açıkçası itibarını bildiğim için durumun böyle olmasından memnundum.

Yine de adamın varlığı manyetikti ve odanın diğer ucunda durmama rağmen çekimini hissedebiliyordum.

Kalçamdan gelen ısrarcı bir titreşim, tenimdeki karıncalanmayı unutmamı ve Dante'nin hayran kulübünden bakışlarımı ayırmamı sağladı. Şahsi telefonumu çantamdan çıkarıp ekrana baktım.

İşin ortasında şahsi aramalara cevap vermemem gerekirdi ancak Francis Lau'nun çağrısını görmezden gelmek seçeneklerim dahilinde değildi.

Müdahale etmemi gerektiren herhangi bir acil durum olmadığından emin olmak için salona göz attıktan sonra en yakın tuvalete doğru ilerledim.

"Efendim, baba?" Yirmi yıllık pratiğin ardından sesime resmi bir ton katmak zor olmuyordu.

Eskiden ona babacığım diye seslenirdim. Fakat Lau Mücevherat'ın popülerlik kazanmasının ardından iki yatak odalı, dar evimizden ayrılıp Beacon Hill'deki bir malikâneye taşındığımızda ona baba diye seslenmemizi talep etmişti. Görünüşe bakılırsa bu hitap şekli daha "sofistike" ve "elit" sayılıyordu.

"Neredesin?" Kalın sesi kulağımı doldurdu. "Sesin neden yankı yapıyor?"

"Çalışıyorum. Telefonu açmak için tuvalete geldim." Kalçamı tezgâha dayarken işin detaylarını eklemek zorundaymış gibi hissettim. "Nesli tükenmekte olan yağmur kuşu için düzenlenen bir bağış etkinliği."

Derin bir iç geçirdiğinde gülümsedim. Babam insanların parti yapmak için böyle bahaneler üretmesinden hiç hoşlanmasa da bu tür etkinliklere katılıp bağış yapardı çünkü yapılması gereken buydu.

"Her gün yeni bir hayvanın neslinin tükendiğini öğreniyorum," diye homurdandı. "Annen sanki her hafta deniz ürünleri yemiyormuşuz gibi balıklar için bağış komitesine katıldı."

Eskiden estetisyen olan annem artık profesyonel olarak cemiyetin önemli simalarından biriydi ve bağış komiteleri onsuz eksik kalıyordu.

"Madem çalışıyorsun, konuşmayı fazla uzatmayacağım," dedi babam. "Cuma akşamı yemekte bize katılırsan çok seviniriz. Önemli haberlerimlz var."

Kibarca dillendirmiş olsa da bu bir rica değildi.

Gülümsemem aniden soldu. "Bu cuma mı?" Günlerden salıydı ve ben New York'ta yaşarken ailemin evi Boston'da bulunuyordu.

Onların standartlarına göre bile bu haber son dakika verilmiş sayılırdı.

"Evet." Babam fazla ayrıntıya girmedi. "Yemek saat tam yedide başlayacak. Geç kalma."

Hat kesildi.

Telefonumu kulağımdan çekmeden bir süre öylece dikildim.

Cihaz terli avucumdan kayınca yere düşmeden son anda tutup çantama geri koydum.

Tek bir cümlenin beni bir kaygı döngüsüne sokması çok komikti.

Önemli haberlerimiz var.

Şirkette bir şey mi olmuştu? Biri mi hastaydı, yoksa ölmek üzere olan bir aile üyesi mi vardı? Ebeveynlerim bir zamanlar beni tehdit ettikleri gibi evlerini satıp New York'a taşınmayı mı planlıyordu?

Zihnimde binlerce soru ve ihtimal dolaşmaya başlamıştı.

Hiçbirine cevabım olmasa da bildiğim bir şey vardı.

Lau Malikânesi'ne acil olarak çağrılmak hiçbir zaman iyiye işaret olmazdı.

2

Vivian

Ebeveynlerimin oturma odası, *Architectural Digest* dergisinin sayfalarından fırlamış gibiydi. Püsküllü kanepeler, oyma ahşaptan sehpaların arkasına en doğru açıda yerleştirilmişti. Porselen çay setleri ve pahalı ıvır zıvırlar birbiriyle rekabet halindeydi. Hava bile aşırı pahalı bir oda kokusu gibi soğuk ve şahsiyetsiz kokuyordu.

Bazı insanların evi olurdu. Benim ailem ise göstermelik bir mekâna sahipti.

"Tenin çok mat görünüyor." Annem beni eleştirel gözlerle inceliyordu. "Aylık yüz bakımına gitmeye devam ediyor musun?"

Karşımda oturduğu yerden bana bakan yüzü incimsi bir parlaklığa sahipti.

"Evet, anne." Yanaklarım zoraki gülümsememden dolayı ağrımaya başlamıştı.

Çocukluk evime on dakika önce adım atmıştım ancak çoktan saçlarını (fazla karışık) ve tırnaklarım (fazla uzun) konusunda eleştirilmiştim. Şimdiyse sıra cildime gelmişti.

Lau Malikânesi'nde sıradan bir akşam.

"Güzel. Kendini salamazsm, bunu sakın unutma," dedi annem. "Henüz evlenmedin."

İç geçirmemek için kendimi tuttum.

Moda tasarımcılarının numune ürünlerinin satışından bile daha amansız bir rekabet içeren Manhattan etkinlik planlama piyasasındaki başarılı kariyerime rağmen, ebeveynlerim hâlâ bir sevgilim olmamasma ve evlenmememe takılmış durumdaydılar.

Çalışmamı tolere ediyorlardı çünkü vârislerin boş boş oturması artık moda değildi. Ancak nesillerdir zengin olan elit insanların oluşturduğu camiada ayaklarının yere basmasını daha da garantileyecek bir damadı resmen *ağızlarından sular akıtarak* bekliyorlardı.

Biz de zengindik ama diğerleri gibi köklü değildik.

"Hâlâ gencim," dedim sabırla. "Biriyle tanışmak için çok vaktim var."

Daha yirmi sekiz yaşındaydım fakat ebeveynlerim, otuzuma basar basmaz *Crypt Keeper*'a* dönüşecekmişim gibi davranıyorlardı.

"Neredeyse otuz oldun," dedi annem. "Bundan sonra gençleşecek değilsin. Artık evliliği ve çocuk sahibi olmayı düşünmek *zorundasın*. Ne kadar beklersen seçenekler o kadar azalır."

"*Düşünüyorum* zaten." *Soyadının sonunda bir rakam olan bankacının tekiyle evlenmeden önce nasıl bir yıl daha özgür olabilirim diye düşünüyorum.* "Gençleşmeye gelince... Botoks ve estetik cerrahi bu yüzden var, değil mi?"

Ablam burada olsaydı şakama gülerdi ama maalesef ki onun yokluğunda esprilerim yanlış pişmiş sufle gibi sönüyordu.

Annemin dudakları gerildi.

Yanındaki babamın uçları grileşmiş kalın kaşları sert bir *V* şeklini aldı.

Altmış yaşında hâlâ fit ve dinç olan Francis Lau, gerçekten de bütün gücünü harcayarak CEO olmuş bir adam gibi görünüyordu. Küçük bir aile işletmesi olan Lau Mücevherat'ı otuz yıl içinde uluslararası dev bir şirkete dönüştüren babamın tek bir sessiz bakışı beni oturduğum yerde sindirmeye yeterdi.

"Ne zaman evlilik konusunu açsak şaka yapmaya başlıyorsun." Sesinden kınama akıyordu. "Evlilik şaka *değildir*, Vivian. Ailemiz için çok önemli bir konu. Ablana bak. Onun sayesinde şimdi Eldorra'nın kraliyet ailesiyle akrabayız."

Dilimi öyle sert ısırdım ki ağzım bakır tadıyla doldu.

Ablam, Eldorra kraliçesinin kuzeninin torunu olan bir kontla evlenmişti. Bu küçük Avrupa ülkesinin kraliyet ailesiyle "akrabalığımız" epey uzaktandı ancak babamın gözünde soyluluk unvanı görevini yerine getiriyordu.

"Şaka olmadığını biliyorum," dedim çayıma uzanırken. Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu. "Ama *hemen şu anda* düşünmek zorunda olduğum bir şey de değil. Birileriyle çıkıyor,

*1993 yapımı korku temalı "*Tales from the Cryptkeeper*" çizgi dizinin ana karakterine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

seçenekleri değerlendiriyorum. New York'ta pek çok bekâr erkek var. Doğru olanı arıyorum."

Tabii New York'taki pek çok bekâr erkeğin arasında rahatsız edici derecede eksantrik, tuhaf ya da pislik olmayan, aynı zamanda da heteroseksüel olanlarını bulmanın çok da kolay olmadığını dillendirmedim.

Son çıktığım adam beni "ölü annesiyle tanıştırıp onayını almak" için ruh çağırma seansına ikna etmeye uğraşmıştı. Elbette ki onunla bir daha görüşmemiştim.

Ama ebeveynlerimin bunu bilmesine gerek yoktu. Zengin ailelerin yakışıklı çocuklarıyla randevulara çıktığımı bilmeleri yeterliydi.

"Son iki yıl boyunca doğru kişiyi bulman için sana yeterince zaman verdik." Babam sözlerimden etkilenmiş gibi değildi. "Son... *ilişkinden* beri tek bir ciddi erkek arkadaşın olmadı. Evlilik konusunda bizim gibi ciddi düşünmediğin aşikâr. Ben de bu nedenle ipleri elime almaya karar verdim."

Dudaklarıma götürdüğüm fincan havada asılı kaldı. "Nasıl yani?"

Verecekleri önemli haberin ablamla ya da şirketle ilgili olduğunu sanmıştım. Ama ya...

Kanım dondu.

Hayır. Olamaz.

"Şöyle ki sana uygun bir eş adayı buldum." Babam bombayı üzerime atarken tek bir duygu belirtisi bile göstermedi. "Biraz uğraşmam gerekti ancak sonunda net karar verildi."

Sana uygun bir eş adayı buldum.

Haber göğsümü delip geçti ve özenle koruduğum soğukkanlılığımı neredeyse parçaladı.

Çay fincanım, tabağa gürültülü bir şekilde çarpınca annem kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

Bir kez olsun onun kınamasına kafa yoracak durumda değildim çünkü hâlâ duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum.

Güç oyunlarının eksik olmadığı dünyamızda görücü usulü evlilikler nadir olaylar değildi. Çünkü bizim gibiler genellikle evliliği

aşk için değil, ittifak kurmak için yapardı. Ebeveynlerim, ablamı sırf unvan için evlendirmişti ve bir gün sıranın bana geleceğini biliyordum. Sadece... bu kadar *yakın* olmasını beklemiyordum.

Şok, dehşet ve korkunun karışımından oluşan bir kokteyl içmişim gibi boğazım kavruldu.

Babamın "biraz uğraşarak" ayarladığı ömürlük bir anlaşmaya imza atmak zorunda bırakılacağıma inanamıyordum.

Her kadının duymak istediği şeyler.

"Yeteri kadar uzatmana izin verdik. Bu evlilik bizim için fazlasıyla faydalı olacak," diye devam etti babam. "Akşam yemeğinde onunla tanıştığında eminim sen de buna katılacaksın."

Kokteyl zehre dönüşüp iç organlarımı yavaş yavaş aşındırmaya başladı.

"Akşam yemeği mi? *Bu akşam* mı?" Sesim uzaktan ve tuhaf geliyordu, kötü bir rüyada gibiydim. "Neden daha önce söylemediniz?"

Görücü usulü evlilik haberiyle pusuya düşürülmek yeterince kötüyken müstakbel nişanlımla tamamen hazırlıksız halde tanışmaya mecbur bırakılmak bundan bin kat beterdi.

Annemin normalden daha eleştirel olmasına şaşırmamalıydım. Müstakbel damadı akşam yemeğine teşrif edecekti.

Midem çalkalandı. Yediğim ve içtiğim şeyler her an annemin kıymetli İran halısının üzerine yayılacakmış gibi hissediyordum.

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Akşam yemeği daveti, nişan haberi, yaklaşan buluşma... Zihnim gelişmelere ayak uydurmaya çalışırken karmakarışık olmuştu.

"Daveti daha bugün kabul etti. Programıyla alakalı bazı sorunlar çıkmış." Babam tişörtünü düzeltti. "Zaten onunla eninde sonunda tanışacaksınız. Bu akşam, bir hafta ya da bir ay sonra olması ne fark eder?"

Çok şey fark eder. Nişanlımla tanışmak için zihinsel olarak hazırlanmakla, onunla birdenbire akşam yemeğine zorlanmak arasında dağlar kadar fark var.

Cevabım dilimin ucuna kadar gelse de kendimi tuttum.

Ebeveynlere cevap vermek Lau ailesinde kesin surette yasaktı.

Artık bir yetişkin olsam da aile kurallarına bağlı olmam bekleniyordu ve itaatsizliğin sonucu her zaman azarlama ya da ceza olurdu.

"İşleri olabildiğince hızlandırmak istiyoruz," diye araya girdi annem hızlıca. "Düzgün bir düğün planlamak zaman ister ve nişanlın... detaylar konusunda hassas biri."

Daha ben adamla tanışmamışken ondan nişanlım olarak bahsetmesi çok gülünçtü.

"*Mode de Vie* dergisi geçen yıl onu kırk yaşın altındaki en gözde bekârlardan biri olarak listeledi. Zengin, yakışıklı ve güçlü biri. Dürüst olmak gerekirse baban bu sefer kendini aştı." Annem parıldayan bir yüzle babama bakarak hafifçe koluna vurdu.

Geçen sene Boston Cemiyeti Şarap Müzayedesi'nin organizasyon komitesine katılma hakkı kazandığından bu yana onu hiç böyle heyecanlı görmemiştim.

"Ne harika." Gülümsememi bozmamaya çalışırken dudaklarım titriyordu.

Eh, en azından buldukları adayın tüm dişleri yerinde olmalıydı. Beni ölüm döşeğindeki yaşlı bir milyarderle evlendireceklerini sanmıyordum.

Ancak ailem için para ve statü her şeyden önce gelirdi.

Derin bir nefes alıp zihnimi *o* yöne gitmemesi için zorladım.

Topla kendini, Viv.

Beni hazırlıksız yakalayıp biriyle tanışmaya zorladıkları için onlara ne kadar kızsam da bu konuda endişelenmeyi akşamı yemeğini atlattıktan *sonrasına* bırakabilirdim. Bu adaya evet demekten başka şansım yoktu çünkü hayır dersem beni anında evlatlıktan reddederlerdi.

Ayrıca müstakbel kocamın -midem yine çalkalandı- gelmesi an meselesiydi, şu anda olay çıkaramazdım.

Avucumu uyluğuma sürttüm. Başım dönüyordu ama ailemin evine her geldiğimde taktığım maskeyi çıkarmadım. *Sakin. Soğukkanlı. Saygıdeğer.*

"Eee," dedim boğazımdaki yumruyu yutup kendimi rahat konuşmaya zorlayarak. "Bu Bay Mükemmel'in bir adı var mı, yoksa yalnızca net servetiyle mi biliniyor?"

Mode de Vie'nin gözde bekârlar listesine giren herkesi hatırlamıyordum ama *aklıma gelen* birkaç kişi pek de iç açıcı isimler değildi. Eğer...

"Yabancılar tarafından net servetiyle biliniyor. Adını ise sadece seçilmiş birkaç dostu ve ailesi kullanabiliyor."

Arkamdan gelen beklenmedik, derin bir sesle omurgam sertleşti. O kadar yakınımdaydı ki, sözcüklerin sırtıma sürtündüğünü *hissedebiliyordum*. Hafif İtalyan aksanlı sesi güneşte ısınmış bal gibi yoğun ve kışkırtıcı şekilde tenimde kayıyor, sinir uçlarımı karıncalandırıyordu.

İçime bir sıcaklık yayılmıştı.

"Ah, işte buradasın." Babam gözlerinde zafer kazanmış gibi garip bir parıltıyla ayağa kalktı. "Böyle kısa bir süre içinde işlerini ayarlayıp geldiğin için teşekkürler."

"Kıymetli kızınızla tanışma fırsatını nasıl kaçırabilirdim?"

Kıymetli derken konuşmasında beliren hafif alaycılık, ses tonu nedeniyle hissettiğim tüm çekimi anında yok etti.

Damarlarım buz kesti.

Bu adam kesinlikle Bay Mükemmel değil.

İnsanlar konusunda iç sesime güvenmeyi zamanla öğrenmiştim ve şu anda içgüdülerim, bu sesin sahibinin tanışmamız konusunda benimle aynı hisleri paylaştığını söylüyordu.

"Vivian, misafirimize selam ver." Annem biraz daha gülümserse yüzü ikiye ayrılacaktı. Her an liseli âşık kızlar gibi yanağını eline yaslayıp iç çekmeye başlayacakmış gibi görünüyordu.

Rahatsız edici düşünceleri zihnimden atıp çenemi kaldırdım.

Koltuğumdan kalktım.

Arkamı döndüm.

Ve ciğerlerimdeki tüm havanın boşaldığını hissettim.

Gür, siyah saçlar. Esmer ten. Vahşi, erkeksi çekiciliğini arttıran hafif yamuk bir burun.

Müstakbel kocam, takım elbise içindeki bir afetti. Alışılagelmiş bir yakışıklılığa sahip değildi ama öyle kuvvetli ve ilgi uyandırıcı bir havası vardı ki, sadece varlığı bile yeni doğmuş bir yıldızı yutan kara delik gibi odadaki tüm oksijeni emiyordu.

Sıradan yakışıklılardan değildi. *Farklıydı.*

Sesinin aksine, yüzü fazlasıyla tanıdıktı.

Kalbim şokun ağırlığı altında ezilmek üzereydi.

İmkânsız. Babamın nişanlanmam için bulduğu adayın o olması mümkün değildi. Bu bir şaka olmalıydı.

"Vivian." Annem adımı azarlar gibi söyledi.

Doğru. Akşam yemeği. Nişanlı. Tanışma.

Kendimi zorlayarak şok halinden çıkıp gergin ama nazik bir gülümseme takındım. "Vivian Lau. Sizinle tanışmak bir zevk."

Elimi uzattım.

Tokalaşmak için elini kaldırmadan önce birkaç saniye geçti. Avuçlarımız birbirine değdiğinde sıcak gücünü ve kolumu saran elektrik akımını hissettim.

"Annen birkaç defa söylediği için adını çoktan öğrendim." Kelimeleri tembel bir şekilde yuvarlaması bunun şaka olduğunu ima eder gibiydi ancak gözlerindeki sertlik tam aksini söylüyordu. "Dante Russo. O zevk bana ait."

Sesinde yine hafif ama keskin bir alaycılık duyuluyordu.

Dante Russo.

Russo Grup'un CEO'su, Fortune 500* efsanesi. Üç gece önce Frederick Yaban Hayatı Koruma Derneği etkinliğinde herkesi heyecanlandıran adamın bizzat kendisi. Dante Russo sadece gözde bekâr değildi, dillerden düşmeyen *o* bekârdı. Her kadının istediği ama kimsenin elde edemediği münzevi milyarderdi.

Otuz altı yaşındaydı, işiyle evli olmasıyla ünlüydü ve şimdiye dek bekâr hayatını bitirmeye niyetli olduğunu hiç göstermemişti.

Peki onun gibi biri neden görücü usulü evliliği kabul etmişti?

"Kendimi net servetimle tanıtırdım," dedi Dante. "Ancak bu akşamki yemeğin amacı düşünüldüğünde, bunu yaparak seni yabancı kategorisine sokmak nezaketsizlik olur."

Tebessümünde bir gram sıcaklık yoktu.

Esprimi duyduğunu bu şekilde hatırlatması yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Niyetim kötü değildi ama herkes tarafından

* ABD'deki en yüksek net ciroya sahip 500 kurumu sıralayan bir iş dünyası dergisidir. (ç.n.)

gizlice yapılsa da başkalarının parasıyla ilgili toplum içinde konuşmak görgüsüzlüktü.

"Çok düşüncelisiniz." Soğuk yanıtım utancımı maskeledi. "Endişe etmeyin, Bay Russo. Net servetinizi merak etseydim Google'dan bakabilirdim. Eminim ki bu bilgi de efsanevi cazibenizle alakalı hikâyeler gibi internette kolaylıkla bulunabilir."

Gözlerinden bir parıltı geçti ama yemi yutmadı.

Bunun yerine bakışlarını benimkilere dikip bir anlığına bekledi. Ardından elini benimkinden çekip ilgisiz ve mesafeli bir şekilde vücudumu baştan aşağı süzdü.

Elim sıcaklığıyla karıncalanmış durumdaydı ama bedenimin geri kalanında, bir ölümlünün yüzüne sahip olan bir tanrının hissiz soğukluğu geziniyordu.

Dante'nin bakışları altında kaskatı kesildim. Birdenbire Cecelia Lau tarafından onaylanmış tüvit döpiyesimin, inci küpelerimin ve kısa topuklu ayakkabılarımın fazlasıyla farkına varmıştım. Bu akşam, annem öyle istediği için en sevdiğim kırmızı rujumun yerine daha nötr bir renk ruj bile sürmüştüm.

Bu ebeveynlerimi ziyaret ederken tercih ettiğim standart üniformamdı ve dudaklarının incelmesine bakılırsa Dante'yi pek de etkilememişti.

Hem rahatsızlık hem de sinir karışımı bir his midemi sararken amansız, kapkara gözleri yine benimkileri buldu.

Henüz sadece birkaç kelime etmiştik ama iki şeyden katiyetle emindim.

Birincisi, Dante'nin gerçekten de nişanlım olacağıydı.

İkincisi de mihraba ulaşamadan birbirimizi öldürme ihtimalimizin oldukça yüksek olduğuydu.

3

Dante

"Düğün altı ay sonra gerçekleşecek," dedi Francis. "İşleri fazla uzatmadan düzgün bir kutlama planlamak için yeterli bir zaman. Fakat ilişkinin kamuoyuna hemen duyurulması gerek."

Gülümserken, ılımlı ses tonuyla yüz ifadesinin altındaki yılam saklamakta iyi iş çıkarıyordu.

Evlerine geldiğimde hemen yemek odasına geçmiştik, bu yüzden konuşma kısa süre içinde düğün meselelerine kaymıştı.

Tenimin altında tiksinti dolaşıyordu. Kızının bir Russo'yla ilişkisi olduğunu tüm dünyaya derhal duyurmayı *tabii ki de* isterdi.

Francis gibi adamlar sosyal konumlarını yükseltmek için her şeyi yaparlardı. Büyükbabamın ölümünün hemen ardından *kendi* ofisimde bana şantaj yapacak cesareti bulmak da buna dahildi.

Hiddet tüm göğsümü kapladı. Bana kalsaydı New York'tan tek parça halinde ayrılmasına izin vermezdim ama ne yazık ki ellerim bağlıydı -tabii mecazen- ve onları *çözmenin* bir yolunu bulana dek uslu durmak zorundaydım.

Elbette bu her dediğini yapacağım anlamına gelmiyordu.

"Hayır, gerçekleşmeyecek." Parmaklarımı şarap kadehime sarıp Francis'i boğazladığımı hayal ettim. "Kimse bu kadar kısa sürede biriyle evleneceğime inanmaz. Ortada bir sorun olduğu düşünülür."

Kızınızın hamile olduğu ve yıldırım nikâhı kıymamız gerektiği gibi bir sorun. Sıkkın bir ses ve ifadesiz bir yüzle yaptığım ima herkesin sandalyesinde rahatsızca kıpırdanmasına neden oldu.

Kendimi dizginlemekte hiçbir zaman başarılı olmamıştım. Eğer bir şeyden hoşlanmıyorsam karşımdakinin bunu bildiğinden emin olurdum. Ancak zor zamanlar zorlu tedbirler gerektirirdi.

Francis'in dudakları inceldi. "O halde ne önerirsin?"

"Bir yıl çok daha mantıklı olur."

Bu evliliğin *asla* gerçekleşmemesi en mantıklısıydı ama maalesef bu bir seçenek değildi. Bir yıl uygundu. Francis'in kabul edebileceği kadar kısa, benim şantaj kanıtlarını bulup yok etmeme yetecek kadar uzundu. En azından öyle umuyordum.

"Kamuoyuna duyurmayı da sonraya bırakmalıyız," diye devam ettim. "Bir ay yeterli. Bu süreçte düzgün bir hikâye oluşturabiliriz. Çünkü kızınızla daha önce hiçbir yerde birlikte görünmedik."

"Hikâye bulmak için bir aya gerek yok," diye patladı.

Yüksek sosyetede görücü usulü evlilikler yaygın olsa da taraflar arka plandaki hikâyeyi saklamak için ellerinden geleni yaparlardı. İki ailenin sırf statü için birleştiğini kabul etmek görgüsüzlük sayılıyordu.

"İki hafta," dedi Francis. "Vivian'ın senin evine taşındığı hafta sonu ilişkinizi duyuracağız."

Çenem kasıldı. Yanımdaki kadının da gerildiğini fark ettim. Düğünden önce evime taşınması gerektiği haberine hazırlıksız yakalandığı helliydi.

Francis'in sessiz kalmak için koyduğu şartlardan biri buydu ama o günün gelmesini hiç istemiyordum. Kişisel alanımın işgal edilmesinden nefret ederdim.

"Senin ailenin de bu ilişkinin mümkün olan en kısa sürede duyurulmasını tercih edeceğinden eminim," diye devam etti Francis, *aile* kelimesine hafifçe vurgu yapmıştı. "Sence de öyle değil mi?"

Kıpırdanıp bakışlarını kaçırana kadar gözlerinin içine baktım.

"Pekâlâ, iki hafta olsun."

İlişkinin duyurulma tarihi önemli değildi. Tek amacım düğün planlamalarını onun için olabildiğince zorlaştırmaktı.

Önemli olan düğün tarihiydi.

Bir yıl.

Fotoğrafları bulup nişanı atmak için bir yılım vardı. Büyük bir skandal olacaktı ama itibarım bu darbeyi kaldırabilirdi.

Ancak Lau ailesi için durum çok farklıydı.

Bu akşam ilk defa gülümsedim.

Francis tekrar kıpırdanıp boğazını temizledi. "Mükemmel. Duyuruyu tasarlamak için birlikte..."

"Ben kendim tasarlarım."

Dik bakışlarını görmezden gelip şarabımdan bir yudum daha aldım.

Konuşma davetlilere, çiçeklere ve asla umursamadığım diğer milyonlarca konuya kaydı. İçimde öfke kaynarken Francis ile karısının konuşmalarına kulaklarımı tıkadım.

Bir cuma gecesi Santeri anlaşması üzerinde çalışmak ya da Valhalla Kulüp'te kafamı dinlemek varken bu ailenin saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmıştım.

Yanımdaki kadın yemeğini sessizce yerken düşüncelere dalmış gibiydi.

Birkaç dakikalık gergin sessizliğin ardından sonunda konuştu. "Uçuşunuz nasıldı?"

"İyiydi."

"New York'ta buluşabilecekken zaman ayırıp buraya kadar geldiğiniz için sağ olun. Son derece yoğun olmalısınız."

Dana etimden bir parça kesip ağzıma attım.

Lokmamı yavaşça çiğnerken Vivian'ın bakışlarının göğsümde bir delik oluşturduğunu hissedebiliyordum.

"Ayrıca bir insanın banka hesabındaki sıfırların sayısı ne kadar fazlaysa konuşma kapasitesinin o kadar az olduğunu duydum." Hoş ses tonunun altında gizli bir keskinlik vardı. "Bu söylentinin ne kadar doğru olduğunu kanıtlıyorsunuz."

"Sizin gibi bir cemiyet hanımefendisinin yabancılarla beraberken para konuşmasının görgü sınırları dışında olduğunu bilmesi gerekmez miydi?"

"Burada anahtar sözcük görgü, evet."

Dudaklarımdan bir gülümsemenin hayaleti geçti.

Normal şartlar altında ondan hoşlanabilirdim.

Güzel bir kadındı ve şaşırtıcı şekilde sivri dilliydi. Kahverengi gözleri zekâyla bakıyordu. Ayrıca paranın satın alamayacağı, doğal zariflikte bir kemik yapısına sahipti. Fakat inci küpeleri ve *Chanel* tüvit döpiyesiyle annesinin karbon kopyası gibiydi. Sosyal statüsünden başka bir şeyi umursamayan tutucu vârislerden bir farkı yoktu.

Üstelik Francis'in kızıydı. O şerefsizin ailesine doğmak kendi suçu olmasa da umurumda değildi. Güzelliği, ailesinden kalan kara lekeyi silemezdi.

"Bir misafirle bu şekilde konuşmak *görgülü* birine yakışmaz," diye takıldım alçak sesle. Tuza uzanırken kolum onunkine değince gözle görülür bir şekilde gerildi. "Ebeveynlerin duysa ne der?"

Vivian'ın tüm psikolojik engellerini bir saatten az bir süre içinde tespit etmiştim. Mükemmeliyetçilik, çatışmadan kaçınma, ebeveynlerinin onayına çaresizce ihtiyaç duyma sorunları yaşıyordu.

Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı.

Gözlerini kıstı. "*Misafirlerin* de en az ev sahipleri kadar nezaket kurallarına uyması gerektiği söylenir. Nazik bir sohbet sürdürmeye çalışmak gibi mesela."

"Öyle mi? Bu nezaket kuralları, *Stepford Kadınları** fabrikasından çıkmış gibi giyinmeyi de içeriyor mu peki?" Kıyafetine ve incilerine bir bakış attım.

Cecelia gibi kadınların böyle kıyafetler giymeleri umurumda olmazdı fakat Vivian o demode giysilerin içinde, çuval bezine sarılmış elmasa benziyordu. Bunu görmek beni sebepsizce öfkelendirmişti.

"Hayır ama hoş bir akşam yemeğini kaba davranışlarla mahvetmeyi *içermediği* kesin," dedi genç kadın soğuk bir tavırla. "Takım elbisenize yakışacak güzel bir terbiye satın almanız yararınıza olabilir, Bay Russo. Bir lüks ürünler firmasının CEO'su olarak çirkin bir aksesuarın, kombininizi nasıl mahvedeceğini biliyor olmanız gerekirdi."

Dudaklarımın bir gülümsemeyle daha gerildiğini hissettim. Hâlâ minikti ama diğerinden daha sağlamdı.

O kadar da sıkıcı değilsin demek.

Ne yazık ki annesi tam o anda konuşmamıza dahil olarak eğlencemi bozmayı seçti.

"Tüm Russoların Como Gölü'ndeki aile mülkünde evlendiği doğru mu? Tadilatın önümüzdeki yaz biteceğini duydum. Düğünden önce yani."

* Evi ve ailesiyle abartılı sayılabilecek kadar mükemmel şekilde ilgilenen, evin tüm sorumluluklarını tek başına üstlenmeye çalışan, fazlasıyla hamarat kadınlara takılan isim. Stepford Kadınları adlı kitap ve filmden sonra kullanılmaya başlanmıştır. (ç.n.)

Düğünün hatırlatılmasıyla kaslarım gerilirken gülümsemem yok oldu.

Gözlerimi Vivian'dan ayırıp Cecelia'nın hevesli yüzüne baktım.

"Evet," derken sesim gergindi. "Russo düğünleri on sekizinci yüzyıldan beri Villa Serafina'da gerçekleşir."

Bu villayı yaptıran büyükbabamız ona karısının adını vermişti. Ailemin kökenleri Sicilya'ya kadar dayanıyordu ancak daha sonra Venedik'e göç etmiş ve lüks tekstil ürünleri ticaretine girerek bir servet biriktirmişlerdi. Venedik'teki ticaret patlaması sona erdiğinde çoktan çeşitli alanlara yönelmiş oldukları için parayı ellerinde tutmayı başarmış ve Avrupa'nın dört bir yanından mülkler satın almışlardı.

Şimdi, yüzyıllar sonra, akrabalarım dünya genelinde pek çok şehre -New York, Roma, İsviçre, Paris- dağılmış durumdaydı ama Villa Serafina aile mülklerinin en değerlisi olarak kalmıştı. Aile evimizi maskaralıktan ibaret olan bir düğünle lekelemektense kendimi Akdeniz'de boğmayı yeğlerdim.

Öfkem kükreyerek geri geldi.

"Harika!" Cecelia ışıldıyordu. "Ah, yakında ailemizin bir parçası olacağın için çok heyecanlıyım. Vivian'la uyumunuz *mükemmel*. Biliyorsun, Vivian altı dil biliyor, piyano ve keman çalıyor. Ayrıca..."

"İzninizle." Sandalyemi geriye iterken bacaklarını tatmin edici şekilde yere sürterek Cecelia'nın cümlesini yarıda kestim. "Tuvalete gitmem gerek."

Şok edici kabalığımı bir sessizlik takip etti.

Kimsenin konuşmasını beklemedim. Burnundan soluyan Francis'i, afallamış Cecelia'yı ve yüzü kızarmış Vivian'ı arkamda bırakıp odadan çıktım.

Hiddetim tenimin altındaki rahatsız edici bir alev gibiydi ama onlardan uzağa attığım her adımda biraz soğudu.

Geçmişte bana kafa tutanlardan intikamımı anında alırdım. İntikamın soğuk yenen bir yemek olması sikimde bile değildi. Benim mottom daima hızlı, sert ve gerçek darbeler indirmekti.

Dünya son derece hızlı ilerlediği için ona uyum sağlamak zorundaydım. Gelecekte fazla sorunla karşılaşmamak adına bunları en baştan olabildiğince sert bir şekilde çözer ve hayatıma devam ederdim.

Diğer yandan Lau meselesini çözüme kavuşturmak için sabırla beklemem gerekiyordu. Bu aşina olduğum bir şey değildi ve bedenime uymayan bir giysi gibi beni rahatsız ediyordu.

Mermer zemin yerini halıya bırakırken adım seslerim kayboldu. Pek çok malikâneyi ziyaret ettiğim için tuvaletin nerede olduğunu tahmin edebiliyordum ama orayı geçip koridorun sonundaki maun kapıya yöneldim.

Tokmağı çevirdiğimde ahşap paneller, şişkin deri koltuklar ve orman yeşili detaylarla İngiliz kütüphaneleri tarzında döşenmiş bir çalışma odasıyla karşılaştım.

Francis'in sığınağı.

En azından burası evin geri kalanı gibi altın rengine boğulmamıştı. Daha fazlası gözlerimin kanamasına yol açabilirdi.

Kapıyı açık bırakıp yavaş adımlarla çalışma masasına geçtim. Francis ofisini karıştırmamı sorun ediyorsa benimle istediği gibi yüzleşebilirdi.

Bu akşam evine geleceğimi bilirken fotoğrafları kilitsiz bir kapının ardında açıkta bırakacak kadar aptal olmadığını biliyordum. Burada *olsalar* bile başka bir yerde mutlaka yedekleri de olmalıydı.

Sandalyesine yerleşip çekmecesinden aldığım Küba purosunu yakarak odayı incelemeye koyuldum. Öfkem dinmişti, şimdi hesap yapma vaktiydi.

Karanlık bilgisayar ekranı beni kışkırtıyordu ama *hack*'leme işini, çoktan fotoğrafların dijital kopyalarının peşine düşmüş olan Christian'a bırakacaktım.

Francis ve ailesinin, Hamptons'ta çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafına geçtim. Araştırmalar sonucunda, Bridgehampton'da bir yazlıkları olduğunu öğrenmiştim ve yeni sahip olduğum *Renoir* eseri üzerine bahse girerdim ki fotoğrafların bir kopyası oradaydı.

Başka nerelerde...

"Ne yapıyorsun sen?"

Puromun dumanı Vivian'ın yüzünü gizliyordu ancak sesindeki kınama açık ve netti.

Bu oldukça hızlı olmuştu. Ebeveynleri onu peşimden göndermeden önce en az beş dakika geçer diye düşünüyordum.

"Puro keyfi yapıyorum." Tembelce bir nefes daha çektim.

Sigaraya elimi sürmezdim fakat ara sıra da olsa puroya bayır demezdim. Francis'in de tütün konusunda zevki iyiydi.

"Babamın çalışma odasında mı?"

"Gördüğün üzere öyle." Dumanlar yok olup Vivian'ın kaş çatışı ortaya çıkınca göğsüm tatminle doldu.

Sonunda bir duygu belirtisi göstermişti.

Bu saçma nişanlılığın geri kalanı boyunca bir robotla zaman geçirmek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım artık.

Odayı geçip gözlerini benimkilerden ayırmadan puroyu elimden aldı ve masadaki yarı dolu su bardağına attı.

"Aklına her gelen şeyi yapmaya alışkın olabilirsin ama yemeğin ortasında kalkıp ev sahibinin çalışma odasına gizlice girmek büyük nezaketsizliktir." Zarif yüz hatları gerilmişti. "Lütfen yemek odasına geri dön. Yemeğin soğuyor."

"O benim sorunum, senin değil." Arkama yaslandım. "Sen de bana katılmak istemez misin? Annenin çiçek düzeniyle alakalı konuşmalarını dinlemekten çok daha eğlenceli olacağı konusunda garanti veririm."

"Şu ana kadarki etkileşimimize dayanarak bundan şüphe duyduğumu söylemeliyim," dedi sertçe.

Derin bir nefes alıp kontrollü bir şekilde yavaşça vermesini eğlenerek izledim.

"Neden burada olduğunu anlamıyorum," dedi daha sakin bir sesle. "Bu nişan konusunda mutsuz olduğun belli. Paraya ya da ailemle herhangi bir bağlantıya ihtiyacın yok. İstediğin her kadını da elde edebilirsin."

"Öyle mi diyorsun?" dedim heceleri uzatarak. "Ya seni istiyorsam?"

Elleri gevşek birer yumruğa dönüştü. "İstemiyorsun."

"Kendine hiç inanmıyorsun." Doğrulup masanın etrafından dolaştım ve nabzının boynunda atışını görebileceğim kadar yakınında durdum. Saçlarını yumruğuma dolayıp kafasını geriye yatırsam, dudaklarını yaralayana kadar öpsem ve onu becermem için yalvartana dek eteğiyle oynasam nabzı ne kadar hızlanırdı?

Kasıklarıma alevler hücum etti.

Onunla yatmakla ilgilendiğimden değildi ama öyle derli toplu görünüyordu ki bozulmak için adeta yalvarıyordu.

Elimi kaldırıp başparmağımı altdudağında gezdirirken odadaki sessizlik sağır ediciydi. Nefes alış verişleri sıklaşsa da geri çekilmedi.

Vivian asi bakışlarla gözlerimin içine bakarken ağzının kıvrımlarını keşfe çıktım. Resmi görünüşünün aksine yumuşacık ve dolgun dudakları rahatsız edici derecede kışkırtıcıydı.

"Güzel bir kadınsın," dedim tembelce. "Belki de bir etkinlikte seni görüp büyülendim ve babandan evlilik için izin istedim."

"Nedense öyle olduğundan şüpheliyim." Nefesi tenime çarpıyordu. "Babamla nasıl bir anlaşma yaptın?"

Anlaşmanın hatırlatılması, şehvetin geldiği hızla kaybolmasına neden oldu.

Başparmağım dudağının ortasında durdu. Sessiz bir küfürle elimi geri çektiğimde tenim yumuşaklığının hatırasıyla karıncalandı.

Yaptığı şantaj yüzünden Francis'ten nefret ediyordum ama onun piyonu olduğu için Vivian'dan tiksiniyordum. O zaman neden adamın çalışma odasının ortasında kızıyla oyun oynuyordum?

"Bu soruyu sevgili babana sormalısın." Kendimi topladığımda neşeden yoksun, zalim gülümsemem yeniden yüzümde belirdi. "Ayrıntılar çok da önemli değil. Bilmen gereken şey şu ki, başka seçeneğim olsaydı asla evlenmezdim. Ama iş, iştir ve sen..." Omuz silktim. "...yalnızca anlaşmanın bir parçasısın."

Vivian babasının yaptıklarından haberdar değildi. Francis ona söylememem için beni uyarmıştı. Gerçi uyarmasaydı da bir şey söylemezdim. Şantajı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Francis Lau, sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek zayıf noktalarımdan birini bulmuştu ve daha fazla insanın bunu öğrenmesini kesinlikle istemezdim.

Vivian'ın gözleri öfkeyle parladı. "Pisliğin tekisin."

"Evet, öyleyim. Buna alışsan iyi edersin, *mia cara**. Çünkü aynı zamanda senin müstakbel kocanım. Şimdi, iznin olursa..." Ceketimi abartılı bir hareketle düzelttim. "...yemeğe dönmem gerek. Az önce senin de dediğin gibi yemeğim soğuyor."

Ona hafifçe sürtünerek yanından geçerken kızgınlığının leziz tadını aldım.

Bir gün dile getirmediği isteği gerçek olacaktı ve sabah uyandığında nişanının atıldığını öğrenecekti.

O zaman dek beklemem ve uyumlu görünmem gerekiyordu çünkü Francis'in talimatı oldukça netti.

Vivian'la evlenmezsem erkek kardeşim ölecekti.

* (İt.) Canım. (ç.n.)

4

Dante

Cuma akşamı yemek masasına döndüğümde Francis ya da Cecelia nerede olduğumu sormamıştı. Vivian da çalışma odasındaki küçük sohbetimizden bahsetmemişti. New York'a dönerken hem hoşnutsuz hem de fazlasıyla gergindim.

Lau Malikânesi'ni çakmağımın tek bir aleviyle yakıp kül edebilirdim.

Ne yazık ki bunu yapmak polisin kapıma dayanmasına neden olurdu. Kundakçılık iyi sonuçlar doğurmazdı ve cinayete de hiç tenezzül etmemiştim... henüz. Fakat bazı insanlar her gün sınırı aşmam için beni zorluyordu ve içlerinden biriyle maalesef aynı kanı taşıyordum.

"Acil durum ne?" Luca esneyerek karşımdaki koltuğa çöktü. "Uçaktan şimdi indim. Biraz uyumama izin verseydin bari."

"Cemiyet haberlerine göre son bir aydır hiç uyumamışsın."

Kardeşim, uyumak yerine dünyanın çeşitli yerlerinde partilemekle meşguldü. Bir gün Mykonos'ta, ertesi gün İbiza'daydı. Son durağı olan Monako'da bir poker masasında elli bin dolar kaybetmişti.

"Aynen öyle." Tekrar esnedi. "Bu yüzden uykuya ihtiyacım var."

Çenemi sıktım.

Luca benden beş yaş küçüktü ama otuz bir değil de yirmi bir yaşındaymış gibi davranıyordu.

Kardeşim olmasaydı, *özellikle* onun yüzünden kendimi içinde bulduğum bok şovunu göz önünde bulundurarak bağlarımızı tereddüt bile etmeden keserdim.

"Seni neden çağırdığımı merak etmiyor musun?"

Sükûnetimin altında kopan fırtınadan habersiz olan Luca omuz silkti. "Küçük kardeşini mi özledin?"

"Pek sayılmaz." Çekmecemden bir dosya çıkarıp masaya koydum. "Aç, bak."

Bana tuhaf bir bakış attı ama dediğimi yaptı. Fotoğrafların bulunduğu sayfaları önce yavaşça, sonra panikle çevirirken gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Sonunda kafasını kaldırıp içeri girdiği andan birkaç ton daha açık yüzüyle bana baktığında içim zalimce bir tatminle doldu.

En azından tehlikenin farkındaydı.

"O fotoğraflardaki kadının kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Luca güçlükle yutkundu.

"Maria Romano." Yığının en üstündeki fotoğrafa vurdum. "Mafya lideri Gabriele Romano'nun yeğeni. Yirmi yedi yaşında, dul ve amcasının gözbebeği. Bu fotoğrafların da kanıtladığı üzere, Avrupa'ya gitmeden önce onu becerdiğin hesaba katılırsa ismi bir şeyler çağrıştırıyor olmalı."

Kardeşim ellerini yumruk yaptı. "Sen nasıl..."

"Sorman gereken bu değil, Luca. Asıl soru, nasıl bir tabut istediğin çünkü Romano durumu *öğrenirse* kahrolası cenaze törenini planlamak zorunda kalacağım!"

Bir haftadır biriktirdiğim öfke ve hüsran, cümlemin yarısında gök gürültüsü misali kendini gösterdi.

Bedenim bu katıksız *aptallık* karşısında titrerken sandalyemi geri itip doğrulduğumda kardeşim oturduğu yerde sindi.

"Bir mafya prensesiyle takılırken ne düşünüyordun, kahrolası?" Tek bir hiddetli hamleyle dosyayı masanın üstünden ittiğimde bir kâğıt ağırlığını da yere düşürdüm. Cam, sağır edici bir gürültüyle kırılırken fotoğrafiar zemine yayıldı.

Luca irkildi.

"Hayatın boyunca pek çok aptallık yaptın ama bu kesinlikle zirveye oturdu," dedim öfkeden köpürürken. "Bunu öğrenirse Romano sana ne yapar, biliyor musun? Mümkün olan en yavaş, en acı verici yöntemlerle bağırsaklarını deşer. Ne kadar para verirsek verelim kurtulamazsın. Cesedini uyarı niyetine lanet bir otobana asar. Tabii seninle işi bittiğinde ortada ceset falan *kalırsa!*"

Romano'nun ailesinden bir kadına onun izni olmadan elini süren son adam, odasında aleti kesilmiş ve beyni parçalanmış şekilde bulunmuştu.

Üstelik bu adam sadece Romano'nun kuzenini yanaktan öpen biriydi. Söylentilere bakılırsa mafya babası bu kuzenini *sevmiyordu* bile.

Luca'nın, kıymetli yeğeniyle yattığını öğrenirse onu ölüm için yalvaracak hale getirirdi.

Kardeşimin yüzündeki kan çekilmişti. "Anlamı..."

"Aklından ne *sikim* geçiyordu? O kadınla hangi cehennemde tanıştın?"

Romanolar fazla insan içine çıkmamalarıyla tanınırlardı. Gabriele tebaasının tasmalarını sıkı tutuyor, aileye ait olmayan yerlere gitmelerine pek izin vermiyordu.

"Bir barda tanıştık. Fazla konuşmadık ama iyi anlaştık ve birbirimize numaralarımızı verdik." Luca, susarsa ona saldıracağımdan korkuyormuş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. "Artık dul olduğu için onu fazla takip eden yokmuş. Ama yemin ederim kim olduğunu onunla yatana kadar bilmiyordum. Babasının inşaat işinde olduğunu söylemişti sadece."

Şakağımda bir damar zonkladı. "*Evet*, inşaat işinde."

Aynı zamanda gece kulüpleri, restoranları ve kirli işlerini el altından yürütmesini sağlayacak bir düzine farklı işi de vardı.

Eğer söz konusu Romano olmasaydı Francis'in tehdidini parayla ya da karşılıklı fayda sağlayacak bir anlaşmayla savuştururdum.

Fakat yeraltı dünyasına bulaşacak kadar basiretsiz bazı işadamlarının aksine ben mafyayla uğraşmazdım. Çünkü onların arasına girdiğinizde çıkmanızın tek yolu bir tabutun içine gitmek olurdu ve kendimi bir başkasına hesap verecek duruma düşürmektense alevlerin arasına atlamayı tercih ederdim.

Francis yalnızca soyadımın ona sağlayacağı avantajları istiyordu. Romano ise kardeşimin boğazını kestikten *sonra* bile doymaz, tüm paramızı sömürüp kanımızı da son damlasına kadar akıtırdı.

"Kötü göründüğünü biliyorum ama beni anlamıyorsun," dedi Luca, yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. "Onu seviyorum."

Üzerime korkunç bir sakinlik çöktü. "Onu seviyorsun."

"Evet." Yüzü yumuşadı. "İnanılmaz biri. Güzel, akıllı..."

"Onu seviyorsun ama son *iki haftadır* hareket eden her şeyi sikmeye devam ediyorsun."

"Öyle bir şey *yapmadım*." Luca kıpkırmızı oldu. "Sadece itibarımı korumaya çalışıyordum. Kuzeni kaçtığı ve amcası ailenin üstüne çöktüğü için bir süreliğine onun yanından ayrılmam gerekmişti. Fakat son derece dikkatliydik."

Ailemden birini öldürmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

"Görünüşe bakılırsa *yeterince* dikkatli değilmişsiniz," diye hırladığımda kardeşim tekrar irkildi.

Derin bir nefes alıp patlayıcı öfkemin geçmesini bekledim, sonra kardeşimin boğazına yapışmamak için özen göstererek yavaşça oturdum. "Bu fotoğrafların elime nasıl geçtiğini bilmek ister misin, Luca?"

Ağzını açıp kapattı ve başını iki yana salladı.

"İki hafta önce Francis Lau ofisime girip bunları masama fırlattı. Tesadüf eseri şehirde seni ve Maria'yı görmüş. İkinizi de tanıdığı için takip ettirmiş, ardından istediğini elde edince de anlaşma yapmak için bana gelmiş." Dudaklarımda bir tebessüm belirdi. "Anlaşmanın şartlarını tahmin etmek ister misin?"

Kardeşim yine başını sağa sola salladı.

"Kızıyla evlenirsem kanıtları saklayacak. Evlenmezsem fotoğrafları Romano'ya gönderecek, sen de öleceksin."

Özel güvenlik ekibim mükemmeldi. Hepsi eğitimli profesyonellerdi ve gelecekte aynı şeyi yapmayı düşünenleri caydırmak için, davetsiz misafirlerle gereken şekilde ilgilenecek ahlaki esnekliğe sahiplerdi.

Ama güvenlik, ceza ve kahrolası mafyayla savaş arasında çok fark vardi.

Luca'nın gözleri büyüdü.

"*Kahretsin*." Yüzünü ovuşturdu. "Dante, ben..."

"Tek kelime daha etme. Sana yapman *gereken* şeyi söyleyeyim." Onu sert bir bakışla yerine sabitledim. "Maria'yla tüm iletişimini derhal keseceksin. Gerçek ruh eşin de olsa, bir daha aşkı

bulamayacak da olsan umurumda değil. Şu andan itibaren senin için öyle biri yok. Onu görmeyecek, onunla konuşmayacak, herhangi bir şekilde ona ulaşmaya çalışmayacaksın. Eğer görüşürsen bütün hesaplarını dondurur, finansal olarak sana yardım eden herkesi kara listeye alırım."

Büyükbabamız, Luca'nın para harcama alışkanlıklarından haberdardı ve şirketin de aile hesaplarımızın da tam denetimini bana vermişti. Benim tarafımdan kara listeye alınmak, sosyal çevremizdeki herkes tarafından gözden çıkarılmak anlamına geliyordu ve Luca'nın kafasız arkadaşları bile bu riske girecek kadar ahmak değildi.

"Daha iyi seçimler yapabileceğini kanıtlayana dek aylık harçlığının da yarısını kesiyorum."

"Ne?" diye patladı Luca. "Bunu yapama..."

"Lafımı bir kez daha bölersen tamamen parasız kalırsın," dedim buz gibi bir tavırla. Yüzünde isyankâr bir ifade olsa da sesini kesti. "Harçlığının geri kalanını, mağazalarımızdan birinde çalışarak *kazanabilirsin*. Sıradan bir eleman olacaksın, hiçbir şekilde ayrıcalığın olmayacak. Çalışırken alkol kullanmak, birilerini becermek yok. Öğle yemeğine gidiyorum diye çıkıp iki saat sonra dönmek de. Tembellik edersen aileyle bağların tamamen kopar. Anlaşıldı mı?"

Uzun bir sessizlikten sonra dudaklarını birbirine bastırıp kısaca kafa salladı.

"Güzel. Şimdi ofisimden *siktir* olup git."

Bir dakika daha karşımda otururşa pişman olacağım bir şey yapabilirdim.

O da tehlikeyi sezmiş olmalıydı ki anında kalkıp tek kelime daha etmeden kapıya gitti.

"Ve Luca?" Çıkmadan onu yakaladım. "Kurallarımı çiğneyip Maria'yla görüştüğünü duyarsam seni kendi ellerimle öldürürüm."

Yumruğum tüm sertliğiyle karnına indi. Bu gecenin ilk darbesiydi.

Kai inlerken damarlarım adrenalinle doldu. Onun yerinde başka biri olsa şimdi çoktan zeminle buluşmuş olurdu ancak Kai kendini toplamadan önce sadece birkaç saniyeliğine duraksadı.

"Kızgın gibisin," dedi bir sol kroşeyle saldırırken. Darbesinden milimetre farkıyla kaçtım. "İşyerinde kötü bir gün müydü?"

Az önce yediği yumruğa rağmen soru sorarken sesinde keyif vardı.

"Onun gibi bir şey."

Öfkemi ringde çıkarırken alnımdan ve sırtımdan terler akıyordu.

İşten sonra direkt Valhalla Kulüp'e gelmiştim. Üyelerin çoğu tesis içi *spa*'da, restoranlarda ya da lüks kulüp salonunda zaman geçirmeyi tercih ederdi. Bu da boks ringinin genelde ben ve Kai dışında kimse tarafından ziyaret edilmediği anlamına geliyordu.

"Santeri anlaşmasının pürüzsüz ilerlediğini duydum, yani mesele bu olamaz." Açılış raundu son derece agresifti ama Kai nefes nefese bile kalmamıştı. "Belki de işle alakalı değil de..." Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "...belirli bir mücevherat firması vârisiyle nişanınla alakalı bir sorundur."

Kaburgasının alt kısmına bir yumruk daha geçirdiğimde hafifçe inledi ama çatılan kaşlarıma gülmeyi ihmal etmedi.

"Böyle büyük bir olayı sır olarak saklayamayacağını bilmen gerekirdi," diye devam etti. "Bütün ofis bu haberle çalkalanıyor."

"Personelin dedikodu yapmakla uğraşacağına çalışmayı öğrenmeli. Belki o zaman şirketin daha iyi iş yapar."

Nişanımın duyurusu eylül ayının ortasında *Mode de Vie*'nin gıpta ile bakılan çevrimiçi stil bölümünde yapılana dek bu konuda sessiz kalmayı planlıyordum. Fakat lüks moda ve yaşam tarzı üzerine yazılar yayımlayan bu dergi, Young ailesine ait medya imparatorluğunun kıymetlisiydi. Kai'nin nişan haberini böyle erkenden alması şaşırtıcı *değildi.*

"Evleneceğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim." Laf sokmamı görmezden gelmişti. "Hem de Vivian Lau'yla. Onu bu kadar zamandır sır olarak saklamayı nasıl başardın?"

"Henüz evli değiliz." Bir yumruktan daha kaçtım. "Onu sır ola-

rak saklamadım ayrıca. Nişanımız sadece bir iş anlaşması. Öncesinde birlikte zaman geçirdiğimiz falan yok."

Nişan kelimesi dilimde acı bir tat bıraktı.

Evlenip hayatımın sonuna dek boyunduruk altına girmek, ayak bileklerime beton bloklar bağlayarak okyanusa atlamak gibi bir şeydi benim için.

Kontratlar ve toplantılardan daha az değerli olmayı kabullenemeyen insanlar yerine bana bir kazanç getiren, pratik ve çoğunlukla öngörülebilir olan işimi tercih ederdim. İlişkilerse, işimin tam tersiydi.

"Şimdi anlaşıldı," dedi Kai. "Birleşme ve satın almaların bir gün şahsi hayatını bile ele geçireceğini tahmin etmeliydim."

"Çok komiksin."

Çenesine bir aparkat attığımda gülmeyi keserek ciğerlerimdeki havayı tüketen bir yumrukla karşılık verdi.

Sonrasında sohbet son bulup dövüş devam ederken odada iniltiler ve küfürlerden başka bir şey duyulmadı.

Kai tanıdığım en ılımlı insandı fakat vahşi bir rekabetçiliği vardı. Birlikte boks yapmaya geçen yıl başlamıştık ve o zamandan beri en çok tercih ettiğim dövüş partneri olmuştu çünkü karşılık vermekten asla geri durmuyordu.

Her hafta arkadaşının suratını yumruklamak gibi bir lükse sahipken terapiye kim ihtiyaç duyardı?

Vurduk, eğildik, kaçtık, tekrar vurduk. En sonunda geceyi birbirimize verdiğimiz morluklarla berabere tamamladık.

Sonunda hiddetimin büyük bir kısmını atmıştım. Bu yüzden duştan sonra soyunma odasında Kai'yle buluştuğumda zihnim netleşmiş, kardeşimi öldürme isteğim yok olmuştu.

Bu öğlen yaptığımız konuşma sırasında, vaatleri ve koşulları siktir edip onunla tüm bağları koparmanın *eşiğine gelmiştim*. Layık olduğu şey buydu çünkü. Ama kaçınılmaz öfke nöbetiyle başa çıkacak enerjim yoktu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Kai.

Çoktan gömleğini, pantolonunu ve spor ceketini giyip ince metal çerçeveli gözlüğünü takmıştı.

Ringdeki ölümcül savaşçıya dair tüm izler yok olmuştu. Karşımda bilge ve sofistike görünümlü bir adam duruyordu.

"Sayılır." Giyindikten sonra sızlayan çenemi ovuşturdum. "Yumruğun çok fena."

"Beni aramanın sebebi bu değil miydi? Sana yumuşak davranmam hoşuma gitmezdi."

Alaycı bir nefes verdim. "Kaybetmekten nefret ettiğini hiç saymıyorsun."

Spor salonundan ayrılıp asansörle birinci kata çıktık. Valhalla Kulüp, belirli bir net varlığı olan kişilerin özel davetle üye olabildiği global bir cemiyetti ve dünyanın her yanında şubeleri vardı. Ancak New York'taki genel merkez, geniş alanlara sahip dört katı ve Manhattan'da koca bir bloku kaplayan arazisiyle en gösterişlisiydi.

"Vivian'la birkaç kez karşılaştım," dedi Kai asansör kapıları çınlayarak açılırken. "Güzel, akıllı ve etkileyici bir kadın. Daha kötüsüne de mecbur olabilirdin."

Sözleri sinirimi bozdu. "O zaman onunla sen evlen."

Vivian boş zamanlarında yanan binalardan yavru köpekleri kurtaran süper model görünümlü bir azize olsa bile umurumda değildi. Benim için sadece babasının elindeki fotoğrafları yok edene dek idare etmem gereken biriydi.

Ne yazık ki Christian'ın son güncellemesiyle, Francis'in fotoğrafları hem dijital hem de fiziksel olarak sakladığı netleşmişti.

Christian dijital kanıtları kolaylıkla yok edebilirdi ancak sayılarını bile bilmezken fiziksel olanları ortadan kaldırmak zor olacaktı. Zulalarının hepsini bulduğunuzdan yüzde yüz emin olmadan bir hamle yapma riskine gireınezdim.

"Yapabilseydim evlenirdim." Kai'nin gözlerinden anlık bir gölge geçti.

Oysaki Young servetinin vârisi olarak onun geleceği benimkinden daha sağlamdı.

"Demek istediğim şu ki, pislik gibi davranma." Kai yanımızdan geçen bir kulüp üyesine selam verip duyma mesafesinden çıkmasını bekledi. "Senin gibi yontulmamış bir odunla kalması onun suçu değil."

Gerçeği bir bilseydin...

"Benim özel hayatımı bırakıp kendininkine bak." Kol düğmelerine bakarak bir kaşımı kaldırdım. Ametist gözleri olan altın aslanlar, Young ailesinin armasıydı. "Leonora Young, torununu kucağına almak için sonsuza dek bekleyemez."

"Şanslı ki kız kardeşim sayesinde çoktan iki torunu var. Konuyu değiştirmeye çalışma." Parıldayan siyah mermerlerle kaplı fuayeden çıkışa yöneldik. "Vivian konusunda ciddiyim. Kıza iyi davran."

Dişlerimi sıktım.

Ondan hoşlansam da hoşlanmasam da Vivian benim nişanlımdı ve adını Kai'nin ağzından duymak sinirlerimi germeye başlamıştı.

"Merak etme," dedim. "Ona hak ettiği gibi davranacağım."

5

Vivian

"Nişanınızdan beri nişanlınla konuşmadın mı? Nasıl yani?" Isabella kollarını göğsünde birleştirip bana azarlar gibi baktı. "Ne saçma bir ilişki bu böyle?"

"Anlaşmalı ilişki." Bar hafiften dönüyormuş gibi göründü, sonra düzeldi. Sanırım peş peşe iki buçuk kadeh *mai tai* içmemeliydim ama Isabella ve Sloane'la birlikte haftada bir geçirdiğim bu eğlenceli saatler kendimi bırakıp gevşeyebileceğim tek anlardı.

Burada beni yargılayan gözler yoktu, mükemmel ve "terbiyeli" biri olmak zorunda değildim.

Azıcık sarhoş olduysam ne olmuştu yani? Bara bunun için gelinirdi, değil mi?

"Konuşmamamız daha iyi," diye ekledim. "Adam zaten hoşsohbet biri değil."

Şimdi bile Dante'yle ilk ve tek buluşmamı düşününce omurgam öfkeyle titriyordu.

Tanışma yemeğimizin ortasında kalkıp babamın çalışma odasına giderek puro içmişti, ayrıca teşekkür ya da veda etmeden evimizden ayrıldığı için gram utanç ya da pişmanlık göstermemişti.

Dante bir milyarderdi ama seviyesiz bir pislik gibi davranıyordu.

"O zaman neden onunla evleniyorsun?" Sloane mükemmel şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı. "Ebeveynlerine daha iyi birini bulmalarını söylesene."

"Sorun da bu zaten. Onların gözünde daha iyi biri *yok*. Onun mükemmel olduğunu düşünüyorlar."

"Dante Russo mu mükemmelmiş?" Kaşı iyice yukarı kalktı. "Güvenlik ekibi bir keresinde evine girmeye kalkan bir adamı hastanelik etti. Kaburgaları ve diz kapağı kırılan adam aylarca komada

kaldı. Yani bu etkileyici bir şey ama Russo'nun mükemmel olduğu söylenemez."

Sadece Sloane, bir adamı komalık etmeyi etkileyici bulurdu.

"İnan bana, farkındayım. İkna etmen gereken kişi ben değilim," diye mırıldandım.

Dante'nin acımasızlığı ailemin pek de umurunda sayılmazdı. Manhattan'ın göbeğinde birini vursa bile o kişinin bunu hak ettiğini söylerlerdi.

"Zaten *nişanlanmayı* niye kabul ettiğini anlamıyorum." Sloane başını iki yana salladı. "Ailenin parasına ihtiyacm yok. İstediğin kişiyle evlenebilirsin ve bu konuda bir şey yapamazlar."

"Mesele para değil." Ailem bana miras bırakmayı reddetse bile işim, yatırımlarım ve yirmi bir yaşına girdiğimde hesabıma geçen güven fonum sayesinde başımın çaresine bakabilirdim. "Mesele..." Doğru kelimeyi aradım. "Aile."

Isabella ve Sloane göz göze geldi.

Nişanlanmamı *ya da* anne babamla ilişkimi daha önce pek çok kez konuşmuştuk ama her seferinde onları ikna etmek zorundaymışım gibi hissediyordum.

"Anlaşmalı evlilikler benim ailemde normaldir," dedim. "Ablam böyle evlendi, ben de böyle evleneceğim. Bunu küçüklüğümden beri biliyordum."

"Hayır desen ne yapabilirler ki?" diye sordu Isabella. "Seni evlatlıktan red mi ederler?"

Göğsüm sıkışırken kendimi gülmeye zorladım. "Belki." *Kesinlikle.*

Yemek kamyoneti işletmek için Princeton bursunu geri çeviren kuzenimi evlatlıktan reddeden teyzemi yere göğe sığdıramamışlardı. Bir Russo'yla evlenmeyi reddetmek bundan bin kat daha kötüydü.

Nişanı atarsam annemle babam bir daha asla benimle görüşmek istemeyebilirdi. Kusursuz olmasalar da ailemle tüm bağlarımın koptuğunu ve yapayalnız kaldığımı düşünmek, içtiğim içkilerin midemde tehlikeli bir şekilde çalkalanmasına neden oluyordu.

Ama Isabella beni anlamazdı. Kültürlerimiz benzer olsa da o

Hong Konglu Çinli değil, Filipinli Çinliydi. Ayrıca yazarlık hayallerini gerçekleştirmek için ülkenin bir ucuna taşınıp bar görevlisi olarak çalışmasını kabul eden kocaman, sevgi dolu bir aileden geliyordu.

Eğer aileme böyle hayallerim olduğunu söyleseydim ya beni odama kilitler ya şeytan çıkarma ayini yapmaya kalkar ya da üstümdeki giysiler dışında hiçbir şey vermeden sokağa atarlardı.

"Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedim. "Beni büyütüp yetiştirdiler ve şu anki hayatıma sahip olabilmem için pek çok fedakârlıkta bulundular. Üstelik Dante'yle evlenmem *hepimizin* yararına olacak."

Aile ilişkilerinde karşılıklı çıkar gözetilmemeliydi ancak bana sundukları fırsatlar, eğitim ve para konusunda endişelenmeden yaşama özgürlüğü için ebeveynlerime çok büyük borcum olduğu hissinden kurtulamıyordum. Bunlar çoğu insanın sahip olamadığı lükslerdi, bu yüzden kıymetlerini bilmem gerekiyordu.

Ebeveynler çocuklarına bakarlardı. Çocuklar da büyüdüklerinde onlarla ilgilenirdi. Bizim durumumuzda bu, ailenin servetini ve nüfuzunu arttırmak için çocukların uygun adaylarla evlenmesi anlamına geliyordu.

Bizim dünyamızın işleyişi buydu.

Isabella iç çekti. Onunla yirmi iki yaşındayken katıldığım bir yoga dersinde tanıştığımızdan beri arkadaştık. Yoga dersleri uzun sürmemişti ama arkadaşlığımız devam etmişti. Beni tanıdığı için, aile söz konusu olduğunda benimle tartışmaması gerektiğini iyi biliyordu.

"Tamam ama *haftaya* onun yanına taşınacak olmana rağmen tanıştığınızdan beri hiç konuşmamanız saçma, değil mi?"

Safir künyemle oynadım. Dante'nin Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katı dairesine taşınmak için West Village'daki dairemden vazgeçmeyi reddedebilirdim fakat bunun ne anlamı vardı ki? Babamla tartışmak boşa nefes harcamak olurdu.

Gerçi elimde Dante'nin adresi haricinde hiçbir detay yoktu. Ne bir anahtar verilmişti ne de apartmanla ilgili bir bilgi almıştım.

"Adamla eninde sonunda konuşman gerekecek," diye ekledi Isabella. "Korkaklık etme."

"Korkaklık *etmiyorum*." Sloane'a döndüm. "Ediyor muyum?"

Arkadaşım kafasını telefonundan kaldırdı. Teknik olarak bu buluşmalarda hiçbirimizin telefona bakma izni yoktu. Bu kuralı çiğneyen, o akşamki hesabı ödemek zorunda kalıyordu.

İşte tam da bu yüzden son altı aydır tüm hesaplar ona kalıyordu. Kız resmen işkoliklerin kraliçesiydi.

"Isabella'nın genel tavsiyelerine yüzde yetmiş sekiz katılmasam da bu sefer haklı. Yanına taşınmadan önce onunla konuşmalısın." Zarifçe omzunu silkti. "Bu akşam evinde bir sanat sergisi var. Gitsene."

Dante'nin, söylentilere göre yüzlerce milyon dolar değerinde olan etkileyici bir sanat koleksiyonu vardı. Satın aldığı son eserleri görücüye çıkardığı yıllık özel sergisi Manhattan'ın en imrenilen davetlerinden biriydi.

Onunla teknik olarak nişanlı olduğumuz için bana davetiye göndermemesi normalde utanç verici olmalıydı. Aksine çok rahatlamıştım.

Evine taşındığımda *her* akşamımı onunla geçirmek zorunda kalacaktım, o yüzden hâlâ yapabiliyorken özgürlüğümün tadını çıkarmak istiyordum. Dante Russo'yla aynı odayı, aynı *yatağı* paylaşma düşüncesi... sinir bozucuydu.

Babamın çalışma masasında, karizmatik yüzünü saran puronun dumanları arasında karanlık gözler ve kibirli bir duruşla oturduğu hali gözümde canlandı.

Bacaklarımın arasında beklenmedik bir sıcaklık oluştu.

Parmağını dudağıma bastırıp gözlerinde dumanlı bir pırıltıyla yüzüme baktığı kısacık anda beni öpeceğini sanmıştım. Bunu elbette ilgisini göstermek için değil, vücudumu kirletmek ve hâkimiyetini belli etmek için yapardı.

Sıcaklık bir süre daha içimde dolaştı ama sonra, arkadaşlarının beklenti dolu bakışlarının ağırlığı şimdiki zamana dönmemi sağladı.

Babamın çalışma odasında değildim. Bir bardaydım ve arkadaşlarım benden bir cevap bekliyordu.

Sergi. Doğru ya.

"Davetsiz olarak gidemem." Alkol yüzünden kızarmış yüzümdeki utancı görmemelerini umdum. "Bu kabalık olur."

"Öylesine biri değilsin ki. Henüz yüzük takmamış olsanız da onun *nişanlısısın*," dedi Isabella. "Ayrıca yakın zamanda onun evine yerleşeceksin. Bunu, yeni evini önceden ziyaret etmek olarak düşün. Onunla *konuşmadan* yanına taşınamazsın."

Bir iç çektim ve olacaklara zihinsel olarak hazırlanmak için zamanda bir ay geriye gidebilmeyi diledim.

"Mantıklı konuşmana sinir oluyorum."

Isabella'nın gamzeleri ortaya çıktı. "Çoğu insan sinir oluyor. Aslında ben de seninle gelirdim. Parti basmaya... şey, ev turuna bayılırım ama bu akşam vardiyam var."

Arkadaşım gündüzleri gelecek vadeden bir erotik gerilim yazarıydı. Geceleri ise East Village'daki küçük bir barda, yetişkin olsa bile ergen gibi davranan adamlara fazla pahalı içkilerden servis ediyordu.

O bardan, müşterilerinden, tüyler ürpertici müdüründen nefret ediyordu ve yeni bir iş arayışındaydı ama o zamana dek çalışmaya mecburdu.

"Sloane?" dedim umutla ona dönerek.

Bu akşam Dante'yle yüzleşeceksem destek kuvvete ihtiyacım vardı.

"Ben de gelemem. Asher Donovan, Londra'da Ferrari'siyle kaza yapmış." İkimiz de keskin birer nefes alınca, "Fakat kendisi iyi," diye ekledi. Sporla ilgilenmiyorduk ama meşhur futbol yıldızı ölmek için çok yakışıklıydı. "Yine de medya yangınını söndürmem gerek. Bu kullanılamaz hale getirdiği ikinci araba."

Sloane butik bir halkla ilişkiler firması işletiyordu. Müşterilerinin sayısı azdı ancak hepsi etkili kişilerdi. Bu yüzden de *sürekli* yangın söndürme telaşı içindeydi.

Hesabı getirmesi için garsonumuza işaret verdi, ücreti ödedi, bir şeye ihtiyacım olursa arayacağıma dair söz verdirdi ve platin

sarısı saçlarını savurup arkasında *Jo Malone* parfümünden bir bulut bırakarak yok oldu.

Kısa süre sonra Isabella da işe gitmek üzere yanımdan ayrılınca kabin masada tek başıma kalıp ne yapacağımı düşünmeye başladım.

Akıllı olsaydım eve gider ve taşınma için eşyalarımı toplamayı bitirirdim. Dante'nin partisine davetsiz katılmanın iyi sonuçlar doğurmayacağını biliyordum. Hem konuşmayı çok istiyorsam onu yarın arayabilirdim.

Eşyalarını topla, duş al ve uyu, dedim karar vererek.

Planım buydu ve kesinlikle gerçekleştirecektim.

"Kusura bakmayın, hanımefendi. Ama listede değilsiniz. Bay Russo'nun annesi, kardeşi ya da *nişanlısı* olmanız fark etmez..." Karşılama görevlisi boş yüzük parmağıma bakarak kaşını kaldırdı. "Davetiyeniz yoksa içeri girmenize izin veremem."

Gülümsememi düşürmedim. "Dante'yi ararsanız kimliğimi doğrulayacaktır," desem de bunu yapacağından emin değildim. Ama bunu daha sonra düşünebilirdim. "Bir dikkatsizlik yüzünden davetiyem ulaşmamış olmalı."

Bardan ayrılınca evime dönmüştüm fakat yirmi dakika dayandıktan sonra pes edip Isabella ile Sloane'un tavsiyesine uymuştum.

Arkadaşlarım haklıydı. Taşınma günü bu kadar yaklaşmışken oturup Dante'yi bekleyemezdim. Durumu kabullenmeli ve sinirlerimi ne kadar bozsa da gidip onu görmeliydim.

Tabii onu görmek için partiye *katılabilmem* gerekiyordu.

Görevlinin yüzü kızardı. "Sizi temin ederim, herhangi bir dikkatsizlik yok. Bizler bu konularda son derece titiz davra..."

"Vivian, gelmişsin."

Aristokratik bir İngiliz aksanı konuşmamızı böldü.

Dönüp bana gülümseyen Asyalı adamı gördüğümde şaşkınlık içinde kaldım. Muhteşem hatları olan yüzü ve derin bakışlara sahip karanlık gözleriyle *o kadar* kusursuzdu ki basit, siyah çerçeveli gözlüğü olmasaydı ulaşılmaz görünürdü.

"Dante şimdi bana mesaj attı. Seni arıyormuş ama telefonunu açmıyormuşsun." Yanıma gelip ceketinin cebinden krem rengi, zarif bir davetiye çıkardı ve karşılama görevlisine uzattı. "Kai Young'ın davetlisi. Bayan Lau'yu içeri ben alabilirim, böylece bu büyük gecede Dante'yi rahatsız etmemiş oluruz."

Kız bana dik dik baktıktan sonra Kai'ye gergin bir tebessüm attı.

"Tabii, Bay Young. İyi eğlenceler dilerim." Kızla birlikte arkasındaki takım elbiseli, suratsız koruma görevlileri de kenara çekildi.

Gece kulüpleri ve barların aksine, bunun gibi özel etkinliklerde nadiren kimlik istenirdi. Görevlilerin, konukların isimlerini ve yüzlerini ezberlemesi beklenirdi.

Duyma mesafesinden çıkana dek bekledikten sonra minnettar bir gülümsemeyle Kai'ye döndüm. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Kai'yle yakın arkadaş değildik ama sık sık aynı partilere katılır, karşılaşınca da sohbet ederdik. Manhattan yüksek sosyetesinin narsistleri arasında onun düşünceli, sessiz halleri temiz havada derin bir nefes almak gibiydi.

"Önemli değil." Resmi ses tonu beni gülümsetti.

Hong Kong'da doğup Londra'da yetişmiş, Oxford ve Cambridge'den eğitim almış Kai Young'ın davranışları yetiştirilme tarzının açık bir sonucuydu.

"Eminim listede olmaınan Dante'nin dikkatsizliğidir." Yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden iki kadeh şampanya alıp birini bana uzattı. "Bu arada, nişanınız için tebrikler. Ya da başın sağ olsun mu demeliyim?"

Gülümsemem kahkahaya dönüştü. "Henüz bir karara varılmadı."

Duyduğuma göre Kai ve Dante iyi arkadaşlardı. Fakat Dante'nin ona nişanla ilgili ne anlattığını bilmediğim için tedbirli davranmalıydım.

Kamuoyuna karşı nişanlandığı için çok heyecanlanan, mutlu ve sevgi dolu bir çift gibi görünmemiz gerekiyordu.

"Akıllıca. Çoğu insan Dante'ye sanki suyun üzerinde yürüyormuş gibi davranıyor." Kai'nin gözleri parladı. "Ona bizim gibi ölümlü olduğunu hatırlatacak birine ihtiyacı var."

"Ah, inan bana," dedim. "Ben kesinlikle onun bir tanrı olduğunu düşünmüyorum."

O sinirlerimi altüst etmesi için gönderilmiş bir şeytan.

Kai kahkaha attı. Birkaç dakika daha havadan sudan sohbet ettikten sonra izin isteyip eski bir üniversite arkadaşıyla konuşmak için yanımdan ayrıldı.

Niye onun gibi biriyle nişanlanmamıştım ki? Kai de ebeveynlerimin standartlarına uyacak kadar zengindi, aynı zamanda çok nazik ve etkileyiciydi.

Bunun yerine terbiyeden habersiz, kaba bir İtalyan'la kalakalmıştım.

İç çekip boş kadehimi bir tepsiye bıraktım, ardından çatı katı dairesinde dolaşarak muhteşem mimariyle dekorasyonu inceledim.

Dante onun gibi bekârlar arasında çok popüler olan modern minimalizmden kaçınarak zengin cevher tonları ve el yapımı mobilyalar tercih etmişti. Parıldayan zeminlerde Türk ve İran ipek halıları seriliydi. Hem Central Park'a hem de şehrin ikonik ufuk çizgisine bakan yerden tavana pencereler ağır kadife perdelerle çerçeveliydi.

İki oturma odasını, dört misafir tuvaletini, bir sinema odasını ve bir oyun salonunu geçtikten sonra kendimi serginin yapıldığı tavan pencereli, uzun galeride buldum.

Henüz Dante'yi görmemiştim ama büyük ihtimalle...

Tanıdık, parlak siyah saçlar görüş alanıma girdiğinde adımlarım yavaşladı.

Dante galerinin diğer ucunda durmuş, buzu bile kırabilecek keskinlikte elmacıkkemikleri olan Asyalı bir adam ve kızıl saçlı, güzel bir kadınla konuşuyordu. Söyledikleri bir şeye gülümserken yüz ifadesi sıcaktı.

Demek gerçek insani duygular gösterme kapasitesi vardı. *Bunu bildiğim iyi oldu.*

Kanım alkolden ya da gerçek gülümsemesini görmekten dolayı daha fazla kaynamaya başlamıştı. Tabii ki alkolden olduğunu düşünmeyi tercih ettim.

Dante bakışlarımın ağırlığını hissetmiş olmalıydı ki konuşmayı kesip başını kaldırdı.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzündeki sıcaklık, ufukta kaybolan güneş gibi yok oluverdi.

Kalbim göğüs kafesime tüm şiddetiyle çarpıyordu.

İki koridor uzunluğunda bir mesafe bizi ayırıyordu ama nişanlımın memnuniyetsizliği öyle etkiliydi ki havada süratle süzülüp ölümcül bir zehir gibi bedenime işlemişti.

Dante konuklarından mazeret isteyip bana doğru ilerledi. Kaslı ve kuvvetli bedeni, avına kilitlenmiş bir yırtıcının keskinliğiyle kalabalığı yarıyordu.

Omurgamda karıncalanmalar oluşurken ve hayatta kalma içgüdüm *kaçmam* için bağırırken kendimi güçlü durmaya zorladım.

Sorun yok. Etrafta insanlar varken seni öldürmez. Muhtemelen. Belki.

"Ne hoş bir parti. Korkarım davetiyem kaybolmuş ama yine de gelebildim," dedim bana yaklaştığında. Yakınımdaki bir tepsiden aldığım kadehi ona uzattım. "Şampanya?"

"Kaybolan şey davetiyen değil, *mia cara*." Yüzeyin altında sinsice dolaşan karanlık olmasaydı bu sevgi sözcüğünü söyleyen kadife sesi içimi eritebilirdi. Uzattığım bardağa dokunmadı. "Burada ne arıyorsun?"

"Yiyeceklerin ve sanatın tadını çıkarıyorum." Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum içtim. Sıvı cesaret kadar tatlı hiçbir şey yoktu. "Olağanüstü bir zevkin var. Keşke terbiyen de buna eşdeğer olsa."

Dudakları sert bir gülümsemeyle gerildi. "Özel bir etkinliğe davetsiz gelen sen değilmişsin gibi bana terbiye dersi vermen ne ironik."

"Biz nişanlıyız." Lafı dolandırmayı kesip sadede geldim. Bu meseleyi ne kadar çabuk halledebilirsem eve o kadar çabuk dönebilirdim. "*Önümüzdeki hafta* yanına taşınacak olmama rağmen o akşam yemeğinden beri hiç konuşmadık. Her gün kapımda çiçeklerle ya da aşk ilanlarıyla uyanmayı beklemiyorum..." *Gerçi bu çok hoş olurdu.* "...ama birazcık nezaket ve iletişim beklerim. Görünüşe göre ilk adımı atmaktan acizsin, o yüzden kontrolü elime almaya karar verdim."

İçkimi bitirip tepsiye bıraktım. "Bu arada, lütfen davetsiz geldiğimi düşünme. Davetini erkenden kabul ettim say. Ne de olsa evine yerleşmeme razı oldun, değil mi? Taşınmadan önce yeni evimi görmek istedim."

Nabzım gerginlikten hızlanmıştı ama sesimi dengeli tutmayı başardım. Dante her kızdığında geri adım atacak değildim. Herhangi bir zayıflık sezerse saldırıya geçerdi.

Nişanlımın gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"İyi bir konuşmaydı. İlk akşam yemeğimizde söyleyecek bu kadar çok şeyin yoktu." Bakışları üzerimde dolaşıp geçtiği yerleri yakarken çelik soğukluğundaki sesi ipeğe karışıp eridi. "Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

Sözlerindeki çifte anlam damarlarımın zonklamasına sebep olarak bacaklarımın arasına doğru kaydı.

Artık New York'a döndüğüm için tüvit döpiyesim ve incilerim güvenle dolabımda bekliyordu. Bu akşam onlar yerine klasik siyah bir kokteyl elbisesiyle topuklu ayakkabılar giymiş, en sevdiğim kırmızı rujumu sürmüştüm. Boynumda ve kulaklarımda elmaslarım parlıyordu. Ezber bozan bir kombin değildi ama aceleyle hazırlanırken ancak bu kadar yapabilmiştim.

Fakat Dante'nin bakışları bir kilise toplantısına ipli bikiniyle katılmışın gibi hissetmeme yol açıyordu.

Gözleri yüzümden göğsüme, oradan da elbisemin sardığı kalçalarıma kayarken karnım gerildi. Bedenimin haritasını çıkarmaya kararlı bir sevgili gibi çıplak bacaklarımı incelediği sırada tembel bakışı neredeyse müstehcen ve erotikti.

Boğazım kurudu. Karnımın alt kısımlarında bir kıvılcım çakarken bu akşam yine muhafazakâr bir şeyler giymiş olmayı diledim.

Böylesi daha güvenli olurdu. Elektrik yüklü bir çekim ve yoğun bakışlarla zihnim bulanmazdı.

Neden bahsediyorduk?

"Farklı durumlar farklı yaklaşımlar gerektirir," dedim, söylediğim şeylerin mantıklı olmasını umut ediyordum.

Tek kaşımı kaldırırken Dante'nin kalbimin nasıl hızlı attığını duymaması için dua ettim. Bunun fiziksel olarak mümkün olmadı-

ğını biliyordum ama sanki binlerce kırık, şeffaf cam parçasından oluşuyormuşum gibi içimi görebildiği hissinden kurtulamıyordum.

"Sen de bir ara bu stratejiyi denemelisin," diye ekledim, zihnimi uyuşturan bakışlarının etkisinden kurtulmak için konuşmayı devam ettirmeye çabalıyordum. "Belki insanlar seni daha çok sever."

"İnsanların fikirlerini umursasaydım deneyebilirdim." Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde alaycı, zalim tavrı geri dönmüştü. "Bazı saygın konuklarımın aksine, değerimi insanların düşüncelerine göre belirlemiyorum."

Kinayesi göğsüme bir darbe gibi inerken cayır cayır yanan tenim birdenbire buz kesti.

Dante Russo'dan başkasının böyle saniyesinde bir pisliğe dönüşebileceğini sanmıyordum. En yakınımdaki içkiyi alıp yüzüne fırlatmamak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekti.

Küstah adamın tekiydi ama en kötüsü de haklı olmasıydı.

Doğruluk payı barındıran hakaretler her zaman daha çok acıtırdı.

"Güzel. Çünkü seni temin ederim, hakkındaki düşüncelerini bilmek istemezsin," dedim sertçe.

Ona tokat atma. Olay çıkarma.

Derin bir nefes aldım ve kendimi tutamayıp bir şey yapmadan önce konuşmayı neticelendirdim.

"Sohbetimiz ne kadar keyif verici olsa da gitmem gereken başka bir yer olduğu için artık izin istemeliyim. Taşınmamla ilgili tüm detayları yarın öğlen posta kutumda görmek istiyorum. Apartmanına gelip beceriksizliğini komşularına açık etmek istemem." Boynumdaki elmas gerdanlığa dokundum. "Kudretli Dante Russo'nun, nişanlısının taşınması gibi basit bir şeyi bile koordine edemediğinin duyulması çok utanç verici olur, değil mi?"

Dante'nin dik bakışları duvarlardaki altın rengi çerçeveleri eritebilecek kadar yoğundu.

"İnsanların düşüncelerini umursamıyor olabilirsin ama iş dünyasında itibar her şeydir. Aile hayatını kontrol edemiyorsan iş hayatındaki sorunlarla nasıl başa çıkabilirsin?" Küçük çantamdan

bir kartvizit çıkarıp takım elbisesinin ceketinin cebine soktum. "İletişim bilgilerimin sende olduğunu varsayıyorum. Yoksa bile kartvizitimden öğrenebilirsin. E-postanı sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

Bana cevap veremeden yanından ayrıldım.

Hiddetinin sıcaklığı sırtıma çarpıyordu ama arkamı dönmeden önce gözlerinde minicik de olsa başka bir ifade tespit etmiştim.

Saygı.

Kalbim hızla atarken yürümeye devam ettim. En yakındaki misafir banyosuna ulaşana dek hızlı adımlarla ilerledim ve kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz ahşaba dayanıp yüzümü ellerimle örttüm.

Nefes al.

Adrenalin patlamasının etkisi yavaş yavaş azalıyor, hem bitkin hem de kaygılı hissetmeme neden oluyordu.

Dante'ye kafa tutmuş ve kazanmıştım. *Şimdilik.* Fakat bunun, meselenin sonu olduğunu düşünecek kadar saf değildim.

Ona karşı çıkmak bana birkaç puan kazandırmış olsa da yenilgiyi kabul edeceğini hiç sanmıyordum.

Bir şekilde nişanlımla soğuk savaşa girmiştim ve bu akşam açılış çarpışmasını gerçekleştirmiştik.

6

Dante

İstediği bilgileri Vivian'a pazar günü tam öğlen vakti gönderdim. Sebebi apartmanımın önünde olay çıkaracağından korkmam değil, sergimde gösterdiği cesarete gönülsüz de olsa hayranlık duymamdı.

Narin, küçük gül o akşam gövdesinin çelikten olduğunu kanıtlamıştı.

Sonraki hafta sonu Vivian tekrar evime geldi. Bu sefer peşinde bir nakliye ordusu vardı.

Ev idarecim Greta ve kâhyam Edward, nakliyecilere dairemi gösterme görevini üstlenirken ben de Vivian'ı odasına yönlendirdim.

İkimiz de konuşmuyorduk. Sessizlik her adımda büyüyüp aramızda yaşayan, nefes alan bir varlığa dönüştüğünde göğsüm sıkıntıyla doldu.

Vivian sıcak gülümsemeleri ve Levain'den aldığı lanet kurabiyeleriyle Greta, Edward ve diğer çalışanlarıma son derece dostane davranmıştı. Fakat sıra bana geldiğinde sanki *onun* evine taşınıp özenle planlanmış yaşantısını bozan *benmişim* gibi kendini kapatmıştı.

Bir adamı kahrolası dizlerinin üzerine çöktürecek elbisesiyle onun partisine davetsizce katılan benmişim gibi davranıyordu.

Aradan bir hafta geçmişti ama kıvrımlarına yapışan o siyah elbise de bana kafa tuttuğu sırada gözlerinde beliren alevler de hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

O alevler artık sönmüştü. Vivian yanımda yürürken serinkanlı zarafetin bizzat kendisiydi. Bu beni sebepsiz yere öfkelendiriyordu.

Belki de rahatsızlığımın nedeni, sade bluzu ve eteğine rağmen varlığının karnımın derinliklerinde istenmeyen bir sıcaklık oluşturmasıydı. Vücudum daha önce hiç kimseye böyle içgüdüsel bir tepki vermemişti. Üstelik bu kadından hoşlanmıyordum bile.

Oyma ahşap bir kapının önünde durduk.

"Burası senin odan." Onun için kendiminkine en uzak odayı seçmiştim ama yine de çok yakınımda olacaktı. "Greta daha sonra eşyalarını yerleştirir."

Yoğun sessizliğin ardından sesim anormal bir şekilde yüksek çıkıyordu.

Vivian tek kaşını kaldırdı. "Evliliğe kadar ayrı odalarda kalacağız demek. Böyle geleneksel biri olduğunu bilmiyordum."

"Ben de benimle aynı yatağı paylaşmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum."

Yanakları pembeleştiğinde dudaklarım küçük bir sırıtışla gerildi. Bugün ilk defa soğukkanlılığını yitirmişti.

"Seninle aynı yatağı paylaşmak istediğimi söylemedim," dedi soğukça. "Düşünce şeklinin demode olduğunu belirtmek istedim. Kavga eden evli çiftler ayrı odalarda uyurlar, âşık olması gereken yeni nişanlanmış çiftler değil. Bu duyulursa söylentiler çıkar."

"Kimse duymaz, söylenti de çıkmaz." Çalışanlarım yıllardır benimle birlikteydi ve hepsi de son derece ketumdu. "Eğer konuşulursa bununla ben ilgilenirim. Bu arada, kamuoyu imajından bahsetmişken, ilişkimizin sınırlarını da belirlemeliyiz."

"Ah, iletişim kuracağız, öyle mi? Hayatının Neandertal* evresinden çıkıp bir üst seviyeye geçtiğini görmek güzel."

Hakaretini duymazdan gelip devam ettim. "Dışarıdayken âşık çift rolü oynayacağız. Etkinliklere birlikte katılıp kameralara gülümseyecek, birbirimizden hoşlanıyormuş gibi yapacağız. Ayrıca Russo Grup markalarına da tam erişimin olacak. Koleksiyonlarımızdan herhangi bir şey istersen asistanım Helena'yı araman yeter, sana hemen gönderecektir. Komodininde asistanımın numarasını ve sana ait olacak siyah Amex kartı bulacaksın. Nişan yüzüğün de orada, takabilirsin."

Nişan duyurumuz bu sabah yapılmıştı. Vivian'la resmi olarak birbirimize bağlıydık, yani artık benim itibarım da söz konusuydu.

İnsanların şahsım hakkında düşündükleri umurumda değildi ama genel algı, işim için önemliydi. Bariz bir anlaşmazlık çok

* Günümüzden yaklaşık iki yüz elli bin ila kırk bin yıl önce yaşamış insan türü. (ç.n.)

fazla soru doğururdu ve ihtiyacım olan son şey meraklı magazin yazarlarının hayatıma burnunu sokmasıydı.

"Yüzüğüm komodinimde demek. Ne romantik." Vivian bileğindeki safir künyeye dokundu. "Bir kadına nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

"Özel hissetmeni sağlamak için burada değilim." Başımı ona doğru eğdim. Tatlı, hafif mayhoş elma kokusu burun deliklerimi doldururken bir sonraki sözcüklerimi açık ve net olacak şekilde dillendirdim. "Babanla bir anlaşma yaptığım için bu noktadayız."

Vivian geri adım atmadı ama parmak eklemimi boynundaki altın zincire hafifçe sürterken gözlerinde hem şaşkınlık hem de küçük bir belirsizlik oluşmuştu.

Böyle yakınken bile teni, ipeğin üzerine dökülmüş krem misali kusursuzdu. Koyu kahverengi gözleri uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmişti. Dolgun dudaklarının üst kısmında ona şu anki kadar yakın olmasam göremeyeceğim minik bir ben vardı.

Bakışlarım dudaklarına indiğinde karnımdaki sıcaklık daha da belirginleşti.

Sergiye gelirken kullandığı ruju sürmüştü. Cesur ve kışkırtıcı bir kırmızıydı, huzurlu bir denizdeki siren çağrısı gibi.

Başparmağımı altdudağına sürterek mükemmel rujunu dağıtmak, özenle koruduğu maskesini indirip altındaki çirkinliği görmek istiyordum.

Vivian güzel bir pakete sarılmış olabilirdi ama bir Lau, her zaman Lau'ydu. Hepsi aynı hamurdan yoğrulmuştu.

"Akşam yemeği randevuları ya da evde hoş sözler bekleme, *mia cara*," dedim dokunuşum kadar yumuşak bir sesle. "İkisini de bulamayacaksın."

Dudaklarına dokunmak yerine elimin tersini köprücükkemiğinden omzunun kıvrımına, oradan da koluna ve bileğinde deli gibi atan nabzına doğru kaydırdım.

"Bir gün âşık olacağımıza, sonsuza dek mutlu yaşayacağımıza dair herhangi bir umut besleme. Böyle bir şey olmayacak." Başparmağımı sertçe nabzına bastırdım. Bu ani, kaba hareketim karşı-

sında irkildiğinde gülümsedim. "Bu bir iş anlaşması. Daha fazlası değil. Anlaşıldı mı?"

Vivian dudaklarını inatla birbirine bastırdı.

Hava düşmanlığın elektriğiyle çatırdıyordu. Tenimin cızırdadığını, kaslarımın gerildiğini, karnımdaki tuhaf ve aç alevlerin beslendiğini hissettim.

Vivian asi sessizliğini sürdürünce elimi kaldırıp boğazına sardım. Nefes alış verişlerinin sığlaştığını hissedebileceğim kadar hafif bir dokunuştu.

"Anlaşıldı. Mı?" Sesim tehlikeli bir uyarı verircesine kısıktı.

Vivian'ın gözlerinde şimşekler çaktı. "Gayet net." Sesi dengeliydi ama altında intikam arzusu saklıydı.

"Güzel." Onu bırakıp alaycı bir gülümsemeyle geri adım attım. "Eve hoş geldin, hayatım."

Cevap beklemeden yanından ayrıldım.

Vivian'ın teninin sıcaklığı avucumda kalmıştı ama çakmağımı kavrayıp soğuk metalin onu unutturmasına izin verdim.

"Sakın başlama," dedim kaşlarını çatmış Greta'nın yanından geçerken. Oturma odasının tozunu alıyordu ve Vivian'la konuşmamızın en azından bir kısmını duymuş olmalıydı.

Nakliyeciler büyük ihtimalle gitmişti.

"Çok serttin," dediğinde şüphem doğrulanmış oldu.

Greta yaşı yetmişin üzerindeydi ama işitme kabiliyetiyle yarasalara taş çıkarırdı.

"Sert değildim, dürüsttüm." Kol saatime baktım. İki saat içinde bir CEO'yla toplantım vardı ve çıkmadan önce hazırlanmam gerekiyordu. "Ona boş umutlar vermemi, çocukluğundaki *Beyaz Atlı Prens* hayallerini beslememi mi tercih ederdin?"

"Böyle hayalleri olduğunu nereden biliyorsun?" Greta toz bezini şömine rafına gereğinden fazla bir güçle sürttü. "Boş hayallere kapılmayacak, pratik birine benziyor."

"Onunla daha yarım saat önce tanıştın."

Nişanlım hakkında ev idarecimle tartıştığıma inanamıyordum. Hepsi Vivian'ın rüşvet olarak getirdiği Tanrının cezası kurabiyeler yüzündendi. Greta tatlıya, özellikle çikolata parçacıklı şeylere dayanamazdı.

"Konu insanlar olunca içgüdülerim iyidir. Öyle olmasaydı..." Şömine rafını bir kez daha agresifçe sildi. "...seni yıllar önce baskıcı büyükbabanın klonu olarak yaftalardım."

Yüzümdeki tüm duygular silindi.

"Kimin için çalıştığını unutma," diye uyardım karanlık bir ses tonuyla.

"*Non osare farmi una ramanzina quando sono stata io ha pulirti il culo da piccolo.*" *Zamanında bezini değiştirmiş birine ders vermeye kalkma.* "Beni kovmak istiyorsan kovabilirsin. Ama o göğsün içinde bir yerlerde kalp olduğunu biliyorum, *ragazzo mio**. Onu kullan ve müstakbel karına saygılı davran."

"Ona siyah bir Amex ve pırlanta bir yüzük verdim." Her kadın bu iki şey için adam öldürürdü, ayrıca babasının kim olduğu düşünülünce bunlar Vivian'ın hak ettiğinden daha fazlasıydı.

Greta bana bir dakika boyunca baktıktan sonra başını iki yana salladı ve öfkeyle İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Ne dediğini duyamıyordum ama iltifat olmadıklarının farkındaydım.

Yaşlı kadının yanına gidip elimi toz bezinin üzerine koyarak onu durdurdum.

"Sen evimin değerli bir üyesisin ama özgürlüğün de bir yere kadar olduğunu bilmen gerek," dedim soğuk bir sesle. "Kafanı boşaltmak için tatile ihtiyacın varsa söyle, sana hemen ayarlarım."

Tehdidim havada bir teklif olarak asılı kaldı.

Kadının gözleri kısıldı. "Tatile ihtiyacım yok."

"Güzel."

Greta bebekliğimden beri ailem için çalışıyordu. Ebeveynlerim bu işte berbat oldukları için Luca'yla beni yetiştirmelerine yardımcı olmuştu ve dört sene önce onu benim için çalışmaya ikna edene kadar büyükbabamın evini çekip çevirmişti. Büyükbabam bu konuda kızmak yerine, maaş verilecek birinin eksilmesini sağladığım için bana on bin dolarlık bir şişe şarap hediye etmişti.

Greta'ya ne kadar düşkün olsam da, onu ben daha doğmadan önce ölmüş olan biyolojik büyükannelerimin yerine koysam da bariz saygısızlığı tolere edemezdim.

* (İt.) Oğlum. (ç.n.)

Onun yerinde başkası olsaydı *sert* kelimesi ağzından çıkar çıkmaz kovulmuş ve kara listeye alınmış olurdu.

Kibar bir öksürük sesi dikkatimi kapıya çektiğinde Edward'ın nötr bir ifadeyle orada beklediğini gördüm.

"Nakliyeciler mülkten ayrıldılar, efendim," dedi. "Bayan Lau'ya evi gezdirmemi ister misiniz?"

Vivian'ı doğruca odasına götürmüş, evin geri kalanını göstermemiştim. Gerçi geçen haftaki sergide yarısını görmüştü.

"Lütfen." Dairenin planını öğrenmesi iyi olurdu. Böylece kazara yatak odama ya da çalışma odama girmezdi.

Adam başını yana eğerek koridorda gözden kayboldu. Greta da tek kelime etmeden yanımdan geçip çatı katı dairemin bir başka köşesine geçti fakat kınaması, limon esanslı temizleyicinin kokusuyla birlikte arkada kalmıştı.

Burun kemerimi sıktım.

Vivian evime geleli daha bir saat bile olmamıştı ama şimdiden kaos çıkarmıştı.

Çalışanlarımla yaşadığım anlaşmazlık sadece başlangıçtı.

İleride eşyaların yerlerini değiştirecek, dikkatlice düzenlediğim ortamımı bozacaktı. Her akşam eve ne bekleyeceğimi, ne göreceğimi bilmeden gelecektim.

Göğsüm sıkışırken oturma odasından çıkıp çalışma odama geçtim ve toplantım için gereken materyalleri gözden geçirmeye çalıştım.

Ancak Vivian'ın odasından çok uzakta olmama ve kapımı kapatmama rağmen insanı çılgına çeviren elma kokusu burnumdan asla silinmedi.

7

Vivian

Daima kanunlara uyan bir vatandaş olmuştum ama müstakbel kocam yüzünden her an katil olabilirdim.

Kibirli ve kaba tavırlarından, bana alaycı bir şekilde *mia cara* demesinden nefret ediyordum.

Parmakları kabaca boğazımı sardığında nabzımın hızlanmış olmasından nefret ediyordum.

Her zaman, içinde bulunduğu mekânın moleküllerini ona uyum sağlamaları için değişime uğratacak kadar iri görünmesinden nefret ediyordum.

"Anlaşıldı. Mı?" Sinir bozucu sesi zihnimde yankılandı.

Anlaşılmıştı. Dante Russo'nun kaliteli takım elbise giyen bir şeytan olduğu anlaşılmıştı.

Ciğerlerimi, öfkeyi aşıp genişlemeleri için zorladım. *Al; bir, iki, üç. Ver; bir, iki, üç.*

Kan basıncım normal seviyeye inip, bulabileceğim en keskin bıçağın peşine düşme isteğim dindiğinde odamın kapısını açıp içeri girdim.

Beyefendinin söylediği gibi komodinimin üzerinde siyah bir Amex kart, kırmızı bir yüzük kutusu ve asistanının kartviziti duruyordu. Küçük kutunun kapağını açtığımda altı karat pırlanta bana göz kırptı.

Parmaklarımı göz kamaştırıcı cevherin üzerinde dolaştırdım. Her iki tarafını küçük baget pırlantaların süslediği bandın tam ortasına ender Asscher kesim, beş karat bir taş yerleştirilmişti.

Pırlantanın rengine ve berraklığına bakılırsa değeri en az yüz bin dolar olan bu büyüleyici yüzük beni heyecanlandırmalıydı. Çoğu kadının sahip olmak için birilerini öldürebileceği türden bir şeydi.

Fakat kutusundan alıp parmağıma taktığımda hiçbir şey... hissetmedim.

Platin bandın serinliğinden ve bir vaatten çok zindan gibi gelen ağırlıktan başka bir şey yoktu.

Nişan yüzükleri genelde aşkın ve sadakatin sembolü olurdu. Benimkiyse bir ticaret anlaşmasına atılan imzadan başka bir şey değildi.

Boğazında tuhaf bir sıkışma hissettim.

Dante'nin bana verdiklerinden daha fazlasını beklememeliydim. Bazı anlaşmalı evlilikler -mesela ablamınki gibi- zamanla aşka dönüşürdü ama genel olarak ihtimaller düşüktü.

Yatağa çökerken boğazımdaki sıkışma göğsüme doğru yayıldı.

Üzgün hissettiğim için tam bir aptaldım. Dante olabilecek en duygusuz şekilde evlenme teklif ettiyse ne olmuştu? Uyumlu olmadığımızı daha ilk karşılaşmamızda anlamamış mıydını zaten? En azından niyeti ve sınırları hakkında dürüst davranmıştı.

Yine de bir parçam önceki etkileşimlerimizi esas almamam gerektiğini, gün geçtikçe birbirimize ısınacağımızı düşünmüştü ama hayır. Müstakbel kocam gerçekten pisliğin tekiydi.

Telefonuma gelen yeni bir mesajın titreşimiyle düşüncelerden sıyrıldım.

Ekrana bakarken yine birinin nişan tebrikiyle ya da yerleştiğimde onu davet etmemi hatırlatan Isabella'nın mesajıyla karşılaşacağımı sanıyordum fakat bunun yerine aklıma gelebilecek son kişinin adiyla karşılaştım.

Heath: Mutlu Balkabaklı Sıcak Çikolata Günü :)

Sözcüklere bakarken sanki onları kazara çağırmışım gibi yok olmalarını bekledim. Ama öyle bir şey olmadı.

Midem sıkıştı.

Durup dururken mesaj atabileceği onlarca gün varken tam da Dante'nin evine taşındığım günü seçmişti.

Evrenin cidden hastalıklı bir espri anlayışı vardı.

Ona söylemek istediğim milyonlarca şey olsa da güvenli ve nötr bir yorumla cevap verdim.

Ben: Kaliforniya'da o içecekten var mı?

Heath: Balkabaklı sıcak çikolata mı? Yok

Heath: Burada sadece smoothie ve yeşil meyve suları içmeye izin var. Yoksa toplu oyla adadan atılırsın

Küçük gülümsemem geldiği gibi yok oldu.

Onunla konuşmamalıydım ancak ne kadar istesem de numarasını engelleyemiyordum.

Heath: Her gün Bonnie Sue'ya e-posta atıp San Francisco'da şube açmalarını söylüyorum ama şimdilik şans benden yana olmadı

Bonnie Sue'dan bahsetmesi kalbimi sızlattı.

Burası, Heath'le birlikte lisans eğitimi aldığımız Columbia Üniversitesi'nin yakınlarındaki, sezonluk balkabaklı sıcak çikolatalarıyla meşhur olan popüler bir kafeydi. Ben balkabağını sevmezdim, Heath de sıcak çikolata hayranı değildi ama her sene eylül ortasında bu içeceğin sezonu gelince mutlaka kafeye uğrardık.

Bize göre sonbaharın ilk günü güz ekinoksu değil, Bonnie Sue'nun menüsüne bu içeceğin eklendiği gündü.

Ben: Bir gün başaracağından eminim. İstikrar her zaman kazandırır

Heath'le sıradan sohbetimiz devam ettikçe göğsümdeki suçluluk duygusu büyüdü. Bana işimi ve şehirde hayatın nasıl gittiğini sordu, ben de ona köpeğini ve San Francisco'da havaların nasıl olduğunu sordum.

Yıllardır ilk defa bu kadar uzun konuşuyorduk. Normalde birbirimize sadece bayramlarda ve doğum günlerimizde mesaj atar, asla telefonda konuşmazdık. Aslında öyle olmasak da sıradan tanıdıklarmış gibi davranmak daha kolaydı.

Heath Arnett.

Üniversitedeki en iyi arkadaşım. Eski sevgilim. İlk aşkım.

Bir zamanlar evleneceğimizi sanıyorduk. Kendimi, ebeveynlerimin itirazlarını aşıp sonsuza dek mutlu yaşayacağımıza ikna etmiştim ama iki yıl önceki ayrılığımız bunların yalnızca boş ümitten ibaret olduğunu kanıtlamıştı. Annemle babamın gazabma dayanamazlardı.

O günün hatırasını zihnimden atıp tekrar odaklanmaya çalıştım.

Ben: Şirkette işler nasıl?

Biz ayrıldıktan sonra Kaliforniya'ya taşınmış ve dil öğrenme uygulamasını bugün olduğu harika noktaya getirmişti. Son kontrol ettiğimde ABD'de en çok indirilen ilk on beş uygulamadan biri olduğunu görmüştüm.

Heath: Süper gidiyor. Yıl sonunda halka açılıyoruz
Heath: Büyük bir kazanç elde etmeyi umuyoruz...

Yazmaya devam ettiğini gösteren tepedeki üç nokta hareket etti, durdu, sonra yine hareket etmeye başladı.

Heath: Eğer her şey yolunda giderse seninle durumları yeniden değerlendirebiliriz

Suçluluk duygum dehşete dönüştü.

Nişanı bilmiyordu. Sosyal medyamda paylaşmamıştım, artık ortak arkadaşımız yoktu ve Heath cemiyet sayfalarını takip etmezdi. Yani ona kendim söylemek zorundaydım. Gerçeklerden kaçınamazdım, yoksa tekrar bir araya geleceğimize dair ona umut vermiş olurdum.

Heath: Tabii sen de istersen

Gerginken hep yaptığı gibi elini saçlarından geçirdiğini gözümde canlandırabiliyordum.

Dişlerimi altdudağıma geçirdim.

Şirketi üzerinde bu kadar çok çalışmasının bir sebebinin, aileme yanıldıklarını ispatlama isteği olduğunu biliyordum. İlişkimizi onlardan yıllarca sakladığımı, özellikle de Heath'in "uygun" bir aileden gelmediğini öğrendiklerinde öfkeden deliye dönmüşlerdi.

Heath o zamanlar yazılım mühendisi olarak gayet iyi kazanıyor, ek olarak da uygulamasının üzerinde çalışıyordu. Ama maalesef bir Russo ya da Young değildi. Babam onunla ilişkimi bitirmezsem beni evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti, ben de sonunda aşkım yerine ailemi seçmiştim.

Şimdi Heath, şirketi halka arz edilip hisseleri satıldığında ve milyoner olduğunda ailemin onu kabul edeceğini düşünüyor olmalıydı. Bunun gerçekleşmeyeceğini ona söyleyecek cesaretim yoktu.

Ailemin bolca parası olabilirdi ancak biz yeni zenginlerdendik. Hayır kurumlarına ne kadar bağış yaparsak yapalım, banka hesaplarımızda ne miktarda para olursa olsun cemiyetin belirli kesimleri bize her zaman kapalı olacaktı. *Eğer* köklü zenginlerden biriyle evlenmezsek.

Heath'in zenginliği kökenlerden gelmediğine göre ebeveynlerim onu asla onaylamayacaktı.

Söyle gitsin.

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurup mesajı yazdım.

Ben: Ben nişanlandım

Bu yumuşak bir geçiş sayılmazdı ama kısa, açık ve netti.

Cevap beklerken çocukluğumdaki gibi tırnaklarımı yememek için kendimi zor tuttum.

Ben: Birkaç hafta önce oldu, ailemin seçtiği biriyle

Ben: Sana daha önce söylemeliydim, biliyorum

Konuşmayı bırakmalıydım fakat kusarcasına mesaj yazmayı kesemiyordum.

Ben: Düğün bir sene sonra yapılacak

Karşı taraftan hiçbir ses gelmedi.

Beş dakika geçti ama ekranım hâlâ karanlıktı.

Küçük bir inlemeyle telefonu bir kenara attım.

Suçlu *hissetmemeliydim*. Heath'le uzun zaman önce ayrılmıştık ve dürüst olmak gerekirse ikinci bir şans istemesine şaşırmıştım. Sanıyordum ki...

Kapıdan gelen küçük bir tıklama sesi zihnimdeki düşünce kaosunu böldü.

Derin bir nefes daha alıp yüzüme kibar bir ifadesizlik yerleştirerek, "Girin," diye seslendim.

Kapı açıldı ve mükemmel ütülenmiş siyah takım elbiseyle gümüş rengi saçlar belirdi.

Dante'nin kâhyası Edward.

"Bayan Vivian, Bay Dante size evi gezdirmemi istedi," dedi İngiliz aksanıyla. "Şimdi gezmek ister misiniz, yoksa dilediğiniz başka bir zaman mı geleyim?"

Önce telefonuma, sonra güzel ama soğuk odaya baktım.

Sevsem de sevmesem de burası yeni evimdi. Süitime kapanıp geçmişin yasını tutarak kendime acıyabilir ya da koşullar zor bile olsa elimden gelenin en iyisini yapabilirdim.

Kalkıp pek de zorlama olmayan bir gülümseme takındım.

"Şimdi mükemmel olur."

O akşam Dante'yle bir çift olarak ilk yemeğimizi yedik.

Gerçi ne kadar çift sayılabilirdik, orası tartışılırdı.

Onun yüzüğünü takıyordum ve aynı çatı altında yaşıyorduk ama aramızdaki uçurum, Büyük Kanyon'un bile yeryüzündeki sıradan bir boşluk gibi görünmesine yol açardı.

Uçurumu kapatmak için boşuna bir çaba gösterdim. "Sanat koleksiyonunu beğendim," dedim. "Eserler çok güzel." *Kedi kusmuğuna benzeyen resim hariç*. Adı *Magda* olan bu tablo, galerisinde o kadar alakasız duruyordu ki şaşırıp iki kez incelemiştim. "Favorin var mı?"

İlham verici bir konu bulmuş olmasam da uğraşıyordum işte. Dante'nin ağzından şimdiye dek altı kelime çıkmıştı ve bunlardan üçü, *"Tuzu uzatır mısın?"* sorusunun içindeydi. Şık giyimli bir pantomimciden neredeyse bir farkı yoktu.

Bifteğini keserken, "Benim favorim olmaz," dedi.

Dişlerimi sıkarak sinirimi yuttum.

Taşınmam sırasındaki mükemmele yakın etkileşimimizden bu yana nişanlılığımızın şok ve öfke evrelerini geçmiş, teslimiyet evresine girmiştim.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin Dante'yle nişanlıydım, bunu artık kabullenmeliydim. Eğer yapamazsam...

Gözümün önünde soğuk günler, yalnız geceler ve sahte gülümsemeler canlandı.

İçim rahatsızlıkla sıkışırken suyumdan bir yudum alıp tekrar denedim. "Baş başayken benden beklentilerin neler?"

Çatalıyla bıçağı, tabağının üzerinde asılı kaldı. "Pardon?"

Fark edilebilir bir tepki vermişti. *İlerleme kaydediyoruz.*

"Sabahki konuşmamızda, dışarıda sevgi dolu çifti oynayacağımızı söylemiş, *bir gün âşık olacağımıza ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımıza dair herhangi bir umut beslememem* konusunda beni uyarmıştın. Ama ayrı yatak odaları dışında özel hayatlarımızın nasıl ilerleyeceğini hiç konuşmadık," dedim. "Her akşam birlikte yemek yiyecek miyiz? İşle alakalı sorunlarımızı paylaşacak mıyız? Markete gidip hangi marka şarabı alacağımızı tartışacak mıyız?"

"Hayır, hayır ve hayır," dedi düz bir sesle. "Ben markete gitmem."

Tabii ki de gitmezsin.

"Ayrı hayatlar yaşayacağız. Ben senin arkadaşın, sırdaşın ya da terapistin değilim, Vivian. Bu akşam birlikte yememizin sebebi senin ilk günün olması, benim de evde olmam." Çatal bıçağı tekrar hareket etti. "Yeri gelmişken, iki gün sonra Avrupa'ya iş seyahatine gideceğim. Bir ay burada olmayacağım."

Yüzüme bir tokat atsa bu kadar şaşırmazdım sanırım.

Ona öylece bakıp bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekledim. Bir şey demediğindeyse kibarlık çabalarımı daha fazla devam ettiremeyeceğimi fark ettim.

"Bir ay mı? Nasıl bir iş koca bir *ay* boyunca evden uzakta olmanı gerektirebilir ki?"

"Para kazandıran bir iş."

Küçük kızgınlık kıvılcımı hiddete dönüştü. Adam *denemiyordu* bile. İş seyahati gerçek olabilirdi ama tam da benim, evine taşındığım zamana mı denk geliyordu? Bu zamanlamayı nasıl görmezden gelebilirdim?

"Zaten yeterince paran var," diye çıkıştım. Kelimelerimi seçemeyecek kadar sinir olmuştum. "Medeni davranmaya hiçbir şekilde niyetin *olmadığı* belli, o zaman neden buradasın?"

Dante tek kaşını kaldırdı. "Burası benim evim, Vivian."

"*Nişanımızdan* bahsediyorum." Bir onu bir kendimi işaret ettim. "İlk tanışmamızda sorumu duymazdan gelmiştin, şimdi tekrar soruyorum. Bu nişan sonucunda, kendi başına elde edemeyeceğin ne kazanacak olabilirsin?"

Lau Mücevherat büyük bir firmaydı ama Russo Grup bizden on kat daha büyüktü. Bu yüzden amacını anlayamıyordum.

Babam Asya pazarına ulaşmakla ilgili olduğunu söyleınişti ki gerçekten de bu, Lau Mücevherat'ın Russo Grup'tan daha güçlü olan yanıydı. Peki Dante'nin özel hayatını altüst etmeye razı olacağı kadar önemli miydi?

Yüzü gerildi. "Konuşmaya değmez."

"Birlikte olmamızın sebebi bu olduğuna göre bence değer."

"Hayır, değmez. Birlikte olmamızın nedeni niye umurunda?" Sesi soğuk ve alaycıydı. "Sebep ne olursa olsun benimle evleneceksin. Babacığının her dediğini yapan itaatkâr kız değil misin? Buradan gitsem ve düğünün gerçekleşeceği tarihe kadar geri dönmesem bile *yine* de evlenmeyi kabul edersin. Yanılıyor muyum?"

Şokun soğuk pençeleri ciğerlerime saplanıp nefesimi kesti.

Konuşmanın ne ara bu konuya geldiğini anlayamamıştım ama Dante bir şekilde, hiç çabalamadan beni tam olarak en çirkin ve sinir bozucu yanımdan vurmuştu. Nefret ettiğim fakat bir türlü kurtulanıadığım yanımdan.

"Şimdi anlıyorum." Sakin olmak için mücadele versem de sesime bir nebze öfke karışmıştı. "Seninle evlenmeyi kabul edecek

birini *bulamadığın* için görücü usulüne razı geldin. Çünkü çok... çok..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "*Korkunç* birisin."

En uygun tanımlama olmasa da işe yarardı.

Gözleri karanlık bir gülüşle kısıldı. "O kadar korkunçsam ailene düğünün iptal olduğunu söyle." Kafasıyla telefonumu işaret etti. "Onları hemen ara ve tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi kendi dairene dön."

Hem meydan okuyor hem de kışkırtıyordu. Söylediğini yapacağımı düşünmüyordu anıa sesi öyle yoğun, öyle ikna ediciydi ki neredeyse itaat edecektim.

Çatalı tutan parmaklarımı sıktığımda soğuk metal tüm acımasızlığıyla tenime battı.

Telefonuma elimi sürmedim.

Aslında bunu, şarabımı Dante'nin kibirli suratına fırlatmaktan daha çok istiyordum ama *yapamazdım.*

Babamın öfkesi, annemin eleştirileri daha da katlanılmaz olurdu. Ayrıca düğünün gerçekleşmemesi benim başarısızlığım sayılırdı.

Hayır, onları arayamazdım.

Dante'nin gülüşü gergin atmosfere karışıp yok oldu. Gözlerinde bir şeyler parladı. Hayal kırıklığı mıydı, yoksa kınama mı? Anlamak imkânsızdı.

"Aynen öyle," dedi kısık sesle.

Bu sözleriyle beni yeni bilenmiş bir bıçaktan daha kötü yaraladı.

Akşam yemeğini sessizlik içinde bitirdik ama bifteğim tadını çoktan kaybetmişti.

Lokmalarımı şarabın yardımıyla yuttum ve içimi dolduran sıcaklığım utancımı yavaş yavaş yok etmesine izin verdim.

8

Dante

Vivian'ın düşündüğünün aksine Avrupa seyahatimi o gelmeden önce planlamıştım. Russo Grup markalarının büyük çoğunluğunun merkezi oradaydı ve her yıl bir ayımı, Avrupalı ortaklarımızla yüz yüze toplantı yapmak için iş seyahatine ayırırdım.

Bu yılın zamanlaması da benim için mükemmel olmuştu.

Tabii yanlarında olmasam da Luca ve Vivian hakkındaki tüm gelişmelerden haberdardım. Kardeşime mücevherat firmalarımızdan birinin mağazasında satış temsilciliği ayarlamıştım. İnsanlarla iyi anlaşırdı, bu yüzden onu bir ofise tıkmak hem kendisi hem de diğerleri için felaket olurdu. Mağaza müdürünün söylediğine göre zor bir başlangıç yapmıştı -çünkü hiçbir zaman dakik biri olmamıştı- ama New York'a döndüğümde gönülsüz de olsa yeni rolüne alışmış gibiydi.

Diğer yandan Vivian yeni çevresine kolaylıkla alışmıştı. Greta ile Edward tüm raporlarında ondan övgüyle söz etmişlerdi. Ayrıca eve döndüğümde galerimde yeni bir tablo, banyolarda *D&V* nakışlı havlular ve dört bir yanda lanet çiçeklerle karşılanmıştım.

"Dante, yüzünü gevşet," dedi Winona. "Biraz gülümse... işte böyle! Mükemmel."

Fotoğraf makinesinin deklanşörü peş peşe patladı.

Vivian'la tüm sabahımızı Central Park'ta nişan fotoğrafı çektirmeye ayırmıştık. Winona birbirimize ne kadar "âşık" olduğumuzu göstermemiz için vermemiz gereken pozları tarif ederken, sahte gülümsemeler ve daha da sahte sarılmalarla tahmin ettiğim gibi işkenceden farksız geçiyordu.

"Vivian, nişanlına biraz daha yaklaşıp kollarını boynuna sar."

Vivian bana doğru temkinli bir adım atıp ona söyleneni yaparken vücudum gerildi.

"Biraz daha yaklaş. Şu anda aranızdan bir traktör bile geçebilir," diye takıldı Winona.

"Dediğini yap ve şu iş bir an önce bitsin," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Ondan ne kadar çabuk uzaklaşabilirsem o kadar iyiydi.

"Gün geçtikçe daha fazla büyüleyici oluyorsun." Vivian'ın sesi pankekin üzerine sos olabilecek kadar tatlıydı. "Avrupa'dayken kişiliğin muhteşem şekilde değişmiş."

"Hadi birazcık daha yakınlaşın," diye cesaretlendirdi Winona. Aramızdaki düşmanlığı seziyorsa bile belli etmiyordu. "Bir adım daha..."

Aramızdaki boşluğu kapattığında Vivian'ın göğüsleri göğüs kafesime değdi ve kaslarım kaskatı kesildi.

"Dante, kollarını Vivian'ın beline dola."

Hay sikeyim.

Şu işkencenin derhal sona ermesini istediğim için çenemi sıkıp ellerimi Vivian'ın kalçalarına yerleştirdim. Elbisesinden buram buram sıcaklık yayılıyordu ve kahrolası elma kokusu yine ciğerlerime dolmuştu.

İkimiz de kıpırdamadık. Küçük bir hareketin, istemediğimiz şekilde daha da yakınlaşmamıza neden olacağından korkuyorduk.

Rahatsız edici yakınlığımızı düşünmemek için dikkatimi dağıtmaya çalışarak, "Paris'teyken muhasebecimden ilginç bir telefon aldım," dedim. "Amex'imle bir gün içinde yüz bin dolar harcanmış. On bin dolarlık çiçek dahil. Açıklama yapmak ister misin?"

"Verdiğin kartı kullandım işte," dedi Vivian zarifçe omzunu silkerek. "Ne diyebilirim? Çiçekleri seviyorum. Ve ayakkabıları."

Çevirisi: Gitmeden önce tam bir pislik gibi davrandığın için intikamımı kartından aldım.

Üstü kapalı ama önemsiz bir intikam çabasıydı.

Kendini savunmayı bilmeyen insanlar kadar sinirimi bozan şey yoktu.

"Belli," dedim kokusu her yanımı ele geçirmesin diye fazla derin nefes almamaya çalışırken. "Ya havlular?"

"Annemden hediye."

Buna hiç şaşırmamıştım.

"Bir dahaki sefere bir aylığına ayrılmadan birkaç gün önce haber ver," dedi Vivian. "Parti planlamak, oturma odasını yeniden dekore etmek ve dolu dolu bir alışveriş listesi hazırlamak için zamana ihtiyacım olacak. Hiçbir limit olmadan alışveriş yapmak gibisi yok."

Gözlerimi kıstım.

Kredi kartımdan harcananlar umurumda değildi. Luca bir keresinde pijama partisi için yirmi dört karat som altından yapılma bir küvete bir milyon dolar harcamıştı. Yüz bin dolar neydi ki?

Beni asıl kızdıran, yokluğumu fırsat bilerek her şeyin düzenini değiştirmiş olmasıydı. Havlular ve çiçekler sadece buzdağının görünen kısmıydı. Duvarlarda yeni sanat eserleri, bir yerlere saklanmış makinelerden yayılan aromaterapi kokuları ve eskiden hediye paketleme odası olan yerde bir masaj odası vardı.

Bir aylığına gitmiş, döndüğümde de evimi lanet olası Club Med'e dönüşmüş halde bulmuştum.

"Ben yokken iyi vakit geçirdin, değil mi?" Sözcüklerimi tehlikeli bir esinti sarmıştı.

"*Harika* vakit geçirdim." Vivian parmaklarını saçlarıma geçirip canımı yakacak kadar sertçe çekiştirirken gülümsedi. "Homurdanmalar ve kaş çatışlar olmadan ev son derece keyif vericiydi."

"Ben de beni özlediğini sanmıştım." Dilimi şaklattım. "Kalbim kırıldı."

"Özür dilerdim ama hislerini düşünmek anlaşmamızın bir parçası değildi. Bu *sadece* bir iş anlaşması, unuttun mu?"

Dudaklarımda isteksiz bir gülümseme belirdi.

Beni tuş etmişti.

"Şu halinize bir bakın. Ne kadar da tatlısınız." Winona bir iç çekti. "Dante, neden nişanlına dudaktan bir öpücük vermiyorsun? Çekimi mükemmel bir fotoğrafla tamamlamış oluruz."

Gülümsemem kayboldu.

Vivian kollarımın arasında gerildi. "Bu hiç gerekli değil," dedi hızlıca. "Biz... sevgimizi dışarıda göstermeyi tercih etmiyoruz."

"Burada üçümüzden başka kimse yok," diye belirtti Winona.

Birkaç telefon etmiş ve fotoğraf çekimi için parkın bir kısmını şeritle çevreletmiştim. Halka açık yerlerin kalabalığından nefret ediyordum. Çok gürültülüydü, beklenmedik şeyler olabiliyordu, ayrıca *sinir bozucuydu.*

"Evet ama..." Vivian cümlesini yarıda kesti. Fara yakalanmış bir tavşana benziyordu.

Dehşet dolu yüz ifadesi beni rahatsız etti. Öpüşmeyi ben de *istemiyordum* ama beni öpmeyi, zehirli bir yılan tarafından sokulmakla eşdeğer görüyormuş gibi görünmesi hoşuma gitmemişti.

"*Başka birinin* yanındayken öpüşmekten hoşlanmıyoruz," diye bitirdi sonunda.

Geri adım atmaya çalışsa da kalçasını tuttuğum için yapamadı.

Sinirim iyice artmıştı. İnsan içindeyken âşık çift rolü oynamakta anlaşmıştık fakat hanımefendi pek de sevgi dolu görünmüyordu.

"İstemiyorsanız sorun yok tabii ama öpücük olmadan nişan çekimi tamamlanmış sayılmaz." Winona tereddüdümüze şaşırmış gibiydi. "Söz veriyorum sizi utandırmayacağım."

"Anlıyorum." Vivian dişlerini altdudağına sürttü.

Yüce İsa. Daha ne kadar tereddüt edecekti?

Karar vermesi için yüz yıl beklemektense dizginleri elime aldım ve başımı eğip dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirerek deklanşör sesini bekledim.

Vivian'ın vücudu kaskatı kesildi. Dudakları keskin bir nefesle aralandığında hafif baharatlı, leziz bir şeyin tadını aldım.

Kanım uğuldamaya başladı.

Fotoğraf için hızlı bir öpücük olması gerekiyordu. Geri çekilmem gerekiyordu. Fakat ağzı öyle sıcak, öyle yumuşaktı ki bir kez daha tatmaktan kendimi alamadım.

Ve bir kez daha.

Hiç anlamadan ellerim kafasına doğru kaydı, parmaklarım saçlarının arasına daldı ve içimde, öpücüğü derinleştirmem için baskıcı bir dürtü belirdi. İpeksi tutamları yumruğuma sarıp dudaklarını benim için daha da aralamasını sağlamak, gönlüme göre keşfe çıkmak istiyordum.

Kanımın uğultusu artık daha da gürültülüydü.

Bu anlamsız hareketimin suçlusu bir aylık ayrılık olmalıydı. Mesafelerin düşkünlüğü arttırması hakkındaki saçmalık sanırım doğruydu.

Francis Lau'nun kızını öpmemin ve çamaşır suyuyla duş almak için sabırsızlanmamamın mantıklı tek açıklaması buydu.

Vivian çenesini hafifçe kaldırarak dudaklarına daha iyi erişmemi sağladı ve...

"Çekimi tamamladık!" Winona'nın sesi sanki bir tabanca ateşlenmiş gibi hızla ve şiddetle birbirimizden ayrılmamızı sağladı.

Bir saniye önce öpüşürken bir saniye sonra ellerimi Vivian'ın kalçalarından ve saçlarından ayırmıştım. O da boynuma doladığı kollarını çekmişti. Kalbim, *Ironman Triatlon*'unu tamamlamışım gibi şiddetle atıyordu.

Vivian'la bir anlığına birbirimize bakakaldık, sonra hızlıca gözlerimizi kaçırdık.

Öpüşmemiz bir dakikadan az sürmüştü ama dudakları benimkileri damgalamıştı. Winona dizüstü çöktüğü yerden kalkarken tenimin üzerinde kaşmir bir battaniyenin ağırlığı vardı.

"Bugüne dek çalıştığım en fotojenik çift olabilirsiniz." Fotoğrafçımız sırıttı. "Çıkan fotoğrafları görmeniz için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkürler," dedi yüzü pembeleşen Vivian. "Mükemmel olacaklarından eminim."

"İşimiz bitti mi?" Ceketimi çıkarırken Winona'nın suçlayıcı bakışlarını görmezden geldim. Lanet çekimi tamamlamıştık işte. Daha ne istiyordu?

Ayrıca ekim ayının ortasında hava niye bu kadar sıcaktı?

"Evet. İki hafta içinde size e-posta atarım," derken ters yanıtımdan etkilenmemiş gibiydi. "Nişanınız için tekrar tebrikler."

Vivian ona tekrar teşekkür ederken yanlarından geçip Bethesda Terası'ndan ayrılmak için merdivenlere yöneldim. Bir an önce aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

Maalesef ki Vivian kısa sürede bana yetişti ve birlikte sessizce çıkışlardan birine doğru ilerlerken yanıldığım için içten içe kendime küfürler ettim.

Sadece öpücük konusunda değil, fotoğraf çekimi konusunda da

yanılmıştım. En iyisi *Photoshop*'la bizi parktaymış gibi gösterecek birini bulmak olurdu. Böylece bu... *durumla* uğraşmak zorunda kalmazdım.

Tenim huzursuzlukla yanıyor, kokusu esintiyle burnuma doğru süzüldükçe kaslarım kasılıyor, dudaklarının dudaklarımdaki anısı beni rahat bırakmıyordu.

Mesele, Winona'nın şüphesini uyandırmamak için kabul ettiğimiz öpücük değildi.

Asıl sorun benim öpücüğü devam ettirmiş olmamdı.

Parktan çıkıp caddeye adım attığımızda Vivian sonunda konuştu. "Az önceki öpücük..."

"Sadece fotoğraf içindi." Ona bakmadım.

"Biliyorum ama..."

"Aç mısın?" Caddenin köşesindeki yemek arabasını başımla işaret ettim. Az önce olanları konuşmaktansa asit banyosu yapmayı yeğlerdim.

Vivian iç çekti ama konuyu değiştirmeyi kabul etti. "Bir şeyler yiyebilirim." Yemek arabasının önünde durduğumda kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı için bir şeyler alacağım." Cüzdanımdan yeni görünen bir yirmilik çıkardım. "İmza *bagel*'larından* iki tane ve iki kahve. Üstü kalsın. Sağ ol, Omar."

Vivian'dan derhal uzaklaşmak istesem de cidden çok acıkmıştım. Kahvaltı edemeyecek kadar erken uyanmıştık ve şimdi ona da yiyecek bir şeyler almadan oturup yiyemezdim.

Pislik olabilirdim ama öküz değildim.

Ona döndüğümde bana Beşinci Cadde'nin ortasında boynuzlarım ve tüylerim çıkmış gibi baktı.

"Ne?"

"Arabanın sahibinin adını kullandm."

"Yani?" Cüzdanımı cebime geri koydum. "Zamanım olduğunda sabahları burada koşuyorum. Parkın çevresindeki tüm kahvaltı mekânlarını denedim. Omar'ınki en iyisi."

* Halka şekli verilip pişirilen mayalı bir hamur işi. (ç.n.)

"Ben de sadece havyar ve insan kalbi yediğini sanıyordum."

"Saçmalama. İnsan kalbiyle havyar hiç iyi gitmez."

Vivian'ın kahkahası içimde tuhaf bir duygu uyandırdı. *Mide ekşimesi mi? Neyse, buna daha sonra kafa yorarım.*

Yiyeceklerimizle içeceklerimizi alıp Vivian'ınkileri ona uzattım. "Ben kaliteye para öderim. Pahalı şeyler her zaman iyi olmaz, özellikle de konu yemek olunca."

"İlk defa bir konuda hemfikiriz." Benimle yakındaki banka gelip elbisesini uyluklarının altına sıkıştırarak oturdu. "Cehennem soğumuş mudur acaba?"

Ağzımın köşesi kıvrıldı fakat ona fark ettirmeden düzelttim.

"Benim en sevdiğim restoranlardan biri de Boston'daki Çin mahallesinde bulunan minik bir mekândı ama kapandı," dedi tereddütle, sanki bu bilgiyi benimle paylaşıp paylaşmamakta kararsızmış gibiydi. "Konumunu bilmesen görmenin imkânsız olduğu bir yerdi. Dekoru doksanlar tarzındaydı ve zemini şüpheli şekilde yapışkandı ancak hayatımda tattığım en iyi mantı oradaydı."

Merakıma yenik düştüm. "Neden kapandı?"

"Sahibi öldü ve oğlu restoranı devralmak istemediği için elektronik eşya tamir dükkânı açacak birine sattı." Sesinde hüzün vardı. "Ailemle her hafta oraya yemeğe giderdik ama şu anda hâlâ açık olsa gitmeye devam edeceğimizi sanmıyorum. Benimkiler artık sadece Michelin yıldızlı yerlere gidiyorlar. Bir yemek arabasından yediğimi görseler kalp krizi geçirirler."

Söylediklerini düşünürken kahvemden yavaş bir yudum aldım.

Vivian'ın tamamen ebeveynlerinin kontrolünde olduğunu sanıyordum ancak ses tonuna bakılırsa Lau ailesinde her şey mükemmel gidiyormuş gibi görünmüyordu.

"Çocukken kardeşimle şehir merkezinde bir mekâna giderdik," dedim. "Moondust Lokantası. O mahalle tam bir turist tuzağı ama lokantanın *milkshake*'leri muhteşemdi. Kafalarımız kadar büyük bir bardak yalnızca iki dolardı. Her hafta okuldan sonra oraya uğrardık fakat sonra büyükbabamız öğrendi ve çok sinirlendi. Russoların ucuz lokantalarda işi olmadığını söyleyip okuldan sonra bizi doğruca eve götürmesi için birini ayarladı. Bir daha oraya gidemedik."

Bu hikâyeyi daha önce kimseye anlatmamıştım ama o mantı restoranını anlattığı için karşılık verme gereksinimi duymuştum.

O öpücük *cidden* beynimle oynamıştı.

"İki dolara *milkshake* mi? Öyle bir şey içsem diş hekimimin korkulu rüyası olurdum," diye espri yaptı Vivian.

"Ben de benimkinin favorisi değildim."

Moondust Lokantası hâlâ açık olsa da artık çocuk değildim. Tatlıya düşkünlüğüm azalmıştı ve nostalji yapacak vaktim yoktu.

Bir süre daha sessizce yedikten sonra, "Babanın işleri açılınca hayatınız değişmiş olmalı," dedim.

Laular hakkında her yeni bilgi işime yarayabilirdi ve Francis'i iyi tanıyan biri varsa o da öz kızıydı.

En azından, yemeğimi bitirmiş olsam da kalkıp gitmediğim için bunu bahane ediyordum.

"Değişti demek hafif kalır." Vivian parmağını kahve bardağının ağzında dolaştırdı. "On dört yaşındayken annem beni şu önemli konuşmayı yapmak için bir köşeye oturttu. Tabii ki de seksle ilgili değildi, kiminle çıkıp kiminle çıkamayacağımı bildirmek istemişti. Belirli kriterlere uydukları *sürece* istediğim kişiyle çıkmakta özgürdüm. Belirli bir süre içinde 'uygun' birini bulamazsam görücü usulü evlenmek zorunda kalacağımı da o gün öğrendim."

Bu kadarını tahmin etmiştim. Laular gibi parayı yeni bulmuş aileler genellikle evlilik aracılığıyla sosyal statülerini yükseltmeye çalışırlardı. Köklü aileler de aynı şeyi yapardı ama tabii ki bunu saklamakta daha iyiydiler.

"O zaman ebeveynlerin, eski sevgililerinin çoğunu onaylamamıştır diye düşünüyorum." Onaylasalardı şu anda nişanlı olmazdık.

"Doğru." Yüzünden bir gölge geçti. "Peki ya sen? Evlenmeyi düşündüğün bir eski sevgilin oldu mu?"

"Evlilikle ilgilenmiyordum."

"Hmm. Buna şaşırmadım."

Ona bir bakış attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü kontrol manyağısın. Muhtemelen birinin hayatına girip her şeyi tersyüz etmesinden nefret ediyordun. Gerçi *hâlâ* ediyor-

sun. Evinde ne kadar çok insan olursa oluşturduğun ortamı kontrol etmen o kadar zorlaşır."

Geçirdiğim şok oldukça aşikâr olmalıydı ki Vivian bir kahkaha attı ve bana yarı alaycı, yarı kibirli bir tebessümle baktı.

"Evini yönetme şeklinden belli," dedi. "Ayrıca yemek sırasında tabağındaki yiyeceklerin birbirine değmemesi konusunda takıntılısın. Etini tabağın sol üst köşesine, sebzeleri sağ üste, karbonhidratları ve tahılları alt kısma koyuyorsun. Ailemin evine geldiğinde ve Avrupa'ya gitmeden önce birlikte yemek yediğimizde böyle yaptın."

Kahvesini yudumladı. Kâğıt bardaktan içerken bile asil görünmeyi başarıyordu. "Özetle kontrol manyağısın işte."

Yine gönülsüz bir hayranlık hissettim. "Etkileyici."

Çocukluğumdan beri yiyeceklerimin birbirine değmesinden hoşlanmazdım. Nedenini bilmiyordum, karışık yiyeceklerin görünüşü ve dokusu tüylerimi diken diken ediyordu.

"İşim sayesinde kazandığım bir beceri," dedi Vivian. "Etkinlik planlama, detaylar konusunda son derece dikkatli olmayı gerektirir. Özellikle de benimkiler gibi müşterilerle uğraşırken."

Yani zengin, yetkin, ilgi delisi müşteriler.

Ne demek istediğini anlamam için dillendirmesine gerek yoktu.

"Aile şirketinde çalışmak yerine neden etkinlik planlama işine girdin?" Merakım samimiydi.

Vivian omuz silkti. "Tüketici olarak mücevher severim. Ama işin ticari yanına ilgim yok," dedi. "Lau Mücevherat'ı yönetmek yaratıcılık gerektiren bir iş değil. Şirkette olsaydım hissedarlarla, finansal raporlarla ve hiç umurumda olmayan binlerce farklı şeyle uğraşmam gerekirdi. Matematikte iyi değilim, hiç de sevmem. Böyle şeyler ablam Agnes'ın ilgi alanına giriyor. Kendisi şirketimizin satış ve pazarlama müdürü. Babam emekli olduğunda o CEO olacak."

Sizinle işim bittiğinde devralınacak bir şirket kalmayacak.

İçimde küçük bir rahatsızlık baş gösterdi ama görmezden geldim.

Babası başına gelecekleri hak ediyordu. Vivian ile ablasının bir

suçu olmasa da yıkım gerçekleştiğinde sivil zayiat kaçınılmazdı. İş dünyasında olmanın bedeli buydu.

"Peki ya sen hiç başka bir iş yapmak istedin mi?" diye sordu Vivian.

"Hayır."

Hayatım boyunca Russo Grup'un yönetimini üstlenmeye hazırlanmıştım. Başka bir kariyer seçmek aklımdan bile geçmemişti.

"Babam şirketi devralmayı reddedince Russo geleneğini devam ettirmek bana kaldı," dedim. "Kabul etmemek gibi bir seçeneğim yoktu."

"Babanın vardı ama senin yoktu, öyle mi? Bu bana çok adaletsizce göründü."

"İş dünyasında adalet diye bir şey yoktur. Ayrıca babam kesin boktan bir CEO olurdu. İş yapmaktansa birileri tarafından sevilme derdinde çünkü. Şirketi birkaç yıl içinde batırırdı. Büyükbabam da bunu bildiği için yöneticilik rolünü üstlenmesi konusunda baskı yapmadı."

Kelimeler kendiliğinden akıp gidiyordu.

Vivian'a neden ailemi anlattığımı bilmiyordum. Daha bir saat önce ona nazik davranmaktansa Empire State Binası'ndan atlamayı tercih ederdim.

Belki de o öpücük yüzünden beynim kısa devre yapmıştı ya da büyükbabam öldüğünden beri ilk defa az da olsa huzurlu hissettiğim için böyleydim.

Son birkaç aydır cenaze ayarlamaları, Francis'in şantajı, Luca'nın saçmalıkları, nişan, Avrupa seyahati, işler ve yetişmem gereken sosyal etkinlikler yüzünden çok fazla stres yaşamıştım.

Biraz olsun oturup nefes almak güzeldi.

"Ebeveynlerimden bahsetmişken, seninle tanışmak istiyorlar," dedim. Vivian'ı ailemle tanıştırma derdinden kaçınabilmeyi ummuştum ama nişanı atana dek onları oyalama şansımın düşük olduğunun farkındaydım. "Şükran Günü'nü onlarla geçireceğiz."

Christian'ın raporuna göre Laular, Şükran Günü'nü çok önemsemiyorlardı. Yani Vivian, bayramda ailesinin yanında olamayacağı için muhtemelen üzülmeyecekti.

Gerçi üzülüp üzülmemesi umurumda değildi.

"Tamam." Sonra duraksadı, belli ki daha fazla detay istiyordu. Ben konuşmayınca, "New York'ta mı yaşıyorlar?" diye sordu.

"Biraz daha uzakta." Boş kahve bardağımı yakınımdaki çöpe fırlattım. "Bali'de."

Şimdilik. Annemle babam onlarca yıldır belirli bir yerde art arda üç aydan fazla kalmamışlardı.

Vivian'ın dudakları aralandı. "Şükran Günü'nde annen ve babanın yanında olmak için *Bali'ye* mi uçacağız?"

"Orada bir hafta kalacağız. Tatilden hemen önceki pazar gidip bir sonraki hafta pazartesi döneceğiz."

"Dante." Vivian sakin kalmak için mücadele veriyormuş gibiydi. "En az iki ay öncesinden haberim olmadan bir haftalığına Bali'ye gitmem mümkün değil. Bir işim ve planlarım var."

"O hafta sonu bayram tatili," dedim sabırsızlıkla. "Ne planın var? *Macy's* Şükran Günü Geçit Töreni'ne mi katılacaksın?"

Boş *bagel* kâğıdını sıktığında parmak eklemleri bembeyaz oldu. "O pazartesi sabahı bir müşterimle toplantım var. Yorgun olacağım ve *jet-lag* yüzünden..."

"O zaman cumartesi günü ayrılırız." Bir hafta kalmamızda ısrar eden taraf annemlerdi zaten. Vivian'ın işi sayesinde ben de erken kaçabilecektim. "Benim jetimle gidip ailemin villasında kalacağız. Ortada büyütülecek bir şey yok. Bali'ye gidiyoruz, Tanrı aşkına. Herkes Bali'ye gitmek ister."

"Mesele o değil. Böyle konularda karar vermeden önce birbirimize danışmalıyız. Sen benim nişanlımsın, patronum değil. Zıplamamı söyleyip bunu öylece yerine getirmemi bekleyemezsin."

Tanrım, ne can sıkıcı bir şeydi bu böyle. "Ayakkabılarınla çiçeklerinin parasını ödeyen kişi olduğuma göre istediğimi yapabilirim."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış şeyi söylediğimi anladım ama artık çok geçti.

Vivian birden ayağa kalktı. Eteği esintiyle havalanınca yanımızdan koşarak geçen biri benim dik bakışlarımı görene dek onu ağzı açık bir şekilde izledi.

"Tanrıya şükür, gerçek rengini yeniden gösterdin," derken yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Neredeyse insan olduğunu düşünmeye başlayacaktım." Elindeki çöpleri attı. "Kahvaltı için teşekkürler. Bir daha asla yapmayalım."

Gergin omuzlarla dönüp yanımdan uzaklaştı.

Arabasının arkasındaki Omar bana bakarken başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı.

Onu görmezden geldim. Korkunç bir şey söylemiş olmam kimin umurundaydı? Zaten bu sabah gardımı olması gerektiğinden daha fazla düşürmüştüm.

Vivian, düşmanımın kızıydı. Bunu aklımdan çıkarmamam gerekiyordu.

Bankta bir süre daha oturup az önceki büyüyü tekrar yakalamaya çalıştım ama o huzur hali yok olmuştu.

Eve döndüğümde komodinimde tam yüz bin dolarlık bir çek beni bekliyordu.

9
Vivian

Bit pazarı, pazarlık eden insanların gürültüsü ve yan sokaklardan gelen korna sesleriyle capcanlıydı. Havayı *churro** kokusu sarmıştı; nereye baksam çeşitli renkler, dokular ve kumaşlarla karşılaşıyordum.

Yıllardır her cumartesi bu pazara gelirdim. Ürünlerin büyük özenle sergilendiği lüks mağazalarda bile olmayan eşsiz parçaları ve aradığım ilhamı her zaman bulduğum, yaratıcı yönümü ortaya çıkaran bir define avı gibiydi. Aynı zamanda kafamı boşaltmak için de gezmeyi en sevdiğim yerlerden biriydi.

Fakat bugün her iki konuda da faydalı olmamıştı.

Ne kadar denersem deneyeyim Dante'nin beni öptüğü anın hatırasını silemiyordum.

Sert dudaklarını, sıcacık bedenini, parfümünün hafif ama pahalı kokusunu, kalçama yerleştirdiği özgüven dolu ellerini unutmam mümkün değildi.

Günler geçmişti ancak öpücüğü sanki dün olmuş gibi tüm berraklığıyla *hissedebiliyordum.*

Bu çok sinir bozucuydu. Bana kahvaltı ısmarladığında ona içimi açmam ve kısa, şok edici bir insanlık anından sonra hızlıca bir pislik olmaya geri dönmesi kadar sinirimi bozuyordu.

Dante'den bir anlığına *hoşlanmıştım* ama sanırım buna sebep olan yalnızlığımdı.

Ona fotoğraf çekiminde söylediklerimin aksine her gün bomboş, sessiz bir eve gitmek beni huzursuz ediyordu. Ayrı geçirdiğimiz bir ay, Avrupa'ya gitmeden önce sarf ettiği sözlerin acısını silmişti ve Dante'nin varlığının evi nasıl doldurduğunu o gidene kadar fark etmemiştim.

* Kızartılıp tarçınlı şekere bulanarak servis edilen bir hamur tatlısı. (ç.n.)

"Bu tezgâha az önce uğramıştık," dedi Isabella.

"Hmm?" Mor desenli bir fulların fırfırlarıyla oynadım.

"Bu tezgâha diyorum, daha önce uğradık diyorum. Kaşmir şalı almıştın ya."

Gözlerimi kırpıştırdığımda önümdeki tezgâhın üzerine dizilmiş ürünler netleşti. Arkadaşım haklıydı. Pazara geldiğimizde ilk uğradığımız satıcılardan biriydi bu.

"Pardon." Bir iç çekerek fulları bıraktım. "Bugün kafam yerinde değil."

Pislik nişanlımı düşünmekle meşgulüm.

"Ciddi misin? Hiç anlaşılmıyor." Ona gülmediğimde Isabella'nın alaycı gülümsemesi soldu. "Sorun ne? Normalde burayı peşimizde cehennem köpekleri varmış gibi dolaşırsın."

Isabella ikinci el alışverişe bayılır ve fırsat bulduğu her cumartesi benimle buraya gelirdi. Bir keresinde Sloane'u da ikna etmeye çalışmıştım ama onun bir bit pazarına adım atma ihtimali, *Jimmy Choo* marka *stiletto*'ların topuklarından daha cılızdı.

"Aklım çok dolu."

Isabella'ya fotoğraf çekimini anlatmak isterdim ama anlatacak *hiçbir* şey yoktu. Sadece çekim için Dante'yle otuz saniyeliğine dudaklarımız birleşmişti, bunun ötesindeki her şeyin sebebi hormonlar ve cinsel kuraklık dönemimdi.

Ayrıca yalan söylemiyordum. İşim, Dante'yle zorlu ilişkim, müstakbel Bayan Russo olarak yerine getirmek zorunda olduğum sosyal yükümlülükler ve düğün için yapılması gereken tonlarca iş yüzünden benzinim bitmek üzereydi.

"Burada işim bitmek üzere," diye ekledim. "Sadece Buffy Darlington'ın torununun Tatlı On Altı partisi için altın rengi bir ayna bulmam gerek."

"Buffy Darlington adında insanların var olduğu bir dünyada yaşadığımıza inanamıyorum." Isabella ürperdi. "Ebeveynleri ondan nefret ediyor olmalı."

"Aslında kendisi Buffy Darlington III. Ailesinde gelenek olan bir isim."

"Bu daha da kötü."

Güldüm. "Eh, ismini bir kenara bırakırsak Buffy, New York cemiyetinin en saygın üyesi ve Vârisler Balosu komitesinin başkanı. Onu etkilemezsem işime elveda diyebilirim."

Vârisler Balosu uluslararası düzeyde en özel, en eşsiz organizasyondu. Düzenlendiği mekân her yıl değişiyordu. Bu yılki tam burada, New York'ta gerçekleşecekti.

Bu baloya ev sahipliği yapmak büyük onurdu. Belki bir şansım olur diye düşünmüştüm ama pozisyonu, bir serbest yatırım fonu kodamanının eşi kapmıştı.

"Yüksek sosyeteden bahsetmişken, senin işin nasıl gidiyor?" diye sordum.

Isabella geçen hafta, dünyanın en zenginleriyle en güçlülerine özel bir cemiyet olan Valhalla Kulüp'te imrenilen bir işe kabul edildikten sonra küçük bardaki işini bırakmıştı. Babam, Valhalla'ya üyelik hakkı kazanabilmek adına senelerdir uğraşıyordu ama Boston şubesi yeni başvurular için kapalıydı. Ailemiz çok fazla bağlantıya sahip olmadığından arka kapıdan falan da giremiyordu.

Arkadaşımın yüzü aydınlandı. "*Muhteşem* gidiyor. Maaşım daha iyi, daha fazla avantaja sahibim ve çalışma saatim şehirde bulabileceğim herhangi bir işten daha az. Sapık Colin'in nefesini çekmekten kurtuldum sonunda. Belki artık kitabımı bitirmek için zaman bulabili..." Omzumun arkasına bakarken cümlesini yarıda kesti. "Şey, Viv?"

"Hmm?" Yakındaki bir tezgâhın üzerinde duran altın bir ayna dikkatimi çekti. Buffy'nin torununun partisi *Güzel ve Çirkin* temalıydı ve dekorasyonla ilgili tüm kararları netleştirmiş olsam da her şeyi birbirine bağlayacak emsalsiz bir parça bulmak istiyordum.

"Arkana bakmak isteyebilirsin." Sesinde tadı kaçmış gibi tuhaf bir ton vardı.

Merakım uyanırken Isabella'nın nereye baktığını görmek için döndüm. Arkadaşım normalde bu denli sarsılmazdı.

İlk başta tek gördüğüm ellerinde *churro*'larla yoldan geçen insanlar ve bağırıp duran pazarcılar oldu. Sonra arkamızda dikilen kişiyi fark ettim.

Kum sarısı saçlar. Mavi gözler. Bir zamanlar uzun ve ince olsa da yıllar içinde kaslanmış bir beden.

Şok yüzünden ciğerlerimdeki tüm oksijen çekilirken alışveriş torbalarım yere düştü.

Heath gelmişti.

"Seni böyle tuzağa düşürdüğüm için özür dilerim. Buralardaydım ve her cumartesi bit pazarını ziyaret ettiğini hatırladım." Heath hafifçe güldü. "Görünüşe göre hâlâ geliyorsun."

Gülümsemesine temkinli bir tebessümle karşılık verdim. "Eski alışkanlıklar zor kaybolur."

Ben şoku atlattıktan ve Isabella izin isteyerek "biraz şekerleme yapıp biraz yazmak" için yanımızdan ayrıldıktan sonra Heath'le pazardan çıkıp eaddedeki minik, açık hava bir kafeye kahve içmeye gittik.

Bizden başka müşteri yoktu. Bu yüzden *cappucino*'larımızı alıp sanki son görüşmemizin üzerinden iki yıl geçmemiş gibi baş başa sohbete koyulduk.

Bu gerçeküstüydü.

"Tatil için mi geldin?" diye sordum.

Geçen gün Bonnie Sue'nun balkabaklı sıcak çikolatasının fotoğrafını gönderdiği için şehirde olduğundan haberdardım. Ona nişanlı olduğumu söylediğimden beri attığı ilk mesajdı.

Nişanın bahsini hiç açmamıştı ve görüşmek için plan yapmamıştık.

"İş için. Pazartesi günü yatırımcılarla toplantım var. Şehirde biraz zaman geçirmek için erkenden gelmek istedim. Uzun zamandır gelmiyordum." Ensesini ovuşturdu. "Seni arardım ama..."

"Açıklamak zorunda değilsin."

Normalde o şehirdeyken haberleşip kahve için buluşmazdık. Artık öyle bir ilişkimiz yoktu. Bugün anormaldi.

"Tabii." Heath boğazını temizledi. "İyi görünüyorsun, Viv. Cidden."

Yüzüm yumuşadı. "Sen de."

Seneler önce çıktığım Heath, New England kolej çocuklarının tipik bir örneğiydi. Şu anda karşımda oturan adamsa bir Kalifor-

niya sörf filminden fırlamış gibi görünüyordu. Daha sağlıklı, daha kaslı, daha bronzdu.

Onunla tekrar karşılaşırsam ne olacağını hep merak ederdim. Hüzün, pişmanlık ya da özlem duyacağımı düşünüyordum. Yıllarca arkadaş ve sevgili olmuştuk, iki insan yollarını ayırdığı için duygular öylece yok olup gitmezdi.

Fakat zamanla köreliyor olmalıydılar ki şu anda hissettiğim tek şey tenime çarpan soğuk esinti ve midemdeki tuhaf sıkıntıydı.

"Halka arz hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordum, söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

Eskiden aklımıza ne gelirse konuşurduk. Şimdiyse aşırı kalabalık bir restoranda aynı masayı paylaşmak zorunda kalan yabancılar gibi tereddütlüydük.

"Harika gidiyor. Biraz stresli ama iyi ilerleme kaydediyoruz." Şirket hisselerinin halka açılması geniş çaplı hazırlık gerektiren bir şeydi. Muhtemelen Heath de günde birkaç saat uykuyla duruyordu. "Senin etkinlik planlama işlerin nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor. Birkaç ay önce sosyal medyamızla ilgilenmesi için birini işe aldım, artık dört kişilik bir ekibiz."

"Çok iyi."

İyi kelimesini kullanmayı bırakmalıydık.

Rahatsız edici sessizlik büyüdü.

Heath'le birbirimize bir süre tuhaf bir şekilde baktıktan sonra gözleri nişan yüzüğümü buldu.

Yüzünden bir duygu fırtınası geçerken elimi masadan kucağıma indirme dürtüsüyle savaştım.

"Nişan konusunda ciddiymişsin."

Yeni ilişki durumum hakkındaki ilk yorumuyla göğsümde bir sızı belirdi.

"Böyle bir konuda şaka yapmam," dedim alçak sesle.

"Biliyorum. Sadece düşünmüştüm ki..." Kafasını geriye atıp uzun bir nefes verdi. "Düğün ne zaman?"

"Önümüzdeki sene, ağustos başında." Başparmağımı gergince soğuk ve sert yüzüğüme sürttüm.

"Russoların Como Gölü'ndeki mülkünde mi olacak?"

Ona nişanı söylediğimde haberlere bakmış olmalıydı.

"Evet."

"Sen ve Dante Russo. Ailen sevinçten havalara uçmuş olmalı." Heath alaycı bir gülümsemeyle tekrar gözlerime baktı. "Adamın değeri ne? Bir milyar dolar falan mı?"

İki milyar dolar.

"Onun gibi bir şey."

"İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Bir organizasyonda," dedim kısaca. Heath'e yalan söylemek içimden gelmiyordu ama görücü usulü evleneceğimden bahsetmek de istemiyordum. Ebeveynlerimin onayı ikimiz için de hassas konuydu.

Maalesef beni çok iyi tamdığı için dile getirmediğim detayları hemen anladı. Durumu fark edip gözlerini kıstığında ve dehşeti yüzünde belirdiğinde midemdeki sıkıntı daha da yoğunlaştı.

"Bir dakika. Onunla kendin istediğin için mi evleniyorsun, yoksa ebeveynlerin istediği için mi?"

Sandalyemde kıpırdandım. Birden bugün pazara gelmemiş olmayı dilemeye başlamıştım.

Cevap vermedim ama sessizliğim ona bilmesi gerekenleri söyledi.

"Kahretsin, Viv." Sesi şimdi öfke doluydu. "Dante gibi birini asla isteyerek seçmeyeceğini *biliyordum*. Bana attığın mesajdan sonra internette onu araştırdım. Hakkındaki o söylentiler ve adamın karakteri... Dünyadaki hiçbir para buna katlanmaya değmez. Annenler ne düşünüyorlardı? Milyarder olmasının dışında yani." Kelimeleri hiç olmadığı kadar zehir akıtıyordu.

"*O kadar* kötü biri değil," dedim. Etkileşimlerimizin yüzde doksanında tam bir pislik gibi davransa da garip bir şekilde Dante'yi savunma dürtüm harekete geçmişti.

O öpücük... Bana ısmarladığı kahvaltı... Moondust Lokantası'yla ilgili hikâyesi...

Bunların hepsi ilişkimizin küçük ayrıntılarıydı ama bana umut veriyorlardı.

Dante Russo'nun da insani bir tarafı vardı. Sadece bunu sık sık göstermiyordu.

"Senin öyle düşünmeni istiyor. Söylentilerdeki kadar kötü olmasa da zaten işiyle evli olan bir adamla evlenmeyi gerçekten istiyor musun?"

Aklıma Dante'nin bir aylık Avrupa seyahati geldi.

İçim hüsranla dolarken tekrar yüzüğümü ovuşturdum. Kontrolüm dışında gelişen şartların oluşturduğu bir kafese sıkışmış gibi hissediyordum. Güzel görünüp iyiymiş gibi davranmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Heath ciddi bir yüz ifadesiyle öne eğildi. "Onunla evlenmek zorunda değilsin, Viv."

"Heath..."

"Ciddiyim." Sesindeki keskinlik beni ürküttü. "Her zaman ebeveynlerinin söylediğini yaptın ama bu üniversite ya da iş değil. Hayatın söz konusu. Artık çok genç değilsin ve kendi paran var. Onlara karşı gelebilirsin."

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, her seferinde aynı şekilde sonlanmıştı.

"Karşı gelmekle alakalı değil bu," dedim. "Onlar benim *ailem*, Heath. Onlara sırtımı dönemem."

Gülüşünde neşe yoktu. "Bunu diyeceğini tahmin etmeliydim." Arkasına yaslanırken gözleri hâlâ üstümdeydi. "Ayrıldığımızdan beri hiç kimseyle çıkmadım, biliyor musun? Ciddi bir ilişkim olmadı. Senden sonra en uzun ilişkim bir ay sürdü."

Yaptığı bu itiraf kalbimi sızlattı.

"Ben de," dedim kısık sesle. "Ama artık nişanlıyım ve bu konuşma çok uygunsuz kaçıyor."

Dante'den hoşlanmıyordum fakat onu asla aldatmaz ve yüzüğünü kabul ederek vermiş sayıldığım sözü bozmazdım.

Heath istediğim her şeyi yapmakta özgür olabileceğim bir dünya resmi çiziyordu. Bu cidden çok cezbedici olsa da bir resim olmaktan öteye geçemeyecekti. Sadece fanteziydi, gerçek değildi.

Gerçek dünyada yerine getirmem gereken sorumluluklar ve zorunluluklar vardı. Dante ne kadar kaba ve buyurgan olsa da bu nişanı öyle ya da böyle yürütmeye mecburdum.

Başka seçeneğim yoktu.

"Gitsen iyi olur," dedim. "Pazartesi günkü toplantından önce yapman gereken çok şey vardır."

Bana bir süre baktıktan sonra başını iki yana salladı.

"Evet." Sandalyesini itip kalktı. Sert yüz ifadesi geri dönmüştü ama giderken sesi yumuşaktı. "Seni görmek güzeldi, Viv. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Uzaklaşmasını izlerken kalbim ağırlaşmış, düşüncelerim binlerce farklı yöne dağılmıştı.

Son bir haftada o kadar çok şey olmuştu ki yüksek ateş yüzünden kâbus görüyormuş gibi hissediyordum.

Dante Avrupa'dan dönmüştü.

İlk öpücüğümüzü paylaşmış, ilk gerçek sohbetimizi etmiştik.

Heath birdenbire karşıma çıkıp nişanımı bozmamı istemişti.

Dante'yle geçmiş ilişkilerimizi konuşmamıştık ama bugün Heath'le olanları duysaydı ne söylerdi?

Bana karşı hisleri ne olursa olsun ilişkilerine başkalarının karışmasını iyi karşılayacak birine benzemiyordu.

Güvenlik ekibi bir keresinde evine girmeye kalkan bir adamı hastanelik etti. Kaburgaları ve diz kapağı kırılan adam aylarca komada kaldı.

Sloane'un sesi zihnimde yankılanırken gözümün önünde kömür karası gözler ve nasırlı eller canlandı.

Omurgamdan bir ürperti geçti.

Dante nerede ne yaptığımla ilgilenmediği için şükrettim.

Eğer ilgilenseydi... Heath'in, şirketinin halka arz edileceği günü göreceğinden şüphe ederdim.

10

Dante

"Birini daha kaybettik. Şehrin sularına bir şey katmış olmalılar, etrafımdaki herkes aniden dünya evine girmeye karar verdi," dedi Christian. "Çekingen gelininle aranız *nasıl?* Umarım keyfiniz yerindedir."

"Zırvalamayı kes, Harper. Yoksa kıçına tekmeyi basacağım," diye hırladım. Nişan partim bu uyuz herif olmadan da yeterince katlanılmazdı zaten.

Geçen hafta Vivian'la öpüşmemizden bu yana hâlâ rahatsız hissediyordum, şimdi de fazla umurumda olmayan bir grup insanla öylesine sohbet etmek zorundaydım.

Christian'ın yüzünden çarpık bir sırıtış geçti. "Keyifsizsiniz demek."

Christian Harper, tanıştığımız on dört yılın neredeyse her anını onu öldürmem için beni kışkırtarak geçirmişti. Doğrusu bu istikrarı cidden etkileyiciydi.

Onu boğazlamayı ne kadar istesem de kendi kravatımı düzeltmekle yetindim. "Neden biraz da senin çektiğin hasreti konuşmuyoruz?"

Gözleri kısıldı. "Ben hasret falan çekmiyorum."

"Tabii. Apartmanında yaşamak isteyen herkesin kirasında sebepsizce indirim yapıyorsun."

Çevresindeki insanların her hareketini izleyenlerden biri de oydu.

Bir bilgisayar dehası, D.C.'de lüks bir apartmanın sahibi ve elit bir güvenlik firması olan Harper Güvenlik'in CEO'su olarak Christian'ın her yerde gözü ve kulağı vardı.

Francis'in şantajından haberdardı. Kanıtları bulup yok etme görevini ona vermiştim.

Kendisi ayrıca insanların sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini test etmeye bayılan pisliğin tekiydi. Bazı insanlar ona karşı gelirdi. Bazıları bunu yapamazdı.

Ne şanssızdı ki ben de saçmalıklarına katlanmayan bir avuç insandan biriydim.

"İşle alakalı kararlarımı seninle tartışmayacağım," dedi soğuk bir tavırla. Normalde son derece serinkanlı olan Christian'ı kızdırabilecek tek şey, apartmanında yaşayan kiracıların birinden dolaylı yoldan bile olsa bahsetmekti. "Buraya, hayatmdaki bu *heyecan verici* yeni sayfayı kutlamak için geldim." Kadehini kaldırdı. "Sana ve Vivian'a içiyorum. Umarım birlikte uzun, mutlu bir ömür geçirirsiniz."

"Siktir git."

Şerefsiz herif karşılık olarak bir kahkaha attı ama Vivian'dan bahsetmesi, bakışlarımı istemeden de olsa nişanlımın zarif bir yaşlı çiftle muhabbet ettiği yere çevirmeme neden oldu. Davet başladığından beri dört dörtlük bir ev sahibi olmuştu. Konuklarımızı o kadar etkilemişti ki attığım her adımda onun ne kadar hoş biri olduğuyla ilgili yorum alıyordnm.

Bu cidden çok sinir bozucuydu.

Gözlerimi sırtına dökülen saçlarında ve dizlerinde biten ipek kumaşta gezdirdim. Ebeveynleri de burada olmasına rağmen Tanrıya şükür tüvit takımlarından birini giymek yerine kıvrımlarından akan ve nabzımı hızlandıran fildişi rengi bir elbise seçmişti.

Şık kesimli elbisenin kısa kolları, mütevazı bir yakası vardı.

Açık saçık bir parça değildi ama içindeki kadın öyle parlıyordu ki -teni ipekten daha pürüzsüz görünüyordu ve eteği esintiyle havalanıp duruyordu- kanımı kaynatıyordu.

Vivian konuştuğu çiftin söylediği bir şeye güldü. Tüm yüzü aydınlandığında samimi, gerçek gülümsemesini daha önce hiç görmediğimi fark ettim. Suratında alaycılık ya da ciddiyet yoktu. Gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı ve rahat tavırları sayesinde güzelliği, çarpıcılığa dönüşmüştü.

Göğsüm sıcak ve istenmeyen bir farkındalıkla doldu.

"Sen onu dikizlemeyi bitirince gelebilirim." Christian kadehindeki buzları çevirdi. "Böyle özel bir anı bölmüş olmak istemem."

"Onu dikizlemiyorum." Gözlerimi Vivian'dan ayırdım fakat varlığı tenimde bir sıcaklık olarak kaldı. Üstümden atmaya çalışsam da yapamadım. "Bu kadar boş konuşmak yeter. Proje hakkındaki haberleri ver."

Christian ciddileşti. "İşle alakalı operasyonlar planlandığı gibi gidiyor. Diğer meselede de ilerleme kaydediyoruz ama umduğumuz kadar hızlı değil."

Francis'in işlerini batırma konusunda tüm parçalar yerine oturuyordu ama kanıtların tamamı henüz bulunamamıştı.

Kahretsin.

"Düğünden önce hallet yeter. Beni gelişmelerden haberdar et."

"Daima." Omzumun arkasına baktığında Christian'ın gözlerindeki keyifli parıltı geri döndü. "Geliyor."

Onu görmeden önce hissettim. Topuklarının sesi, parfümünün kokusu, tenine değen kumaşın hafif hışırtısı o gelmeden bana ulaştı.

Vivian yanımda dururken içkimi tek dikişte bitirdim.

"Böldüğüm için özür dilerim." Elini koluma koyup Christian'a gülümseyerek mükemmel bir mahcup nişanlı rolüne büründü. Tenim elinin altında karıncalanınca neredeyse onu itecektim ama sonra nerede olduğumuzu hatırladım. *Nişan partisi. Âşık çift rolü.* "Dante'yi bir dakikalığına çalmam gerek. *Mode de Vie*, düğün yazısı için fotoğrafımızı istiyor da."

"Tabii," dedi Christian harfleri uzatarak. "İyi eğlenceler."

Bir gün Vivian'la ilgili bu saçmalıkları yüzünden ondan intikamımı alacaktım.

Genç kadının arkasından fotoğraf çekimi için ayarlanan bölüme yöneldim. Francis, Cecelia, Vivian'ın ablası Agnes ve Agnes'ın kocası bizi orada bekliyordu. Kardeşim Luca bir kenarda telefonuna bakarken fotoğrafçı da makinesini hazırlıyordu.

İçimde tehlikeli kıvılcımlar çaktı.

Francis'i bütün gün görmezden gelmiştim. Herkesin önünde ona ilgi göstermemi hak etmiyordu, sosyal mevkiinin yükselmesine yardımcı olmayacaktım. Ayrıca cinayet işleme arzumu arttıracağı için suratını görmemem en iyisiydi.

Fakat görünüşe göre buraya kadardı.

"Bunun bir aile fotoğrafı olduğunu söylemedin." *Aile* kelimesi ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

"Önemli olduğunu düşünmedim." Vivian bana yandan bir bakış attı. "*Mode de Vie* çalışanına herkes bir araya gelene dek beklesek daha iyi olacağını söyledim ama özellikle bu davette fotoğraf çekmek istiyorlar. Ebeveynlerin şehirde olduğunda onlarla da çekim yapmayı kabul ettiler."

Annemle babam yanımda olmadığı için üzüldüğümü düşünmesi beni neredeyse güldürecekti. Giovanni ve Janis Russo'nun en son ne zaman çocuklarının hayatlarındaki dönüm noktalarından birini kaçırmadığını hatırlamıyordum.

"Büyük, mutlu ailemizin fotoğrafı olmadan da hayatta kalabilirim," dedim kuru bir sesle.

Sonra fotoğraf makinesinin karşısına geçip Francis'ten olabildiğince uzakta durdum. Fotoğrafçı işaret verdiğindeyse kolumu Vivian'ın beline sarıp zorlama bir gülümseme takındım.

Tanrım, fotoğraf çekimlerinden nefret ediyordum.

Neyse ki bu seferki öpüşmemizi gerektirmiyordu ve beş dakikadan kısa sürede tamamlandı. Vivian'ın arkadaşları onu tutup götürürken Luca da bana döndü.

"Şey, seni... tebrik etmek istemiştim. Nişan için."

Sert bakışlarım odayı ateşe verebilirdi.

Kardeşim ellerini kaldırdı. "Hey, kibarlık etmeye çalışıyorum, tamam mı?" Ellerini indirip odayı inceledikten sonra yeniden bana döndü. Yüzü suçlulukla doluydu. "Bu iş senin üstüne kaldığı için özür dilerim."

Sesi konukların gürültüsünden neredeyse duyulmuyordu ama söyledikleri içimi acıttı.

"Olan oldu." Kardeşimin arkasını toplamaya alışkındım. Kahretsin, geçmişteki bazı seçimleri göz önünde bulundurulduğunda mafyaya *katılmadığına* sevinmeliydim.

Her şey boka sarmıştı ancak bundan daha kötüsü de olabilirdi.

Luca suratını ovuşturdu. "Biliyorum ama... siktir. Asla evlenmek istemediğini biliyorum. Bu büyük bir şey, Dante. Kanıtları bulmak iç..."

"Luca." Adını uyarı verir gibi söyledim. "Şimdi olmaz."

Christian üstü kapalı konuşmayı bilse de kardeşim bilmezdi. Kendi kahrolası partimde birileri tarafından duyulmak istemiyordum.

"Anladım. Peki. Sadece tebrik etmek... şey, özür dilemek ve teşekkür etmek istemiştim." Yüzünde utanç belirmişti. "Bunu sık sık söylemediğimin farkındayım fakat sen iyi bir ağabeysin. Her zaman öyleydin."

Göğsüm sıkışırken ona kısaca başımı sallayarak karşılık verdim.

"Partinin tadını çıkar. Haftaya akşam yemeğinde görüşürüz."

Lohman & Sons'ta işlerin nasıl gittiğini görmek ve Maria'dan uzak durduğundan emin olmak istiyordum. Görünüşte pişman olsa da ona güvenerek uzun süre gözetimsiz bırakamazdım.

Luca gittikten sonra bara yöneldim ama şimdiye dek Kai'yle konuşmakla meşgul olan Francis beni durdurdu.

"Davete katılım muhteşem," dedi adam, bu sırada Kai bana anlaşılmaz bir bakış atıp kaçmıştı. "Tüm Doğu Yakası Valhalla üyeleri burada gibi görünüyor." Biraz duraksadı. "Kulüpte nüfuzun güçlü, değil mi?"

Ona soğuk bir bakış attım. Luca'yla konuşmanın sebep olduğu gerginlik yerini tatsızlığa bıraktı.

Büyük-büyükbabam, kulübün on iki kurucu üyesinden biriydi. Onun torunu olduğum için, kulübe katılmak isteyen birine referans olsam temel kriterlere uygun görülerek üyeliği muhtemelen hemen onaylanırdı.

"Diğer üyeler kadar," dedim.

"Tabii." Francis'in suratında kan kokusu almış köpekbalığı sırıtışı belirdi. "Sanırım yakında Boston şubesinde yer açılacakmış. Peltzer'ın iflasından dolayı diye duydum."

Yakında Peltzer'ın durumuna kendisinin düşeceğinden habersizce böyle konuşması ne ironikti.

Kahretsin, o günü iple çekiyordum.

"Ben de öyle duydum." Kafamı yana yatırdım. "Son başvurun reddedilmişti, değil mi? Belki bu kez şansın fazla olur."

Yüzü kararan Francis bir an sonra yine gülümsedi. "Senin desteğinle şansının fazla olacağından şüphem yok. Artık aile sayılırız. Aile üyeleri birbirine yardım eder, değil mi?" Luca'nın bulunduğu yere doğru imalı bir şekilde baktığında bu aşikâr tehdit karşısında çenem öfkeyle kasıldı.

Valhalla'nın vâris üyelerine hayatları boyunca kulübe beş aday göstermc hakkı tanınırdı. Ben biri Christian, biri Dominic için olmak üzere iki hakkımı kullanmıştım. Üçüncüsünü Francis için kullanmaktansa sikimi kesip atmayı tercih ederdim.

"Boston şubesi hakkında pek bilgim yok." Bu kısmi bir yalandı. Orada bağlantılarım vardı ama her şube bulunduğu yerin kültürüne, politikasına ve geleneklerine göre bağımsız şekilde karar verirdi. "Valhalla'nın üyelik komitesi seçim sürecini son derece özenli şekilde yürütür. Başvuranlar kabul edilmeye layıksa mutlaka kabul edilir."

Açık iğnelemem Francis'in kıpkırmızı olmasına yol açtı.

"Aile üyelerime her zaman yardım etmeye çalışsam da..." Gülümsemem uyarı verircesine sertleşti. "Bazı şeyleri fazla zorlamamak gerekir. Çünkü bu her iki taraf için de iyi sonuçlar doğurmaz."

Francis bana şantaj yapacak kadar cesur olsa da bana sahipmiş gibi davranacak cesareti yoktu. Nereye kadar gidebileceğini görmek için kırılma noktamı test ediyordu sadece.

Fakat hiç bilmiyordu ki ofisime adım atıp o fotoğrafları masama attığında sınırı çoktan aşmıştı.

O cevap veremeden Vivian yanımıza geldi. Yanakları az öncekinden daha kırmızıydı. Arkadaşlarıyla ne kadar içtiğini merak ettim.

"Neyi kaçırdım?" diye sordu.

"Babanla düğün lojistiğini konuşuyorduk." Gözlerimi Francis'ten ayırmadım. "Değil mi?"

Adamın gözlerinden gücenmişlik okunuyordu ama söylediğimi inkâr etmedi. "Evet."

Vivian'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Düşmanlığımızı fark etmiş olacaktı ki babasını hızlıca *Mode de Vie*'nin yaşam tarzı yazarına doğru itip beni bir kenara çekti.

"Ne konuştuğunuzu bilmiyorum ama babamı kışkırtmamalısın," dedi. "Bunun yaralı bir kaplanı dürtmekten farkı yok."

Durumun komikliği öfkemi az da olsa soğuttu. "Babandan korkmuyorum, *mia cara*. Ona söylediklerimden hoşlanmıyorsa benimle kendi konuşabilir."

"Bana *mia cara* deme," dedi. "Çok aşağılayıcı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Nasıl aşağılayıcı oluyor?"

"Çünkü içinden gelerek söylemiyorsun."

"İnsanlar sürekli içlerinden gelmeyen şeyler söylerler." Bar bankosunda duran gümüşi saçlı bir konuğa işaret ettim. "Biraz önce Thomas Dreyer'la yaptığın konuşmayı buna örnek verebiliriz. Vergi indirimi gibi konulara gerçekten ilgili olduğunu söyleyebilir misin?"

"Sen konuşmamızı nasıl duydun? Her neyse, bu önemli değil." Vivian başını iki yana salladı. "Bak, bunu iş olarak gördüğünü biliyorum. Sen de benim hayalimdeki evlenilecek kişiler listesinde değilsin ama bu beraber yaşamak zorunda olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. En azından bu durumu en iyi şekilde değerlendirmeyi *denemeliyiz*."

Ne sikimden bahsediyor bu kadın?

Omurgamdan nahoş bir his geçti. "Hayalindeki evlenilecek kişiler listesinde tam olarak *kimler* var?"

"Cidden mi?" Sesinde bıkkınlık vardı. "Söylediklerimden çıkardığın tek şey *bu* mu?"

"Liste ne kadar uzun?"

Bu nişana zorlanmış olmam önemli değildi. Benim nişanlımın, evlenmeyi tercih edeceği başka adamlardan oluşan bir listesi olamazdı. *Nokta.*

"Bu önemsiz bir ayrıntı."

"Kesinlikle önemsiz değil."

"Ben..." Sarhoş bir konuk yanımızdan geçerken Vivian'a çarparak cümlesinin yarıda kesilmesine neden oldu.

Genç kadın sendeleyince yakındaki şampanya masasına çarpmasın diye içgüdüsel olarak uzanıp onu tuttum.

İkimiz de donup kaldık. Gözlerimiz, bedenlerimizin buluştuğu yere kilitlenmişti.

Çevremizdeki sesler kısık bir kükremeye dönüştü. Hem kalbimin gümbürtüsü hem de aniden havayı dolduran elektriğin uğultusu diğer her şeyi bastırdı.

Vivian topuklu ayakkabılarla bile benden on beş santim kısaydı ve hiç uğraşmadan kırabileceğim kadar narin bileğini kavradığım yere baktığı sırada yukarıdan kıvrık kirpiklerini izleyebiliyordum.

Nabız atışlarının hızlandığını hissedince onu daha fazla tutmak istedim ama sonra aklım başıma geldi ve sıcak kömür tutmuşum gibi elini bıraktım.

Temasımız kesildiğinde aramızdaki büyü de bozuldu ve partinin gürültüsü etrafımızdaki kubbeyi parçalayarak içeri sızdı.

Yanakları kızaran Vivian geri çekilip bileğini ovuşturdu.

"Az önce anlatmaya çalıştığım şey şuydu ki biraz olsun anlaşmayı denemeliyiz," dedi nefes nefese. "Birbirimizi tanımalı, belki bir ya da iki randevuya çıkmalıyız."

Gerginliğimin bir kısmı yok oldu.

"Bana çıkma teklifi mi ediyorsun, *mia cara?*" Dik bakışlarıyla dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

"Bana öyle demeyi kesmeni istemiştim."

"Evet, istedin."

Bundan böyle her fırsatta ona *mia cara* diyecektim.

Sabır diler gibi gözlerini yumdu, sonra tekrar bana baktı.

"Tamam, uzlaşmaya varalım. Ateşkesi kabul edersen *arada bir* bana *mia cara* diyebilirsin."

"Savaşta olduğumuzun farkında değildim," dedim tembelce.

Bu sırada teklifini düşünerek başparmağımı altdudağıma sürtüyordum. Aslında nişanı atana dek onu görmezden gelmeyi planlamıştım. Ne de olsa gözden uzak olan gönülden de uzak olurdu.

Fakat ara sıra gösterdiği isyankâr yanı ve ailesi hakkında paylaştığı bilgiler ilgimi çekiyordu.

Belki de onunla arama mesafe koymak yanlış stratejiydi.

Dostunu yakın, düşmanını daha da yakın tut.

Son kararımı saniyeler içinde verdim.

"Anlaştık." Ona elimi uzattım.

Vivian anlık bir şaşkınlık ve ihtiyatla elime baktıktan sonra tokalaşmak için uzandı.

Parmaklarımı sıkarak onu kendime çektiğimde dudaklarından keskin bir nefes kaçtı.

"Dışarıya bir şey belli etmemeliyiz, değil mi?" diye mırıldandım.

Başımı hafifçe sağa doğru eğerek bizi gizlice izleyen en az bir düzine insanı işaret ettim.

Nişan haberim duyulduktan sonra gelen kutum patlamıştı. Herkes kendi gözleriyle görmedikçe nişanlandığıma inanmayacağını söylüyordu. Bu akşam habersizce çekilmiş onlarca fotoğrafımızın çoktan internete yayıldığından emindim.

Boştaki elimi omurgasından yukarı kaydırıp ensesini kavradım ve dudaklarımı onunkilere doğru eğdim. "Ateşkese hoş geldin, *mia cara*."

Nefesim yanağına vurunca kaskatı kesildi. Soluklarının ritmi dengesizleşmişti.

Gülümsedim.

Bu çok eğlenceli olacaktı.

11

Vivian

Uyuyamıyordum.

Yatağa üç saat önce girmiştim ama bedenim ne kadar yorgun olsa da kafam bir ton *espresso* enjekte edilmiş gibi hiç durmadan çalışıyordu.

Koyunları saymayı, Asher Donovan'la ilgili hayal kurmayı, alarm saatimdeki beyaz gürültüyü dinlemeyi denemiştim fakat hiçbiri işe yaramamıştı.

Ne zaman gözlerimi yumsam nişan partimize dair görüntüler peş peşe zihnimde canlanıyordu.

Dante'nin bileğimi tutan eli.

Omurgamın üzerinde kayan parmakları.

Kulağımdaki kısık hırıltısı.

Ateşkese hoş geldin, mia cara.

Vücudumun her bir santimi karıncalanırken homurdanarak yan döndüm. Pozisyonumu değiştirirsem belki Dante'nin dokunuşunun ve kadifemsi sesinin ısrarcı anısı kaybolur diye umuyordum.

Kaybolmadı.

Dürüst olmak gerekirse ateşkesi o kadar çabuk kabul etmesine şaşırmıştım. Fotoğraf çekiminin yapıldığı gün onu kaldırım kenarındaki bankta bırakıp gittiğimden beri on kelimeden fazla konuşmamıştık ama onu görmezden gelmeye çabalamak düşündüğümden daha yorucuydu.

Çatı katı dairesi devasa olmasına rağmen nasıl oluyorsa günde birkaç kez karşılaşıyorduk. Odama girdiğim sırada onu kendi odasından çıkarken görüyordum ya da o balkonda telefon konuşması yaparken temiz hava alasım geliyordu. Bir keresinde de aynı anda geç saatte film izlemek için gittiğimiz sinema odasında karşılaşmıştık.

Böyle durumlarda her zaman birimiz odadan ayrılıyordu ama evde köşeleri dönerken Dante'yle karşılaşma ihtimaliyle kalp atışlarım hızlanıyordu.

Ateşkes yapmak hem akıl sağlığım hem de kan basıncım için en iyi seçenekti.

Üstelik şimdiye dek yaptığımız tek samimi konuşma gayet... hoştu. Beklenmedik ama güzeldi. Dante'nin huysuz, somurtkan dış görünüşünün altında bir yerlerde bir kalp olduğunu biliyordum. Kararmış ve buruşmuş olabilirdi fakat oradaydı.

Saatimdeki rakamlar 12:02'den 12:03'e dönüşürken karnımdan öfkeli bir gurultu yükseldi.

Tüm günü birkaç kadeh şampanya ve biraz ordövrle geçirdikten sonra midem sonunda isyan bayrağını çekmişti.

Tekrar homurdandım.

Teknik olarak yemek yemek için çok geç olsa da...

Boş versene. Nasıl olsa uyuyamıyordum.

Bir anlık tereddütten sonra battaniyeyi üstümden atıp odamdan çıkarak parmak uçlarımda koridorda ilerledim.

Yıllardır gece yarısı abur cubur yememiştim ama canım birden eskiden çok sevdiğim bir yiyecek kombinasyonunu çekmişti.

Mutfak ışıklarını yaktım, ardından malzemeleri aramak için buzdolabına gittim. En alt rafta bir kavanoz dilimli salatalık turşusu ve bir paket çikolatalı puding duruyordu.

A-ha!

Hazinemi ada tezgâha bırakıp son malzemeyi aramaya koyuldum.

Makarnalar, çeşniler, kurabiyeler, yosun cipsleri... Aradığım kırmızı silindir kutuyu görme umuduyla sonu gelmeyen dolapları tek tek açıp kapattım.

Dolaplar o kadar yüksekti ki arka tarafları görmek için parmak uçlarımda yükselmem gerekiyordu ve kollarımla bacaklarım sızlamaya başlamıştı. Dante'nin niye bu kadar çok depolama alanı vardı ki? Kim bir dolap dolusu *yemeklik yağa* ihtiyaç duyardı?

Eğer...

"Ne yapıyorsun?"

Beklenmedik ses karşısında sıçrayıp çığlığımı son anda bastırdım. Dönerken kalçamı tezgâha çarpınca bacağım, kalbimin gümbürtüsüyle eşzamanlı olarak zonklamaya başladı.

Dante kapı eşiğinde durmuş, bir bana bir de açık dolaba bakıyordu.

İlk defa üzerinde takım elbise ve kravat yoktu. Bunun yerine omuzlarında gerilip yapılı kaslarıyla bronz tenini ortaya çıkaran beyaz bir tişört ve aklıma müstehcen düşünceler getirecek kadar düşük belli siyah bir eşofman altı giymişti.

"Beni korkuttun." Sesim beklediğimden daha boğuk çıktı. "Neden yatakta değilsin?"

Bu aptalca bir soruydu. Onun da benimle aynı sebepten uyanık olduğu belliydi ama adrenalin yüzünden düzgün düşünemiyordum.

"Uyku tutmadı." Pürüzlü sesi bana doğru süzülüp bacaklarımın arasına yerleşti. "Görünüşe bakılırsa yalnız değilim."

Gözleri kısa bir an için benimkilere kilitlendikten sonra üzerimde dolaştı.

Omurgam bir dejavu hissiyle karıncalandı ama ilk karşılaşmamızın aksine bu gece Dante'nin ilgisizliğinde bir çatlak tespit etmiştim.

Minicikti, fark edilmesi zor bir gölge gibiydi fakat midemde kelebekler belirmesine yetmişti.

Bakışları karnımda durduğunda gölge genişledi ve koyu kahverengi gözleri kararıp neredeyse obsidiyene dönüştü.

Kafamı eğip dikkatini çekenin ne olduğunu görünce kalbim bir takla attı.

Gece çok terlediğim için yatarken genellikle askılı ipek atletler ve şortlar tercih ederdim. Yatak odamın mahremiyetinde sorun olmasa da birilerinin yanında giyilmeyecek kadar uygunsuzdu.

Şortum kalçamı ancak kapatıyordu ve dolapları karıştırırken atletim kayıp göbeğimin büyük kısmını açıkta bırakmıştı.

Tekrar yukarı baktığımda Dante'nin gözleri yüzümdeydi.

O bir avcının güçlü zarafetiyle bana doğru gelirken nefes almaya bile korkarak kıpırdamadan dikildim.

Her yumuşak adımı aramızdaki boşlukta yeni bir alev yakıyordu.

Vücut sıcaklığı beni sardığında durdu. O kadar yakınımdaydı ki çenesindeki kirli sakalı tek tek sayabilirdim. "Ne arıyorsun?"

Rahat ses tonu, havayı saran gerginlikle tezat oluşturuyordu ama bunu düşünmeden, aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"*Pringles*. Klasik."

Doğru cevabı vermek her zaman en iyi seçenekti.

Dante başımın üstündeki dolaba uzanırken gizlice üstümü düzelttim. Hareketinin oluşturduğu minik esinti tenime çarptığında tüylerim diken diken oldu ve karnımın derinliklerinde bir sıcaklık belirdi.

Dante açılmamış bir kutu cips alıp hiçbir şey söylemeden bana uzattı.

"Sağ ol." Ne yapacağımı bilemez halde silindir kutuya sarıldım.

Bir yanım odamın güvenliğine kaçmak, diğer yanımsa kalmak ve ateşle ne kadar oynayabileceğimi görmek istiyordu.

"*Pringles*, turşu ve puding." Dante beni karar vermekten kurtardı. "İlginç bir kombinasyon."

Göğsüm rahatlamayla doldu. Artık vücudumun onunkine verdiği tepkiye odaklanmaktan başka yapacak bir şeyim olduğu için daha rahat soluk alıyordum.

"Üçü birleşince ortaya çok güzel bir tat çıkıyor. Denemeden bilemezsin." Uzuvlarımın kontrolünü geri kazandığımda onun yanından geçip ada tezgâha gittim.

Bakışlarının ısrarcı bir baskı gibi sırtımda olduğunu hissedebiliyordum.

Pringles kutusunu açtım. *Arkanı dönme.*

"Kusura bakma. Yemek tercihlerini sorgulamak ne haddime?" Sesinde eğleniyormuş gibi bir ton vardı.

Arkamdaki buzdolabının açıldığını duydum. Ardından çatal kaşıklıktan ses geldi ve dolaplardan biri kapandı.

Bir dakika sonra Dante yanımdaki tabureye yerleşti.

Onun kendi atıştırmalığını hazırlamasını izlerken ağzım kocaman açıldı.

"Benim yemek tercihlerimle dalga geçiyorsun ama kendin gidip dondurmaya *soya sosu* döküyorsun."

Şok sayesinde aramızdaki gerginlik havaya karıştı. Her hareketiyle kaslarının nasıl kasıldığını ve tişörtünün gövdesine nasıl yapıştığını fark etmez oldum.

Adam gözlerimin önünde resmen insanlık suçu işliyordu.

"Dökmüyorum, birkaç damla damlatıyorum. Ayrıca denemeden bilemezsin," diye takıldı, sözlerimi bana karşı kullanmıştı. "Eminim senin hazırladığın tiksinç şeyden daha iyidir."

Pudinge batırıp üstüne bir dilim turşu yerleştirdiğim cipsime bakarak tek kaşını kaldırdı.

Sessiz meydan okumasına karşı gözlerimi kıstım. "Hiç sanmıyorum." Elini tutup sevgiyle hazırladığım atıştırmalığımı açık avucuna bıraktım. Dante ona ayakkabısına yapışan çiğnenmiş bir sakızmış gibi baktı. "Değiş tokuş yapıp kim haklıymış görelim hadi."

Yüzümü hafifçe ekşiterek kâsesini kendime doğru çektim.

Dondurmaya da soya sosuna da *ayrı ayrı* bayılırdım. Bazı malzemelerin asla karışmaması gerekirdi ama haklılığımı kanıtlamak için bu şeyin tadına bakmaya razıydım.

Çünkü haklı olduğumdan emindim. O yanılıyordu.

"Ben her zaman haklıyımdır," dedi Dante. Bana bir bakış attıktan sonra ufak bir ilgiyle atıştırmalığıma döndü. "Tamam. Yiyeceğim*. Üç deyince."

Neredeyse kelime oyunu yapıp yapmadığını soracaktım ama espri anlayışının, beş yaşındaki bir çocuğun kelime dağarcığı kadar bile gelişmiş olmadığını hatırladım.

"Bir," diye başladım.

"İki." O da yüzünü ekşitmişti.

"Üç."

Dante cipsimden bir ısırık alırken ben de bir kaşık dondurmayı ağzıma tıktım.

Mutfağa sessizlik çöktü. Tek gürültü ağzımızdaki yiyeceklerin sesi ve buzdolabının uğultusuydu.

Kendimi mide bulantısına hazırlamıştım ama Fransız vanilyalı dondurmasıyla soya sosunun birleşimi...

* İngilizce aslı "I'll bite" olan bu ifade, mecazen "Görelim bakalım" anlamına gelir. (ç.n.)

Bu doğru olamaz. Tat tomurcuklarım bozulmuş olmalıydı.

Emin olmak için bir kaşık daha aldığımda Dante'nin dudakları ukala bir sırıtışla kıvrıldı. "İkinci lokma için sabırsızlanıyoruz bakıyorum da."

"Hemen kibirlenme. *O kadar* da lezzetli değil," diye yalan söyledim.

"O zaman dondurmamı geri ala..."

"Hayır!" Kâseyi göğsüme doğru çektim. "Kaşığım çoktan değdi. Yiyecek paylaşmak... hijyenik değildir. Kendine bir kâse daha hazırla."

Nişanlımın sırıtışı büyüdü.

"Tamam. Tadı güzel. Mutlu oldun mu?" Önümüzdeki yiyeceklere imalı bir bakış attım. "Yanılan bir tek ben değilim ama. Beş dakika içinde cips kutusunun yarısını bitirdin."

"Abartma." Bir cipsle bir turşu daha alarak pudinge batırdı. "Yine de düşündüğüm kadar berbat değilmiş."

"Gördün mü? Konu yemek olduğunda asla yanlış bilgi vermem." Kaşığımı yeniden dondurmaya batırırken gevşemiş hissediyordum. Bu yeni rahatlık halimiz tanıdık değildi ama kötü de hissettirmiyordu. Belki de ateşkes cidden iyi fikirdi. "Bu kombinasyonu nasıl keşfettin?"

Dante'nin boş zamanlarında oturup yiyecek kombinasyonları denediğini hiç sanmıyordum. Gördüğüm kadarıyla yemek yemeye bile güçlükle vakit buluyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Çocukken Luca'yla mutfakta çok zaman geçirirdik. Oyun odamız, havuzumuz ve yepyeni oyuncaklarımız vardı ama bazen birbirimizin varlığına ihtiyaç duyardık. Aşçımız da bize gerçek insanlarmışız gibi davranan sayılı ev sakininden biriydi. Yemek pişirmediği zamanlarda mutfakta oynamamıza izin verirdi." Omuz silkti. "Çocuktuk. Deneyler yapmayı seviyorduk."

Küçük Dante'nin kardeşiyle mutfakta koşuşturmasını hayal etmek içimi ısıttı.

"İkiniz çok yakın olmalısınız."

Luca'yla nişan partisinde tanışmış, bana karşı nazik olsa da

ağabeyiyle evliliğim konusunda mutlu olmadığı hissine kapılmıştım. Benimle birkaç dakika konuştuktan sonra birdenbire izin isteyip yanımdan ayrılmıştı.

Dante'nin yüzü tepkisizdi. "Eskiden olduğumuz kadar yakın değiliz."

Sesindeki tuhaf ton beni duraksattı. Neden olduğunu bilmiyordum ama kardeşi hassas noktası gibiydi.

Dante daha fazla detay vermeyince, "O da şirketinizde mi çalışıyor?" diye sordum.

Nihayet gelişme kaydetmeye başlamışken onu fazla zorlayıp kendini kapatmasına neden olmak istemesem de hakkında herkesin bildiğinden daha fazla şey bilmediğim için merakıma engel olamıyordum.

Büyükbabasının Russo Grup'u kurarak aile imparatorluğunu bugün olduğu konuma getirmesinden önce tekstil ticaretiyle servet edinmiş çok eski, çok zengin bir aileden geldiği herkesçe biliniyordu. Harvard İşletme Fakültesi'nden sınıf birinciliğiyle mezun olmuş, CEO olduktan sonra şirketinin piyasa değerini beş kat arttırmıştı. Rakiplerini ezerek ya da satın alarak şok edici bir başarı göstermişti ve güvenlik ekibinin acımasızlığı sayesinde de bir efsaneye dönüşmüştü.

O Avrupa'dayken hakkında çok şey okumuştum.

"Artık çalışıyor." Dante'nin ses tonu, bu değişikliğin Luca'nın seçimi olmadığını gösteriyordu. "Üniversitedeyken şirkette staj yapmıştı ama facia gibi geçmişti. Bu nedenle büyükbabamız, kurumsal bir rol üstlenmesindense 'tutkularının peşinden gitmesine' izin verdi. Vâris olarak bana sahip olduğu için Luca'ya ihtiyacı yoktu. Ama kardeşime fazla özgürlük vermek bir hataydı. On yıl boyunca sürekli iş değiştirdi. Bir gün DJ'lik yapıyor, ertesi gün aktör oluyordu. Güven fonunun yarısını, açıldıktan sekiz ay sonra iflas eden bir gece kulübüne yatırdı. Bu yüzden artık istikrara ve düzene ihtiyacı var. İsraf edecek ne parası ne de vakti kaldı."

Tanıştığımızdan beri Dante'nin ağzından ilk defa bu kadar çok kelime çıktığını duyuyordum.

"Sen de ona iş verdin," diye tahmin ettim. "Görevi ne peki?"

"Satış temsilciliği." Ona şüpheci bir bakış attığımda Dante'nin dudağının kenarı kıvrıldı. "Kardeşim olduğu için özel muamele görmüyor. Ben Russo Grup'ta işe ilk başladığımda stok sorumlusuydum. Büyükbabamın bana öğrettiği en büyük derslerden biri buydu. Bir şirketi yönetmek için orayı her bölümü, her pozisyonu, her detayıyla *tanıman* gerekir. Hiçbir şeyden haberi olmayan liderler başarısızlığa mahkûmdur."

Dante her konuşmamızda beni bir şekilde şaşırtmayı başarıyordu.

Şirketini, çalışanlarını önemsemeden ve çoğu meslektaşının yaptığı gibi açıkça adam kayırarak yönettiğini sanmıştım ama bahsettiği felsefe çok mantıklıydı.

Bunu onu gücendirmeden dile getirmem mümkün olmadığı için kardeşiyle ilgili konudan devam ettim.

"Luca'nın benden hoşlanmadığını hissediyorum," diye itirafta bulundum. "Partide onunla ne zaman konuşmaya çalışsam bir bahane uydurup yanımdan ayrıldı."

Dante duraksadı. Havada anlık bir gerginlik belirdi ama sonra omuzları gevşedi ve bulutlar yok oldu.

"Şahsi algılama. Öyle yerlerde huysuz olur," dedikten sonra hızlıca konu değiştirdi. "Partiden bahsetmişken, hayalindeki eş listende kimlerin olduğunu hâlâ söylemedin."

Of, Tanrı aşkına.

O listeyi şaka olarak dile getirmiştim. Niye bu kadar takıldığını anlamıyordum. Ama durum *böyle* olduğu için biraz eğlenmeye karar verdim.

"Aşağılık kompleksine kapılmayacağına söz verirsen söylerim," dedim tatlı bir tavırla. Ardından parmaklarımı indirerek en sevdiğim ünlüleri saymaya başladım. "Nate Reynolds, Asher Donovan, Rafael Pessoa..."

Dante etkilenmemiş gibiydi. "Futbol hayranı olduğunu bilmiyordum."

Asher Donovan ve Rafael Pessoa, İngiltere'nin Holchester United takımında oynuyorlardı.

"Futbol oyuncusu hayranıyım," diye düzelttim. "Arada fark var."

Hayatım boyunca toplamda üç maç falan izlemiştim. Asber ile Rafael'in isimlerini vermemin tek sebebi dün onları bir reklamda gördüğüm için hafızamda taze olmalarıydı.

"Reynolds evli, Donovan ve Pessoa da Avrupa'da yaşıyor," dedi Dante ipeksi bir sesle. "Korkarım ki onlarla hiç şansım yok, *mia cara*."

"Doğru." Acı dolu bir iç geçirdim. "Sanırım seninle yetinmem gerekecek."

Gözlerini kıstığında kahkaham boğazıma kadar yükseldi. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun."

"Belki birazcık."

Kaşlarını çatmasıyla gülüşümü daha fazla içimde tutamadım. Egosunun yaralandığını görebiliyordum.

Listemle benden hoşlandığı için ilgilendiği gibi romantik düşüncelere kapılmıyordum. Merak ediyordu çünkü *herhangi birinin* listesinde bir numarada olamama fikrinden nefret ediyordu.

Sonrasında fazla konuşmadık ancak aramızdaki sessizlik, nişanımızın ilk günlerindeki gibi rahatsız edici değildi.

Dante'nin son cipsin üzerine özenle puding sürmesini izledim. Kaşlarını elindeki işe konsantre olarak çatmıştı ve bu haliyle tuhaf bir şekilde sevimli görünüyordu.

Birinin ona *sevimli* dediğini duysa nasıl tepki vereceğini hayal ederken neredeyse yine gülecektim.

Kaşığımı eriyen dondurmamda döndürürken gülümsememi sakladım.

Bu gece uyku tutmadığı için artık memnundum.

12

Vivian

"Belki bu akşam nihayet düzüşürsünüz." Isabella'nın sesi, hazırlanırken onu görebilmek için duvara yasladığım telefonumdan cızırtılı geliyordu. "Orgazm olmadan ateşkes olmaz."

"*Isa.*"

"Ne? Doğruyu söylüyorum. Son birkaç haftadır hiç durmadan çalışıyorsun, birazcık eğlenmek senin de hakkın." Klavyesinin sesi kesilirken arkadaşımın yüzünden dalgın bir ifade geçti. "Eğlence demişken, kahramanımın imza cinayet yöntemi ne olsun sence? Zehirleme ya da boğma mı, yoksa kasap bıçağıyla bağırsak deşme mi?"

"Zehirleme." Gözümde canlandırdığımda midemi kaldırmayan tek yöntem buydu.

"O zaman bağırsak deşme. Sağ ol Viv, muhteşemsin."

Iç çektim.

Isabella, boynuna sardığı evcil yılanı Monty'yle odasında oturmuş hırsla klavyesini tıkırdatıyordu. Arkasındaki yatağın üzerinde duran çamaşır dağı, geçen yıl Sloane'la birlikte doğum gününde şaka olsun diye yaptırdığımız yağlı boya Monty portresinin yarısını kapatıyordu.

Çoğu yazar yalnızlık ve sessizliği tercih ederdi ama Isabella kaosla çevriliyken daha iyi çalışıyordu. Dört ağabeyle büyümenin onu kargaşanın içinde başarılı olmaya şartlandırdığını söylüyordu.

Birkaç dakika boyunca sayfaların arasındaki karakterlerin bağırsaklarını deştikten sonra, "Her neyse," dedi. "Konumuza geri dönelim. Bu ilişkiye kendini adamadan önce bir test sürüşü yapman şart. Yatakta kötü olan biriyle evliliğe tıkılıp kalmak istemezsin. Gerçi Dante'nin böyle bir sorunu olacağını sanmıyorum. Eminim adamın sikiş becerileri..."

"Dur." Tek elimi kaldırdım. "Telefonda nişanlımın cinsel yeterliliğini *tartışmayacağım*. Hatta hiçbir yerde tartışmayacağım."

"Tartışacak bir şey *yok* ki. Daha seks yapmadınız." Monty ona katılırmış gibi tısladığında Isabella'nın gamzesi ortaya çıktı. "Eninde sonunda yapacaksınız. Düğünden önce olmasa da evlendiğinizde ve balayınızda olacak. Tabii ikiniz de hayatlarınızın geri kalanında seksten uzak kalmayı planlamıyorsanız." Burnunu kırıştırdı.

Küpelerimi takarken sessizdim ama midem gerginlikten kasılmıştı.

Arkadaşım haklıydı. Düğünü planlamakla o kadar meşguldüm ki düğünden *sonra* ne olacağını düşünmemiştim.

Gerdek gecesi. Balayı. Dante'yle çıplak bedenlerimizin birbirine değmesi, dudaklarımızın buluşması...

Boğazım kurudu. Müstehcen görüntüler dallanıp budaklanmadan onları zihnimin en karanlık köşesine kilitledim.

"Her şeyin bir vakti var," dedim ikna edici olmasını umduğum bir tonla. "Daha birbirimizi tanımıyoruz bile."

Dante'yle ateşkesimiz geçen haftaki gece yarısı atıştırma randevumuzdan bu yana şaşırtıcı şekilde iyi gidiyordu ama ikimizin de evde olduğu zamanlar -ki bu nadiren gerçekleşiyordu çünkü ikimiz de çok yoğunduk- ettiğimiz sohbetlere rağmen müstakbel kocam benim için hâlâ bir muammaydı.

"Birbirinizi tanımanız için en iyi gece olabilir." Arkasına yaslanıp kollarını esnetirken Isabella'nın gözlerinde muzip bir parıltı belirmişti. "Kulüpte seks yapılabilecek bir sürü gizli yer var."

"Bu gizli yerleri çoktan kullandığını söyleme bana. Oraya gireli daha..." Valhalla'da işe kabul edildiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini zihnimden hesapladını. "...üç hafta oldu."

"Tabii ki de hayır." Kollarını indirdi. "Kulüp üyeleriyle ilişki kurmak yasak. Elbette ben yasakların delmek için var olduğunu düşünüyorum ama bu yıllardır sahip olduğum en iyi iş. Adamın birinin yatak başlığındaki çentiklerden biri olmak için her şeyi kaybedemem. Ne kadar seksi olursa olsun."

Yüzü bir an gölgelense de hemen aydınlandı. "Düzüşme olsun ya da olmasın, kulübü görmen için sabırsızlanıyorum. Girişin zemininde yirmi dört karat altın döşeli. Ayrıca çatıda bir helikopter pisti var, istersen helikopter kiralayıp öğle yemeği için üç eyalet bölgesindeki herhangi bir yere gidebiliyorsun."

Isabella, Valhalla'nın tesislerini ayrıntılarıyla anlatırken gülümsemeden edemedim ama içten içe gergindim.

Bu akşam, Dante Russo'nun nişanlısı olarak cemiyet karşısına ilk defa çıkacaktım.

Nişan partimiz sayılmıyordu çünkü o, ailelerimiz ve arkadaşlarımız için özel bir davetti. Ancak Valhalla Kulüp'ün geleneksel güz kostüm balosu tamamen farklıydı.

Daha önce pek çok yüksek sosyete organizasyonuna katılmıştım fakat ailemden herhangi biri üye olmadığı için Valhalla'nın etkinliklerine hiç davet edilmemiştim.

İtiraf etmek istemediğim kadar kaygılıydım ama en azından Isabella orada olacaktı. Balonun ikinci yarısında bardaki vardiyasına başlayacak, tanıdık yüzüyle beni rahatlatacaktı.

Onun da iş için hazırlanması gerektiğinden, birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattık.

Derin bir nefes alıp aynadaki yansımamı tekrar kontrol ettim ve odamdan çıkmadan önce biraz daha özgüven vermesi için bir kat daha kırmızı ruj sürdüm.

Antreye doğru ilerlerken mutfaktan Greta'nın en sevdiği İtalyan yarışma programının hafif sesleri geliyordu. Yaşlı kadın yemek yaparken televizyon izlemeyi seviyordu ve söylediğine göre burada çalışmaya başladığında Dante onun için mutfağa küçük bir düz ekran televizyon almıştı. Yemeklerin standartlara uygun olmaması durumunda televizyonu çıkarttırmakla tehdit etmişti ama kimse onun tehditlerini ciddiye almıyordu.

Genç adam yabancılara karşı zalimdi ancak çalışanlarıyla mesafesini korumasına ve onlardan beklentileri çok yüksek olmasına rağmen hepsine ailesi gibi davranıyordu.

Dante görüş alanıma girdiğinde midem heyecanla kasıldı.

Başını telefonuna eğmiş, antrede bekliyordu. Balonun 1920'ler

temasına, imzası olan özen ve keskinlikle hazırlanmıştı. Son derece şık, antrasit rengi, üç parçalı tüvit bir takım elbise giymişti. Bir de buna uyumlu bir kasket seçmiş ve özgün çatık kaşlarıyla görünümünü tamamlamıştı.

"Kaşlarını böyle çatmaya devam edersen yüzün bu şekilde donup kalacak." Sesimi rahat tutmaya çalıştım ama utanç verici bir şekilde heyecanlı çıktı.

Dante gözlerini kaldırdı. "Hiç umu..." Cümlesini birden yarıda kesmesinin etkisi ani ve yıkıcı bir şimşek gibiydi.

Adımlarım duraksadı, sonra tamamen durdu.

Tüm sinir uçlarım farkındalıkla kıvılcımlanmış, gözlerimiz buluşurken tüylerim diken diken olup ciğerlerimdeki tüm oksijen çekilmişti.

Dante gözlerini benimkilerden ayırmadı ama her nasılsa dikkati vücudumun her bir santimine dokunuyor, içine parlak renkler katılmış siyah-beyaz film gibi canlanmasını sağlıyordu.

"Sen..." Sustu. Yüzünden tanımlanması zor bir ifade geçti. "... hoş görünüyorsun."

Hoş kelimesini söylerken sesinin aldığı karanlık, kadifemsi ton tüm damarlarıma bir titreşim gönderdi.

Yanındaki ayna bende gördüğü şeyi yansıtıyordu. Sırtımı ve omuzlarımı açıkta bırakan fildişi rengi, boncuklu, tül gece elbisem in zarif kıvrımlarıyla uyluklarıma dökülmüştü. Stratejik bölgelerdeki girift, yoğun desenler elbisenin tamamen transparan olmasını önlüyordu ama şık kesimi olmasaydı ayıplanacak kadar dekolte sayılabilirdi.

Elbisem tenimin büyük kısmını gözler önüne seriyor, uzaktan neredeyse çıplak görünmeme neden oluyordu ama Valhalla'ya görünmez olmak için gidilmezdi.

Göze çarpmak için gidilirdi.

"Teşekkürler." Sesimin boğukluğu kaybolsun diye yutkunup tekrar denedim. "Sen de öyle. Yirmiler tarzı sana yakışmış."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Teşekkürler."

Kolunu uzattığında kısa bir tereddüdün ardından yanına gidip koluna girdim.

Asansörle lobiye inerken ve dışarıda bekleyen Rolls-Royce'a binerken etrafımız sessizlikle çevrelenmişti.

Araca yerleştiğimde ne yapacağımı bilemediğim için eteğimi düzeltmeye odaklandım.

"İşler nasıl?" diye sordum, sessizlik rahatsız edici olmaya başlamıştı. "Bütün hafta görüşemedik."

"Beni özledin mi?" diye takıldı.

"İskorbüt hastalığını özleyen denizciler kadar."

Gülüşü gülümsememi sağladı. Kıkırtı ya da homurtu değildi, samimi bir kahkahaydı.

Zengin sesi aracı doldurup tenimin altına nüfuz etti ve içimde keyif çiçekleri açmasına neden oldu.

"Yaptığın benzetmeler cidden onur verici." Kuru ses tonu gözlerindeki parıltıyla çelişiyordu.

Sanki bir hız trenindeymişim gibi midem ters döndü.

İçten kahkahalar atan, rahat Dante'yi izlemek yumurtalıklarım için tam bir felaketti.

"Büyürken edindiğim bir yetenek." Vücudumun basit bir kahkahaya verdiği sinir bozucu tepkiye odaklanmamaya çalıştım. "Sıkıcı sosyal etkinlikler sırasında ablamla bir oyun uydurmuştuk. Her konuğu bir hayvana benzetirdik. Alice Fong bir tavşandı çünkü sadece salata yer ve sık sık burnunu kırıştırırdı. Bryce Collins'i eşeğe benzetirdik çünkü aşırı inatçıydı. Böyle böyle devam ederdik." Yanaklarım yandı. "Kulağa aptalca geliyor ama vakit geçirmemize çok yardımcı olurdu."

"Hiç şüphesiz." Dante tasasız bir adam resmi çizerek arkasına yaslandı. "Beni neye benzetirsin?"

Ejderhaya.

Güçlü, kudretli, hiddetli, korkutucu ve sükûnet halinde bile azametli.

"Ateşkesimizden önce sorsaydın kaba bir yaban domuzu derdim," dedim bunun yerine. "Ama artık birbirimize karşı nazik olduğunuza göre bir üst model olan bal porsuğunu seçeceğim."

"Dünyanın en korkusuz hayvanı. Güzel."

Bunu bu kadar iyi karşılamasına şaşırdım. Çoğu insan bal porsuğuna benzetilmekten hoşlanmazdı.

"Az önceki soruna cevap vermem gerekirse... işler son derece can sıkıcı." Cadde lambalarının ışığında *V* harfiyle damgalanmış gümüş, zarif kol düğmeleri parladı. "Üzerinde çalıştığım anlaşma beni çileden çıkarıyor ama salı günü Kaliforniya'ya gittiğimde her şeyi netleştirmeyi umuyorum."

"Santeri anlaşması mı?" Bu anlaşmayı haberlerde okumuştum.

Tek kaşını kaldırdı. "Evet."

"Eminim halledersin. Daha önce hiçbir satın almada başarısız olmadın."

Gülümsemesi tereyağını bile eritebilirdi. "Bana olan inancına müteşekkirim, *mia cara*."

Sıcaklık, vahşi bir yangın gibi içime yayıldı.

Dante'nin ses tonu ve *mia cara* ifadesini kullanış şekli yasadışı sayılmalıydı. Kadın popülasyonu için ölüm tehdidi oluşturuyorlardı.

"Tippy Darlington'ın doğum günü nasıldı?" diye sordu rahat bir tavırla. "Buffy mutlu oldu mu?"

Bir şaşkınlık daha yaşadım. Ona partiden sadece laf arasında bahsetmiştim ve üstünden haftalar geçmişti. Hatırladığına inanamıyordum.

"İyiydi. Buffy bayıldı."

"Güzel."

Cama doğru dönerek gülümsememi sakladım. Darlingtonlarla ilgili sorusu garip şekilde beni mutlu etmişti.

Manhattan trafiği cuma akşamları kâbus gibi olurdu ama nihayet tıkanıklıktan kurtulup her iki yanında taş yapılar olan, siyah renkli, devasa demir kapılara ulaştık.

Dante çipli davetiyesiyle üyelik kartını taş suratlı fedailerden birine gösterdi. Adam bilgisayarına bir şeyler yazdı ve tam otuz saniye sonra kapılar elektronik bir vızıltıyla kayarak açıldı.

"Araç ve kişi taraması," dedi Dante sorgulayan bakışıma cevap olarak. "Mülke girmek isteyen her insan ve araç, kulübün sisteminde kayıtlıdır. Personel ve diğer görevliler de dahil. Bir kişi bir defa izinsiz girmeye kalkarsa ciddi bir uyarıyla uzaklaştırılır. Bir defa daha denerse..." Zarif bir şekilde omuz silkti. "...üçüncü sefer olmaz."

Ne demek istediğini sormamayı seçtim.

Bazen cehalet gerçekten de mutluluktu.

Arabamız, ağaçlara asılmış yüzlerce fenerin ışığıyla aydınlatılan dönemeçli bir yolda ilerlemeye devam etti. Yukarı Manhattan'da değil de banliyödeki bir köşkün arazisindeymişiz gibi hissettiriyordu.

Şehrin orta yerinde böyle bir mekân nasıl var olabilirdi?

Burayı her kim inşa ettiyse ülkenin en gözde yerlerinden birinde hakiki bir cennet oluşturmak için gereken arazilere ve izinlere bir servet harcamış olmalıydı.

Ben de rahatlık içinde büyümüştüm ama bu bambaşka bir seviyeydi.

"Heyecan yapma." Dante'nin boğuk sesi düşüncelerimi böldü. "Sadece bir parti."

"Heyecanlı değilim."

"Parmak eklemlerin bembeyaz olmuş."

Dizimi sıkı sıkı tuttuğum yere baktım. Parmaklarımın boğumları gerçekten de kireç gibiydi. Onları gevşettim ama bu sefer de dizim gerginlikle sallanmaya başladı.

Dante elini benimkinin üzerine koyup bacağıma bastırarak hareketsiz durmamı sağladı.

Elimi yutan avucuna bakmak içime bir farkındalık dalgası yayılmasına neden oldu. Tutuşu sıkı ama şaşırtıcı şekilde nazikti. Şaşkınlıkla bir an donduktan sonra ona bir bakış atma riskine girdim.

Dante ifadesiz bir yüzle doğruca karşıya bakıyordu. Sıkkın, neredeyse dikkati dağınık gibiydi fakat dokunuşunun verdiği güvence, gittikçe artan kaygımı biraz olsun azaltmıştı.

Ağaçlar seyrelip Valhalla Kulüp'ün binası görüş alanımıza girerken kalp atışlarım yavaşladı.

Nefesim kısık bir sesle dudaklarımdan döküldü.

Vay canına.

Daha azını beklemiyordum zaten ama Valhalla kelimenin tam anlamıyla bir mimari şaheseriydi. Şık ve neoklasik ana bina dört katlıydı, ayrıca şehirdeki tam bir caddeyi kaplayacak kadar genişti. Yumuşak projektör ışıkları beyaz cepheyi aydınlatıyordu ve dev giriş kapısına çıkan merdivene gösterişli, kan kırmızısı bir halı yayılmıştı.

Garaj yolunda lüks otomobillerden bir sıra vardı. Şahin bakışlı koruma görevlileri her birini dikkatle inceliyordu.

Aracımız zırhlı bir Mercedes'in arkasında durunca Dante'yle birlikte inip, özel dikim takımlar ve göz alıcı gece elbiseleriyle basamakları çıkan diğer konuklara doğru ilerledik.

Kırmızı halıya ve havayı saran heyecana rağmen ortalıkta hiç fotoğrafçı görünmüyordu. İnsanlar Valhalla davetlerine halkı etkilemek için değil, birbirlerini etkilemek için gelirdi.

Dante elini belime koyarak beni fuayeye doğru yönlendirdiğinde Isabella'nın bahsettiği devasa altın *V* harfini gördüm. Ayna gibi parlak siyah mermerin üzerinde ışıldayan harfin üç ucu, zemini kaplayan dairenin kenarlarına değiyordu.

Davet kulübün balo salonunda gerçekleşecekti ama iki adımda bir Dante'yi selamlamak isteyenlerle karşılaştığımız için ilerleyemiyorduk.

Borsa hakkındaki bir başka muhabbetten kendimizi kurtardığımızda, "Kulübe ne zamandır üyesin?" diye sordum. "Herkesi tanıyor gibisin. Ya da herkes seni tanıyor mu demeliyim?"

"Yirmi bir yaşından beri. Üyeler için minimum yaş bu." Dante'nin dudaklarından bir gülümseme geçti. "Gerçi on sekiz yaşına bastığımda büyükbabam resmi olmayan yollarla beni üye yapmaya çalıştı ama Enzo Russo'nun bile başaramayacağı şeyler var."

Bu nişan fotoğraf çekimimizden sonra büyükbabasından ikinci bahsedişiydi.

Russo Grup'un kurucusu, efsanevi iş adamı Enzo Russo geçen yaz kalp krizi nedeniyle vefat etmişti ve ölümüyle ilgili haberler bir aydan uzun süre boyunca manşetlerden inmemişti.

Dante büyükbabasının ölümünden yıllar önce CEO olsa da ihtiyar adam, şirketin genel müdürü ve yönetim kurulu başkanı olarak kalmıştı. Şimdi bu üç makam da Dante'ye aitti.

"Onu özlüyor musun?" diye sordum alçak sesle.

"*Özlemek* doğru kelime değil." Fuayeyi geçip uzun bir koridorda, muhtemelen balo salonunun olduğu yöne doğru ilerledik. Konuşurken Dante'nin sesi duygulardan yoksundu. "Beni o yetiştirdi, hem işle hem de dünyayla ilgili bildiğim her şeyi öğretti. Ona

saygı duyardım ama hiçbir zaman yakın olmadık. Olması gereken büyükbaba torun ilişkisine sahip değildik."

"Peki ya ebeveynlerin?" Giovanni ve Janis Russo hakkında pek bir şey bilmiyordum. Öğrendiğim tek şey Dante'nin babasının şirketi devralmayı reddettiğiydi.

"Her zaman yaptıkları şeyi yapıyorlar," dedi Dante esrarengiz bir şekilde. "Yakında görürsün."

Doğru. Şükran Günü'nü onlarla Bali'de geçirecektik.

Balo salonu kapısında bir güvenlik kontrolünden daha geçtik ve kendimizi 1920'lerin parıltılı dünyasında bulduk.

Doğu duvarının tamamını kaplayan altın detaylı, siyah lake Art Deco barın ışıltısı arkasındaki raflara dizilmiş en iyi kalite içki şişeleriyle yarışıyordu. Barda beklemek istemeyenler içinse kusursuz giyimli servis görevlileri ellerinde cin tonik tepsileri, martini ve şampanya arabalarıyla kalabalığın arasında dolaşıyordu.

Salonun her bir yanına zengin kadifeler ve dolgun minderlerden oluşan samimi oturma alanları serpiştirilmişti. Tokuşturulan kadehlerin ve atılan kahkahaların sesleri caz orkestrasının neşeli müziğine karışıyordu. Bir köşede kurpiyeler poker masalarına oturmuş konuklara kartlarını dağıtıyor, diğer bir köşedeyse eski model bir projektör makarası duvara bir sessiz film yansıtıyordu.

Balo salonunun tavanı o kadar yüksekti ki muhtemelen binanın dört katını da kapsıyordu ve cam kubbesine nefes kesici bir gece göğü resmi çizilmişti. Takımyıldızlar son derece canlıydı, neredeyse Manhattan'dan Orion ve Cassiopeia'yı görebildiğimi düşünecektim.

"Mekân bekientilerini karşıladı mı?" Dante'nin avucu hâlâ belimdeydi.

Başımı salladım. Dokunuşundaki ufak sahiplenniciliğe ve tabii etrafımdaki gösterişe kapıldığım için esprili bir cevap düşünememiştim.

Baloda ilk saatimizi diğer kulüp üyeleriyle muhabbet ederek geçirdik. Nişan partimizin aksine burada mükemmel bir uyum içindeydik; birimiz cevap vermediğinde hemen diğerimiz lafa giriyor, gerektiğinde karşımızdakinden izin isteyip sohbeti bitiriyorduk.

İlk saatin sonlarına doğru kendi partimizden hatırladığım Do-

minic Davenport iş konuşmak için Dante'yi bir kenara çekti. Bende onun eşi Alessandra'yla birlikte lavaboya gittim.

"Elbisene bayıldım," dedi kadın makyajlarımızı tazelerken. "Lilah Amiri mi?"

Etkilenerek, "Evet," dedim. Lilah hem yetenekli hem de geleceği parlak bir tasarımcıydı ancak tasarımlarını ilk görüşte tanıyacak pek fazla kişi yoktu. "New York Moda Haftası'nda gördüm ve bu akşam için mükemmel olacağım düşündüm."

"Kesinlikle doğru düşünmüşsün. Dante gözlerini senden alamıyor." Alessandra hafif bir hüzünle gülümsedi. "Onun gibi ilgili bir partnerin olduğu için şanslısın."

Karamel rengi, gür saçları ve griye kaçan mavi gözleriyle Alessandra sıra dışı bir güzelliğe sahipti ama son derece mutsuz görünüyordu.

Elbisem hakkındaki konuşmamız bu akşam onu en canlı gördüğüm andı.

"İnan bana, biz de zor yollardan geçiyoruz. Dante'yle pek çok farklı yönümüz var."

"Farklılık olması, hiçbir şey olmamasından iyidir," diye mırıldandı. Tuvaletten çıkıp balo salonuna doğru ilerledik ama genç kadın tam girişte durdu. "Kusura bakma, birden başıma korkunç bir ağrı girdi. Dominic'e eve gittiğimi söyleyebilir misin?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ama ona kendin söylesen daha iyi olmaz mı? Eminim iyi hissetmediğini bilmek isteyecektir."

"Hayır. İş moduna girdiğinde dikkatini çekmek imkânsızdır." Yüzünden acı bir gülümseme geçti. "Onu işiyle baş başa bırakacağım. Seninle tanışmak güzeldi, Vivian."

"Seninle de öyle. Geçmiş olsun."

Alessandra'nın köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledikten sonra Dominic ve Dante'nin yanına döndüm.

Dominic'in bakışları anında yanımdaki boşluğa kaydı.

"Alessandra başının ağrıdığını, bu yüzden eve döndüğünü sana iletmemi istedi," diye açıkladım.

Genç adamın gözlerinde beliren anlaşılmaz ifade, esrarlı mavilikler tarafından saniyesinde yutuldu. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Duraksayıp bir tepki bekledim ama gelmedi.

Erkekler. Her şeyden bihaber oldukları yetmiyormuş gibi bir de hissizdiler.

Dante ve Dominic'in iş konuşması bitmemişti, bu yüzden tekrar izin isteyip bara yöneldim. Cuma gecemi S&P 500 borsa endeksinin düşüş ve yükselişlerini tartışarak geçirmek eğlence anlayışıma uymuyordu.

Bankonun arkasında tanıdık mor saçların parıltısını gördüğümde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Buralarda içki sipariş etmek için ne yapmak gerekiyor?" diye takıldım, arkadaşıma en yakın tabureye yerleşmiştim.

Isabella hazırladığı içkiden başını kaldırdı. "VIP konuğumuz nihayet barımıza uğramaya tenezzül etti." Bardağı bir dilim misket limonuyla süsleyip bana doğru kaydırdı. "Cin tonik, tam sevdiğin gibi."

"Mükemmel zamanlama." İçkimden bir yudum aldım. "Ne kadar harika biri olduğunu söylemiş miydim?"

"Evet ama tekrar duymak fena olmaz." Gözleri ışıldadı. "Geldiğini bir kilometre uzaktan gördüm. Bu akşam içkileri ayaklarına hazır gittiği için çoğu kişi bara gelmeyi tercih etmiyor." Gerçekten de bar bankosu en uçta oturan çift dışında boştu ve temaya göre hazırlanmış içki arabaları konuklar arasında oldukça popülerdi.

"Kaç içki servis edersem edeyim tam maaş alıyorum, yani bana göre hava hoş." Isabella cebine hafifçe vurdu. "Bu arada, sana bir hediyem var. İstersen anında senindir."

Konuşmanın nereye gittiğini anlayarak iç çektim. Bu kız bir şeyi kafasına taktığı zaman asla vazgeçmiyordu. "Boşuna nefesini tüketme. Onunla seks yapmayacağım."

"Niye? O ateşli, sen ateşlisin. Seksin mükemmel olacağı garanti," diye karşı çıktı arkadaşım. "Hadi ama, Viv. Senin aracılığınla tatmin olmama izin ver. Hayatım son günlerde çok sıkıcı."

Doğuştan flörtöz karakterine ve cinayetin yanı sıra seks de içeren hikâyeler yazmaya yatkınlığına rağmen, Isabella bir yıldan uzun süredir kimseyle çıkmamıştı. Gerçi olanlardan sonra onu suçlayamazdım. Yerinde olsaydım ben de uzunca bir süreliğine erkeklerden uzak dururdum.

"Kitaplar aracılığıyla da tatmin olabilirsin. Kusura bakma ama bu akşam kesinlikle Dante'yle seks yapmayacağım."

Nişanlım ne kadar iyi görünürse görünsün, vücudum bu fikre nasıl tepki verirse versin kararım kesindi.

Isabella hayal kırıklığıyla dudaklarını büktü. "İyi, tamam. Ama fikrini değiştirirsen söyle. Getirdiğin prezervatifler çilek aromalı, kabartmalı ve dev bo..."

Kısık bir öksürükle cümlesi yarıda kesilen arkadaşımın gülümsemesi betondan bir uçurtma gibi yere çakılırken arkamı döndüm ve Kai'nin bizi izlediğini gördüm.

"Böldüğüm için özür dilerim ama bir içki daha sipariş etmek istemiştim." Boş bardağını bankoya bıraktı. "Alkol olmadan son cemiyet skandallarıyla ilgili bir muhabbete daha katlanabileceğimi sanmıyorum."

Konuşurken sesinde alaycılık vardı.

"Tabii." Isabella hayran olunacak bir hızla kendini toplamıştı. "Size ne verebilirim?"

"Cin tonik. Çilek aromalı."

Ben neredeyse içkimden aldığım yudumla boğulacakken Isabella'nın suratı pancar rengine döndü. Gözleri Kai'nin yüzündeydi, dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Genç adam da kibar bir kayıtsızlıkla ona bakıyordu.

Arkadaşım, "Bir çilekli cin tonik. Derhal geliyor," deyip içkiyi hazırlamaya koyuldu. Utancı somut bir ağırlık gibi ortamıza çökmüştü.

"İçkime tükürür mü dersin? Endişelenmeli miyim?" Kai *Muhteşem Gatsby*'nin yeniden canlandırmasında oynamaya hazırlanıyormuş gibi görünerek yanımdaki tabureye yerleşti.

Bu akşam Dante'yle birlikte yirmiler stilinde giyinmenin erkeklerin çekiciliğini on kat arttırdığına ikna olmamı sağlamışlardı.

"Kinci biri değildir... yani çoğunlukla. Hem tükürse bile onu görebilirsin." Tereddüt ettikten sonra ekledim. "Konuşmamızın ne kadarını duydun?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Kai sakince.

İçim rahatladı. Kai'nin dedikodu yapacak türden biri olduğunu düşünmüyordum ama emin olmak en iyisiydi.

"Kai Young, sen dünyadaki tüm iyilikleri hak ediyorsun."

Bir kahkaha atarak, "Moralim bozuk olduğunda bu sözünü hatırlayacağım," dedi ve ona gergin bir tebessüm atıp bankonun diğer ucuna kaçan Isabella'nın hazırladığı içkiyi aldı.

Gülen gözleri bir süre arkadaşımın üzerinde oyalandıktan sonra bana döndü.

"Dante'yle birlikte yaşamak nasıl? Mumlarının arasında tam tamına on beş santimetre olması takıntısıyla seni delirtiyor mu?"

"Hiç sorma." Dante'nin kontrol manyaklığı yemek alışkanlıklarını aşıp evin her alanına yayılıyordu. Bazen tuhaf şekilde çekici geliyordu ama çoğu zaman bacağına bir et bıçağı saplamak istememe neden oluyordu. "Geçen gün yardımcımız Greta, oturma odasındaki mumların yerini değiştirdi ve..."

Kai'yle bir süre Dante'den, balodan ve bayram planlarımızdan konuştuk. Sonra acil bir e-postaya yanıt vermesi gerektiğinden izin isteyip telefonuna odaklandı.

Kai cevap yazarken ben de salonu incelemeye başladım. Tükettiğim alkol ve havadaki elektrik yüzünden sersemlemiş hissediyordum.

Dalgın bakışlarım bir çift soğuk, karanlık gözde durunca ciğerlerimdeki tüm nefes kesildi.

Dante beni izliyordu. İfadesi anlaşılmazdı ama sert bakışlarının altında alevler vardı. Kulağı kesinlikle Dominic'te değildi.

Saniyeler uzadıkça gerginliğim artarak vücudumda zonklamaya başladı. Her yerimde kıvılcımlar çakıyor, kalbim sağlıklı olduğunu düşünmediğim vahşi bir ritimle çarpıyordu.

Bakışları anlık olarak Kai'ye kayıp tekrar bana dönerken Dante'nin çenesinde bir kas seğirdi.

"Kusura bakma." Kai'nin sakin sesiyle gerginlik kırılıp kıvılcımlar kayboldu. "Valhalla davetlerinde bile haberler akmaya devam ediyor."

Telefonunu bankoya, bardağının yanma koydu.

Dominic, Dante'nin kafasını çevirmesine neden olan bir şey söyleyince ben de güçlükle gözlerimi ondan ayırdım.

"Sorun değil." Kalbimin çılgınca çarpışları arasında gülümsemeyi başardım. Oturuyor olsam da adeta maraton koşmuş gibiydim. "Dünya hâlâ dönüyor tabii. Yani öyle umuyorum."

"Kime sorduğuna bağlı..."

Kai'nin son haberlerden bahsetmesini dinlerken Dante'ye bir daha bakmamak için elimden geleni yaptım.

Benimle konuşmak istiyorsa yanıma gelebilirdi.

Fakat ne kadar denesem de nişanlımın bakışlarının sıcaklığının ya da içimde serbest bıraktığı kelebeklerin etkisinden kurtulamadım.

13

Dante

"Asya hisse senedi piyasası yükseldi, Dow da öyle. Ancak risk iştahı..."

Dominic'i duymuyordum.

Kendisi, çaylak şirketini yirmi yıldan kısa süre içinde bir Wall Street devine dönüştürmüş bir borsa uzmanıydı. Ona saygı duyar ve hisse senetleri, para ya da finans hakkında söylediği her şeye kulak verirdim.

Fakat bu akşam istisnaydı.

Bar tarafından bir kahkaha çınlaması daha yükselirken çenem gerildi.

Vivian son yedi dakikadır Kai'yle konuşuyordu. Sadece konuşmakla kalmıyor, karşısında ödüllü bir komedyen varmış gibi gülümseyip kahkahalar atıyordu. Oysaki ben, Kai'nin o kadar komik olmadığını biliyordum.

Ona telefonunu göstermek için yaklaşmasını izlerken sinirlerimin iyice gerildiğini hissettim. Kai bir şey söylediğinde Vivian yine güldü.

Kahrolası nişanlısı bendim ama benimle hiç bu kadar çok gülmemişti.

"Bu konuşmayı daha sonra öğle yemeğinde tamamlayalım." Merkez Bankası'nın son açıklamasının etkisi hakkındaki yorumuna başlamadan Dominic'in lafını böldüm. "Vivian'la konuşmam gerek."

Dominic sohbeti kesmemi sorun etmedi. "Asistanıma söylerim, yemeği ayarlar."

O daha cümlesini bitiremeden ben salonu yarılamıştım bile.

"Kusura bakma, konuşmam uzun sürdü." Avucumu Vivian'ın çıplak sırtına koyup Kai'ye sert bir bakış attım. "Ben Dom'la ko-

nuşurken nişanlıma eşlik ettiğin için teşekkürler." *Nişanlı* kelimesini hafif bir vurguyla söylemiştim. "Ona henüz kulübü gezdirecek fırsat bulamadım."

"Rica ederim." Kai her zamanki İngiliz nezaketiyle ayaklandı. "Vivian, seninle konuşmak her zamanki gibi bir zevkti. Dante, sonra görüşürüz."

Her zamanki gibi mi? Bu sözlerle neyi kastediyordu?

"Bir dahaki sefere 'bölgeni' işaretlemek için etrafıma idrarınla bir daire çiz istersen," dedi Vivian, Kai gittikten sonra. "Daha aşikâr olur."

"*'Bölgemi işaretlemiyordum.'*" Bu çok saçmaydı. Ben lanet bir köpek değildim. "Seni Kai'den kurtarıyordum. Onun etrafındayken dikkatli ol. Göründüğü gibi bir centilmen değildir."

"Bunu sen mi söylüyorsun? Az önce sohbetimizi porselen mağazasına dalan bir boğa gibi böldün."

"Bir şeylerin üzerini örtmeye lüzum görmüyorum."

"Orası çok belli." Vivian ayağa kalkınca elbisesi sanki kıvrımlarına yıldızlarla boya yapılmış gibi parladı.

Bütün vücudum kasıldı.

Lanet olası elbise. Vivian'ın bu akşam kıpkırmızı dudakları, pürüzsüz teni ve vücudunu saran tülle antrede belirdiği an sonsuza dek zihnime kazılı kalacaktı. Bunun için ondan nefret ediyordum.

"Sanırım bana kulübü gezdirmeyi düşünüyordun." Zarif, siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Kai'yi bu yüzden göndermiştin, değil mi?"

Karşılık olarak küçük bir tebessüm takınıp kolumu uzattım.

Vivian koluma girdikten sonra onunla kapıya doğru ilerlerken, "Kai'yle ne konuşuyordunuz?" diye sordum. Yol üzerinde dikkatimi çekmeye çalışanları görmezden geliyordum. Bugünlük havadan sudan söz etme kotamı doldurmuştum.

Salonun cam kubbesindeki gerçekçi yansımaya işaret ederek, "Andromeda'yı konuşuyorduk. Takımyıldız olan," dedi. Andromeda ve diğer takımyıldızlar bize göz kırpıyordu.

Aslında bu yansıma bilimsel açıdan yanlıştı çünkü takımyıldızların çoğunun konumu birbirine bu kadar yakın değildi. Fakat Valhalla'da fantezi, gerçekliğe galip gelmişti.

"Kai kadınları tavlamak için Yunan mitolojisiyle ilgileniyormuş gibi davranır," dedim kabaca, Vivian'ı balo salonundan çıkarıp ana merdivene yönlendirmiştim. "Sakın kanma."

Bunun doğruluğundan emin değildim ama doğru *olabilirdi*. Vivian'la bu olasılığı paylaşmamam hiç hoş olmazdı, değil mi?

"Bilmem iyi oldu." Vivian gülmemek için kendini tutuyormuş gibiydi. "Kurban edilmek için kayaya bağlanan bir kadının hikâyesi kadar tahrik edici bir şey yoktur tabii."

Basamakları tırmanıp ikinci kata ulaşırken alaycılığının yankıları sessizliğe karıştı.

Ona Paris tarzı dinlenme salonunu ve bilardo odasını gösterdim ama dikkatim küçük gezimizle yanımda duran kadın arasında gelip gidiyordu.

Valhalla koridorlarından sayısız kez geçmiş olsam da Vivian'la yaptığım her şey ilkmiş gibi hissettiriyordu. Onun hakkında her gün yeni şeyler fark ediyordum. Üstdudağının üzerinde minik bir ben vardı mesela. Rahatsız olduğu zamanlarda kolye ucunu zincirinde kaydırıyor, gerçekten komik bulduğu şeylere gülerken ağzının kenarı hafifçe yamuluyordu.

Bu sinir bozucuydu. Hakkındaki bu şeyleri fark etmek *istemiyordum* ancak her nasılsa, ejderhaların mücevher istiflemesi gibi tüm bu bilgileri zihnimde biriktirmiştim.

"Gecenin son durağı." Çift kanatlı, ahşap, dev bir kapının önünde durdum.

Kapı açılırken ses çıkarmadı ama Vivian'ın keskin nefesi yeterince sesliydi.

Valhalla Kulüp'ün her bir şubesinde, diğerlerinden ayrılmasını sağlayan emsalsiz bir unsur bulunurdu. Cape Town, kulüp binasını çevreleyen akvaryumuyla; Tokyo, şehrin en yüksek binalarından biri olarak üç yüz altmış derecelik manzarasıyla meşhurdu. New York şubesinde ise helikopter pisti ve gizli bir yeraltı tünel sistemi vardı.

Fakat kütüphane, neredeyse her şubenin kalbi ve ruhu sayılırdı. Anlaşmaların yapıldığı, sırların paylaşıldığı ve ittifakların kurulup bozulduğu yer burasıydı.

Bu akşam ilk defa boştu.

"Vay canına." Vivian'm huşu dolu fısıltısı durgun havada süzüldü.

Kapıyı arkamızdan kapatıp sessizliğin bizi sarmalamasına izin verdim.

Katedral tavana kadar uzanıp üç duvarın tamamını kaplayan raflar, deri ciltli kitaplardan oluşan bir ormanı andırıyordu. Kitaplıkların önüne tekerlekli el merdivenleri ve ahşap korkuluklar yerleştirilmişti. Düzenli oturma alanlarının ve pirinç gövdeli, zümrüt şapkalı *vintage* lambalarla aydınlatılan çalışma masalarının tepesinde devasa vitraylar yükseliyordu. Tavana kurucu ailelerin hane armaları oyulmuştu ve aralarındaki ikiz Russo ejderhaları son derece belirgindi.

"Burası inanılmaz bir yermiş." Vivian parmaklarını antika bir dünya küresinde gezdirdi.

Dudaklarım minik bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Vivian zengin bir dünyada doğmuştu ve bu akşamki gibi gösterişli balolara alışkmdı. Onun pozisyonundaki çoğu insan, hoş bir kütüphane karşısında hayranlık göstermektense cam yemeyi yeğlerdi ancak o keyif aldığı şeyleri ifade etmekten asla korkmuyordu. Hayran olduğu şey ister Greta'nın ev yapımı yemeklerinden biri, ister on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir dünya küresi olsun fark etmiyordu.

Onun hakkında en sevdiğim şeylerden biri buydu. Tabii onun hakkında sevdiğim şeyler *olmaması* gerektiğinin farkındaydım.

Vivian hâlâ düşmanımın kızıydı.

Ancak şu anda istesem de bunu umursamıyordum.

"İkinci katta büyük bir astronomi bölümü var." Omzumu duvara yaslayıp elimi cebime sokarak, Vivian'ın bir yağlı boya Venedik tablosunu incelemesini izledim. "Ne tesadüf ki mitoloji bölümünün hemen yanında."

"Evet," diye mırıldandı dalgınca. "Kai bahsetmişti."

Ani ve anlaşılmaz bir sıkıntı göğsümü deldi. "Öyle mi? Başka nelerden bahsettiniz?"

"Yine mi aynı mesele?" Bronz Athena heykelinden elini çekip

bana döndü. Suratında bitkinlik vardı. "Normal şeylerden bahsettik. İş, hava durumu, haberler. Niye buna bu kadar taktın ki?"

"*Takmadım*," dedim. "Sadece o kadar komik ne anlatmış olabileceğini merak ediyorum. Son baktığımda ne iş ne hava ne de haberler o kadar komikti."

Vivian bir anlığına beni inceledi, sonra gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Dante Russo, yoksa sen... beni kıskandın mı?"

Göğsümden kısık bir hırıltı yükseldi. "Hayatımda duyduğum en saçma şey bu."

"Belki." Başını yana eğdiğinde kuzguni ipek saçları omuzlarına döküldü. "Ama kıskansan da seni suçlayamam. Kai'yle aramızda bir şey olmadı fakat adam oldukça yakışıklı. Bir de o *aksanı* yok mu? İngiliz aksanı beni farklı etkiliyor. Sanırım nedeni..."

Duvara dayandığım yerden ayrılıp yavaş ama düzenli adımlarla ona yaklaştığımı gördüğünde duraksadı.

"...daha genç yaşlarda..."

Gözlerindeki haylaz bakışların yerini eşit oranda kaygı ve beklenti alırken geriye doğru bir adım attı.

"...*Gurur ve Önyargı*'ya takıntılı olmam olabilir," diye bitirdi nefesi kesilirken.

Sırtı kitaplıklardan birine çarptı.

Durduğumda aramızda bir santimetre vardı, o kadar yakındık ki elbisesinin boncukları takım elbiseme sürtüyordu.

"Bana yem mi atıyorsun, *mia cara?*" Kısık sesle sorduğum soru küçük de olsa tehlike barındırıyordu.

Dilinde Kai'nin adını duymaktan nefret ediyordum.

Kai'nin yanında öyle kolay gülmesinden nefret ediyordum.

Ve bunları bu kadar umursamaktan nefret ediyordum.

Yutkunurken Vivian'ın boğazı gözle görülür şekilde hareket etti. "Sadece gözlemimi paylaşıyorum."

Kütüphanenin sessizliği, etrafımızda toplanan gerginliğin ağırlığı altında ezildi. Elektrik çatırtıları her yerdeydi. Omurgama dokunuyor, kanımı kaynatıyordu.

Vivian'ın saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Hareketim nazik, hatta neredeyse şefkatliydi. Sonra elim boynuna kaydı.

"Unuttun sanırım." Parmaklarımı ensesine bastırıp onu bana bakmaya zorladım. "Sen *benim* nişanlımsın. Kai'nin değil. Başkasının değil. Ne kadar *yakışıklı* olduğu ya da nasıl bir aksanla konuştuğu sikimde değil. Sen benimsin ve başka hiç kimse..." Kafamı eğdim. Her kelimemle birlikte dudaklarım onunkilere değiyordu. "...benim olana dokunamaz."

Karşımdaki kadının nefes alış verişleri sıklaşmıştı ama tekrar konuştuğunda asiliği sözcüklerine yansıyordu. "Ben senin *değilim*. Daha önce pek çok kez belirttiğin üzere nişanımız sadece işten ibaret. Zannediyorum ki unutan sensin."

"Ben hiçbir şeyi unutmadım." Parmak eklemlerimi çıplak uyluğundan elbisesinin eteğine doğru ağır ağır kaydırdım.

Bedeni gerildi. Yaydığı sıcaklık, kemiklerime nüfuz eden ve aramızda kalan küçücük boşluğu da kapatmam için yalvaran vahşi bir dürtüyü uyandırıyordu. Ağzını benimkine hapsedip mükemmel rujunu mahvedebilirdim. Böylece Vivian'ın kime ait olduğundan hiç kimsenin şüphesi kalmazdı.

"Durmamı istersen söylemen yeter." Bacağımı dizlerinin arasına bastırarak benim için aralanmalarını sağladım.

Vivian ağzını açtı ama başparmağım yumuşacık teninde küçük bir daire çizdiğinde kapattı. Yanaklarındaki kızarıklık boynuna ve göğsüne yayılmıştı.

"Söyle." Parmaklarımı uyluğunun içinde tembelce dolaştırırken aletim fermuarımı zorluyor, ilgi için yalvarıyordu fakat onu görmezden geldim. "Söyleyemezsin, değil mi?" diye alay ettim.

Dişlerini altdudağına geçirdi. Gözlerinde şehvet ve isyankârlığın kavgasını görebiliyordum. "Pisliksin."

Parmaklarım ıslak ipeğe değdi.

Çamaşırını kenara itip başparmağımı şişmiş klitorisine dokundurduğumda omuzlarıma tutunup tırnaklarını sırtıma geçirdi.

Vücudu ürperdi ve dişleri dudağına daha sert geçerken her yeri titredi.

"Pislik olabilirim ama elimi sırılsıklam eden sensin." Başparmağımı klitorisinden ayırmadan diğer bir parmağımı içine ittim. "Bu senin hakkında ne söylüyor?"

14

Vivian

Üç gece arka arkaya rüyamda Dante'yi gördüm.

Rüyalarda ne olduğunu hatırlamıyordum ancak her sabah bacaklarımın arasında elinin hayaleti, karnımın derinliklerinde ihtiyacın gerginliğiyle uyanıyordum.

Soğuk duş almak sadece geçici olarak işe yarıyordu ve Kaliforniya'ya giden Dante'nin yokluğu hem bir lütuf hem de lanetti.

Lütuftu çünkü seks rüyaları zihnimi işgal ederken onunla yüzleşmek zorunda kalmıyordum.

Lanetti çünkü dikkatimi dağıtacak yeni etkileşimler olmadığı için tek düşünebildiğim Valhalla kütüphanesindeki o anlardı.

Eliyle ensemi nasıl kavradığını, parmaklarının içimi nasıl doldurduğunu, kendimi nasıl utanmazca avucuna sürttüğümü unutamıyordum. Kollarında dağılmamı izlerken Dante'nin gözlerinde beliren arzu öyle ateşli ve yoğundu ki neredeyse tekrar boşalmama neden olacaktı.

Vücudumdan, havayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti geçti.

Hafif yağmurlu, gri bir gündü. Yağmuru yalnızca yatağımda, sıcacık battaniyelerin arasında uzanırken severdim ancak bugün serinliği hissetmek iyi gelmiş, az da olsa kafamı dağıtmamı sağlamıştı.

Elimde şemsiyemle, kaldırımda biriken suların etrafından dolaşırken kol saatime baktım. Saat ikideki diğer görüşmemden önce Lohman & Sons'a gitmek istediğim için öğle yemeğimi rekor sürede bitirmiştim.

Lohman & Sons, Russo Grup'un mücevherat alt şirketlerinden en büyüğüydü. Şimdiye dek, nişan yüzüğüm hariç tüm mücevherlerimde aile markamızı tercih etsem de bir Russo'yla evleneceğim için koleksiyonuma onlara ait birkaç parçayı da eklemem mantıklı olurdu.

İkinci parmağımı da içine sokarak onu doldurup iyice gerdim ve en hassas noktasını bulana dek onunla oynadım.

Küçük titremeler tüm vücudunu saran bir sarsıntıya dönüştü. Alnında ter damlacıkları belirse de ağzını inatla kapalı tutuyordu.

"Cevap ver bana," diye emrederken sesim çelik kadar sertti.

Vivian başını sağa sola salladı.

"Sen söylemezsen ben söylerim." İki parmağımı da yavaşça geri çektim, sonra tekrar içeri kaydırdım. "Benim olduğunu söylüyor. *Puoi negarlo quanto vuoi, ma è la verità**."

"Benden hoşlanmıyorsun bile," dedi soluk soluğa.

"*Hoşlanmanın* bununla alakası yok."

Avucumu klitorisine bastırarak kesik bir inilti çıkarmasını sağladığında daha derine girmem için kendini elime doğru itti.

"İşte böyle." Yumuşak mırıltım aramıza süzüldü. "Bırak kendini, tatlım. Elime boşaldığını hissetmeme izin ver."

"Siktir git."

Hafifçe güldüm. "Amaç bu."

Vivian iyi mücadele ediyordu ancak direnci yavaş yavaş kırıldı ve hızımı arttırdığımda omuzlarıma daha sıkı tutunup utanmazca avucuma sürtünmeye başladı. Küçük iniltileri ve solukları, parmaklarımın çıkardığı ıslak seslere karışıyordu. Kısa süre sonra elimin her yanı suyuna bulandı.

Canımı yakacak kadar sızlasa da aletime dokunmadım. Kendimi Vivian'ın doruğa ulaşma anına kaptırmıştım. Kızaran yanakları, aralanan dudakları, yarı kapalı gözleri...

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Elimle tutturduğum ritme devam ettim. İçeri dışarı, daha hızlı, daha derine girdim ve nihayet keskin bir çığlıkla kendinden geçmesini sağladım.

Orgazm dalgaları dinip geride bıraktığı titremeler de geçene kadar parmaklarımı içinde, başparmağımı klitorisinde tuttum.

Sonra o nefes nefese kitaplığa yaslanırken ben de geri çekildim.

"Şundan emin ol, *mia cara*." Çenesini kavrayıp yüzünü kaldırdım, ardından başparmağımla altdudağını çekiştirerek kendi orgazmının tadına bakmasını sağladım. "Aramızdaki şey *işten ibaret*. Ve ben, yatırımlarımı çok ciddiye alırım."

* (İt.) "İstediğin kadar inkâr et ama gerçek bu." (ç.n.)

Ayrıca yağmur ve alışveriş terapisi, aklımı Dante'den uzaklaştırmak için ideal ikiliydi.

Telefonumun zil sesi, zihnimin istenmeyen bir yola girmesini engelledi. Çalan iş telefonumdu ve bilinmeyen bir numara arıyordu. Bu olağan bir şey olmasa da şaşırtıcı değildi.

Profesyonel sesimi takınarak, "Buyurun, ben Vivian," derken mağazanın girişinde durdum. Son derece şık, yaşlıca bir kadın, tüyleri mükemmel bir şekilde tıraşlanmış beyaz kanişiyle birlikte yanımdan geçti. İkisi de bir örnek kapitone *Chanel* ceket giymişlerdi.

Böyle bir şey sadece Yukarı Doğu Yakası'nda görülür zaten.

"Vivian, tatlım, nasılsın?" Hattın diğer ucundaki, Buffy'nin genizden gelen sesiydi. "Ben Buffy Darlington."

Kalbim tekledi. Torununun iki hafta önceki doğum gününden beri Buffy'yle konuşmamıştım. Kontratlar tamamlanmış, ödemeler halledilmişti. Darlingtonlar partiden gayet memnun görünmüşlerdi. O halde Buffy neden bir salı günü öğleden sonra durup dururken beni arıyordu?

İkimiz de Manhattan cemiyetinde aktif kişiler olsak da farklı çevrelerdeydik. Muhabbet için birbirimizi aramazdık.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsm?"

"Harikayım. Hafta sonu Valhalla Kulüp'ün balosunda olduğunu duydum. Baloyu kaçırdığım için çok üzüldüm ama zavallı Balenciaga'nın midesinde sorun olduğu için onu acilen veterinere götürmemiz gerekti."

Balenciaga, Buffy'nin kıymetli beş Maltese köpeğinden biriydi. Kadın diğer dört köpeğine Prada, Givenchy, Chanel ve Dior isimlerini vermişti. Ayrıca her birine, isimlerini taşıdıkları tasarımcının kıyafetlerini giydirirdi. İki yıl önce *Mode de Vie*'nin bir sayısında onlara kocaman bir kısım ayrılmıştı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim kibarca. "Umarım Balenciaga şimdi iyidir."

"Teşekkürler, çok daha iyi." Buffy tekrar konuşmadan önce arkadan porselen tıkırtıları geldi. "Canım bebeklerimi bütün gün konuşabilirim ancak seni aramamın bir sebebi var."

Bu kadarını tahmin etmiştim. Buffy gibi insanlar, onlar için yapabileceği bir şey olmayanlara durduk yere telefon etmezdi.

"Bildiğin üzere bu sene Vârisler Balosu komitesinin başkanı benim. Organizasyon sorumluluğu bende ve buna, ev sahibi ya da sahibesini seçmek ve planlama sürecinde o kişiye rehberlik etmek de dahil."

Balonun adı geçtiğinde nabzım hızlanmaya başladı.

"Bu sene ev sahibemiz Arabella Creighton'dı," dedi yaşlı kadın. "Fakat ne yazık ki öngörülemeyen sebeplerden ötürü pozisyonu bırakmak zorunda kaldı."

Öngörülemeyen sebepler demek biraz hafif kalıyordu aslında. Arabella'nın kocası geçtiğimiz hafta sonu yolsuzluk ve zimmete para geçirme suçlarından gözaltına alınmıştı. FBI'ın onu şehirdeki evinden pijamalarıyla aldığı anın fotoğrafları cumartesi gününden beri manşetlerdeydi.

Henüz üç gün olmuştu ancak Buffy ve komitenin hızlı çalıştığı belliydi. Muhtemelen böyle bir skandalın balonun şerefine gölge düşürmesini istememişlerdi.

"Senin de tahmin edebileceğin üzere elimiz ayağımıza dolaştı çünkü balo altı ay sonra gerçekleşecek. Bir daveti organize etmek son derece *kapsamlı* hazırlıklar gerektirir ve Arabella'nın çalışmaları... artık geçersiz olduğu için her şeye en baştan başlamak zorundayız."

Yani onları kötü göstereceği için Arabella'nın bu baloyla hiçbir şekilde bağı olmamış gibi davranacaklardı.

"Komitedeki hanımlarla birlikte yeni bir ev sahibesi seçmek için oturup konuştuk ve seni önerdim. Ne de olsa Tippy'nin partisinde muhteşem iş çıkardın."

"Teşekkür ederim." Nabzım artık çıldırmış gibi atıyordu.

Fazla umutlanmak istemiyordum ama Vârisler Balosu'nu organize etmek her şeyi değiştirebilir, cemiyetin onayını kazanmamı sağlayabilirdi.

"Diğer üyelerin bazıları ilk başta karşı çıktılar çünkü Vârisler Balosu geleneksel olarak belirli bir... kökenden gelenler tarafından organize edilir." *Yani iki ya da daha fazla nesildir varlıklı olan*

ailelerden gelenler tarafından. Gülümsemem soldu. "Fakat sen Dante Russo'yla *nişanlısın*. Russolara saygımız büyüktür, tabii ailenin müstakbel üyelerine de. Bu nedenle uzun uzun düşündükten sonra Vârisler Balosu'nun yeni ev sahibesi olarak sana resmi teklifte bulunmaya karar verdik."

İçimde küçük bir huzursuzluk oluştu ama bir kenara ittim. Arkasındaki sebep her ne olursa olsun baloya ev sahipliği yapmak büyük bir olaydı.

"Teklifinizi kabul etmekten onur ve mutluluk duyarım. Beni düşündüğünüz için teşekkürler."

"Muhteşem! Bugün ilerleyen saatlerde sana detayları gönderirim. Seninle yeniden çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum, Vivian. Ah, bu arada... Dante'ye selamımı ilet lütfen."

Buffy telefonu kapattı.

Şemsiyemi kapatıp Lohman & Sons'a girerken içim kıpır kıpırdı. Dekor, yemek, eğlence... Balonun bütçesinin büyüklüğü sayesinde hayata geçirebileceğim şeylerin olasılığı başımı döndürüyordu.

Saat ikideki aramamı evde yapmayı planlamıştım ama şimdi ofise gidip...

"Vivian?"

Tezgâhın arkasından bakan tanıdık kahverengi gözler beni şaşırttı.

"Luca? Sen burada..." Dante'yle daha önce yaptığımız bir konuşmayı hatırlayınca cümlemi yarıda bıraktım.

Görevi ne peki?

Satış temsilciliği.

Luca elbette Russo Grup'un alt şirketlerinden birinin mağazasında çalışacaktı. Yine de onu uğradığım mağazada görmek benim için küçük bir şok olmuştu.

"Çalışıyorum." Sesinde alaycı bir tını olsa da saniyeler içinde satış temsilcisi gülümsemesini takındı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Müstakbel kayınbiraderimin bana hizmet etmesi tuhaf gelse de ona farklı davranarak durumu daha fazla kötüleştirmek istemedim.

"İki tane yeni mücevher almayı düşünüyorum," dedim. "Biri gündelik takabileceğim çok yönlü bir parça olsun, diğeri de gösterişli bir şey."

Sonraki kırk beş dakika boyunca Luca beni mağazada gezdirip en iyi takılarını tanıttı. Ürünler hakkındaki bilgisi ve fazla baskıcı olmadan ikna etme kabiliyetiyle doğrusu mükemmel bir satış temsilcisiydi.

"Bu en yeni parçalarımızdan biri." Vitrinlerin birinden; yakut ve elmastan yapılmış, ejderha şeklinde, göz kamaştırıcı bir bileklik çıkardı. "Üzerinde yaklaşık olarak dört virgül beş karat ağırlığında, yuvarlak ve damla biçimli, tam kırk adet yakut ve aşağı yukarı dört karat ağırlığında, yuvarlak ve damla biçimli, markiz kesimli otuz adet elmas bulunuyor. Özel koleksiyonumuzdan olan bu bileklikten sadece on adet mevcut. Eldorra kraliçesi Bridget safir versiyonuna sahip."

Nefesim kesildi. Hayatımı mücevherlerle geçirmiştim, bu yüzden özel parçaları gördüğüm anda tanırdım. Yakutlar saf, canlı bir kırmızı rengindeydi. Kesinlikle turuncu ya da mor gölgeleri yoktu. Ayrıca bilekliğin işçiliği genel olarak mükemmeldi.

"Alıyorum."

Luca'nın gülümsemesi birazcık ısındı. "Harika."

Bileklik ve gündelik olarak seçtiğim mütevazı zümrüt küpeler toplam iki yüz bin beş yüz dolar tuttu.

Ödeme için siyah Amex kartımı uzatırken, "Bir ara bize akşam yemeğine gelmelisin," dedim. "Dante de ben de seni ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Uzun bir duraksamanın ardından Luca'dan belli belirsiz bir, "Şükran Günü görüşürüz," cevabı geldi.

Hayal kırıklığı iğne gibi göğsüme battı. Luca'yla nişan partisinden beri görüşmemiştim. Bir sebepten ötürü beni sevmediği hissinden kurtulamıyordum ve bu soğuk cevabı da bunu doğrulamıştı.

"Seni bir şekilde kırdım mı?" Görüşmeme yarım saat kalmıştı, lafı dolandırmaya vaktim yoktu. "Benden pek hoşlanmadığını hissediyorum."

Luca satış makbuzunu tezgâhın üzerinde bana doğru kaydırdı. Kâğıdı imzalayıp cevabını bekledim.

İşyeri bu konuyu konuşmak için doğru yer değildi ama içeride müşteri yoktu ve diğer çalışanlar işitme mesafesi dışındaydı. Ondan düzgün bir cevap alabilmek için en iyi şansım buydu. Bu şekilde doğrudan konuşmak zorunda kalmasaydık benden kaçmak için elinden geleni yapacağına mücevherlerim üzerine bahse girebilirdim.

"Senden hoşlanmıyor değilim," dedi sonunda. "Ama ağabeyime karşı çok korumacıyım. Büyükbabamız hayattayken bile sadece ikimiz vardık." Luca'nın sesi alçaldı. "Dante'yi tanıyorum. Evlenmeyi asla istemiyordu. Sonra bir gün nişanlandığını duyurdu. Bu hiç ona göre bir şey değil."

Kelimelerinin altında bir şey yatıyordu, asıl söylemek istediklerini saklıyordu sanki.

Cevabını önceden hazırlamış gibi konuşması beni ürkütse de söylediği mantıklıydı. Aslında ben konuyu değiştirmesini bekliyordum.

"Ve evet, evliliğinizin bir iş anlaşması olduğunun farkındayım," dedi. "Fakat bu durumda senin ailen benimkinden çok daha avantajlı değil mi sence de?"

Ensemin ısındığını hissettim. Herkes Dante'nin, sosyal statüsü kendinden "düşük" biriyle evlendiğini biliyordu ama kimse bunu yüzüme söylemeye cesaret edememişti.

Kardeşi hariç.

"Endişeni anlıyorum," dedim sakince. Luca beni sinirlendirmeye çalışıyorsa başaramayacaktı. "Dante'yle ilişkinizi bozmak niyetinde değilim. O her zaman, her şeyden önce senin ağabeyin olacak. Ama ben de yakında yengen olacağım, yani en azından medeni bir çerçevede ilişki kurabiliriz. Hem kendimiz hem de Dante için. Önümüzdeki Şükran Günü de *dahil*, gelecekte pek çok aile davetinde görüşeceğiz ve aramızdaki soğukluğun güzel bir yemeği mahvetmesini hiç istemem."

Luca şaşkınlık içinde bana bakakalmıştı. Uzun, oldukça uzun bir süre sonra yüzünde ufak ama samimi bir tebessüm belirdi.

"Dante şanslıymış," diye mırıldandı. "Daha kötüsüyle de karşılaşabilirdi."

Garip yanıtı karşısında kaşlarımı çattım fakat onu sorgulayamadan bir gürültü dikkatimi girişe yöneltmeme neden oldu.

Ve kanım dondu.

Kapıda maskeli üç adam duruyordu. İkisinin elinde birer suikast tüfeği, üçüncüsündeyse bir çekiç ve silindir valiz vardı. Güvenlik görevlilerinden biri yanlarında baygın yatarken diğeri ellerini kaldırmıştı ve tüfeklerden birinin namlusuyla yüz yüzeydi.

"Herkes derhal yere çöksün!" Arkadaşı en yakındaki vitrinin camını parçalara ayırırken adamlardan biri tüfeğini savurdu. "Yere çökün dedim!"

Luca ve diğer iki çalışan kireç kesilmiş suratlarla söyleneni yaptılar.

"Vivian," diye tısladı Luca. "*Yere çök.*"

Çökmek istiyordum. Bütün içgüdülerim bir köşeye emekleyip tehlike geçene dek orada beklememi haykırıyordu ama kaslarım, beynimin emirlerine uymayı reddediyordu.

Yıllardır New York'ta yaşıyor olsam da silahlı saldırı veya gaspla hiç karşılaşmamıştım. Bazen haberleri izlerken böyle bir durumda nasıl tepki vereceğimi düşünürdüm.

Şimdi biliyordum.

Pek de iyi tepki veremiyormuşum.

Daha az önce makbuz imzalayıp Luca'yla konuşurken bir anda maskeli adamları görmüş, ardından hayatımın duraklama tuşuna basılmış gibi donakalmıştım. Hissizce izliyordum. Ta ki bağıran adam benim hâlâ ayakta olduğumu görene ve öfkeden köpürene kadar.

O bana doğru gelirken korku tüm vücuduma yayıldı ama ayaklarım yere çakılmış durumdaydı. Bu korkunç felç halinden kurtulmak için ne kadar uğraşsam da kılımı kıpırdatamıyordum.

Her şey gerçeküstü geliyordu. Mağaza, hırsızlar, *kendim*.

Bedenimden çıkmıştım ve sahneyi üçüncü bir kişi olarak izliyordum.

Maskeli adam yaklaştı.

Yaklaştı.

Yaklaştı.

Yaklaştı.

Nabzım sağır edici bir gürültüyle zonkluyor, adamın botlarının uğursuz sesi dışında her şeyi bastırıyordu.

İçinde bulunduğum durumdan nasıl kurtulacağıma odaklanmalıydım ama her adım sesiyle zihnimdeki zaman makarası geriye sarıyordu.

Ailemle ilk kamp gezimi, Columbia Üniversitesi mezuniyet sahnesinde yürüdüğüm anı, Dante'yle tanışmamı hatırladım.

Beni ben yapan, bugün olduğum yere getiren küçük ve büyük olaylar gözümün önünden geçti.

Daha kaç hatıra biriktirebilecektim? Ya da hiç biriktirebilecek miydim?

Baskı hissi, ciğerlerimdeki oksijeni giderek daha da azaltıyordu.

Yere çök. Ama çökemiyordum ki.

Güm. Güm. Güm.

Adam burnumun dibindeydi.

Botunun son gümlemesi nihayet savaş ya da kaç dürtümü uyandırdı.

Ölümle yaşam arasındaki çizgide olduğunu sezen vücudum seğirdi ama artık çok geçti.

Silahın soğuk metalini yanağımda hissettim.

"Beni duymadın mı?" Adamın sıcak, ıslak nefesi yüzüme vurduğunda midem kalktı. "*Siktiğimin zeminine çök* dedim, sürtük."

Siyah sözleri kötülükle parlıyordu.

Bazı suçlular yalnızca gövde gösterisi yapar, çalacaklarını çalıp kimseye zarar vermeden çekip giderdi.

Fakat karşımdaki adamın, soğukkanlılıkla öldürmekten çekinmeyecek biri olduğu belliydi. Hatta bunu yapmayı arzuluyormuş gibiydi.

Kalbimin gümbürtüsü iyice arttı.

Bir saatten kısa süre önce Dante yüzünden kendimi yiyip bitiriyor, Vârisler Balosu'na ev sahibeliği yapacak olmanın heyecanını yaşıyordum.

Şimdiyse...

Baloyu ya da düğünümü görmek bir yana, yarın sabahı bile görebileceğim meçhuldü.

15

Dante & Vivian

Dante

"Önemli bir konu olsa iyi olur." Telefonumu hoparlöre alıp ceketimi çıkardım. "Uçaktan indiğimden beri ilk defa mola verebildim."

San Francisco seyahatim toplantılarla, fotoğraf çekimleriyle ve salaklıklarından ancak beyin nakliyle kurtulabilecek insanlarla uğraşırken son derece yoğun geçiyordu.

Son kırk sekiz saatte neredeyse hiç uyumamıştım ama Franco Santeri'yle anlaşmamız iki saat içinde nihayet tamamlanacaktı.

O zamana kadar duş almak, bir şeyler yemek ve şanslıysam beş dakika kestirmek istiyordum.

"Önemli. New York'taki Lohman & Sons amiral mağazasında silahh gasp teşebbüsü gerçekleşti." Kuzey Amerika kurumsal güvenlik ekibimin başı olan Giulio uzatmadan konuya girmişti. Kendisi Christian'ın adamlarından biriydi ancak çok uzun zamandır benimle çalıştığı için doğrudan bana rapor verirdi. "Saldırganlar kaçamadan yakalandılar. Şu anda bizim gözetimimizdeler."

"Yaralanan oldu mu?"

"Güvenlik görevlilerinden biri aldığı darbeyle bayılıp beyin sarsıntısı geçirmiş. Onun dışında kimseye zarar gelmemiş."

"Güzel. Meseleyle her zamanki gibi ilgilen. Temiz bir iş çıkar."

Russo Grup mülklerinden herhangi birinde iki yıldır soygun girişimi olmamıştı ama dünyaya her gün yeni bir aptal geliyordu.

Konu toplantı odalarında gerçekleşen anlaşmalar ve finans olunca hukuka uygun ilerlemeyi tercih ediyordum. Fakat birileri benden bir şeyler çalmaya teşebbüs ettiğinde herkese ibret olsun diye onları cezalandırmak vicdanımı asla rahatsız etmiyordu.

Kemik kırmak ve kan akıtmak evrensel bir dildi.

"Elbette," dedi Giulio. "Ama hepsi bu kadar değil."

Saate baktım. Bir e-postayla halledilebilecek şeylerle geçen üç saatlik toplantının ardından sabrım tükeniyordu. "Sadede gel, Giulio."

Kısa bir duraksamadan sonra konuştu. "Soygun girişimi sırasında nişanlınız da oradaymış."

Saatimin kayışındaki elim hareketsiz kaldı. "Vivian mağazada mıymış?"

"Evet, efendim. Alışveriş yapmak istemiş. Ne yazık ki yanlış zamanda yanlış yerdeymiş."

Kanım kulaklarımda kükremeye başlarken midemde korkunç bir his belirdi. "Durumu nasıl?"

"Sarsılmış. Yere çökmediği için soyguncular dan biri kafasına silah dayamış ama canı yanmadan adamlarımız olaya müdahale etmiş." Giulio öksürdü. "Kardeşiniz de oradaymış. Bugün vardiyası varmış ve gizlice destek kuvvet çağıran da oymuş."

Mücevher mağazaları gibi yüksek riskli yerlerde çalışan tüm personelimiz, gizli acil durum düğmeleri olan özel yapım kol saatleri takıyordu. Christian'ın fikri sayesinde uygulamaya başlamıştık. Suçlular alarm düğmelerinin masa altlarında ya da kasa yakınlarında olmasını beklerdi, ulaşması çok kolay bir kol saatiyle yardım çağırılabileceği akıllarına bile gelmezdi.

Fakat şu anda etkili güvenlik protokolümüze daha fazla kafa yoracak vaktim yoktu.

Soyguncular dan biri kafasına silah dayamış.

Görüşüm karardı. Bir saniye sonra tekrar görmeye başladım ama öfkeden gözümü kan bürümüştü.

"Şimdi neredeler?" Sesim gergin ve kontrollüydü. Zihnimde oynayan kanlı görüntülere tamamen tezat oluşturuyordu.

"Bayan Vivian çatı katı dairenizde. Bay Luca da evinde, Greenwich Villa'da."

Çenem seğirdi. Ölüm kalım meseleleri söz konusu olduğunda kardeşim teflon gibi dayanıklıydı. Bir defasında Los Angeles'ta saldırıya uğramış, ardından biraz uyuyup Young Hollywood'un yarısıyla parti yapmak için dışarı çıkmıştı.

Diğer yandan Vivian...

Midemdeki korkunç his büyüdü ve dışarı çıkacak yol arıyormuşçasına pençelerini içime batırdı.

"Ayrıntılı raporu önümüzdeki bir saat içinde e-posta adresinize göndereceğim," dedi Giulio. "Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Vivian'ın başına silah dayayan adamı bana bırakın."

Bir duraksama daha oldu. "Tabii."

Telefonu kapattığımda az önceki yorgunluğumun yerini sabırsız bir enerji almıştı.

Kahretsin, keşke otelde bir boks ringi olsaydı. Çünkü beni boğan öfkeyi atamazsam bir şekilde patlayacaktı.

Vivian'ın yüzü gözlerimin önünde belirdi.

Solgun ten. Korkuyla açılmış koyu renk gözler. Giysilerini kaplayan parlak kırmızı kan.

Eğer destek kuvvet tam zamanında yetişmemiş olsaydı...

Göğsümde acı verici bir düğüm oluştu.

Vivian güvendeydi. Giulio bu konuda yalan söylemezdi. Fakat onu kendi gözlerimle görene dek...

Suratımı ovuşturarak odada volta attım. Geçtiğimiz bir seneyi Santeri anlaşmasını tamamlamaya adamıştım. Şimdi her şeyi batıramazdın. Ayrıca zaten eve yarın sabah dönecektim. Yarım gün orada olmamam bir fark oluşturmazdı.

Vivian evdeydi. Durumu *iyiydi.*

Odada ileri geri yürümeye devam ettim. Saat çeyrek geçeye doğru ilerliyordu.

Lanet olsun.

Kapıya doğru ilerlerken bir elimle ceketime uzanıp diğer elimle asistanımı aradım.

"New York'ta acil bir durum çıktı. Santeri ekibini arayıp otuz dakika içinde benimle otelin toplantı odasında buluşmalarını söyle. Otel konaklamalarının geri kalanının ücretini Russo Grup'un karşılayacağını bildir ve Franco'ya özür hediyesi olarak önümüzdeki yıl piyasaya sürülecek, sınırlı üretim Lohman & Sons saatinden gönder."

Santeri Şarapları'nın CEO'su, çocukların beyzbol kartı koleksiyonu yapması gibi kırk bin dolarlık saatler toplamasıyla meşhurdu.

Helena tereddüt etmeden cevap verdi. "Olmuş bilin."

Franco'nun egosu Napa Vadisi'ndeki çiftliğinden bile daha büyüktü. Toplantıya acilen çağırılmak beklediğim gibi öfkelenmesine neden olmuştu ama özür hediyelerimiz sayesinde yumuşayıp satın alma anlaşmasını sitem etmeden imzaladı.

Piyasadaki en değerli şarap markalarından biri olan Santeri Şarapları artık resmi olarak Russo Grup alt şirketiydi.

Kutlama yapmak yerine toplantıdakilere veda edip konferans odasından direkt olarak dışarıda bekleyen araca geçtim.

"Nereye gidiyoruz, efendim?" diye sordu şoför.

"SFO." *San Francisco Havalimanı.* Valizimi bile almadan çıkmıştım ama Helena bunu da hallederdi. "Derhal New York'a dönmem gerek."

Vivian

Titremem kesilmiyordu.

Banyodan çıktığımda, bir saattir sıcak küvette oturmama, evin zeminden ısıtma olmasına ve üstümdeki bornoza rağmen tenim buz gibiydi.

Akşam olmuş, Lohman & Sons soygun girişiminin üzerinden saatler geçmişti ama ben hâlâ mağazada, kafama silah dayamış şeytani adamın karşısındaydım.

Olay on dakikadan kısa sürmüş, destek güvenlik ekibi hızlıca gelip durumu kontrol altına almıştı.

Kimse incinmemişti. Yine de, *"Ya şöyle olsaydı?"* diyen sorular zihnimde dönüp duruyordu.

Ya soyguncu doğrudan beni vurmaya karar verseydi?

Ya ölseydim? Güzel kıyafetlerle dolu bir dolap ve "doğru şeyi" yapmakla geçen bir ömür dışında ne başarım vardı?

Atacama Çölü'nü ziyaret etmeden, yıldızları gözlemlemeden ya da bir kez daha âşık olamadan bu dünyaya veda edecektim.

Daha yirmilerimin sonunda olduğum için tüm bunlara vaktim olduğunu düşünmüştüm hep. Kahretsin, bu yaşta ölümsüz olmalıydım.

Ön kapının çarpılma sesi beni düşüncelerimden kurtardı fakat kalbim ürkerek çırpınmaya başladı.

Kim gelmişti? Dante yarına kadar evde olmayacaktı ve çalışanlar zaten içerideydi. İçeride olmasalar bile geldiklerinde kapıyı böyle çarpınazlardı.

Adım sesleri giderek yükselip yatak odamın kapısı ardına kadar açılırken kalbim çılgına döndü.

Şifoniyerimdeki vazoyu kapıp atmaya hazırlandım ama içeri giren kişinin siyah saçlarını ve sert, acımasız bakışlarını tanıdım.

"Dante?" Kalbim sakinleşirken vazoyu bıraktım. "Sen yarın dönmeyecek miydin? Burada ne..."

Odayı iki uzun adımda geçip kollarımı kavradığı sırada cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı.

"Bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordu, sert bir ifadeyle beni baştan aşağı inceliyordu.

Ne... *Ah, soygun*. Tabii. Dante CEO'ydu, birileri ona haber uçurmuş olmalıydı.

"İyiyim. Biraz sarsıldım ama iyiyim." Zorla gülümsedim. "Yarına kadar Kaliforniya'da kalacaktın. Neden erken döndün?"

"Amiral mağazalarının birinde gasp teşebbüsü gerçekleşti, Vivian." Çenesindeki bir kas gerildi. "Tabii ki de derhal geleceğim."

"Fakat Santeri anlaşması..."

"Tamamlandı." Elleri hâlâ kollarımdaydı, sıkı ama nazik şekilde tutuyordu.

"Ah." Diyecek başka bir şey bulamamıştım.

Günüm gerçeküstü geçmiş, Dante'nin ani dönüşüyle daha da inanılmaz olmuştu.

O anda buruşmuş gömleğini ve sanki ellerini kafasından hiç ayırmamış gibi dağılan saçlarını fark ettim.

Neden bilmiyordum ama bu görüntüyle gözlerime yaşlar hücum etti. Böyle bir gün için fazla insani, fazla *normaldi*.

Dante parmaklarını sıktı. "Dürüst ol, Vivian," dedi bir şekilde hem rahatlatıcı hem de talepkâr sesiyle. "İyi misin?"

Canımın yanıp yanmadığını değil, iyi olup olmadığımı soruyordu. İkisi farklı sorulardı.

İçimde bir baskı hissetsem de kafa salladım.

Gözleri karanlık bir fırtınayı andırıyordu. Yüzünde öfkenin ve paniğin çizgileri belirmişti. Cevabım karşısında şüphe de bunlara katıldı.

"Adam seni silahla tehdit etmiş," dedi daha kısık, daha gergin bir sesle. Bunun intikamını alacağını vaat ediyordu adeta.

Baskı kulaklarıma ulaştı ve görünmez bir güç beni çalkantılı okyanusun derinliklerine çekti.

Gülümsemem titrekti. "Evet. Gerçi haftamın..." Sıkışan ciğerlerime oksijen çekmek için derin bir nefes aldım. *Sakın ağlama.* "Haftamın en iyi günü değildi, orası kesin."

Dante'nin vücudundan gerginlik yayılıyordu. Çenesi kasılmıştı ve teninin altında saldırıya hazırlanan bir engerek dolaşıyordu.

"Başka bir şey yaptı mı?"

Başımı iki yana salladım. Oksijenim gitgide azalıyor, konuşmamı güçleştiriyordu ama kendimi zorladım. "Kimseye bir şey olmadan güvenlik ekibi yetişti. Ben iyiyim. Gerçekten." Son kelimem diğerlerinden daha tiz çıktı.

Çenesindeki kas tekrar seğirdi. "Titriyorsun."

Titriyor muydum? Kontrol ettim. Evet, titriyordum.

Vücudumda minik ürpertiler dolaşıyordu. Dizlerim gücünü kaybetmişti, kollarımdaki tüyler diken dikendi. Dante'nin sıcaklığı ve gücü olmasaydı yere düşebilirdim.

Tüm bunları fark ediyordum ama yine bedenimde değildim, kendimi bir filmde izliyor gibiydim.

"Ev soğuk," dedim. Kasımın ortasında klimayı kim açmıştı bilmiyordum ama odam buzdolabına dönmüştü.

Başparmağını tenime sürterken Dante'nin gözlerinde endişe vardı. "Isıtma sistemi açık, *mia cara*," dedi alçak sesle.

Baskı hissi boğazımı sardı.

"O zaman bozuk olmalı," diye mırıldandım. Saçma sapan sözlerim şu anda beni ayakta tutan tek şeydi. "Tamir ettirmelisin. Kısa sürede birini ayarlarsın diye düşünüyorum. Ne de olsa..." Yana-

ğımda bir ıslaklık hissettim. "...sen Dante Russo'sun. İstediğin..." Düzgün nefes alamıyordum. *Hava. Havaya ihtiyacım var.* "İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Sesim çatladı.

Sanırım tek gereken buydu.

İçimdeki ip koptu. Bugün hissettiğim duyguların ve travmanın etkisiyle hıçkırıklarım tüm bedenimi sardı.

Vârisler Balosu'yla ilgili haberin verdiği heyecanın ardından soygunun korkusu gelmişti.

Soğuk mağazanın mermer zemininde gümbürdeyen bot seslerini yanağıma değen metal takip etmişti ve bugün ölsem hayatımı hiç yaşamadan göçüp gitmiş olacağım farkındalığı tüm şiddetiyle beni esir almıştı. Vivian Lau olarak yaşayamamıştım. *Kendim* olamamıştım.

Dante'nin kolları beni sardı. Konuşmuyordu ama kucaklayışı öyle güçlü ve güven vericiydi ki tüm huzursuzluğum silinip gitmişti.

Çalkantılı sular boyumu aşıp tüm ışıkları söndürerek bedenimi sağa sola savurdu. Ağlarken tüm bedenim sarsılıyordu. Hem karnım hem de gözlerim ağrıyor, nefes almak bile boğazımı acıtıyordu.

Dante beni bırakmadı.

Omuzlarım hızla inip kalkarken yüzümü göğsüne yasladığımda sırtımı sıvazladı. Bu sırada anlamını çözemediğim, İtalyanca bir şeyler mırıldanıyordu.

Soygun girişimin ardından hissettiğim dondurucu soğukta içimi ısıtan tek şey onun sesi ve kucaklaması oldu.

16

Dante

"Gömleğime kan bulaştırdın, Brax." Kollarımı sıvayıp kan lekesini kapattım. "Bu üçüncü hatan oldu."

Adam bana dik dik baktı. Kan içindeki yüzünde asi bir ifade vardı. Bir sandalyeye, ayaklarından ve ellerinden halatla bağlanmıştı ama arkadaşlarının aksine o hâlâ bilincini kaybetmemişti.

Diğer ikisi sandalyelerinden gevşekçe sarkıyor, sallanan kafalarından damlayan kanlar düzenli *şıp*, *şıp*, *şıp* sesleri çıkarıyordu. Uzuvlarından birkaçı doğal olmayan açılarda kıvrılmıştı.

"Çok konuşuyorsun." Brax ağız dolusu koyu kırmızı sıvıyı tükürdü.

Brax Miller. Herif, bir kilometre uzunluğunda sabıka kaydı olan eski bir hükümlüydü. Ahmakça bir cesareti vardı ve beyni ceviz büyüklüğündeydi.

Gülümsedim, sonra ona tekrar vurdum.

Kafası geriye savrulurken acı dolu inleyişi odayı doldurdu.

Yaralanan parmak eklemlerim yanıyordu. Özel güvenlik merkezimdeki Nezarethane dediğimiz odayı bakır, ter ve korkunun pis kokusu sarmıştı.

Lohman & Sons'taki soygun teşebbüsünün üzerinden iki gün geçmişti. İlk defa birini bu kadar uzun süre alıkoyuyorduk. Emniyetteki bağlantılarım bu faaliyetlerimi görmezden geliyordu çünkü onlara zaman kazandırıyor ve ne zaman duracağımı iyi biliyordum. Kimseyi öldürmemiştim.

Henüz.

Fakat her an şeytana uyabilirdim.

"Birlikte geçirdiğimiz ilk saat, mağazalarımdan birini soymaya kalktığın içindi. İkincisi..." Elimi kaldırdığımda Giulio ifadesiz bir yüzle avucuma soğuk ve ağır bir şey bıraktı. "...karımı tehdit ettiğin içindi."

Silahı yumruğumun içinde sıktım.

Normalde böyle tatsız olaylarla ilgilenmeyi ekibime bırakırdım. Soygun, vandalizm, *saygısızlık*... Bunlar kabul edilemez olsa da kişisel sayılmazlardı. Cezalandırılması ve mümkün olan en vahşi, dolayısıyla da en etkili şekilde örnek teşkil etmesi gereken suçlardan başka bir şey değillerdi. Şahsen ilgilenmemi gerektirmezlerdi.

Ancak bu olay... Brax'in Vivian'a yaptığı şey kesinlikle kişiseldi.

Karşımdaki bok çuvalının ona silah doğrultmasını zihnimde canlandırdığımda içimde öfke tsunamileri koptu.

Vivian henüz karım değildi ama benimdi.

Ve *kimse* benim olanı tehdit edemezdi.

"Demek o senin karındı." Brax öksürdü. Meydan okuyucu tavrı darbe almış olsa da tam olarak kaybolmamıştı. "Neden kızdığını anladım şimdi. Kadın çok güzeldi. Gerçi o güzel teni kanla lekelenseydi daha hoş görünebilirdi."

Kızıla boyanmış ağzıyla alaycı bir şekilde sırıttı. Hatasının farkına varmayacak kadar aptaldı.

Beyninin gerçekten de ceviz büyüklüğünde olduğunu kanıtlamıştı.

Pirinç muştamı taktım, ardından yanına gidip acınası kafasını geriye çekiştirdim. "Çok konuşan ben değilim."

Bir saniye sonra ıstırap dolu bir uluma odada yankılandı.

Buna rağmen içimde köpüren gazap dinmedi. Ben de ulumalar tamamen kesilene kadar devam ettim.

~

Nezarethane'deki pisliği temizlemeyi adamlarıma bıraktım.

Brax'i öldürmeme ramak kalmıştı ama şerefsiz herif hâlâ pamuk ipliğiyle hayata bağlıydı. Yarın o ve suç ortakları gidip polise teslim olacaklardı. Polise gitmek onlar için ekibimle kalmaktan daha iyi bir alternatifti.

Eve döndüğümde içeride çorba ve kızarmış piliç kokusu vardı. Greta soygun olayından beri Vivian'ın üzerine titriyor, tüm Man-

hattan nüfusunu öğle yemeğinde doyurabilecek kadar çok yemek yedirmeye çalışıyordu.

Üstümdeki kan ve teri atmak için duşa girdiğimde sıcak suyu hissetmedim bile.

Vivian iyi olduğun konusunda ısrar ediyordu ancak bir tabancanın namlusuyla karşı karşıya kalıp bu kadar çabuk iyileşebilen çok az insan vardı. Greta'nın dediğine göre şu anda kestiriyordu ki normalde günün bu kadar geç saatinde bunu asla yapmazdı. Hatta düşününce... Vivian hiç öylece uzanıp kestiren biri değildi.

Suyu kapattım. Düşüncelerim de banyo aynası gibi buğulanmış durumdaydı.

Ben üstüme düşeni yapmıştım. Saldırganları cezalandırmış, Brax'le şahsen ilgilenmiş ve güvenlik merkezimden eve dönerken Luca'yı arayıp durumunu kontrol etmiştim. Tahmin ettiğim gibi kardeşim olayı kolayca atlatmıştı, adam teflondan yapılmış bir gemi gibi hayat denizinde süzülüyordu.

Ama kafasına silah dayanan o değildi.

Kahretsin.

Sinirle hırlayarak havluya kurulandım, temiz giysiler giydim ve mutfağa gidip Greta'yı kıymetli çorbasından bir kâse vermesi için ikna ettim.

"Ama iştahın kaçacak, akşam yemeği yiyemezsin," diye uyardı.

"Kendim için istemiyorum."

İhtiyar kadının kaşları çatıldı, sonra ne demek istediğimi anlayınca memnuniyetle kocaman gülümsedi.

"Ah... O halde istediğin kadar çorba alabilirsin! Buyur bakalım." Bir tabağa koyduğu ekşi mayalı ekmekle tereyağını da bana doğru itti. "Bunları da al."

"Bunlar iştah kaçırmaz mı yani?" diye homurdansam da lanet ekmeği aldım.

Vivian'ın kapısına gittiğimde bir anlığına tereddüt ettim. Onu uykusundan uyandırmalı mıydım? Greta, bugün evden çalıştığını ve öğle yemeği yemediğini söylemişti. Yine de dinlenmeye ihtiyacı olabilirdi. *Belki de* çoktan uyanmıştı ve pırlantalarını sayıyor ya da mücevher firması vârisleri her ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Kapısını tıklatmalı mıydım, yoksa şimdi gidip daha sonra tekrar mı gelmeliydim?

Seçim yapmaya fırsatım olmadı çünkü Vivian benim yerime karar vermişti.

Kapı ardına kadar açıldı ve uykulu koyu renk gözler beni görünce panikle kocaman açıldı.

Bir çığlık attığında ben de irkildim. Elimdeki kâse neredeyse yere düşecekti.

"Siktir!" Son anda dengemi sağladım ama sıcak sıvının birkaç damlası koluma sıçramıştı.

"*Dante*. Tanrım." Vivian avucunu hızla inip kalkan göğsüne bastırdı. "Ödümü patlattın."

"Tam kapını tıklatacaktım," diye yarım bir yalan söyledim.

Dikkati ellerimdeki yiyeceklere kaydı. Dağınık saçları ve yanağındaki yastık iziyle uyku sonrası çok sevimli görünüyordu. Makyajı yokken bile cildi kusursuzdu, hafif elma kokusu zihnimi bulandırıyordu.

"Bana yemek mi getirdin?" Yüzü, bulanan zihnimi daha da berbat hale getirecek şekilde yumuşadı.

"Hayır. Evet." Nasıl olduğunu görmek istediğimi itiraf edip etmeyeceğime karar veremedim. Bunun Greta'nın fikri olduğunu söylesem de olurdu. Çünkü ona kendi isteğimle çorba getirdiğimi bilmesi tehlikeli bir samimiyet doğurabilirdi. Böyle şeyleri sadece gerçek nişanlılar yapardı.

Vivian bana tuhaf bir bakış attı.

İsa adına, Russo. Kendini topla.

Bir saat önce dev bir suçluyu dövüyordum. Şimdiyse lanet bir kâse çorba ve ekmek konusunda ne yapacağımı bilemez haldeydim.

"Greta öğle yemeği yemediğini söyledi. Aç olabileceğini düşündüm." Mümkün olan en belirsiz cevabı seçtim.

"Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin," dedi Vivian. Yüzünde zihnime garip şeyler yapan o yumuşak ifadesi vardı.

Kâseyle tabağı alırken parmakları benimkilere değince tenime bir elektrik dalgası yayıldı. Şaşkınlıkla irkilme ya da ona tekrar

dokunma gibi fiziksel bir tepki vermemek için kendimi sıkarken bütün vücudum gerildi.

Vivian da bunu hissetmiş gibi duraksadı ama sonra aceleyle devam etti. "Zamanlaman mükemmel, ben de atıştırmalık bir şeyler almaya gidiyordum. Vârisler Balosu komitesiyle telefon görüşmem uzadığı için öğle yemeği yemeyi unutmuşum."

Bu senenin balosuna ev sahibeliği yapacağını bana daha önce söylemişti. Bu büyük bir meseleydi ve duyduğumda göğsümde küçük bir gurur kıvılcımı çakmıştı.

"Hazırlık süreci iyi ilerliyor sanırım."

"Üç yüz sayfalık kılavuzu olan bir şey ne kadar iyi ilerleyebilirse işte," diye espri yaptı.

Ardından bir sessizlik oluştu.

Ona yemeğini verdiğime ve iyi olduğunu doğruladığıma göre artık gitmeliydim ama içimdeki tuhaf bir his beni durduruyordu.

Bir sonraki sözlerimin sorumlusu zihnimdeki lanet bulanıklıktı. "Eşlik edecek birini istersen ben de bir şeyler atıştırmayı düşünüyordum. Akşam yemeği için yeterince aç değilim."

Vivian'ın yüzünde bir şaşkınlık, ardından da minik bir memnuniyet belirdi. "Tabii, olur. Beş dakika sonra doğudaki oturma odasında buluşalım mı?"

Kısaca kafa salladım.

Şükür ki mutfağa döndüğümde Greta orada değildi. Bir kâse çorba daha alıp doğudaki oturma odasında Vivian'a katıldım.

Tavuk suyu çorbası kendi başına öğün olacak kadar leziz ve doyurucuydu. Bir süre sessizce yemeğimizi yedikten sonra Vivian tekrar konuştu.

"Luca nasıl? Şeyden... sonra yani."

"İyi. Daha kötülerini de yaşadı." Gerçi her ihtimale karşı onu da tekrar kontrol etmem iyi olabilirdi. "Bir keresinde Bali'de maymun saldırısına uğramıştı. Telefonunu geri almaya çalışırken neredeyse ölecekti."

Vivian bir kahkaha attı. "Ne?"

"Doğru söylüyorum." Kardeşimin yaşadığı olayın hatırası ve Vivian'ın gülümsemesi dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına neden

oldu. "Sonunda paçayı kurtardı ama tapınak maymunlarının bazıları cidden acımasız oluyor."

"Gezimiz için bunu aklımda tutacağım."

Şükran Günü'nde ailemle olmak için üç hafta sonra Bali'ye gidecektik. Geziyi dört gözle beklediğim söylenemezdi fakat şimdilik düşünmeyecektim.

"Peki ya sen?" Ciddiyete bürünüp bakışlarımı ona diktim. "Sen nasılsın?"

Sorum karşısında Vivian'ın gülüşü soldu.

Hava ağırlaştı ve az önceki tasasız hallerimiz kayboldu.

"İyiyim," dedi alçak sesle. "Uyumakta biraz zorluk çekiyorum, o yüzden fırsat buldukça şekerleme yapıyorum. Ama bu sadece şokun etkisi. Canım yanmadı sonuçta, yakında atlatırım."

Belki doğru söylüyordu. Artık ilk gece olduğundan çok daha sakindi ancak içimdeki huzursuzluğa söz geçiremiyordum.

"Biriyle konuşmak istersen şirketimizin terapistleri var," dedim boğuk bir sesle. Sözleşmeli psikologlarımız şehrin en iyilerindendi. "Söylemen yeter."

"Sağ ol." Gülümsemesi daha da yumuşamış biçimde geri döndü. "Hem geçen geee için hem de bunun için." Başıyla çorba kâselerimizi işaret etti.

"Bir şey değil," derken gergindim. Nasıl tepki vereceğimi bilemiştim.

Ona baktığımda beynimi saran tuhaf sisi ya da göğsümde beliren sızıyı tanımlayacak kelimem yoktu.

Brax'e hissettiğim gibi gazap değildi.

Francis'e hissettiğim gibi nefret değildi.

Şehvet, hoşnutsuzluk ya da Vivian'la daha önceki etkileşimlerimizi şekillendiren duygulardan biri değildi.

Ne olduğunu bilmiyordum ama cidden huzurumu kaçırıyordu.

17
Dante & Vivian

Dante

Vivian sonunda Lohman & Sons olayı hakkında psikologlarımızdan biriyle görüşmeye karar vermişti. Seanslardan hiç bahsetmiyordu ama Bali'ye vardığımızda uykusu düzene girmişti. Ayrıca sivri dilli, alaycı benliğine geri dönmüştü.

Kendime içimin rahatlamasının onunla *kişisel olarak* hiçbir ilgisi olmadığını, sadece ebeveynlerimle tanışırken ruh hali iyi olacağı için memnun olduğumu söyledim.

"Ebeveynlerinin burada yaşadığından emin misin?" Vivian karşımızdaki villaya baktı.

Elle yontulmuş heykeller çimenlikte renk cümbüşü oluşturuyor, ön kapıya asılmış çok sayıda rüzgâr çanı esintiyle çınlıyordu. Duvarlara sarılı yeşilli dev ayçiçeği resimleri çizilmişti. Ev bu haliyle lüks bir villayla bir kreşin karışımı gibi görünüyordu.

"Evet." Buranın her santimetresinde Janis Russo'nun imzası vardı. Ön kapı açıldığında kahverengi, gür ve kıvırcık saçlarla yerlere kadar uzanan bir kaftan görüş alanımıza girdi. "Kendini hazırla."

"*Canımın içi!*" diye bağırdı annem. "Ah, seni görmek ne harika! Bebeğim benim!" Yanımıza koşup beni paçuli kokularıyla sardı. "Kilo mu verdin sen? Yeterli besleniyor musun? Yeterince uyuyor musun? Yeterince seks yapıyor musun?"

Vivian narin bir öksürükle kahkahasını sakladı.

Annem geri çekilip beni eleştirel gözle incelerken yüzümü buruşturdum. "Merhaba, anne."

"Kes şunu. Bana Janis demeni söylemiştim. Her zaman çok resmisin." Vivian'a döndü. "Bunun suçlusu Enzo. Büyükbabası kurallara çok bağlıydı. Bir defasında yanlış çatalı kullandı diye birini

akşam yemeği partisinden kovmuştu, biliyor musun? Bunun sonucunda da uluslararası kriz çıktı çünkü kovduğu misafir, bir Birleşmiş Milletler elçisinin oğluydu. Gerçi Birleşmiş Milletler elçisinin oğlunun hangi çatalın salata, hangi çatalın başlangıç yemeği için kullanılacağını bilmesini beklersin, değil mi?"

Vivian gözlerini kırpıştırdı. Karşısındaki enerji topu onu afallatmıştı.

"Pekâlâ, sana bir bakayım." Annem beni bırakıp ellerini Vivian'ın omuzlarına koydu. "Ah, ne kadar da güzelsin. Çok güzel, değil mi, Dante? Söyle bana, canım. Cildin için ne kullanıyorsun? Öyle hoş parlıyor ki! Argan yağı mı? Salyangoz müsini mi? Yoksa La Mer..."

Vivian annemin başının üzerinden gözlerime baktı. "*Yardım et!*" diye yalvarır gibiydi.

Dudaklarım isteksiz bir gülümsemeyle gerildi.

Abartılı, taşkın yorumlarına rağmen annem haklıydı. Vivian *gerçekten* güzeldi. On iki saatlik uçuşun ardından bile fiziksel görünüşüyle alakası olmayan bir biçimde parlıyordu.

Garip bir his göğsümü sardı.

"Evet," dedim. "Çok güzel."

Annemin yüzü daha da aydınlanırken Vivian'ın gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı.

Bir süre birbirimizin gözlerine baktık, sonra çimenlikte babamın sesi gürledi.

"Dante!" Ön kapıdan çıkan babamın keten gömleğiyle şortu, bronz tenini ortaya çıkarmıştı. "Seni görmek güzel, evlat." Sırtıma hafifçe vurduktan sonra Vivian'ı sıkı sıkı kucakladı. "Ve sen, gelinim! Buna inanamıyorum! Söyle bakalım, Dante seni tüple dalışa götürdü mü?"

"Şey, hayır..."

"*Hayır* mı?" Babamın sesi daha da gürleşti. "Ne demek hayır? Nişanlandığımızdan beri bunu yapmasını söylüyorum! Biliyor musun, annesiyle benim Luca'yı yaptığımız gün..."

Ebeveynlerim kendilerini ve beni daha fazla utandırmadan araya girdim.

"Vivian'ı rahat bırak, baba. Luca'nın rahme düşme hikâyesi ne kadar enteresan..." *Korkunç.* "...olsa da şimdi biraz dinlenmemiz gerek. Uzun bir uçuş oldu."

"Elbette." Annem süslü bir çalıkuşu gibi koşuşturmaya başladı. "Gelin hadi, gelin. Odanızı çoktan hazırladık. Luca bu akşam gelecek, yani şimdilik ikinci kat tamamen size ait."

"Demek ailen bu," dedi Vivian ebeveynlerimin peşinden villaya girerken. "Hiç... beklediğim gibi değiller."

"Hippi görünüşlerinin seni kandırmasına izin verme," dedim. "Babam hâlâ bir Russo. Annem de eskiden yönetim danışmanıydı. Kredi kartlarından vazgeçmelerini isteyip *ciddi* bir baskı yapsan sakin olup olmadıklarını görürsün."

İki katlı neşeli villa doğal ahşaplar, krem rengi tığ işi süslemeler ve yerel sanatçıların capeanlı tablolarıyla doluydu. Arka bahçede bir sonsuzluk havuzuyla açık hava yoga stüdyosu bulunuyordu; dört yatak odasının ikisi ilk katta, ikisi ikinci kattaydı. Annemle babam da ilk katta kalıyorlardı.

"Odanız burası." Annem abartılı bir hareketle kapıyı açtı. "Sizin için donattık."

Vivian'ın ağzı şokla açılırken kafatasımın kökünde bir migren ağrısının başladığını hissettim. "*Anne.*"

"Ne?" dedi masumca. "Oğlum ve müstakbel gelinim her zaman bizi ziyarete gelmiyor! Odanızda romantik bir atmosfer istersiniz diye düşündüm."

Ağrı endişe verici bir hızla enseme, ardından gözlerime yayıldı.

Annemin *romantik* anlayışı bir kâbustan farksızdı.

Zemini kırmızı gül yaprakları süslüyordu. Komodinde soğutulmuş bir şişe şampanyayla iki kristal flüt kadeh duruyordu. Sayvanlı yatağın ayakucuna kuğu şekli verilmiş havlular, çikolatalar ve prezervatifler yerleştirilmişti. Yatağın tam karşısına Vivian'la benim lanet olası bir portremiz asılmış, altına da "*Nişanınız için tebrikler!*" yazan simli bir pankart yapıştırılmıştı.

Oda kahrolası bir balayı süitine benziyordu ama annem tarafından hazırlandığı için korkunçluk derecesi kat kat fazlaydı.

"İlham olarak nişan partinizden bir fotoğraf kullandım." An-

nemin gözleri gururla parladı. "Beğendiniz mi? *En iyi* çalışmam sayılmaz ama şu sıralar yaratıcılığım üstümde."

Bu gidişle Bali gezimiz bitmeden birilerini öldürecektim. Başka çaresi yoktu.

Annem, babam ya da kardeşim... Üçünden biri kurbanım olacaktı.

"Çok güzel olmuş," dedi Vivian minnettar bir tebessümle. "Anı mükemmel şekilde yakalamışsınız."

Ben burun köprümü sıkarken annemin yanakları al al oldu. "Ah, çok tatlı bir şeysin sen. Seni seveceğimi *biliyordum*." Vivian'ın koluna hafifçe vurdu. "Her neyse, sizi bırakalım da yerleşin. Daha fazla prezervatife ihtiyacınız olursa bana söyleyebilirsiniz." Bize göz kırpıp odadan kaçtı. Telefonuyla meşgul olduğu için etrafındakilere dikkat etmeyen babam da onun hemen ardından gitti.

Odaya ağır, yoğun bir sessizlik çöktü.

Annem gider gitmez Vivian'ın gülümsemesi kaybolmuştu.

Portreye, birbirimize, sonra da yatağa baktık.

Birden, ilk defa aynı odayı... aynı *yatağı* paylaşacağımız kafama dank etti.

Altı gün, beş gece Vivian'la uyuyacaktım. Onu pijama dediği avuç içi kadar kumaşlarla görecek, o duş alırken suyun sesini dinleyecektim.

Altı gün, beş gece işkenceden farksız geçecekti.

Yüzümü ovuşturdum.

Uzun bir hafta olacaktı.

~

Vivian

Dante'nin ebeveynleri oğullarının tam tersiydi. Özgür ruhlu, coşkulu, canayakın insanlardı. Yüzleri hep gülüyordu ve uygunsuz da olsa espri anlayışları vardı.

Dante'yle odamıza yerleştikten sonra bizi en sevdikleri restorana öğle yemeğine götürmekte ısrar ettiler. Tabii orada da soru yağmuru kesilmedi.

"Her şeyi bilmek istiyorum. Nasıl tanıştınız, Dante nasıl evlenme teklif etti?" Janis çenesini avuçlarına yasladı. Bohem kıyafetlerine ve tavırlarına rağmen New England sosyetesinin gösterişini kaybetmemişti. Çıkık elmacıkkemiklerine ve mükemmel bir cilde; bakımı için bolca zaman ve para harcadığı kesin olan gür, parlak saçlara sahipti. "Hiçbir detayı atlamayın sakın."

"Vivian'ın babasını tanıyorum," dedi Dante ben cevap veremeden. "Boston'da ailesinin verdiği bir akşam yemeğinde tanışıp anlaştık. Birkaç ay çıktıktan sonra evlenme teklifi ettim."

Söyledikleri teknik olarak doğruydu.

"Ah." Janis, oğlunun tanışma hikâyemizi romantiklikten en uzak şekilde anlatmasıyla hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı. Sonra ifadesi yine aydınlandı. "Evlilik teklifi nasıldı?"

Sırf annesinin nasıl tepki vereceğini görmek için Dante'nin nişan yüzüğümü komodinime bıraktığını söylemek istedim ama kadının umudunu kırmaya gönlüm razı gelmedi.

Oyunculuk yeteneğimi konuşturma vakti geldi. Lisedeyken *Pygmalion* oyununda boşu boşuna Eliza Doolittle'ı rolünü oynamamıştım.

"Central Park'ta teklif etti," dedim rahatça. "Muhteşem bir sabahtı. Sadece yürüyüşe çıktığımızı sanmıştım ama..."

Çiçekler, kuğular ve gözyaşları içeren dramatik bir hikâye uydururken Janis ile Gianni mest olmuş halde beni izliyordu.

Dante ise o kadar etkilenmişe benzemiyordu. Ağzımdan çıkan her sözle birlikte kaş çatışı derinleşti ve nişan yüzüğümü alıp kaçmak isteyen bir kuğuyla boğuştuğu kısma geldiğimde bana güneşi bile yutabilecek kadar karanlık bir bakış attı.

"Kuğularla boğuşmak, ha?" dedi Gianni gülerek. "Dante, *non manchi mai di sorprendermi.*"*

"*Anche io non finisco mai di sorprendermi,*"**" diye mırıldandı Dante.

Gülümsememi bastırdım.

"Ne kadar eşsiz bir evlilik teklifi olmuş! Yüzüğü kurtarmak için

* (İt.) "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun." (ç.n.)

** (İt.) "Ben de şaşırmaktan hiç vazgeçmiyorum." (ç.n.)

onca zahmete katlanmanı anlıyorum. Göz alıcı bir parça." Janis elimi tutup dev pırlantayı inceledi. Öyle ağırdı ki kolumu kaldırmak bile egzersiz sayılabilirdi. "Dante'nin zevki her zaman iyiydi zaten. Gerçi ümit ederdim ki..."

Dante gerildi.

Janis boğazını temizleyip elimi bıraktı. "Her neyse, çok güzel bir yüzük."

Gianni'yle bakıştıklarında içimi bir merak sardı. Ne diyecekti de vazgeçmişti?

"Nişan partisinde bulunamadığımız için üzgünüz," diye ekledi Gianni ani gerginliği bölerek. "Gelmeyi çok istedik ama aynı hafta sonu, *on yıldır* halka açık etkinliklere katılmayan yerel bir sanatçının da geleceği bir festival vardı."

Janis hemen lafa girdi. "Adam çok yetenekli. Onu görme fırsatını *kaçıramazdık*."

Duraksadım ve gerisini getirmelerini bekledim. Ama bir şey demediler.

İçim dehşetle doldu. Oğullarının nişan partisini *bu yüzden* mi kaçırmışlardı? Tanımadıkları bir sanatçıyı görmek için mi?

Dante yanımda ifadesiz bir yüzle içeceğini yudumladı. Duydukları nedeniyle şaşırmış ya da üzülmüş görünmüyordu.

Göğsümde beklenmedik bir sızı baş gösterdi.

Ebeveynleri kendi bencil arzuları için kaç defa onu yok saymışlardı da nişan partisine katılmamalarına bu kadar tepkisiz kalabiliyordu? Yakın olmadıklarını biliyordum, ne de olsa Gianni ve Janis onu büyükbabasına bırakmışlardı ama en azından partimize gelemedikleri için daha düzgün bir bahane bulabilirlerdi.

Ağzıma tuzda terbiye edilmiş bir karides attım fakat az önce leziz gelen deniz ürününün tadı şimdi karton gibiydi.

Öğle yemeğinden sonra Gianni ile Janis, ne demek olduğunu anlamadığım "yemek sonrası meditasyonlarını" bitirene kadar sahilde "güzel bir yürüyüş yapmamız" için ısrar ettiler.

"Annenle baban hoş insanlar," dedim su kıyısında ilerlerken.

"İnsan olarak hoşlar, evet. Ama ebeveyn olarak pek de öyle sayılmazlar."

Yanımda yürürken keten gömleği ve pantolonu her zamankinden daha rahat görünmesini sağlasa da yüzü hep olduğu gibi sert, çenesi gergindi. Kuvvetli vücuduyla yenilmez görünüyordu ancak hiçbir insan yenilmez değildi. Hepimiz aynı acılara ve özgüvensizliklere karşı kırılgandık.

Sadece bazıları kırılganlıklarını iyi saklıyordu.

Ebeveynlerinin nişan partimize katılmama sebeplerini nasıl düşüncesizce anlattıklarını hatırlayınca içim tekrar sızladı.

"Luca ve seni büyükbabanız yetiştirdi, değil mi?" Cevabını bildiğim bir soruydu ama konuyu başka nasıl açacağımı bilememiştim.

Dante kısaca başını sallayarak yanıtladı. "Luca doğduktan kısa süre sonra ebeveynlerimiz dünya turuna çıktılar. Sürekli yer değiştiriyorlardı ve iki çocukla seyahat etmek zor olurdu, bu yüzden bizi büyükbabamıza bıraktılar. En iyisinin bu olduğunu söylediler."

"Sık sık ziyarete geliyorlar mıydı?"

"En fazla yılda bir kez. Noel'de ve doğum günlerimizde kartpostal gönderiyorlardı." Konuşması duygusuz, kayıtsızdı. "Luca kartlarını özel bir kutuda saklardı, ben hepsini atardım."

"Üzgünüm," dedim boğazım sıkışırken. "Onları çok özlemiş olmalısın."

O zamanlar çok küçük olduğu için anne ve babasının neden bir gün yanında olup ertesi gün birdenbire kaybolduğunu pek anlayamamış olmalıydı.

Benim ailem de mükemmel değildi ama dünyayı gezebilmek için beni bir akrabamın yanına terk ettiklerini hayal edemiyordum.

"Üzülme. Annemler haklıydı, bizim için en iyisi buydu." Sahilin ucunda durduk. "Misafirperverlikleri seni yanıltmasın, Vivian. Beni gördüklerinde bu kadar üzerime düşmelerinin sebebi *nadiren* görüşmemiz. Ayrıca böyle yapınca ebeveyn olarak görevlerini yerine getirdiklerini düşünüyorlar. Bizi yemeğe çıkarır, hoş hediyeler alır ve hayatlarımızın nasıl gittiğini sorarlar. Ama zor zamanlarda yanımızda kalmalarını istesek ortadan yok oluverirler."

"Peki ya kardeşin? Onun ebeveynlerinizle ilişkisi nasıl?"

"Luca kazayla olmuş çocuktu. Ben planlıydım çünkü bir vâri-

se ihtiyaçları vardı. Büyükbabam torun istemişti. Fakat kardeşim doğduğunda... iki çocuk onlara çok fazla geldi ve sonuç olarak bizi bıraktılar."

"Büyükbabanız da görevi devraldı."

"Hem de büyük bir memnuniyetle." Dante'nin duygusuz ses tonu geri dönmüştü. "İş alanında babam yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı ama beni küçük yaşta kusursuz bir vâris olarak yetiştirme fırsatına sahipti."

Yaşlı adam bunu başarmıştı.

Dante *Fortune 500* dergisinin en başarılı CEO'lar listesindeydi. Şirketinin kârını katlayarak arttırmıştı ama eline ne geçmişti?

"Dur tahmin edeyim. Oyun saatlerinde seni toplantı odalarına götürdü ve özel maketler üzerinden sana borsayı anlattı, değil mi?" diye takıldım, omuzlarındaki gerginliği biraz olsun azaltabilmeyi umuyordum.

Anlayışlı yanım daha hafif bir konuya geçmek istiyor, bencil yanımsa daha fazla detay duymayı arzuluyordu. Dante'nin geçmişiyle ilgili ilk defa bu kadar şey öğrenmiştim, yanlış bir şey söyleyerek kendini tekrar kapatmasına neden olmaktan korkuyordum.

Gözlerinden hafif bir gülüş geçti.

"Oldukça yakın bir tahmin. Büyükbabam evini de işini yönettiği gibi idare ederdi. Her konuda ilk, son ve tek sözü o söylerdi. Luca'yla oyun saatlerimizden, sahip olabileceğimiz hobilere kadar her şey katı kurallara göre yürütülüyordu. Fabrikada ilk turuma çıktığımda yedi, kontratları ve müzakereleri öğrenmeye başladığımdaysa on yaşındaydım."

Başka bir deyişle, büyükbabasının hırsları yüzünden çocukluğunu kaybetmişti.

Kaburgalarımın arkasında derin bir sancı hissettim.

"Benim için üzülme," dedi Dante yüz ifademden hislerimi anlayarak. "Büyükbabam olmasaydı ve o eğitimleri vermeseydi Russo Grup şu anda bulunduğu noktada olmazdı."

"Hayat, para ve işten ibaret değildir," dedim kısık sesle.

"Bizim dünyamızda öyle." Hafif bir esinti saçlarını dalgalandırdı. "İnsanlar istedikleri kadar hayır etkinliğine katılıp istedikleri

kadar bağış yapsınlar, günün sonunda önemli olan tek şey nihai kâr-zarar hanesindeki rakamlardır. Tim ve Arabella Creighton'a bak. Bir zamanlar Manhattan sosyetesinin yıldızlarıydılar. Şimdi Tim yargıç karşısına çıkmak zorunda, Arabella'ya da kimse yaklaşmıyor. Sözde arkadaşlarının hepsi onu terk etti."

Dante dudaklarını birbirine bastırdı. "Şu anda kıçımı öpenler, yarın şirketim iflas etse yanımda kalırlar mı sence? Eğer kalacaklarını düşünüyorsan yanılıyorsun. Onların anladığı tek dil para, güç ve yetkidir. Bunlara sahip olanlar kaybetmemek için, sahip olmayanlar da elde etmek için her şeyi yaparlar."

Bu tür senaryolara defalarca şahit olmuş olmama rağmen, "Ne korkunç bir hayat tarzı," dedim.

"Yine de bu hayatı güzelleştiren bazı şeyler var."

Kalbim bir anlığına durdu, sonra tekrar hızla atmaya başladı.

Dante'yle durduğumuz yer sahilin tenha bir kısmıydı. Restoranı görebiliyorduk ama kalabalığın gürültüsü bize ulaşmıyordu.

Ona bakarken yüzüne taktığı sert maskede oluşan ufak çatlağın bitkinliğini ortaya çıkardığını fark edince içim daha fazla sızladı.

CEO Dante devamlı kaş çatan ve kaba komutlar veren biriydi.

Şu anda karşımda olan Dante ise daha kırılgandı. Daha insandı. Bu halini daha önce de birkaç kez görmüştüm ama ilk defa bu kadar uzun sürüyordu.

Yağmurda geçen bir günün ardından sıcacık küvete girmiş gibi hissetmiştim.

"Bali'deki ilk günümüzü böyle geçirmeyi planlamamıştım," dedi. "Merak etme, aile tarihi dersleri burada standart değildir."

"Tarih dersleri iyidir bence. *Ama...*" Sesime daha cilveli bir ton kattım. "...babanın bahsettiği dalış dersleriyle ilgili de bir şeyler duymak isterim. Daha önce Bali'ye hiç gelmedim. Burada neler yapılır?"

Dante'nin omuzları gevşedi. "Başını şişirmesini istemiyorsan babamın yanında dalış konusunu açma sakın," dedi restorana geri dönerken. Bir saattir yürüyüşteydik, annesi ve babası nerede kaldığımızı merak ediyor olmalıydı. "Ama dürüst olmak gerekirse burası dünyanın en gözde dalış mekânlarından biridir. Ayrıca Ubud'da çok güzel tapınaklar ve harika sanat eserleri bulunur."

Dante, Bali'de yapılabilecek aktiviteleri sıralarken onu pek dinlemiyordum. Kelimelerinden çok ses tonuna odaklanmıştım. Hafif İtalyan aksanlı, kadifemsi, yoğun sesi bana tarif edilemez şeyler yapıyordu.

Valhalla'da Kai'nin İngiliz aksanını sevdiğimi söyleyerek onu sinir etmek istemiştim ama asıl hayran olduğum Dante'ninkiydi.

Sadece konuşmasına değil; huysuzluğunun altında, çok ama *çok* derinlerinde saklanan zekâsına, sadakatine, kırılganlığına ve mizah anlayışına da hayrandım.

Birlikte ilerlediğimiz bu yolda Dante Russo zengin, kibirli bir CEO olmaktan çıkarak gerçek bir insana dönüşmüştü. *Hoşuma giden* bir insana.

Ancak bu benim için iyi değildi.

Valhalla'da yaşananlara ve Dante'nin kendiyle alakalı paylaştıklarına rağmen ilişkimizin bugün olduğu konumdan daha ileri gideceğini düşünerek kendimi kandıramazdım. Çünkü bunu yapmak kalbimin kırılmasını garanti ederdi, hayatım zaten yeterince kırık şey barındırıyordu.

Dante bir başka çiftin yanımızdan geçmesine izin vermek için bana yaklaştığında parmaklarımız birbirine değdi ve hain kalbim bir takla attı.

Aramızdaki şey sadece iş, diye hatırlattım kendime.

Eğer yeteri kadar tekrar edersem belki buna inanabilirdim.

18

Vivian

Sonraki üç gün Dante ve ailesi bana hızlı bir Bali turu yaptırdı. Nusa Penida'da tüple daldık, Munduk şelalelerinde yürüyüşe gittik ve Gianyar'daki tapınakları ziyaret ettik. Russoların özel şoförleri ve tekneleri olduğundan adayı bir ucundan diğer ucuna gezmek çok kolay oldu.

Şirketin terapistlerinden biriyle görüşme konusunda Dante'nin önerisini kabul ettiğim için memnundum. Soygun olayını, terapi almadan da zamanla atlatabilirdim ancak Dr. Cho'yla konuşmak, olanları kendi başıma halledemeyeceğim şekilde sindirmemi sağlamıştı.

Seanslarımız Şükran Günü'nden sonra da devam edecekti ama şimdilik seyahatimin uykusuz gecelerle ya da yanağıma dayanan soğuk metalin hatırasıyla mahvolmasını önlemeye yetmişti.

Janis akşam yemeğinde küçük oğlunu, "Luca, telefonunu bırak," diye azarladı. "Masada mesajlaşmak kabalıktır."

"Özür dilerim." Tabağındakilere hiç dokunmamış olan Luca mesajlaşmaya devam etti.

Pazartesi günü bize katıldığından beri zamanının çoğunu mesajlaşarak, uyuyarak ya da havuz kenarında aylaklık ederek geçiriyordu. Onunla olmak, otuzlu yaşlarındaki bir ergenle tatil yapmaya benziyordu.

Janis dudaklarını büzerken Gianni başını sağa sola salladı. Sofrada gerginlik toplanırken ben de sessizce patateslerimi yedim.

"Telefonu bırak." Dante başını tabağından kaldırmamıştı ama sesinin keskinliği karşısında ebeveynleri de dahil herkes irkildi.

Uzun bir saniye sonra, Luca sırtını dikleştirip telefonunu kenara bırakarak çatalıyla bıçağını aldı ve gerginlik sona ererken masadaki muhabbet devam etti.

"Bir gün kurumsal dünyadan sıkılırsan bebek bakıcısı olmalısın," diye fısıldadım Dante'ye. Babası birkaç yıl önceki Eudonezya seyahatini özlemle anlatıyordu. "Bence bu işte çok başarılı olursun."

"Bebek bakıcılığı yapıyorum zaten," dedi Dante ağız ucuyla. "Otuz bir yıldır tek bir promosyon bile almadan hem de. Emekliliğe çoktan hazırım."

Yeşil fasulyesine düşen ufak bir parçaya yüzünü buruşturarak baktı ve sinirini bozan sebzeyi kenara itti.

Bir kahkaha boğazıma kadar yükseldi. "Belki de emeklilik vakti gerçekten gelmiştir. Baktığın çocuk büyüyüp koca adam olmuş."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dante bana şüpheci bir bakış attı.

"Şey..." Ağzma yemeğini tıkıştırırken bir yandan da ağabeyinin görmediğini düşünerek gizlice telefonuna bakan Luca'yı izledim. "Bir nevi. Fakat sen onun babası değil, ağabeyisin. Bakıcılığını yapmak senin işin değil."

Dante'nin bakıcılık rolünü üstlenmesi, ebeveynlerinin onları terk etmesiyle kendiliğinden gelişmiş olmalıydı ama bu tek bir insanın kaldıramayacağı kadar ağır bir sorumluluktu. Özellikle de bakıcılık yapılan kişi, tüm ağır yükü ağabeyine yüklemekte sakınca görmeyen bir yetişkin olduğu için.

Dante'nin gözlerinden minicik bir kıvılcım geçti. "Bu her zaman benim işim oldu. Ben yapmazsam başka kimse yapmaz."

"O zaman kimse yapmasın. Birini desteklemekte sorun yok ama onun için her şeyi düzene koymak zorunda değilsin. Kendi hatalarından ders çıkarmayı öğrenmeli."

"Bu konuda çok tutkulu görünüyorsun," derken bunu gülünç bulmuş gibiydi.

"Kendine aşırı yüklenmeni istemiyorum. Böyle yapmaya devam edersen gücün tamamen tükenecek." Sesim yumuşadı. "Bu ne fiziksel *ne de* zihinsel olarak sağlıklı."

Dante otuz altı yaşındaydı ve stresli bir işi vardı. Üstüne bir de ona çok fazla stres yükleyen bir aileyle uğraşmak zorundaydı. Dinlenip rahatlayacak zamanı bile yok sayılırdı. Eğer buna devam ederse...

Midem sıkıştı.

Başına bir şey gelmesi düşüncesi beni gerektiğinden daha çok rahatsız ediyordu ve tek nedeni nişanlım olması değildi.

Gözlerinin alevi tüm sıcaklığıyla geri dönerken yüzü yumuşadı. "Yemeğinin tadını çıkar, *mia cara*. Ailemle ilgili saçmalıkların gününü mahvetmesine izin verme."

Kalbim kanatlarını çırptı. "Sen merak etme. Güzel bir yemeğin tadını her koşulda çıkarmayı bilirim."

Bu doğru değildi ama Dante'yi gülümsetmişti.

Oturduğum yerde kıpırdandığımda masanın altında bacaklarımız birbirine değdi. Çok minik bir temastı ama vücudum, sanki Dante elini eteğimin altına kaydırıp uyluklarımı okşamış gibi tepki verdi.

Dokunuşunun anısının zihnime baş döndürücü bir hızla çarpmasıyla masadaki tüm konuşmaları duymaz oldum.

Fantezilerimi onun zihnine bağlayan görünmez bir ip olmalıydı çünkü Dante de neyi hayal ettiğimi çok iyi anlamış gibi koyulaşan gözlerle bana bakıyordu.

Kalbim son hızla atmaya başladı.

"*Eee?*" Luca'nın sesi acımasız bir güçle ipi kopardı.

Kafalarımız aynı anda ona döndü. Küçük Russo'nun gözlerindeki kuşkucu bakışları görmek, nabzımın tamamen farklı bir sebeple atmasına neden oldu.

Masa çok büyüktü ve onun duyamayacağı kadar kısık sesle konuşuyorduk ama genç adamın bir şeylerin peşinde olduğu belliydi.

"Düğün planlamaları nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi," dedi Dante ben cevap veremeden. Sesindeki yumuşaklık, yerini her zamanki kabalığa bırakmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Luca hindisinden bir lokma alıp çiğneyerek devam etti. "Sen ve Vivian *çok iyi* anlaşıyor gibisiniz."

Dante'nin çenesi gerildi.

"*Tabii* iyi anlaşacaklar," dedi Janis. "Birbirlerine âşıklar! Bu ne budalaca bir yorumdu böyle, Luca."

Birden gerilerek tabağımdaki yiyeceklerle oynamaya başladım.

"Haklısın, anne. Kusura bakmayın," dedi Luca biraz abartılı bir

masumiyetle. "Dante'nin âşık olacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim, o yüzden öyle konuştum."

"Yeter." Dante'nin sesi keskindi. "Aşk hayatımı tartışmak için burada değiliz."

Luca'nın sırıtışı genişledi ama ağabeyinin uyarısını dikkate alıp çenesini kapalı tuttu.

Yemekten sonra Dante, Luca ve Gianni yemek odasını toplayıp çöpü dışarı çıkardıkları sırada Janis'le birlikte bulaşıkları yıkamaya giriştik.

"Dante'nin senin yanındayken büründüğü hal çok hoşuma gitti," dedi. "Daha az..."

"Sıkıntılı mı?" Normalde Dante'nin annesine karşı asla böyle açık sözlü olamazdım ama hem şarabın hem de güneşte geçen günlerin etkisiyle dilimin bağı çözülmüştü.

"Aynen öyle." Janis güldü. "Her şeyin bir düzeni olmasını sever ve standartlarına uymazsan bunu yüzüne vurmaktan asla çekinmez. Çocukken bir keresinde ona üzerinde azıcık patates püresi olan brokoli yedirmeye çalışmıştık. Tabağı alıp yere fırlatmıştı. Üç yüz dolarlık *Wedgwood* tabağı! İnanabiliyor musun?" Başını iki yana salladı.

Niye bir çocuğa *Wedgwood* porseleninde yemek sunduklarını sormadım. Bunun yerine, Dante'yle sahilde konuştuğumuzdan beri kafamda evirip çevirdiğim daha hassas bir konuya giriş yaptım.

"Ona ve Luca'ya veda etmek zor oldu mu?"

Kadın bir saniyeliğine duraksadı. "Sana bizden bahsetmiş sanırım."

Çatışma ihtimali cesaretimi söndürdü. "Fazla bahsetmedi."

Nihayetinde Janis, Dante'nin annesiydi. Onu kendime düşman etmek istemezdim.

"Sorun yok, canım. Dante'nin hayranım olmadığını biliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse mükemmel bir anne değilim, Gianni de mükemmel bir baba değil," dedi. "Bu yüzden oğullarımızı büyükbabalarına bıraktık. Enzo onlara bizim veremeyeceğimiz düzeni ve disiplini verdi."

Duraksadıktan sonra daha yumuşak bir sesle devam etti. "Ama

denedik. Dante'ye hamile olduğumu öğrendiğimizde Gianni'yle seyahat etmeyi bırakıp İtalya'ya yerleştik. Altı yıl sonra Luca doğana kadar orada kaldık." Kirli bir tabağı suya tutarken uzaklara dalmıştı.

"Kulağa kötü geliyor biliyorum ama o altı yıl bana ev hayatı için yaratılmadığımı fark ettirdi. Tek bir yerde kalmaktan nefret ediyordum ve söz konusu oğlanlar olunca hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. Gianni de aynı şekilde hissediyordu. Bu yüzden Dante'nin büyükbabasıyla bir anlaşmaya vardık. Çocukların yasal vasiliğini üzerine alıp onları New York'a götürdü. Gianni ve ben de çiftlik evimizi satıp... Eh." Elini açarak mutfağı işaret etti.

Sessiz kaldım.

Başkalarının ebeveynliğini sorgulamak bana düşmezdi ama tek düşünebildiğim, ebeveynleri ona bakmakta zorlanıp büyükbabasını devreye soktuğunda Dante'nin neler hissetmiş olabileceğiydi.

Belki de daha önce söylediği gibi, en iyisi buydu. Birilerine istemedikleri bir şeyi zorla yaptırmak hiçbir zaman olumlu sonuçlar doğurmazdı.

"Çok bencil olduğumuzu düşünüyor olmalısın," dedi Janis. "Belki de öyleyiz. Çocuklarımın ihtiyaç duyduğu gibi bir aune olmayı çok diledim ama öyle biri değilim. Öyleymişim gibi davranmamın onlara faydasından çok zararı olurdu."

"Belki. Gerçi artık ikisi de yetişkin," dedim dikkatlice. "Bence anne ve babalarını daha sık görmek isterler. Sadece doğum günleri gibi özel günlerde olsa bile." *Ya da nişan partileri gibi.*

"Luca ister belki. Fakat Dante..." Dilini şaklattı. "Bali'ye gelmesi için ne kadar dil dökmek zorunda kaldık biliyor musun? Sen olmasaydın işle alakalı meşguliyetlerini bahane ederek bizi başından savardı."

Hiç şaşırmamıştım. Dante gerçekten de yıllarca kin tutacak birine benziyordu.

"Artık yanında sen olduğun için mutluyum." Janis'in gülümsemesi geri dönmüştü ancak şimdi biraz daha hülyalıydı. "Bir partner ona iyi gelecektir. Başkalarını çok fazla düşünüyor ve kendine doğru düzgün bakmıyor."

Üç ay öncesinde olsaydık birinin Dante'yi ilgili olarak tanımlamasına gülerdim. Karamsar, fevri ve keskin sınırları olan biriydi. Ama şimdi...

Sahilde yaptığımız sohbeti, mutfağında beraber bir şeyler yediğimiz geceyi ve zırhın altındaki adamı açığa çıkaran diğer binlerce küçük anı hatırladım.

"Dürüst olacağım, ilk başta nişanınız beni kuşkulandırmıştı." Janis bana yıkanmış bir tabak verince alıp sildim ve bulaşıklığa koydum. "Dante'yi tanıdığım için biriyle iş dışında bir amaçla evleneceğini hiç düşünmezdim."

Göğsüme beton bir blok yerleştirilmişti sanki.

"Ailelerimiz benzer alanlarda iş yapıyor," diye mırıldandım. "Yani işle de alakalı aslında."

"Olabilir. Fakat sana bakışını gördüm." Son kirli tabağı da sudan geçirdi. "Kesinlikle işle alakalı değil."

Yanılıyordu ama bu nabzımın beklentiyle hızlanmasına engel olmadı. "Bana nasıl bakıyor?"

Janis gülümsedi. "Gözlerini senden hiç ayırmak istemiyormuş gibi."

19
Dante

"Şükran Günü'nde Dante Russo'dan telefon almak ne büyük onur." Christian'ın tembel sesi hattın öteki ucundan kulağıma süzüldü.

"Resmi bir tatilde bana e-posta atan sendin, Harper."

Yemek odasını topladıktan sonra odama çekilmiştim. Ailem aşağıdaydı ama ben *UNO* oynama ya da her ne halt ediyorlarsa onlara katılma havamda değildim.

Annemle babam uygunsuz konuşmalarına devam edecek, Luca da beni Vivian hakkında sorguya çekecekti. Bunu biliyordum.

Bu yüzden birlikte vakit geçirmeyi es geçmiştim.

"Ah, evet." Christian'ın sesi ciddileşti. Bu iş moduna girdiğinin işaretçisiydi. "Sahte isimle kiralanmış bir banka kasasında fotoğrafların bir kopyasını daha bulduk. Toplamda beş etti."

Francis paranoyak şerefsizin tekiydi.

"Dahası var mıdır sence?" Odadaki banyonun kapısına bir bakış attım. Akan suyun sesi erotik bir beyaz gürültü gibiydi.

Vivian içerideydi. Islaktı. *Çıplaktı.*

Eşit ölçüde sıcaklık ve huzursuzluk vücuduma hücum etti.

Kapıya sırtımı dönüp Christian'ın cevabını bekledim.

"Her zaman dahası olabilir," dedi. "Francis'in kaç kopya çıkardığından emin olana kadar bu oyunu oynamaya devam edebiliriz."

Başka bir deyişle, kardeşimin hayatıyla oynamaya devam edebilirdik.

Francis'in blöfünü görebilirdim ama...

Sinirle çenemi ovuşturdum.

Bu çok riskliydi.

"Sen durmamızı söyleyene kadar ekibim aramaya devam edecek." Christian duraksadı. "Fakat ekimden beri gelişmeler için beni aramamana şaşırdım. Bu meselenin acil olduğunu sanıyordum."

"Meşguldüm."

"Hmm." Sesinde ukalalık vardı. "Yeni gelinine ısınmaya çalışmakla mı? Valhalla'nın New York balosunda bir ara ortadan kaybolduğunuzu duydum."

Dişlerimi sıktım. Niye herkes Vivian'a hislerime bu kadar takmıştı? "Özel zamanımızda ne yaptığımız seni ilgilendirmez."

"*Senin* talebin doğrultusunda onun babasını yakın takip altında tuttuğum düşünülürse bir nevi ilgilendirdiğini söyleyebiliriz." Arka plandan buz küpü sesleri geldi. "Dikkatli ol, Dante. Ya Vivian'a sahip olabilirsin ya da babasının kellesine. Mecazen konuşuyorum tabii. İkisine birden sahip olman mümkün değil."

Duşun sesi kesildikten sonra kısa bir sessizlik oldu, ardından banyo kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Farkındayını. Aramaya devam et."

Ben telefonu kapatırken Vivian tatlı kokulu bir buhar bulutuyla banyodan çıkınca tüm kaslarım gerildi.

Nesnel bir şekilde bakıldığında, ipek şortuyla tişörtünün edepsizce bir görünüşü yoktu. Mutfağımda birlikte atıştırmalık yediğimiz gece üstünde olan takımın aynısıydı. Tek fark bunun pembe değil siyah olmasıydı.

Nesnel bir şekilde *bakılmadığında*, o giysinin yasaklanması gerektiği söylenebilirdi. Vücudunun büyük kısmı böyle açıkta kalmamalıydı. Tropikal Bali'de olmamız fark etmezdi, üstündekilerle her an hipotermi geçirebilirdi.

"Kiminle konuşuyordun?" Vivian topuzunu açıp parmaklarını koyu renkli tellerin arasından geçirdi. Sırtına bir şelale misali dökülen saçları, onları yumruğuma dolayıp göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını test etmem için adeta yalvarıyordu.

Çene kaslarım kasıldı. "Bir iş ortağımla."

Son üç gecedir, ikimiz de uyanıkken onunla aynı odada olmamak için geç saatlere kadar yatmamıştım. Odaya girdiğimde uyuyor oluyordu ve uyandığında da beni yanında göremiyordu.

Maalesef bu gece öyle bir seçeneğimiz yoktu.

Görünüşe bakılırsa, Vivian da ailemle kart oyunu oynama modunda değildi. Bu yüzden aynı odada tıkılıp kalmıştık. *Birlikte* yatacaktık. İkimiz de uyanık ve yarı çıplak olacaktık.

Hayatımı sikeyim.

"Şükran Günü tatilinde mi?" Vivian çektiğim işkenceden habersizce kollarına vücut kremi sürmeye koyuldu.

Kahrolası oturma odasında kalmalıydım.

"Para dinlenmez." Ona arkamı dönüp tişörtümü kafamdan çekerek çıkardım. Klima çalışsa da yanıyordum.

Tişörtü yakınımdaki bir koltuğa atıp Vivian'a tekrar baktığımda gözlerinin kocaman açıldığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Yatmaya hazırlanıyorum." Gözle görülür dehşeti karşısında bir kaşımı kaldırdım. "Uyurken bunalıyorum, *mia cara*. Gece yanarak ölmemi istemezsin, değil mi?"

"Dramatik olma," diye mırıldandı kremi şifoniyere geri bırakırken. "Kocaman adamsın. Bir gece giysilerinle uyumanın seni öldüreceğini düşünüyor olamazsın."

Gözleri çıplak gövdeme kaydı ve yanakları kızarırken çabucak bakışlarını kaçırdı.

Dudaklarım bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılsa da ışıkları söndürüp yatağa girdiğimizde gülüşüm kayboldu. Ondan olabildiğince uzağa yattım.

Ama yeterli olmadı.

Dev boy çift kişilik yatak bir seks partisine ev sahipliği yapacak kadar genişti ama Vivian hâlâ çok yakınımdaydı. Kahretsin, banyoya gidip kapıyı kapatarak küvette uyusam bile *yine de* yakınımdaymış gibi gelirdi.

Kokusu ciğerlerimi esir almış, daima keskin olan mantığımı bulandırmıştı ve varlığı hemen dibimde ateş yanıyormuş gibi beni kavuruyordu. Nefes seslerimiz hipnotize edici, ağır bir ritimle birbirine karışıyordu.

Saat on bir buçuktu. Beşte kalkıp odadan çıkabilirdim.

Altı buçuk saat. Evet, bunu yapabilirdim.

Tavanı izlerken çenemi sıktım. Vivian dönüp duruyordu ve yatağın her hareketi bana *yanımda* olduğunu hatırlatıyordu.

Yarı çıplaktı, dokunabileceğim kadar yakındaydı ve sabah fırtınasında kalmış elma bahçesi gibi kokuyordu.

Elma *sevmezdim* bile.

"Kes şunu," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Bütün gece böyle hareket edersen ikimiz de uyuyamayız."

"Elimde değil. Beynim..." Derin bir nefes verdi. "Uyuyamıyorum."

"Dene." O ne kadar çabuk uykuya dalarsa ben de o kadar çabuk rahatlayabilirdim.

Bir noktaya kadar.

"Süper bir tavsiye," dedi. "Ben bunu neden düşünemedim ki? Yerel gazetede *Dante'ye Sor* köşesi yazmalısın."

"Bu ukala ağızla mı doğdun, yoksa ailen ilk milyon dolarını kazanınca senin için satın mı aldı?"

Vivian alaycı bir nefes verdi. "Annemle babamın elinde olsaydı *evet, tabii, anlıyorum* dışında bir şey söyleyemezdim."

Küçük bir pişmanlık sızısı sinirimi yatıştırdı.

"Çoğu ebeveyn itaatkâr çocuklar ister." *Benimkiler hariç. Onlar hiç çocuk istemez.*

"Hmm."

O anda, Vivian'ın benim aile dinamiklerimi bildiğini ama onunkiler hakkında pek bir şey öğrenmediğimi fark ettim. İlişkimizde daha açık olan tarafın o olduğu düşünülünce bu oldukça ironikti. Hem dedikodu çarklarına konu olmayı istemediğim hem de ailemle ilişkim kimseyi ilgilendirmediği için ebeveynlerimle alakalı nadiren konuşurdum. Fakat Vivian'da bir şey vardı; fark etmeden bir şeyleri itiraf ettiriyor, uzun zamandır gömülü olan sırlarımı açığa çıkarmama neden oluyordu.

"Şükran Günü'nü onlarla geçirmediğimiz için seninkiler üzüldü mü?" diye sordum.

"Hayır. Bayramları pek önemsemeyiz."

Bunu zaten biliyordum.

Aramıza sessizlik çöktü.

Perdelerin arasından süzülen ay ışığı yatak örtüsünün üzerine sıvı gümüş gibi serpilmiş, köşedeki klimanın uğultusuna uzaktan gelen gök gürültüleri eklenmişti. Bir fırtınanın yaklaştığı belliydi.

İnsanı uyuşturan ve derin uykulara sürükleyen türden bir geceydi.

Fakat bende tam tersi etkisi olmuştu. Enerji, tenimin altındaki bir elektrik teli gibiydi; tüm duyularımı uyarıyor ve beni geriyordu.

"Babanın işleri açılmca aileniz ne kadar değişti?"

Nişan çekimimizden sonra bu konuya biraz değinmiştik ama Vivian fazla detaya girmemişti.

Şu anda uyuyamadığımıza göre ondan biraz bilgi koparabilirdim. Ayrıca sohbet etmek, zihnimi ahlaksızca düşüncelerden uzak tutmaya yarayabilirdi.

"Çok değişti," dedi. "Agnes'la bir gün devlet okuluna gidip kantin yemekleri yerken ertesi gün kendimizi öğrencilerin okula limuzinle geldiği, gurme şeflerin çalıştığı lüks bir akademide bulduk. Her şey değişti. Kıyafetlerimiz, evimiz, arkadaşlarımız. *Ailemiz.* İlk başlarda çok hoşuma gitti. Hangi çocuk yepyeni giysiler giymeyi ve yeni oyuncaklara sahip olmayı *sevmez* ki? Ama..."

Derin bir nefes aldı. "Büyüdükçe paranın bizi nasıl değiştirdiğini fark ettim. Sadece maddi olarak değil, manevi olarak da değiştirdi. Sonradan görme olsak da ebeveynlerim, Boston'ın köklü elitleri kadar iyi olduğumuzu kanıtlamaya çalışıp durdular. Fakat o fark her zaman oradaydı. Sen de bilirsin."

Biliyordum. Zenginlerle güçlülerin dünyasmda bile hiyerarşi vardı. Hatta belki *özellikle* bu dünyada vardı.

"Onaylanma arzusu onları, özellikle de babamı tüketti," dedi Vivian. "Dönüm noktası tam olarak neresiydi emin değilim ama bir sabah uyandığımda küçükken beni omuzlarında taşıyan, plaja gittiğimizde kumdan kaleler yapmama yardım eden eğlenceli ve ilgili adam gitmişti. Yerinde sosyal merdivenin zirvesine ulaşmak için ne gerekiyorsa yapabilecek biri vardı."

Gerçekleri bir bilsen.

"Şikâyet etmiyorum," diye devam etti. "Refah içinde büyüdüğüm için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Ama bazen..." Hüzünlü bir şekilde iç geçirdi. "...Lau Mücevherat, Boston'ın ara sokaklarından birindeki küçük dükkân olarak kalsaydı daha mı mutlu olurduk diye düşünmeden edemiyorum."

Tanrı aşkına. Göğsüme tanıdık olmayan bir ağrı yerleşti.

Aynı kanı taşıyan Vivian ve Francis birbirlerinden nasıl bu denli farklı olabiliyorlardı?

"Boş konuşuyorum, kusura bakma." Utanmış gibiydi. "Ailem hakkında başını şişirmek istemezdim."

"Özür dilemene gerek yok." Sözcükleri hüzünlüydü ama sesi öyle tatlıydı ki sonsuza dek dinleyebilirdim. "Koyunları saymaktan iyidir."

Kahkahası yumuşak bir melodi gibi geceye karıştı. "Uykunu getirdiğimi mi söylüyorsun?"

Bacaklarımız kısa bir anlığına temas edince tüm vücudum gerildi.

Ne kadar yaklaştığımızı fark etmemiştim.

Mantığım aksini söylese de kafamı çevirdiğimde onun da aynı şeyi yaptığını gördüm. Bakışlarımız buluşunca nefeslerimizin ritmi değişti.

"İnan bana," dedim kısık bir sesle. "Bana pek çok şey yapıyorsun ama uykumu getirmek onlardan biri değil."

Ay ışığı Vivian'ın yüzünün kıvrımlarına öpücükler konduruyor, elmacıkkemiklerinin boşluklarını ve tahrik edici, dolgun dudaklarını ortaya çıkarıyordu. Koyu renkli gözleri, gecenin içindeki değerli taşlar gibiydi.

Sözlerim karşısında bakışlarında şaşkınlık ve kasıklarımı alevlendiren minik bir arzu belirdi.

Valhalla'nın kütüphanesindeki kaçamağımızdan beri ona elimi sürmemiştim ama şu anda tek istediğim o gözlerin yine zevkle kararmasını izlemek, yumuşacık bedeninin benimkine değmesini hissetmek, doruğa ulaşırken nefessiz kalışını dinlemekti.

Kanım kulaklarımda kükredi.

Havalandırma deliklerinden giren hava daha da ısınarak yoğunlaştı.

Akşam yemeğindeki elektrik geri dönüp saniyeleri gerginlikten oluşan uzun, kusursuz bir ipe dönüştürdü.

"Uyumalıyız," dedi Vivian soluksuz ve hafiften titrek bir sesle. "Geç oldu."

"Katılıyorum."

Bir süreliğine ikimiz de hareket etmedik.

Sonra uzaklarda bir gök gürültüsü daha koptu ve aramızdaki gerginlik, benzine kibrit atılmışçasına patladı.

Ağzım onunkine çarparken o da kollarını boynuma sararak beni kendisine çekti. Üstüne çıkıp kalçalarını bacaklarımın arasında sıkıştırdığımda dudaklarından kısık bir inilti kaçtı.

Katıksız arzu dizginleri ele geçirirken Vivian dışındaki tüm düşüncelerim yok oldu.

Francis yoktu. Luca yoktu. Şantaj yoktu. Yalnızca o vardı.

Dilimi dudaklarının arasına bastırıp tadına baktım. Benim için aralandıklarında baş döndürücü, sarhoş edici tadı dilimi kapladı.

Ensesini kavrayıp öpücüğü derinleştirebilmek için başını yana yatırdığımda elleri saçlarımın arasına daldı. Ben de avucumu tişörtünün altına kaydırıp karnına sürttüm.

Boğuluyormuşuz ve tek oksijen kaynağımız karşımızdaymış gibi öpüşüyorduk. Delice. Vahşice. Çaresizce.

Ama yine de yeterli değildi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

"Dante." Göğsünü avuçladığımda kısık sesle inlemesi hâkimiyetimi kaybetmeme neden oldu.

"Adımı haykırmaya devam et, hayatım." Boynundan göğsüne doğru öpücüklerden bir yol çizdim. Dudaklarımla vücudunun haritasını çıkarmak istiyordum. Tişörtüyle örtülü sert meme uçlarından birini ağzıma alırken diğerini de iki parmağımın arasında arasında sıkarak bir kez daha adımı inlemesini sağladım. Göğsüm tatminle doldu. "Aferin kızıma."

Sonra karnına, oradan da uyluklarına doğru indim. İçimde kükreyen ihtiyaca rağmen yavaş hareket ediyordum.

Vivian'ın kokusu daha şortuyla iç çamaşırını indirmeden burnuma ulaştı ve ıslak, *mükemmel* kıvrımlarının görüntüsü beynimde eroin etkisi oluşturdu.

Uyluğunun iç kısmını hafifçe ısırdığımda saçlarımı çekiştirerek, "Lütfen," dedi soluk soluğa.

Aletim acı verici derecede zonkluyordu ama ona dokunmadım. Tüm dikkatimi gözlerimin önünde parlayan kışkırtıcı şeye odaklamıştım.

"Lütfen ne?"

Karşılık olarak sadece bir inilti alabildim.

"Bu güzel amını yememi mi istiyorsun?" diye sataşırken sesim yumuşak ama kelimelerim kabaydı. "Boşalmak için yalvartana dek dilimle seni becermemi mi yoksa? O ukala ağzını kullansana, *mia cara*."

"*Evet*." Sözcük yarı yakarış, yarı emirdi. "Ağzını üstümde istiyorum. Dante, *lütfen*."

Ses tonu, adımı böyle inleyerek söylemesi kontrolü tamamen bırakmamı sağladı.

Bacaklarını iyice ayırıp açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi kıvrımlarına daldım. Haz çığlıkları tizleşip acının kıyısına yaklaşana dek şişmiş klitorisini yalayıp emdim.

Vivian kıvranıp bükülüyor, bir an durmam için yalvarırken sonraki an devam etmemi istiyordu. Yüzüm sırılsıklam olmuştu ama yine de ona doyamıyordum.

Tadına bağımlı olmuştum. Dilimi içine daldırdığımda çıkardığı sesler, sonunda tüm bedenini sarsan bir orgazma teslim olurken sırtının yay gibi gerilmesi muhteşemdi.

Dilimi hassas klitorisine tekrar dokundurup tembelce yalamadan önce titremelerinin durmasını bekledim.

"*Hai un sapore divino**," diye mırıldandım.

"Bu kadarı yeter," diye yalvardı. "Daha fazlasına dayana... *Ah, Tanrım*." İki parmağımı tamamen içine soktuğumda sesi kesildi. Ağzımı klitorisinden ayırmadan parmaklarımı biraz daha içeri kaydırdım, sonra geri çekip aynı şeyi tekrarladım.

Hızımı arttırarak elimi hareket ettirirken ağzım hâlâ kıvrımlarını keşfediyordu. Sonunda suratıma boşaldı ve tiz çığlıkları tüm odayı doldurdu.

Dizlerimin üzerinde doğrulurken aletim, nabzımla aynı ritimde zonkluyordu.

Göğsü orgazmın etkisiyle hızla inip kalktığı sırada kızarmış yanaklarla bana baktı. Teninde incecik bir ter tabakası oluşmuştu ve yüzü öyle bir güven, öyle bir tatminle doluydu ki içim burkuldu.

Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

* (İt.) "İlahi bir tadın var." (ç.n.)

Beni şehvet sisinden kurtarıp gerçekliğe döndüren şey buydu.

Birdenbire kim olduğumuzu hatırladım ve az önce ne yaptığımı fark ettim.

Biz normal bir nişanlı çift değildik. Vivian düşmanımın kızıydı ve o bilmese de ben bu nişana *zorlanmıştım*.

Ondan hoşlanmak bir yana, onu arzulamamalıydım bile.

Vivian kollarını boynuma sarıp kalçasını bana bastırarak açık bir mesaj verdi.

Becer beni.

Bunu yapmak istiyordum. Vücudum bunu yapmam için haykırıyor, aletim rahata kavuşacağı anı bekleyerek sızlıyordu. Kendimi onun yumuşak bedenine bırakmak ve geceyi böyle geçirmek çok kolay olurdu.

Ama bunu yaparsam geri dönüşü olmazdı. Ne onun ne de benim için.

Kararsızlıkla boğuşurken çarşafı yumruğumun içinde sıktım.

Ya Vivian'a sahip olabilirsin ya da babasının kellesine. Mecazen konuşuyorum tabii. İkisine birden sahip olman mümkün değil.

Damarlarımda kalan son sıcaklık da bir kova buzlu su dökülmüş gibi kayboldu.

Yatakta duymak isteyeceğim tüm sesler arasında Christian'ınki son beşteydi ama pislik herifin haklı olduğunu kabul etmeliydim.

Vivian'ın ailesiyle mükemmel bir ilişkisi olmayabilirdi ama onları hâlâ önemsiyordu. Er ya da geç nişanımızla ilgili gerçeği ve babasının yalanlarını öğrenip yıkılacaktı.

Bu karışıma bir de seks eklemek her şeyi daha da içinden çıkılmaz hale getirirdi.

"Dante?" Tereddüdüm karşısında sesinde ihtiyat belirmişti.

Lanet olsun.

Kollarını boynumdan ayırırken yüzündeki incinmeyi ve şaşkınlığı görmezden gelmeye çalıştım.

"Biraz dinlen," dedim kabaca. "Uzun bir gün oldu."

Cevap beklemeden yataktan kalkıp banyoya giderek kapıyı arkamdan kilitledim ve duşu en soğuk ayarda açıp buz gibi suyun kahrolası mantığımı geri getirmesini umdum.

Kendime olan nefretim göğsümdeki beton bir blok gibiydi.

Ne *halt* ediyordum ben?

Vivian'ı öpmüş, gardımı indirmiştim. Neredeyse ailemin villasında onunla seks yapacaktım, İsa aşkına!

Babasının işini bitirip bu zoraki nişanı sonlandırana kadar ondan uzak durmaya karar vermiştim.

Şimdiyse planımı daha da mahvetmemek için gecenin bir yarısı soğuk duşun altındaydım.

Yaşamımı, kendi üzerimdeki kontrolümü mükemmelleştirerek geçirmiştim. Enzo Russo bunun önemini çocukluğumdan itibaren kafama sokmuştu. Ara sıra öfkeme yenilsem de asıl amacımı asla unutmazdım.

Ancak şimdiye kadar Vivian gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

Hayatımdaki tüm insanlar arasında, kontrolümü kaybetmeme neden olabilecek tek kişi oydu.

20

Dante

Kai'nin yumruğu yüzüme öyle sert indi ki dişlerim takırdadı ve bakır tadı ağzımı kapladı. Görüşüm tekrar netleşirken kaş çatışı, yıkama teknesindeki fotoğraflar gibi odağıma girdi.

"Kolayca kaçabilirdin. Bugün kafan nerede?"

"Sadece bir kez vurdun. Hemen kibirlenme."

"Bununla üç etti." Çenesinin altına bir aparkat indirdiğimde homurdandı. "Ayrıca soruma cevap vermedin."

Sonraki sözlerimi, darbesinin etkisiyle söylediğimden emindim. "Şükran Günü tatilinde Vivian'ı öptüm." *İsteyerek.* Kendi rızamla.

Bundan daha fazlasını yapmıştık ama seks hayatımla ilgili detayları onunla paylaşacak değildim.

Nişan çekimindeki öpücük zorlamaydı. Bali'dekiyse... Kahretsin, zihnimi allak bullak etmişti.

Duştan çıktığımda Vivian uykuya dalmıştı ya da uyuma numarası yapmıştı. Sonrasındaki hafta boyunca da olanları konuşmaktan kaçınmıştık. Onu bir sebepten ötürü reddettiğimi düşünüyor olmalıydı. Fakat işin doğrusunu anlatamayacak kadar huzursuzdum.

Kai bana tuhaf bir şekilde baktı. "Nişanlını öpmüşsün. Ne var bunda?"

Siktir. Öpücük yüzünden kafam yerinde olmadığı için nişanlımın ailesinden nefret ettiğimi Kai'nin bilmediğini unutmuştum.

Bildiği kadarıyla nişanımız anlaşmalıydı ama bu türden ilişkilerin çoğunda zaten düğünden önce fiziksel yakınlık yaşanırdı. Seks olmasa bile öpüşme gibi basit şeyler kaçınılmazdı.

"Bu seferki farklıydı."

Yapmamalıydım. Onu öpmemeli, ailemi anlatmamalıydım. Ama yapmıştım.

Vivian Lau bir şekilde tenimin altına işlemişti ve bu süreçte kendimden bir şeyler kaybetmeden ondan nasıl kurtulacağımı hiç bilmiyordum.

Kai'nin gözlerinden bilmiş bir parıltı geçti. "İşle eğlenceyi karıştırdın yani. Eh, vakti gelmişti."

"Şu konuşana bakın." Kai'nin eğlence anlayışı, sırf canı sıkıldığı ve gösteriş yapmak istediği için Latince akademik metinlerin çevirisini yapmaktan ibaretti.

"Ne diyebilirim? İnsanlardansa kelimelerin arkadaşlığını tercih ederim. Sen hariç tabii."

"Tabii."

Bu adamın zırvalamaktan başka işi yoktu.

Bir kahkaha attı. "Neşelen biraz, Russo. Nişanlından hoşlanman dünyadaki en korkunç olay değil."

Onun dünyasında korkunç olmayabilirdi ama benimkinde öyleydi.

Eve döndüğümde antrede Vivian'la karşı karşıya gelince ondan kaçma çabalarım suya düştü.

"Aman Tanrım. Ne oldu?" Dehşet dolu ifadesi zaten bildiğim şeyi, yani berbat göründüğümü söylüyordu.

Bundan şüphem yoktu ama ön kapının hemen karşısında asılı aynaya bakmak her şeyi açıkça görmemi sağladı.

Çenem çürümüş, gözüm morarmış, kaşımın üstünde bir kesik oluşmuştu.

Neyse ki önümüzdeki iki hafta toplantım yoktu.

"Kai yaptı." Paltomu çıkarıp askılığa astım. Ses tonum kaygısız olsa da Vivian'ın endişesi kaburgalarımın arkasında sıcak bir şeyleri harekete geçirmişti.

Kaşlarını çattı. "Kai sana vurdu mu? Öyle birine hiç benzemiyor ama. Normalde çok sakin ve... kibardır."

Bu söylediğiyle birlikte sıcaklık sinire dönüştü.

"Sana söylemiştim, göründüğü kadar kibar biri değil," dedim.

"Ama açıklığa kavuşturmak gerekirse, bazen stres atmak için boks yapıyoruz. Bugün her zamankinden daha çok darbe isabet ettirdi çünkü... dikkatim dağınıktı."

Seni düşündüğüm için.

"Eğlence amaçlı boks mu yapıyorsun?" Vivian kollarının arasındaki çiçek vazosunu mermer yan sehpalardan birine bıraktı. "Çok mantıklı."

"Bu ne demek şimdi?"

"Öfke problemin var demek." Kaşlarımı çattığımı fark etmeden çiçeklerin saplarını düzeltti. "Boksun işe yaradığından eminim ama hiç öfke kontrol derslerine katılmayı düşündün mü?" Sesinde alaycı bir tını vardı.

"Öfke kontrol derslerine ihtiyacım yok," diye hırladım. Önce Kai'nin ringde bana karşı avantaj kazanmasına neden oluyor, şimdi de beni aşağılıyor muydu? "Duygularımın kontrolünü sağlamakta..." Kahkahasıyla cümlem yarıda kesildi ve durumu fark ettim. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun."

"Çünkü çok kolay." Tekrar bana döndüğünde gülümsemesi soldu. Bakışları gözümün üstündeki kesikteydi. "Şişliklerine buz koyup o kesiği temizlemelisin. Yoksa enfeksiyon kapar."

"Sorun olmaz." Bunlar ringde aldığım ilk veya en kötü yaralar değildi.

"Buz ve antiseptik," dedi ciddiyetle. "Hemen."

"Yoksa ne olur?" Ona yüz vermemeliydim ama bana patronluk taslamaya çalışırken çok sevimli olduğu için kendime engel olamıyordum.

Gözlerini kıstı. "Yoksa evdeki bütün mumları eşit olmayan mesafelerle yerleştiririm ve her yemekte tabağındakilerin birbirine dokunduğundan emin olurum. Greta bana yardım eder. Beni, seni sevdiğinden daha çok seviyor."

Artık sevimli olduğunu düşünmüyordum. Lanet olası şeytandı.

"Benimle misafir banyosunda buluş. Gidip buz alacağım."

İnsanların bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmazdım ama banyoya yönelirken göğsümde isteksiz de olsa minik bir hayranlık hissi belirmişti.

Tezgâha yaslanıp saatime baktım. Gözden geçirmem gereken bir sürü evrak vardı. Ayrıca Tanrı biliyordu ki, Vivian'a duyduğum can sıkıcı hisleri çözene dek ondan uzak durmalıydım. Yine de buradaydım ve kahrolası buz torbasını bekliyordum.

Yüzüm pek fazla acımıyordu bile.

Kapı açıldı ve Vivian elinde iki küçük buz torbasıyla banyoya girdi.

"Sana iyiyim dedim," diye homurdandım fakat nazik parmaklarını çeneme dokundurduğunda içimde çakan zevk kıvılcımını inkâr edemezdim.

"Dante, yüzün mosmor."

"Siyaha kaçan mor." Keskin bakışı beni gülümsetti. "Netlik önemlidir, *mia cara*."

"Çenenin diğer tarafında da benzer bir morluk mu istiyorsun?" diye sordu imalı bir şekilde, torbalardan birini yüzüme bastırıyordu. "Eğer öyleyse yardımcı olabilirim."

"Yaralarımla ilgilenirken beni böyle tehdit etmen sportmenlikten çok uzak. Bazıları ikiyüzlülük olduğunu bile söyleyebilir."

"Spordan hoşlanmam. Ayrıca mükemmel bir çoklu görev uzmanıyımdır."

"İkisi de spor yıldızı olan Asher Donovan ve Rafael Teixeira hayalindeki eş listesinde değil miydi senin?"

İkisini de beğeniyordum. Ama eskiden.

"Öncelikle, şu listenin peşini artık bırakman gerek. İkinci olarak, şunu gözüne tut..." Vivian ikinci buz torbasını elime koyup temiz bir bezi ıslattı. "...ve asıl konudan uzaklaşma. Neden yardım istemeyi hep reddediyorsun?"

"Birkaç küçük yarayla kendim ilgilenebilirim. Daha kötülerini de yaşadım," dedim ama nemli bezi hafifçe kaşımdaki kesiğe bastırmasına karşı gelmedim.

"'*Daha kötü*'den kastının ne olduğunu bilmek ister miyim?"

"Burnumu ilk kırdığımda on dört yaşındaydım. Luca'ya zorbalık eden pisliğin tekine vurmuştum. O da bana vurdu tabii. Kavga çirkinleşti ve acilde sonlandı."

Vivian yüzünü buruşturdu. "Diğer çocuk kaç yaşındaydı?"

"On altı." Fletcher Alcott iğrenç tipin tekiydi.

"*On altı yaşındaki biri*, dokuz yaşındaki bir çocuğa mı zorbalık yapıyordu?"

"Korkaklar her zaman karşılık veremeyecek olanlarla uğraşırlar."

"Ne yazık ki doğru." Vivian, ecza dolabından bir bandaj aldı. "Bu olay burnunun ilk kırılışıysa ikinci kez ne zaman kırdın?"

Ağzım bir sırıtışla kıvrıldı. "Üniversitedeyken. Sarhoş olup kaldırıma yüzüstü düştüm."

Vivian'ın kahkahası, sıcak bir yaz gününde esen serin rüzgâr gibiydi. "Seni tipik, sarhoş bir üniversite öğrencisi olarak hayal edemiyorum."

"Suçlayıcı delilleri silmek için elimden geleni yaptım ama anılar yerli yerinde kaldı."

"Eminim yapınışsındır." Kesiğin üstüne yara bandı yapıştırıp tatmin olmuş şekilde geri çekildi. "İşte oldu. Böyle daha iyi."

"Bir şeyi unutuyorsun." Çeneme hafifçe vurdum.

Burada olmamam gerekirken niye birlikte geçirdiğimiz zamanı uzattığımı bilmiyordum. Ama biri benimle en son ne zaman ilgilenmişti hatırlamıyordum ve bu... çok iyi gelmişti. Rahatsız ediciydi fakat iyiydi.

Vivian kaşlarını kaldırdı. "Neyi?"

"Öpücüğümü."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Şimdi sen benimle dalga geçiyorsun."

"Böyle ciddi bir meselede asla dalga geçmem," dedim ciddiyetle. "Her yara için bir öpücük. Bu kadar. Ölmekte olan bir adamı son dileğinden mahrum mu bırakacaksın?"

Işıldayan gözlerinde hafiften bıkkınlık belirdi. "Dramatikleşme yine. Daha az önce bir şeyin olmadığını söylüyordun. Ama tam bir bebek gibi davranmakta ısrarcıysan öyle olsun." Bana tekrar yaklaştı ve kaşımla çeneme öpücük konduararak nabzımın hızlanmasına neden oldu. "İyi mi?"

"Çok iyi."

"Sen iflah olmazsın." Her an gülecek gibi konuşuyordu.

"Duyduğum en kötü hakaret değil."

"İnanırım."

Başını hafifçe çevirdiğinde gözlerimiz buluştu.

Banyoda limonlu temizlik malzemesi ve bitki esansı kokusu vardı. Fakat dünyanın en çirkin, tahrik edicilikten en uzak kokuları olsalar da tadının hatırasını dilimde hissettiğimde kanımın kaynamasını önleyememişlerdi.

"Bali'de olanlar hakkında..." Sıcak ve dikkatli nefesi tenime çarptı.

Kasıklarım gerildi. "Evet?"

"Durmakta haklıydın. Biz... hata yaptık."

Şüpheli bir şekilde hayal kırıklığına benzeyen bir his yılan gibi kıvrılarak göğsüme yerleşti.

"Evlenmek üzere olduğumuzun farkındayım. Yani eninde sonunda... yapmak zorundayız." Detaylara girmeyi tercih etmedi. "Ama şimdi çok erken. Şükran Günü yemeğinde çok şarap içtim ve gece de kendimi ana kaptırdım. Tüm o olanlar..." Elimi kalçasına koyduğumda duraksadı. "...bir hataydı, değil mi?"

Teni, kaşmir kumaşın altından bile avucumu yakıyordu.

Sert bir gülümseme takındım. "Öyleydi."

Elimi bir saniye daha üstünde tuttum, sonra onu yavaşça kenara itip kapıya yöneldim.

Evet, Bali'deki o gece durarak doğru olanı yapmıştım. Ve evet, öncesinde olanlar hataydı.

İkimiz de haklıydık.

Ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

21

Vivian

Şükran Günü'nün ardından, yılın geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Nişanlı bir kadın olarak ilk bayram sezonumun özel ve unutulmaz geçtiğini söylemek isterdim ama günlerim fazlasıyla stres yüklüydü.

Kara Cuma ve yılbaşı arifesi arasındaki haftalar iş, sosyal zorunluluklar ve yaklaşan düğünümle alakalı bitmek tükenmek bilmeyen sorularla geçti. Noel'de Dante'yle birlikte ebeveynlerimin evine bir geceliğine kalmaya gittik. Atmosfer, tam da tahmin ettiğim gibi tuhaf ötesiydi.

Annem, Dante'nin içeceğini bir kez daha tazelerken ablam Agnes, "Annem, Dante'nin üzerine biraz daha düşerse herkes adamla nişanlananın *o* olduğunu düşünecek," diye fısıldadı.

Ben de fısıldayarak cevap verdim. "Babamın *bu* evliliği ayarladığını hayal etsene."

Kendimizi tutamayıp kıkırdadık.

Yılbaşı arifesi yemeğinin ardından oturma odasma geçmiştik. Annemle Dante şöminenin başındaydı. Ablamla ben kanepede oturuyorduk. Agnes'ın kocası Gunnar ve babam da barın yanındaki diğer kanepedeydi.

Artık Eldorra'da yaşadığı için ablamla pek görüşemiyorduk ama ne zaman bir araya gelsek yeniden genç oluyorduk.

Babamız, Gunnar'la sohbetinden başını kaldırarak anlamlı bir şekilde, "Kızlar, bu kadar komik olan şeyi bizimle de paylaşmak ister misiniz?" diye sordu.

Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü Gunnar tip olarak ablamın tam tersiydi ama mizah anlayışları ve sakinlikleri benzerdi. Şimdi de gülen gözlerle bizi izliyordu.

"Komik bir şey yok," dedik Agnes'la aynı anda.

Babam bıkkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Vivian, ceketini giy," dedi. "Çok soğuk. Hasta olacaksın."

"*O kadar* soğuk değil," diye karşı geldim. "Şömine yanıyor."

Yine de ceketimi giydim.

Evlilik dışında ailemin hiç yılmadan baskı yaptığı diğer şey kat kat giyinmem ve yeterince çorba içmemdi. Zenginlikten önceki günlerimizden kalan alışkanlıklardan biri buydu.

Dante'ye döndüğümde, gözlerini kısmış halde bize baktığını gördüm. Tek kaşımı kaldırdığımda başını hafifçe iki yana salladı.

Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bu tepkisine olan merakımı, Gunnar'ın kırsal kesimdeki köşkleri için Agnes'a bir midilli daha aldığını ilan ettiği koşturmacalı Noel sabahının, yeni yılın ilk haftalarındaki Vârisler Balosu hazırlıklarının ve düğün planlamalarının arasında tamamen unuttum.

Hiç anlamadan ocak ayının ortası gelmiş, kaygım tavan yapmıştı.

Baloya dört ay kalmıştı.

Düğüne ise yedi ay.

Tanrının yardımına kesinlikle ihtiyacım vardı.

"*Spa*'ya gidip biraz gevşemen gerek," dedi Isabella. "Derin doku masajı ve yogayla çölde geçen bir hafta sonunun düzeltemeyeceği hiçbir şey yoktur."

"Sen yogadan nefret edersin. Ayrıca bir keresinde 'acayip sıkıcı ve saçmalıklarla dolu' olduğunu söyleyerek spa gezisinden erkenden ayrılmıştın."

"*Bana* göre öyleydi. Sana göre değil." Arkadaşım, ofisimdeki kanepeye yüzüstü yatıp ayaklarını kaldırmıştı. Not defterine bir şeyler karalarken ara sıra, yani iki dakikada bir durup kolasmdan bir yudum ya da bitter çikolatasından bir ısırık alıyordu. Öğle yemeği vaktiydi ama aç olmadığını söylemişti, benim de ofise yemek söyleyecek fırsatım olmamıştı. "Dante'yi de yanında götürmelisin. Çift gezisi yapmış olursunuz."

Vârisler Balosu oturma düzeni tablosundan kafamı kaldırdım. "Aşk hayatım hakkında bana tavsiyeler vermek yerine satış rekorları kıracak gerilim kitabını yazsana sen."

Bazen dairesindeki sessizlik "fazla gürültülü" geldiğinde Isabella ofisimi kendi ofisi olarak kullanıyordu. Bu benim için hiç sorun değildi, tabii çalışırken dikkatimi dağıtmadığı sürece.

"Ben gerçek hayattan ilham alıyorum. Belki de her şeyin korkunç gittiği bir görücü usulü evlilikle ilgili bir şeyler yazabilirim. Kadın, seksi hizmetkârla sapkın bir kaçamak yaşadıktan sonra kocasını öldürür," diyordu ki ona sert bir bakış attığımda lafı değiştirdi. "Ya da öldürmez. Ama itiraf etmelisin, seks ve cinayet ayrılmaz ikilidir."

"Sana göre öyle." Dominic ve Alessandra Davenport'un isimlerinin yazılı olduğu yapışkan not kâğıtlarını Kai'nin masasına taşıdım. *Böylesi daha iyi.* Az önceki düzeni devam ettirseydim Dominic en büyük rakibiyle aynı masaya denk gelmiş olacaktı. "Eski sevgililerin için endişelenmeli miyim?"

"Sadece beni kızdıranlar için."

"Yani hepsi için."

"Öyle mi diyorsun?" Isabella masumiyet timsali gibi yüzüme baktı. "Tüh."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Arkadaşım yarış arabası sürücüleri, fotoğrafçılar, modeller ve çok büyük bir değerlendirme hatası sonucunda; *Shakespeare* dövmesi ve seks esnasında *Romeo ve Juliet* replikleri söyleme tutkusu olan hevesli bir şairden oluşan, ikaz işaretleriyle kuşatılmış bir flört geçmişine sahipti.

Geçen yıl, onunla tanıştığımdan bu yana ilk defa ilişkilere uzun bir ara vermişti ve bunu yapmakta çok haklıydı.

Erkeklerle uğraşmak cidden yorucuydu.

Buna örnek olarak benim Dante'yle ilişkim verilebilirdi. Birbiriniz için ne olduğumuzu anlamaya çalışmak, okyanusun ortasında bir tahta parçasının üzerinde dengede durmaya çalışmaya benziyordu.

Isabella'yla yine sessizleştik ama zihnim belirli bir siyah saçlı İtalyan'a kayıp durduğu için çalışamıyordum.

Öpüşmüştük. Dante bana bir değil, *iki* olağanüstü orgazm yaşatmıştı. Fakat her birinin ardından kendini kapatmıştı.

Seks yapmayı istediğini belli edip yatakta tek başına bırakılmak

kadar küçük düşürücü bir şey yoktu. Neyse ki en azından o geceyi bir hata olarak gördüğüm rolünü başarıyla oynamıştım. Yani öyle umuyordum.

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerden uyandım.

"Gel."

İçeri giren Shannon'ın kollarının arasında abartılı bir kırmızı gül buketi vardı. İnce kristal bir vazoya sıkıştırılmış en az iki düzine gülün tatlı kokusu odayı anında doldurdu.

Gözleri cemiyet dedikodusu duymuş bir magazin muhabiri gibi parlayan Isabella uzandığı yerden kalktı.

"Bunlar sana geldi," dedi Shannon bilmiş bir gülümsemeyle. "Nereye koymamı istersin?"

Kalbim şiddetle atmaya başladı. "Masama koyabilirsin. Teşekkürler."

"Aman Tanrım." Isabella, kapı kapanır kapanmaz yanıma koştu. "Bu güller yüzlerce dolar değerinde olmalı. Neden gönderdi ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ederken, şaşkınlık ve keyif göğsümün içinde hâkimiyet için savaşıyordu.

Dante bana daha önce hiç çiçek göndermemişti. Bali'den beri ilişkimiz medeni bir düzeydeydi. Birlikte yaşamayı kabullenmiştik ve bazen gece yarısı birlikte bir şeyler atıştırıyorduk. Fakat hâlâ "normal" bir çift sayılmazdık.

Şimdi neden gül gönderdiğini hiç anlamıyordum. Bayram, yıldönümü ya da birinin doğum günü değildi.

"*Sebepsiz* gönderilmiş çiçekler." Isabella parmaklarını kadifemsi taçyapraklarda gezdirdi. "Dante Russo'nun böylesine romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

Keyif, içimdeki şaşkınlığı yendi.

Kocaman buketin içinde, önünde adımın yazılı olduğu minik kartı buldum ve arka tarafına çevirdiğimde karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

"Dante'den değil."

"O zaman kim... *Ah*." Ona notu gösterdiğimde Isabella'nın gözleri genişledi.

Vivian,

Geç oldu ama yeni yılın kutlu olsun. Yılbaşında gece yarısı seni düşündüm fakat bugüne dek bunu gönderme cesareti bulamadım. Umarım iyisindir.

Sevgiler, Heath.

NOT: Fikrini değiştirirsen buradayım.

Hayal kırıklığı, huzursuzluk ve kafa karışıklığından oluşan bir kokteyl midemde çalkalanıyordu. Bit pazarında karşılaştığımızdan beri, attığım *Mutlu Noeller* mesajı dışında Heath'le iletişim kurmamıştım. Onun bana çiçek göndermesi, Dante'nin göndermesinden daha mantıksızdı.

"*Sevgiler*, Heath." Isabella burnunu kırıştırdı. "Önce New York'ta *tesadüfen* karşına çıkıyor, şimdi de bunu gönderiyor. Tanrım, ne zaman hayatına devam edecek acaba? Ayrılmanızın üstünden yıllar geçti ve sen artık..."

"Heath kim?" Siyah kadifemsi ses, bakışlarımı kapıya çekti.

Antrasit takım elbise. Geniş omuzlar. Sesi kadar karanlık bir yüz ifadesi.

Girişte elinde bir kese kâğıdıyla duran ve bakışlarıyla güllere volkanik cam parçaları fırlatan Dante'yi gördüğümde nabzım çılgma döndü.

Bedeni tehlikeli şekilde kıpırtısızdı, fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

"Şey..." Isabella'ya panik dolu bir bakış attığımda arkadaşım masadan aşağı atladı ve yerdeki çantasını aldı.

"Eh, seninle vakit geçirmek güzeldi ama şimdi gitmem gerek," diye şakıdı aşırı neşeli bir sesle. "Yemeğini zamanında vermezsem Monty huysuzlaşıyor."

Bakışlarımla, "*Hain*," diye haykırdım.

Isabella da sessizce ağzını oynatarak, "*Kusura bakma*," dedi. "*İyi şanslar.*"

Bir daha asla ofisimde çalışmasına izin vermeyecektim.

Arkadaşım yanından geçerken Dante'nin omzuna hafifçe, tuhaf

bir şekilde vurup odadan çıktı. Ben de nişanlımın bana yaklaşıp kese kâğıdını gül buketinin yanına koymasını endişeyle izledim.

Dante kartı çevirip tek kelime etmeden okudu. Çenesindeki bir kas, geçen saniyelerle aynı ritimde seğiriyordu.

"Yeni yıl hediyesi," dedim sessizlik katlanılamayacak kadar uzayınca. "Annemin bizim için aldığı şampanya kadehleri gibi."

Tik. Tak. Tik. Tak.

Dante'yi aldatmış ya da gidip Heath'i aramış değildim. Suçlu hissetmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Yine de sinirlerim fena halde gerilmişti.

"Bunlar şampanya kadehleri değil, *mia cara*." Dante hastalıklı bir kadavrayı elinden atar gibi kartı attı. "Ayrıca annenden de değiller. Bu nedenle soruma geri dönelim. Heath kim?"

Cesaretimi toplamak için yavaş bir nefes aldım. "Eski erkek arkadaşım."

Dante'nin bakışları sertleşti. "Eski erkek arkadaşın."

"Evet." Yalan söylemek istemiyordum. Zaten Dante isterse onun kim olduğunu anında öğrenebilirdi.

"Eski erkek arkadaşın neden sana güller ve aşk notları gönderiyor?" Kadifemsi ses tonu değişmemişti ama altındaki tehlike yüzeye doğru süzülmeye başlamıştı.

"Bu bir aşk notu değil."

"Bana öyle görünüyor." Dişlerini daha fazla sıkarsa kırılmalarına yol açacaktı. "*'Fikrini değiştirirsen'* derken ne demek istiyor?"

"Birkaç ay önce ona nişanımızdan bahsettim." Gerçeği söyleyeceksem tamamını anlatmam en iyisiydi. "New York'ta karşıma çıktı ve ilişkimize bir şans daha vermek istediğini ima etti. Reddettim. O da gitti. Bu kadar."

Dante'nin gözleri neredeyse bütünüyle kararmıştı. "Bu kadar olmadığı belli. Sana bu *hoş* buketi gönderdiğine göre."

"Bunlar sadece çiçek." Kızmasını anlıyordum ama olayı gereksiz yere büyütüyordu. "Zararsızlar."

"Sikik herifin teki sana çiçek gönderiyor ve sen kalkıp zararsız olduğunu mu söylüyorsun?" Kartı tekrar aldı. "*Gece yarısı seni düşündüm. Umarım iyisindir. Sevgiler, Heath.*" Yazıyı okurken sesin-

den alaycılık akıyordu. "Gece yarısı seni düşünürken ne yaptığını tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yok."

Lüzumsuz suçluluk duygum hiddet tarafından bastırıldı. "Başkalarının dediklerini ya da yaptıklarını kontrol edemem. Ona bir araya gelmekle ilgilenmediğimi söyledim. Israr ederse yine söylerim. Başka ne yapayım? Hakkında uzaklaştırma kararı mı çıkarttırayım?"

"Mükemmel bir fikir."

"*Saçma* bir fikir."

"Ona hâlâ âşık mısın?"

Soru hiç hazırlıklı olmadığım bir yerden geldiği için ona öylece bakakaldım. Sonra kendimi toplayarak, "Ne?" dedim.

"Ona hâlâ *âşık* mısın?" Çene seğirmesi tüm şiddetiyle geri dönmüştü.

"Heath'le yıllar önce ayrıldık."

"Sorumun cevabı bu değil."

Heath'e hâlâ âşık mıydım? Onu önemsiyor, zahmetsiz dostluğumuzu özlüyordum. Ayrılığımız beni yıkmıştı.

Fakat onunla çıktığım zamanki kişi değildim artık. Kalp kırıklığım zamanla geçmiş, geride sadece uzak yankıları kalmıştı.

Heath'i düşündüğümde aklıma *sadece* sevilme hissinin verdiği rahatlık geliyordu.

Ama Dante'yle evlenmeye *mecbur* bırakılmasaydım ve aileme yabancılaşmadan Heath'e geri dönebilecek olsaydım bunu yapar mıydım?

Kalbim kararsızlıkla çarptı.

"Bu önemli değil," dedim sonunda. "Seninle nişanlıyım ve Heath'e geri dönmeyeceğim."

Cevabım Dante'nin gözlerindeki alevleri besledi. "Nişanlımın, evliliğimizden önce veya sonra başka bir adama hasret çekmesini kabul edemem."

"Niye bu kadar önemsiyorsun ki?" Öfkem art arda dökülen kelimeler halinde içimden çıktı. "Zaten istediğin piyasaya ve iş anlaşmasına ulaşacaksın. Bu normal bir nişanlılıkmış gibi davranmaktan vazgeç. Çünkü öyle değil. Öpüşmüş ve... yakın anlar

yaşamış olabiliriz ama *severek evlenmiyoruz.* Bunu bana defalarca kez hatırlatan sendin. Bana sahip olabilirsin fakat nasıl hissettiğimi ya da kimi düşündüğümü kontrol edemezsin. Bu anlaşmanın bir parçası *değil.*"

Konuşmamı yoğun ve ağır bir sessizlik takip etti.

Dante'yle birbirimize bakarken aramızdaki havada adeta elektrik çatırdıyordu.

Yanlış bir hareket yapsam yanıp kül olabilirdim.

Kendimi bir patlamaya ya da üstü kapalı bir tehdide hazırladım. Bunun yerine, saatler gibi gelen saniyelerin ardından Dante arkasını dönüp tek kelime dahi etmeden ofisimden çıktı.

Ne zaman birazcık ilerleme kaydetsek mutlaka iki adım geriliyorduk.

Bir anlığına bana karşı hisleri olabileceğini düşünüyordum, sonraki an istenmeyen bir üvey evlatmışım gibi beni dışlıyordu.

Geico'nun eski reklamlarındaki mağara adamı bile ondan daha iyi iletişim kuruyordu.

Ayrıca... bugün buraya gelme sebebi neydi? Ofisi benimkinden birkaç blok ötedeydi ama daha önce hiç ziyaretime gelmemişti.

Gözlerim masamda bıraktığı kese kâğıdından torbaya kaydı.

Bir anlık tereddütten sonra torbayı açtım ve tuhaf bir şekilde içim altüst oldu.

Torbanın dibinde, kâğıt ambalajlı çubukların ve bolca minik sos kabının arasında, en sevdiğim restorandan alınmış iki paket suşi duruyordu.

22

Vivian

"Dikkat et, *micetta**. Parmağını keseceksin." Greta dilini şaklattı. "Kimse yemeğinde insan uzvu görmek istemez."

"Pardon," diye mırıldanırken binlerce farklı yönde gezinen düşüncelerimi toparlayıp önümdeki göreve odaklanmaya çalıştım.

Annem şu anda eski bir kaşmir kazak ve kot pantolonla sarımsak ezdiğimi görse kalp krizi geçirirdi. Laular mutfakta "hizmetçi gibi" çalışmaz ya da geçen sezonun kıyafetlerini giymezdi ama yemek pişirmenin verdiği zihin rahatlığını seviyordum.

Isabella ile Sloane'u akşam yemeğine çağırmıştım ancak resmi bir davetten ziyade samimi bir buluşma olsun diye kız kıza yemek pişirmeye karar vermiştik.

Çok da iyi yapmıştık.

Mutfak, rüstik bir Toskana restoranı gibi kokuyordu. Ocakta domates sosu kaynıyor, kâseler dolusu baharat tezgâhı süslüyor, taze limonların mayhoş kokusu ağız sulandırıcı aromalara ekstra keskinlik katıyordu.

Mutfağın öbür ucunda Isabella fasulye doğrarken Sloane da bize imza *martini*'sinden hazırlıyordu. Bizi gözetimsiz bırakmayı reddeden Greta ise sağa sola koşuşturup aynı anda bir sürü şeyi kontrol ediyor, yiyecekleri düzgün hazırlamadığımızda bizi azarlıyordu.

Çok sıcak, samimi ve normal bir ortamdı. Gerçek bir aile evi gibiydi.

O halde neden böyle diken üstünde hissediyordum?

Dante'yle aranız hâlâ düzelmediği için olabilir mi acaba? diye kışkırttı zihnimdeki ses.

Dante'nin ofisime uğradığı günden bu yana zorunlu sosyal et-

* (İt.) Minik kedicik. (ç.n.)

karıştırdı. "Bunu göstermese de kocaman bir kalbi vardır. Kelimelerle... arası pek iyi değil. Huzur içinde yatsın, büyükbabası iyi bir iş adamıydı fakat iletişimde sınıfta kalırdı. Bu özelliğini oğlanlara da aktardı."

Boğazımda bir yumru belirdi. Dante'den henüz vazgeçmememin sebebi buydu işte. İletişim kurmakta berbattı ve bir sıcak bir soğuk tavırları saçımı başını yolmak istememe neden oluyordu ancak tüm bu olumsuz özelliklerin altında, beklemeye değer bir şeyin yattığını biliyordum.

"Mutfağa senin için televizyon aldı diye onu övüyorsun, değil mi?" diye takıldım.

Kadının gözleri parladı. "Biri rüşvet teklif edince reddetmek ayıp olur."

Kahkahalarımız mutfakta çınlarken bir anda Dante ve Kai girişte belirince hepimiz sustuk.

Kalbim boğazımda atarken sırtımı dikleştirdim. Isabella fasulyeleri doğramayı bıraktı. Sloane ise içkisini yudumlayıp, sanki *onun* evine misafir gelmişler gibi rahat bir tavırla genç adamları süzdü.

"Dante, yemeğe geleceğini bilmiyordum." Grcta ellerini bir bulaşık havlusuna sildi. "Yemek neredeyse hazır. Masaya iki tabak daha ekleyeyim."

"Gerek yok. Birkaç evrak almak için uğradık sadece. Akşam yemeğini Valhalla'da yiyeceğiz." Dante gözlerini Greta'dan ayırmadı. "Bu arada, yarın iş için D.C.'ye gidip bir hafta kalacağım."

"Anlıyorum." Greta bana bir bakış attı.

Dikkatimi yeniden sarımsaklarıma verdim.

Dante'nin bu açıklamayı bana yaptığı aşikârdı ama bir yetişkin gibi doğrudan benimle konuşacak kadar olgun değilse ben de onu dinlediğimi göstermeyecektim.

Yanındaki Kai'nin bakışları benden Sloane'a, sonra da kapıya en yakın taburede oturan Isabella'ya kaydı. Arkadaşımın deri eteği, sallantılı küpeleri ve *stiletto* çizmeleri, Kai'nin takım elbisesine, gözlüğüne ve ceketinin cebine yerleştirilmiş ipek mendile tamamen zıttı.

kinliklere birlikte katılmış, Sevgililer Günü'nü Per Se'de yemek yiyerek kutlamış ve Lincoln Center'daki Çin Yeni Yılı gösterisini izlemeye gitmiştik fakat evde soğuk ve mesafeliydik.

Buna şaşırmamalıydım. İşler ne zaman kendi isteğine ters gitse hemen geri çekilirdi zaten. Ben de çiçeklere verdiği aşırı tepkiye sinir olduğum için adım atmak istemiyordum.

Bu yüzden de bir çıkmaz sokaktaydık.

Sarımsakları gereğinden fazla güç kullanarak doğramaya devam ettim.

"Al bakalım." Sloane yanıma gelip tezgâha bir elmalı *martini* koydu. "Bıçakla işin bittiğinde içersin. İhtiyacm varmış gibi görünüyorsun."

Ona küçük bir tebessümle baktım. "Teşekkürler."

Sloane platin rengi saçlarını her zamanki gibi topuz yapmış, ceketini çıkarmış, telefonunu elinden bırakmıştı. Bu onun dünyasında İbiza'da bir barın tepesinde yalınayak dans etmekle eşdeğerdi.

"Göz alıcı müstakbel kocan nerede?" diye sordu Isabella. "Çiçek meselesini hâlâ aşamadığı için surat asmaya devam mı ediyor?"

Düğüne kadar Dante'yle benim gerçek âşıklara dönüşeceğimizi kanıtlamaya kararlıydı, bu yüzden eline geçen her fırsatta onunla ilgili konuşmaya çalışıyordu. Ayrıca sezgilerim beni yanıltmıyorsa, aşka dair fikirleri New York metrosu farelerine duyduğu sevgi ve çorapla sandalet giyen insanlara duyduğu takdir arasında gidip gelen Sloane'la bu konuda iddiaya girmişlerdi.

"Surat asmıyor," dedim şahin gibi gözlerle bizi izleyen Greta'yı hesaba katarak. "Sadece yoğun çalışıyor."

Dante üç haftadır çok *yoğundu* ve mükemmel olduğu bir konu varsa o da ciddi meseleleri konuşmaktan kaçınmaktı.

Isabella, Greta ve Sloane hep bir ağızdan, "Surat asıyor," dediler.

"İnan bana. Dante'yi ben büyüttüm." Greta sosu kontrol etti. "Onun kadar inatçı, dik kafalı biri daha yoktur."

Hayatta inanmam.

"Ama aynı zamanda..." Yaşlı kadın tencereyi tahta bir kaşıkla

Isabella onun bakışları karşısında tek kaşını kaldırdı, ardından önündeki kâseden bir çeri domates alıp ağzına attı. Bunu yaparken gözlerini genç adamdan ayırmaması, normalde masum sayılabilecek bir hareketi neredeyse şehvetli hale getirmişti.

Kai onun gösterisini postanede sıra bekleyen birinin ifadesiz yüzüyle izledi.

Yanındaki Dante hâlâ eşikte, sessiz ve hareketsizdi.

Saat buçuğa doğru ilerledi. Ocaktaki soslar kaynayıp tısladı ve bıçağım, kesme tahtasına düzenli bir ritimle vurmaya devam etti.

Gerginlik, Greta'nın imza *fettuccine* sosu kadar yoğundu.

Yardımcımız boğazını temizledi. "Pekâlâ, sana iyi ve güvenli uçuşlar diliyorum. Dönerken birkaç hatıra getir. Evdekilerin hoşuna gideceğinden eminim."

Benim yönüme doğru bir bakış daha attı.

Hiç belli etmedin gerçekten, Greta.

"Getiririm," dedi Dante resmiyetle. "Size afiyet olsun."

Bana bir defa bile bakmadan çıkıp gitti.

"Hanımlar." Kai başıyla selam verip onu takip etti.

Erkeklerin gidişi bizi hapseden gerginlik zincirlerinin kırılmasını sağladı.

Bıçağımı bıraktım. Greta bir şeyler mırıldanıp eti ateşten indirmek için ocağa döndü.

"Su içmem lazım." Yanakları pembeleşmiş olan Isabella taburesinden kalkıp buzdolabına yöneldi.

Karmakarışık duygularımı çözmeye çalışırken gözlerimi kesme tahtasından ayırmadım.

Dante'nin iş seyahatlerine artık alışmış olmalıydım ama yine gideceğini öğrenmek, canımı olması gerektiğinden daha fazla sıkmıştı. Bir muhabbetimiz olmasa bile varlığı dairede sıcak bir güvence gibiydi.

O yokken ev her zaman biraz soğuk oluyordu.

23

Dante & Vivian

Dante

D.C.'ye gelmem gerekmiyordu.

Buradaki işlerimi internet üzerinden de halledebilirdim ama evdeki gergin atmosferden bir süreliğine olsun kurtulmaya ihtiyacım vardı. Hem böylece Francis meselesinde yeni bir görev verdiğim Christian'la görüşme fırsatı da bulmuş olacaktım.

Christian soğuk gözlerle karşımdaki koltukta oturuyordu. Şehir merkezindeki çatı katı dairesinin kütüphanesindeydik. Son bir saati Valhalla, iş ve güvenlik hakkında konuşarak geçirmiştik. Ancak yüz ifadesine bakılırsa buraya çıkmadan önce lobide olanlar yüzünden hâlâ kızgındı.

Halbuki sadece komşularından birinin -nedense özel bir ilgi duyduğu bir kadının- eline küçük bir öpücük kondurmuştum.

Christian Harper'ın bir kadın yüzünden kıvrandığını her gün görmüyordum ve onunla alay etmeden meselenin üstünü örtmesine izin vermem mümkün değildi.

Bunu da atlatırdı. Ayrıca kadınla çıkmıyordu bile.

"Heath Arnett. Yıl sonunda halka arz edilecek bir bulut depolama şirketinin CEO'su," derken tek kaşını kaldırmıştı. "Ne zamandır bulut depolamayla ilgileniyorsun?"

Heath'in adının geçmesi, Christian'ın basit bir şeyi büyütmesi karşısında duyduğum keyfi anında sildi.

Gece yarısı seni düşündüm. Sevgiler, Heath.

Karanlık, istenmeyen bir his göğsümde dolaşmaya başladı.

"Aptalı oynama." İçkimin kalanını kafama dikip kristal kadehi yan sehpaya bıraktım. "İşe yarar bir şey buldun mu?"

Heath'in geçmişini araştırmasını istemiştim. Adamın tam adını ve işiyle, ailesiyle, hobileriyle alakalı her şeyi bulması çok uzun sürmemişti.

Standart orta sınıf Amerikan aile. Vivian'la tanıştığı Columbia Üniversitesi'nden lisans derecesi. Yazılım mühendisliğinde başarılı bir kariyer ve son zamanlarda popülerliği artmış bir şirket.

Fakat bunlar işin ışıltılı tarafıydı. Ben yüzeyin altındaki pisliği, adamın yumuşak karnını görmek istiyordum.

Christian gülümsedi. Birilerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek kadar zevk aldığı başka bir şey yoktu. "Şirketinin büyümesine giden yolda bazı şüpheli faaliyetlere karışmış olma ihtimali var. Suç teşkil eden şeyler değil ama halka arzın performansını ciddi şekilde etkileyebilecek türden tartışılabilir şeyler."

"Güzel. O halde halka arzdan önce icabına bakarsın."

Boş viski kadehimin yanındaki suya uzandım ama kanımdaki kaynamayı dindirmedi.

"Tabii." Christian kehribar rengi gözlerinde keyifli bir parıltıyla bana bakıyordu. "Az önceki sorumu yanıtlamadın. Bu Heath denen adamı niye bu kadar kafana taktın? Vivian'ın eski sevgilisi olduğu için olmasın? Adam ona deliler gibi âşıkmış ancak Russo seviyesindeki bir zenginlikten gelmediği için ailesi ayrılmalarını istemiş." Christian kadehindeki içkiyi döndürdü. "Yılbaşında ona çiçek gönderdiğini duydum. Çok hoş bir buketmiş."

İçimdeki yangın körüklendi.

"Vivian'ın benim nişanlım olduğunu bilmesine rağmen ona çiçek göndermiş. Saygısız."

Christian'a Valhalla Kulüp'te ya da Bali'de olanları anlatmamıştım. Vivian'la ilişkimin detaylarını paylaşmıyordum çünkü ona bu bilgiyi vermek, yaramaz bir çocuğun eline dinamit tutuşturmaktan farksızdı.

Ne yazık ki konu insanların zayıflıkları olunca pislik herifin radarı asla şaşmıyordu.

Elbette Vivian benim zayıflığım falan değildi.

"Hmm." Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle gerildi. "Doğru. Ama ben kızmanın asıl sebebinin, sevgili müstakbel karına karşı hisler beslemeye başlamış olman olduğuna inanıyorum."

"Viskiyi bırak derim, Harper. Muhakeme gücünü olumsuz etkiliyor." Sesim soğuktu. "Vivian sandığımdan daha katlanılabilir

çıkmış olsa da değişen hiçbir şey yok. Onunla evlenip Laularla akraba olmaya niyetli değilim."

Neden olduğunu bilmiyordum ama bu karar, altı ay önce olduğu kadar tatlı gelmiyordu. Söylediklerimde ciddi olsam da kelimelerim yalanla lekelenmiş gibi keskindi.

Vivian'ı çekici buluyordum. Bunu kendime de itiraf etmiştim. Belki onu beğeniyor da olabilirdim fakat babasının şantajını görmezden gelecek değildim.

Babasının imparatorluğunu yıktığımda Vivian zaten benimle bir ilgisinin kalmasını istemeyecekti. Ailesine fazla sadıktı. Bu işin bedeli de bu olacaktı.

Ensem kaşındı.

Gömleğimin kollarını kıvırırken içerisinin neden bu kadar sıcak olduğunu düşündüm. Christian ısıtma sistemini sonuna kadar açmış olmalıydı.

"Sen öyle diyorsan öyledir," dedı tembelce. "Endişe etme, çok az kaldı. Yakında bütün Laulardan kurtulacaksın, evin de sana kalacak."

Garip bir sızı göğsümü sıkıştırdı.

"O günü iple çekiyorum," dedim kısaca. Kendime bir kadeh daha *Glenlivet* doldurdum ama ilk yudumumu alamadan telefonum çaldı.

Edward.

Kâhyam acil bir durum olmadıkça beni aramazdı. Yoksa Vivian'ın başına bir şey mi gelmişti?

Damarlarımın donduğunu hissederken hızlıca izin isteyip koridora çıktım.

Christian'ın işitme mesafesinden uzaklaşınca, "Ne oldu?" diye sordum. "Vivian iyi mi?"

"Bayan Vivian iyi," diye teminat verdi Edward. "Fakat bir..." Hafifçe öksürdü. "...gelişme oldu ve haberdar olmanız gerektiğini düşündüm. Kendisinin bir ziyaretçisi var."

Devam etmesini sabırsızlıkla bekledim. Vivian'ın sürekli misafiri olurdu. Hiçbiri bana telefon edilmesini gerektirecek kadar önemli değildi. Tabii eğer...

"Anladığım kadarıyla mesele eski bir gönül ilişkisi. Gelen kişinin adı Heath."

Duyduklarımı sindirmek için biraz bekledim. Sonra öfkenin yavaş, sinsi bir zehir misali tenimin altına işlediğini hissettim.

Heath benim evimde ne *halt* ediyordu? Siktiğimin Kaliforniya'sında olması gerekmiyor muydu?

Christian'ı gebertecektim. Onun New York'ta olduğunu kesin biliyordu ama bana bir şey söylememişti.

"Normalde böyle bir konuyla sizi rahatsız etmezdim ancak Bayan Vivian'ı görmek için çok ısrar etti. Hanımefendi onu içeri kabul etmemize izin verdi fakat..." Bir kez daha alçak sesle öksürdü. "...konuk böyle *beklenmedik bir anda* geldiği için sizi bilgilendirmek istedim."

Kanım kulaklarımda kükrüyor, Edward'ın sesini bastırıyordu.

Ben D.C.'deydim.

Vivian ise eski erkek arkadaşıyla New York'taydı.

Kararımı iki saniyede verdim.

"Gözünü üstlerinde tut ve ben gelene kadar adamın evden ayrılmasına izin verme," diye emir verdim. "Bu akşam dönüyorum."

İki şehir arası normal uçuşla seksen dakikaydı. Jetimle elli dakikada ulaşabilirdim.

"Peki efendim."

Telefonu kapatıp tekrar kütüphaneye girdim. Bir yanım benden bilgi sakladığı için onu boğmak istiyordu ama şu anda daha önemli bir meselem vardı.

"Benim New York'a dönmem gerekiyor." Kanepenin arkasından ceketimi aldım. "Halletmem gereken... kişisel bir mesele çıktı."

Christian elindeki telefonu cebine koydu. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi kibarca. "Seni geçireyim."

Antreye doğru ilerlerken öfke ve bir başka duygunun dikenleri her yerime batıyordu.

Korku.

Ne sikime korkuyordum ki? Heath, Vivian'la ikinci bir şans istemişti; ona fiziksel bir zarar vermezdi. Üstelik Edward'ın durumu

olması gerektiği gibi ele alacağından emindim. Tek bir telefonuyla tüm güvenlik ekibim içeri dalıp Heath'i Rocky Dağları'nın doğusuna adım attığına pişman ederdi.

Ama ya Vivian onu görmek *istediyse?* Ofisinde tartıştığımızdan beri sıcak bir ilişkimiz yoktu. Ben yokken eski sevgilisini çağırmış olabilirdi ve belki de Heath şu anda onu ikinci bir şans için ikna etmeye çalışıyordu.

Aslında ilişkimiz başından beri düzgün başlamadığı, aramızda bir şey olmadığı için bunu önemsememeliydim.

Fakat bilmediğim bir nedenden dolayı önemsiyordum.

Christian'la birlikte ön kapıya geldik.

Tam çıkmak üzereydim ki, "Şu kişisel meselenin, Vivian'ın eski sevgilisinin senin evinde belirmesiyle bir alakası olabilir mi acaba?" diye sordu.

Şaşkınlıkla duraksadım ve buz gibi bir hiddet hissettim. "Sen ne *bok* yedin, Harper?"

"Nişanlınla eski bir dostunun yeniden bir araya gelmesine yardımcı oldum sadece," dedi kaygısızca. "Az önce benimle uğraşmaktan öyle zevk aldığın için iyiliğinin karşılığını vereyim dedim. Ah, bu arada, Dante?" Gülümsemesinde neşe yoktu. "Stella'ya bir daha elini sürersen nişanlını *kaybedersin.*"

Kapıyı suratıma çarptı.

Gözümü öyle bir kan bürümüştü ki duvarları kıpkırmızı görüyordum.

Sikik herif.

Normal şartlar altında beni böyle tehdit etmesine asla izin vermezdim ancak şu anda saçmalıklarına vaktim yoktu.

Christian'la sonra ilgilenecektim.

Jetime varmam on, New York'a iniş yapmam elli dakika sürdü.

Patlama noktasına ulaşmam için yeterli bir zamandı.

Heath meselesini, Christian'ı devreye sokmadan kendi başıma halletmeliydim. İşinde iyi olabilirdi ama her türlü bilgiyi daha sonra kullanmak için zulasına saklamakta da üstüne yoktu.

Bir de siktiğimin Heath'i vardı. Edward'dan bir daha haber almamıştım ama eski erkek arkadaşının yaklaşık iki saattir Vivian'ın yanında olması sinirlerimi bozuyordu.

Daireme geldiğimde Edward özenli bir şekilde duygulardan arındırdığı yüzüyle beni kapıda karşıladı. "İyi akşamlar, efendim."

"Neredeler?"

Kaba yanıtım karşısında gözünü bile kırpmadı. "Oturma odasında."

Son hecesi ağzımdan çıkmadan yanından ayrılmıştım.

Heath ve Vivian bunca zamandır ne yapıyorlardı? Ne konuşuyorlardı? O gülleri gönderdiğinden beri iletişime geçmişler miydi?

Oturma odasının kapısında durduğumda gözlerim anında şöminenin yanında, sırtını duvara vermiş halde oturan Vivian'ı buldu. Heath ise tepesinde dikiliyor, bedeniyle onu tam olarak görmemi engelliyordu.

Karnımın derinliklerinde alevler tutuştu.

Onlara doğru ilerlerken kaslarım her adımda kasılıyor, kalın halı ayak seslerimi emiyordu.

"Az önce de söyledim, sana mesaj atmadım." Vivian'ın yumuşak, bitkin sesi kulağıma ulaştı. İkisi de yaklaştığımı fark etmemişti. "Ne olduğunu bilmiyorum ama o mesaj benden değil."

"Yalan söylemek zorunda değilsin." Heath'in sesi tenime sinir bozucu eşekarılarının iğneleri gibi batıyordu. Uzanıp boğazına yapışmak, dilini çekip koparmak istiyordum. "Dante'yle evlenmek istemiyorsun. İkimiz de bunu biliyoruz. Sırf ailen istiyor diye onunlasın. Bak, sadece... Sadece şirketimin halka arzına kadar bekle, olur mu? Düğünü ertele."

"Yapamam." Sesindeki ihtiyata bitkinlik de karışmıştı. "Sana değer veriyorum, Heath. Her zaman vereceğim. Sen benim ilk aşkımdın. Ama artık... Dante'ye ya da aileme bunu yapamam."

"*Aşkımdım?*"

Arıların sayısı arttı.

"Heath..."

"Ben seni hâlâ seviyorum. Biliyorsun. Her zaman sevdim. Ailen olmasaydı..." Kafasını eğdi. "Kahretsin, Viv. İkimiz birlikte olmalıydık."

"Biliyorum." Vivian'ın sesindeki boğukluk içimi sızlattı. "Ama olmadı."

"Onu seviyor musun?"

Vivian uzun süre duraksayınca sızlama şiddetlendi.

"Sevmiyorsun," dedi Heath. "Sevseydin tereddüt etmezdin."

"O kadar basit değil."

Yeterince şey duymuştum.

"Bir dahaki sefere bir adamın nişanlısını çalmak istediğinde..." diye başlarken sesim, içimde köpüren öfkeye zıt olarak ölümcül bir sakinlikteydi. "...bunu onun evinde yapacak kadar ahmak olma."

Heath hızla arkasına döndü.

Gözlerinden anlık bir şaşkınlık geçti fakat tepki vermeye fırsatı olmadı. Çünkü kolumu geri çekip yumruğumu yüzüne indirmiştim.

~

Vivian

Korkunç bir çatırtı sesi, ardından da acı dolu bir uluma odada yankılandı. Heath'in burnundan kan fışkırırken bakır kokusu her yeri sardı ve içime işleyip beni felç etti.

Dante onu yakasından tutup duvara bastırırken tek yapabildiğim dehşet içinde izlemekti.

Şöminedeki alevler Dante'nin yüzünde öfkeyle oluşan sert çizgileri, kasılmış çenesini ve gergin elmacıkkemiklerini aydınlatıyordu. Gözleri insanı yakıp yok eden türden; geldiği bile anlaşılmayan, sinsi, yavaş bir hiddetle yanıyordu.

Nişanlım her zaman göz korkutucu biriydi fakat şu anda normalde olduğundan daha iri görünüyordu. Sanki şeytanın ta kendisiydi, intikamını almak için cehennemi terk edip dünyaya gelmişti.

"Vivian'la ne zamandır tanıştığınız ya da kaç yıl çıktığınız sikinide bile değil." Kısık hırıltısı omurgamı dondurdu. "Ona dokunmayacaksın. Onunla konuşmayacaksın. Ona o siktiğim düşüncelerinde bile yer vermeyeceksin. Eğer herhangi birini yapmaya kalkarsan sikik kemiklerinin her birini tek tek kırarım. Kendi annen bile seni tanıyamaz. Anlıyor musun?"

Heath'in çenesinden tişörtüne doğru kızıl damlalar akıyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi tükürükler saçarak. Bu cesaret gösterisine rağmen gözbebekleri kocaman olmuştu. Etrafa yaydığı korku neredeyse kanının kokusu kadar belirgindi. "Seni darptan şikâyet edeceğim."

Dante'nin gülümsemesinde tüyler ürpertici bir sükûnet vardı. "İstersen dene," derken Heath'in gömleğini tutuşu sıkılaştı. Parmak eklemleri attığı yumruk yüzünden yaralanmıştı.

Yaklaşan vahşetin keskinliği odayı doldurduğunda nihayet donuk halimden kurtulabildim.

"*Dur*," dedim Dante bir yumruk daha atmak için kolunu kaldırdığında. "Bırak onu."

Hareket etmedi.

"*Hemen*."

Uzun bir saniye bekleyip ellerini çektiğinde Heath öksürüp burnunu tutarak yere yığıldı. Az önceki çatırtı sesine bakılırsa burnu kırılmış olmalıydı ama iki saat boyunca ona laf anlatmaya çalıştıktan sonra şu anda maalesef anlayış hissedemiyordum.

"Burası oyun parkı değil," dedim. "İkiniz de yetişkin erkeklersiniz. Öyle *davranın*."

Günüm zaten yeterince berbat geçmişti. Önce yepyeni, *Theory* marka *bembeyaz* elbiseme kahve dökülmüştü. Sonra da Vârisler Balosu için orijinal olarak belirlenen mekânda bir borunun patladığı haberini almıştım. Balo salonunu su basmıştı ve onarımı iki ay sürecekti. Kısa süre içinde baloya ve bütçeye uygun, son derece titiz ve eleştirel beş yüz kişiyi ağırlayabilecek bir mekân bulmam gerekiyordu. Bunları ayarlamak ve tüm hazırlıkları oraya taşımak için yalnızca üç ayım vardı.

Akşam olunca eve dinlenebilme umuduyla dönmüştüm ama Heath kapıda belirmiş, ona barışmak istediğime dair gönderdiğim mesajla ilgili bir şeyler geveleyip içeri girmek istemişti.

Şimdi de nişanlımla eski erkek arkadaşım boğaz boğaza gelmişti ve her yer kan içindeydi.

Özetle, anlayış rezervimi tüketmiştim.

"Heath, gidip burnuna baktırmalısın." İki adamın aynı odada kalmaya devam ettiği her saniye, daha fazla belaya davetiye çıkarıyordu.

Onunla hastaneye giderdim ama Dante'nin şu anki ruh hali göz önünde bulundurulduğunda, böyle bir şey yapmam faydadan çok zarar getirirdi.

Heath acı dolu gözlerle bana baktı. "Viv..."

Dante'nin göğsünden uyarı dolu bir hırıltı yükseldi.

"Git," dedim. "Lütfen."

Eski erkek arkadaşım başka bir şey demek için ağzını açtı ama nişanlımın ölümcül bakışlarını görür görmez tek kelime daha etmeden hızlıca odadan kaçtı.

Ön kapının çarpılarak kapanmasını bekledim, ardından hayatımdaki diğer sinir bozucu baş ağrısına döndüm.

"Senin *sorunun* ne? Canının istediği gibi insanları yumruklayamazsın! Adamın burnunu kırdın!"

"Canım ne isterse yapabilirim," dedi Dante sıfır pişmanlıkla. "Bunu hak etti."

Şakaklarımın ağrımaya başladığını hissedebiliyordum.

"Hayır, *yapamazsın*. Flaş haber, zengin olmak seni yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmekten kurtarmaz. Her şeyi... yapmanın düzgün bir yolu vardır. Şiddete başvurmak çözüm değildir. Onu darp ettiğin için sana dava *açmazsa* şanslısın."

"*Ben* mi şanslıyım?" diye hırladı Dante. "Evime kadar gelip nişanımızı bozmaya çalıştığı için burnundan daha fazlasını kırmadığıma *şükretmeli!*"

"Onun haklı olduğunu söylemiyorum. Sana karşı bir saldırı suçlaması yapılmasına neden olmadan da bir şeyleri çözebileceğini anlatmaya çalışıyorum!"

Böyle bir suçlamayı hiç olmamış gibi başından savmak için yeterince avukatı ve parası olabilirdi ama asıl konu bu değildi. Böyle bir durumda o tepkiyi vermemeliydi.

"Sana dokunuyordu." Dante'nin gözleri gece karasına dönüşmüştü. "Sana dokunmasını *istedin* mi?"

Of, Tanrı aşkına.

"Bunu yapamazsın," dedim dişlerimi sıkarak. "*Haftalarca* beni görmezden geldikten sonra hiddetle gelip kıskanç bir nişanlı gibi

davranamazsın. Seninle Heath ve çiçekler konusunu konuşmaya çalıştım ama iletişimi reddedip D.C.'ye kaçtın."

Dudakları gerildi. "Seni görmezden gelmiyordum. Ayrıca D. C.'ye *kaçmadım*."

"Bana soğuk davrandın, göz temasından da sohbet etmekten de kaçındın ve bir şey söylemen gerektiğinde mağara adamı gibi homurdanarak ya da birilerini araya sokarak konuşmaya çalıştın."

Dante beton kadar sert yüzüyle bana bakıyordu.

Hüsran, göğsümde köpürüp boğazıma kadar yükseldi.

"Kendini bir açıyorsun, bir kapıyorsun. Beni öpüyorsun, sonra çekip gidiyorsun. Aylardır bir ileri iki geri gidiyoruz ve ben artık bundan *bıktım*." Çenemi kaldırırken kalbim gerilen sinirlerim yüzünden şiddetle atıyordu. "Sana ilk ve son olarak soruyorum. Aramızdaki bu şey hâlâ sadece iş mi, yoksa daha fazlası mı?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Orası önemli değil. Her türlü evleneceğiz zaten."

"Hayır, *önemli*. Bundan böyle seninle bu oyunu oynamayacağım." Hüsranım yerini öfkeye bırakırken sözlerim keskin birer bıçak gibiydi. "Eğer sadece işten ibaretse biz de öyle davranacağız. Dünyaya bir vâris getirip dışarıda kameralara gülümseyecek, içeride yse ayrı hayatlar yaşayacağız. Hepsi bu kadar."

Seçme şansım olsa böyle bir hayatı tercih etmezdim ama artık geri dönemeyecek kadar derine batmıştım. En azından nerede duracağımı bilmeli, beklentilerimi ona göre belirlemeliydim.

"İçeride ayrı hayatlar yaşamak mı?" Dante'nin sesi tehlike habercisiydi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ne anladıysan o demek oluyor. İnsanlara belli etmeden ikimiz de hayatımızı istediğimiz gibi yaşayacağız ve sosyal imajımızı zedeleyecek bir şey olmadığı sürece... birbirimizi sorgulamayacağız."

Gözlerindeki fırtına bulutları beni duraksattı. "Yasak ilişkilerden mi söz ediyorsun, Vivian?"

Tüylerim panikle diken diken oldu.

"Hayır. Ayrıca mesele bu değil. Soruma cevap ver. Aramızdaki şey işten mi ibaret, yoksa daha fazlası mı var?"

Sessiz kaldı.

"Heath yaptığı şeyde hatalıydı ama ona kızmanın asıl nedeni ne? Tehdit altında mı hissettin? Bölgeni mi korumak istedin?" Tırnaklarım avuçlarıma battı. "Ben bir oyuncak değilim, Dante. Sıkılınca bir kenara atıp başka biri isteyince geri almaya karar veremezsin."

"Oyuncak olduğunu düşünmüyorum," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"O zaman neden önemsiyorsun? Duygularımızı bu işten uzak tutmamız gerektiğini söylemene rağmen neden Heath'i yumruklադın?"

Sessizlik devam etti. Boynundaki damarlar iyice şişmişti.

Gerginlik öyle yoğundu ki boğazımm gerisinde hissedebiliyordum ama Dante'yi kolay kolay rahat bırakmayacaktım.

"Sadece babamla yaptığın bir anlaşma yüzünden birlikteyiz. Eski sevgilimin hayatıma geri dönmesi senin için neden bu kadar sorun oluyor? Düğünün zaten yapılacağını biliyorsun," dedim. "Nişanı atmamdan, Heath'le kaçıp seni arkadaşlarının yanında aptal konumuna düşürmemden mi korkuyorsun? *Neden önemsiyorsun?*"

"Bilmiyorum!" Sesinin şiddeti şaşırarak susmama sebep oldu.

Betondan maskesi çatladı ve altındaki rahatsızlığı açığa çıkardı.

"Neden önemsediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim *önemsediğim* ve bundan nefret ettiğim." Kendine olan nefreti sesinden anlaşılıyordu.

"Senin bir başkasına dokunduğunu ya da bir başkasının sana elini sürdüğünü düşünmekten nefret ediyorum. Ben yapamazken diğer insanların seni güldürebilmesinden nefret ediyorum. Seninleyken hissettiğim şeylerden nefret ediyorum. Kontrolümü kaybetmeme neden olan tek kişi sensin. *Ben. Asla. Kontrolümü. Kaybetmem.*"

Her sözcükle, her adımla bana daha da yaklaşmış, sırtımın duvara yaslanmasını sağlayıp sıcaklığıyla her yanımı sarmıştı.

"Ama kaybediyorum." Sesi şimdi kısık ve pürüzlüydü. "Seninleyken."

Kanım kulaklarımda kükrüyor, onu duygular denizinin dibinden duyuyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Şok, umut, korku, sevinç, belirsizlik... Hepsi ayırt edilmesi mümkün olmayan bir şekilde birbirine karışmıştı.

"*'Bilmiyorum'* cevabı yeterli değil," diye fısıldadım.

Eskide olsak yeterli olabilirdi ama o noktayı çoktan geçmiştik.

Dante çenesini sıktı. Bu kadar yakınımdayken gözlerindeki altın benekleri görebiliyordum. Karanlık bir denizdeki ışık noktacıkları gibiydiler.

"Heath seni hâlâ sevdiğini söyledi. Birlikte olmak için ailene de bana da karşı durabilecek kadar seviyormuş. Ancak iki yıl önce ayrıldığınızda hiçbir bok yapmamış. Senin nişanlandığını öğrenene dek harekete geçinemiş." Karanlık, ışığı yutuyordu. "Gerçeği mi bilmek istiyorsun, Vivian? Eğer seni onun iddia ettiği kadar çok sevseydim seninle olmama hiçbir şey ama hiçbir şey engel olamazdı."

Basit bir cümlenin, dünyamı bir arada tutan iplerin kopması için yeterli olabileceğini asla düşünmezdim.

Eğer seni onun iddia ettiği kadar çok sevseydim seninle olmama hiçbir şey ama hiçbir şey engel olamazdı.

"*Eğer*," dedim sıkışan boğazım yüzünden zorla nefes alarak. "Varsayımsal konuşuyorsun."

Gözlerindeki altın rengi tamamen kaybolup yerini gece yarısı karanlığına bırakırken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Evet, *mia cara*." Sıcak nefesi ağzıma çarpıyordu. "Varsayımsal konuşuyorum."

Kalp atışlarım yavaşladı.

Zaman çok kısa, acı verici bir an için dondu ve soluklarımız birbirine karıştı.

Sonra aramızdaki büyü bir hırıltıyla ve hemen ardından gelen bir küfürle bozuldu.

Dante beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

24

Vivian

Onu itmeliydim.

Henüz en kritik sorunlarımızı çözmemiştik ve öpüşmek -ya da daha fazlasını yapmak- her şeyi iyice karmaşık bir hale getirirdi.

Onu itmeliydim.

Ama itmedim.

Bunun yerine parmaklarımı saçlarına daldırdım ve hücuma geçen duyularımın esiri oldum.

Dante ensemi sıkıca kavrayıp dudaklarının yeteneğini konuştururken sert kaslardan ve alevlerden oluşan bedeni benimkinde adeta eriyordu.

Ağzı sıcak ve talepkârdı. Zengin, yoğun tadı dilimi işgal ettiğinde hislerim bir bulutla kaplandı.

Bali'deki öpüşmemiz tutkulu ama patlayıcıydı. Buysa... sertti. İlkeldi. *Bağımlılık yapıcıydı.*

Bugünkü endişelerim pencereden uçup giderken daha fazla temas, daha fazla sıcaklık isteyerek içgüdüsel olarak kendimi ona bastırdım.

Yıllar içinde pek çok adamla öpüşmüştüm ama hiçbiri beni böyle öpmemişti.

Savunma duvarlarımı aşmayı kafaya koymuş gibi.

Çölde mahsur kalmış ve son umudu benmişim gibi.

Dante öpücüğü bozmadan bacaklarımı beline sarıp beni odadan çıkarırken ağzımdan kısık bir inilti kaçtı.

Bizi koridorlar labirentinden geçirirken yaldızlı çerçeveleri olan tabloları ve altın rengi aplikleri gözucuyla, sadece birer bulanıklık olarak görebildım.

Odasına vardığımızda tekmesiyle kapıyı kapatıp beni yere bıraktı. İkimiz de hızlı, pürüzlü nefesler alıyorduk.

"Ben..." Elini bacaklarımın arasına soktuğunda cevabımın gerisini getiremedim.

"Neden yapmamalıydın, biliyor musun?" diye devam etti, hiç konuşmaya yeltenmemişim gibi.

Başparmağı klitorisime değerek kalçamın hareket etmesine neden olurken dişlerimi altdudağıma geçirip başımı iki yana salladım.

"Çünkü sen *benimsin.*" Dişleri boynumu damgaladı. "Parmağındaki yüzük *bana* ait. Yüzüne ve eline boşaldığın kişi *benim.* Bunu istemesem de günün her sikik saati boyunca *benim* aklımdasın ve..." Avucunu kalçama kaydırıp parmaklarını etime bastırdı. "Tanrım, beni böyle delirttiğin için seni cezalandırmak istiyorum."

Son sözlerini idrak edemeden içime girip bir çığlık atmama neden oldu.

Çok ıslak olduğum için fazla zorlanmamıştı ama hisler öyle ani ve yoğundu ki hiç düşünmeden iç kaslarımı sıktım.

Dante dişlerinin arasmdan bir nefes alsa da bedenim alışana ve rahatsızlık inlemelerim yok olana kadar hareket etmedi. Sonra yavaşça içimden çıkarak kendini tekrar öne itti.

İlk başta yavaştı ancak dizlerimin bağını çözen ritmi bulduğunda daha derinlere girip hızlanmaya başladı.

Var olduğunu bile bilmediğim noktalarıma baskı yaparken zihnimdeki tüm düşünceler silinip gitti.

Gözlerim kırpışarak kapandı. Parmaklarını boynumda hissettiğimde açıp ona baktım.

"Gözlerini aç," diye lırladı. "Ben seni becerirken aynaya bak."

Söylediğini yaptım. Karşılaştığım manzarayla neredeyse erkenden boşalacaktım. Her itişiyle göğüslerim sallanıyordu. O bana müthiş bir haz yaşatırken gözlerim arzuyla ve dökülmemiş gözyaşlarıyla camlaşmıştı. Aralanmış dudaklarımdan durmaksızın inlemeler, sızlanmalar dökülüyordu.

Akıllı, uslu, terbiyeli olması için yetiştirilmiş bir kıza benzemiyordum.

Akılalmaz derecede iffetsiz, çaresiz ve şehvetli görünüyordum.

Gözlerim aynada Dante'ninkileri buldu.

Başka şartlar altında olsaydık özel sığınağına girdiğim ilk anın tadını çıkarırdım ama dudakları tekrar benimkileri bulmadan önce sadece pahalı meşe yatağı ve kömür rengi nevresimi görebildim.

Dante elbisemin fermuarını açarken ceketini kollarından aşağı çekiştirdim. Soyunurken hareketlerimiz hızlı, neredeyse çaresizceydi.

Gömleğini benim sutyenim takip etti. Ardından pantolonu da onlara katıldı.

Geriye yalnızca alev aimış çıplak bedenler kalmıştı.

Dante'nin prezervatif takabilmesi için ayrıldığımızda gözlerim karşımdaki manzarayla kocaman açıldı. Bali'de onu üstsüz görmüştüm ama bir şekilde bu çok daha farklıydı. Vücut hatlarının kusursuzluğu, neredeyse karın kaslarının arasında *Michelangelo*'nun imzasını göreceğimi düşündürmüştü.

Geniş omuzlar. Kaslı göğüs. Bronz ten ve göbek deliğinden aşağı inen siyah tüyler...

Ah, Tanrım.

Sertleşmiş aleti öyle devasaydı ki içime nasıl gireceğini düşünmek beni hem ürpertmiş hem de heyecanlandırmıştı.

Sığmasının imkânı yoktu. İhtimal dahilinde bile değildi.

Sonunda bakışlarımı oradan ayırmayı başarıp gözlerine baktığımda bastırılmış bir sıcaklık ve karanlıkla bana odaklandığını gördüm.

Beni çevirip ereksiyonunu belime bastırdığında omurgamdan aşağı erimiş alevler aktı.

Dante göğüslerimi avuçlayıp nazikçe sıkarken ve meme uçlarımı parmaklarının arasında sıkıştırırken tam karşımızdaki duvara asılmış boy aynası parlak gözlerimi, kızarmış yanaklarımı yansıtıyordu.

Şehvet, beklenti ve birazcık da utanç hissettim. Ellerini ağır ağır üzerimde dolaştırarak vücudumu keşfettiği bu anlar nasıl oluyorsa seksten çok daha mahrem geliyordu.

"Sana dokunmasına izin vermemeliydin, *mia cara*." Dante kısık sesiyle tenime ürpertiler yollarken hassaslaşmış meme uçlarımı sertçe sıktı.

Hem acı hem de zevkle içgüdüsel olarak irkildim.

"Ben..." Elini bacaklarımın arasına soktuğunda cevabımın gerisini getiremedim.

"Neden yapmamalıydın, biliyor musun?" diye devam etti, hiç konuşmaya yeltenmemişim gibi.

Başparmağı klitorisime değerek kalçamın hareket etmesine neden olurken dişlerimi altdudağıma geçirip başımı iki yana salladım.

"Çünkü sen *benimsin*." Dişleri boynumu damgaladı. "Parmağındaki yüzük *bana* ait. Yüzüne ve eline boşaldığın kişi *benim*. Bunu istemesem de günün her sikik saati boyunca *benim* aklımdasın ve..." Avucunu kalçama kaydırıp parmaklarını etime bastırdı. "Tanrım, beni böyle delirttiğin için seni cezalandırmak istiyorum."

Son sözlerini idrak edemeden içime girip bir çığlık atmama neden oldu.

Çok ıslak olduğum için fazla zorlanmamıştı ama hisler öyle ani ve yoğundu ki hiç düşünmeden iç kaslarımı sıktım.

Dante dişlerinin arasından bir nefes alsa da bedenim alışana ve rahatsızlık inlemelerim yok olana kadar hareket etmedi. Sonra yavaşça içimden çıkarak kendini tekrar öne itti.

İlk başta yavaştı ancak dizlerimin bağını çözen ritmi bulduğunda daha derinlere girip hızlanmaya başladı.

Var olduğunu bile bilmediğim noktalarıma baskı yaparken zihnimdeki tüm düşünceler silinip gitti.

Gözlerim kırpışarak kapandı. Parmaklarını boynumda hissettiğimde açıp ona baktım.

"Gözlerini aç," diye hırladı. "Ben seni becerirken aynaya bak."

Söylediğini yaptım. Karşılaştığım manzarayla neredeyse erkenden boşalacaktım. Her itişiyle göğüslerim sallanıyordu. O bana müthiş bir haz yaşatırken gözlerim arzuyla ve dökülmemiş gözyaşlarıyla camlaşmıştı. Aralanmış dudaklarımdan durmaksızın inlemeler, sızlanmalar dökülüyordu.

Akıllı, uslu, terbiyeli olması için yetiştirilmiş bir kıza benzemiyordum.

Akılalmaz derecede iffetsiz, çaresiz ve şehvetli görünüyordum.

Gözlerim aynada Dante'ninkileri buldu.

"Ben o güzel amını parçalarken sikimin her yerini sırılsıklam etmek hoşuna mı gitti?" diye kışkırttı beni.

Boğuk bir sesten başka bir şekilde karşılık vermek için yeterli oksijenim yoktu.

Hisler o kadar yoğundu ki tek isteğim devam etmesiydi. Beni itmesini ve karşımızdaki uçurumdan aşağı yuvarlamasını istiyordum.

"Seni bu şekilde görebilecek tek kişi benim." Sesi sertleşti. "Sen..." Kendini itti. "...*benim*..." Bir daha itti. "...karımsın."

Hareketlerinin gücü her kelimesiyle birlikte artmıştı, beni tutmasaydı son itişiyle yere düşebilirdim.

Kalbim deli gibi atarken, "Henüz... karın değilim," demeyi başardım.

Boğazımdaki parmaklarını sıktı. "Olabilir," dedi karanlık bir biçimde. "Ama bana *aitsin*. Bunun benim için hâlâ iş olup olmadığını sormuştun..." Aletini her santimini hissedebileceğim bir yavaşlıkta içimden çıkarıp tekrar sertçe itti. Her yanımı saran elektrik, vücudumu gerilimli tele dönüştürmüştü. "Bu sana iş gibi geliyor mu?"

Hayır, gelmiyordu.

Umut gibi geliyordu.

Tutku gibi.

Hem yıkım hem de kurtuluş gibi.

Dante hızını azalttı ancak itişleri hâlâ vahşiydi. Buna rağmen bir sonraki sözlerinde nefesimi kesen bir kırılganlık vardı.

"Bana ne yaptığını hiç bilmiyorsun." Boğuk sesi, gözlerindeki arzuyla örtüşüyordu. Kemiklerime işleyen bakışları karanlık ve dipsizdi.

Beni uçurumdan aşağı çeken şey de bakışları ve o sesle söylediği sözler oldu.

Keskin bir haykırışla titreyerek boşaldım. O da hemen arkamdan geldi. İkimiz de soluk soluğayken aleti içimde zonkluyordu.

Birbirimize tutunduk ve yükseldiğimiz göklerden inerken nefeslerimiz de aynı anda sakinleşti.

Dante'nin kısık talimatı tenime çarptı. "Bize bak, *mia cara*."

Baktım.

Terden sırılsıklam olmuş, sersemlemiş yansımalarımız da bizi izliyordu. Aynada gözlerimiz buluşurken Dante kollarını arkadan belime sardı, yanağını benimkine bastırdı.

Kalbime hem bir sızı hem de tatmin hissi hâkimdi.

Duygusal, yumuşak bir seks deneyimi değildi bu. En azından yüzeyde. Fakat kaba ellerin ve müstehcen sözlerin altında ilişkimizi kökten değiştiren bir duygular fırtınası kopuyordu.

Altı aydır birikmiş hüsran, şehvet, öfke ve bunların arasmdaki her şey bir gecede zincirlerinden kurtulmuştu.

Daha sonrasında neler olacağını sabaha kadar bilemeyecektim.

Ancak işlerin artık eskisi gibi olmayacağının kesinlikle farkındaydım.

25

Vivian

Sabahın ilk ışıkları, zeminde yumuşak gölgeler oluşturuyordu. Odaya bir sükûnet hâkimdi ve yataktan çıkmak için yavaşça dönerken her hareketim fazla gürültülü geliyordu.

Saat yediyi beş geçiyordu. Yıllar önce Agnes'ın düğünü için sabahın bir vaktinde Eldorra'ya uçtuğum zamandan beri hafta sonları hiç böyle erken kalkmamıştım ama Dante uyanmadan gitmek zorundaydım.

Ayaklarım halıya değdi.

"Nereye gidiyorsun?" Dante'nin uykulu, boğuk sesi sırtımı okşadı.

Donup kaldım. Kalbim dörtnala koşmaya başlarken ayak parmaklarım halının üzerinde kıvrıldı.

Sakin ol. Soğukkanlı ol.

Adamın sadece sesi bile zihnimde erotik görüntülerin canlanmasına neden oluyordu.

Ben seni becerirken aynaya bak.

Ben o güzel amını parçalarken sikimin her yerini sırılsıklam etmek hoşuna mı gitti?

Yanaklarım ısındı ama ona dönerken nötr bir ifade takındım.

Dante yatak başlığına yaslanarak oturunca kömür grisi ipek nevresim beline toplanmıştı. Pürüzsüz, bronz teni, yapılı omuzlarıyla ince belini sarıyordu. Belinin aşağı kısımlarındaki belirgin *V* ise dün akşam kaldığımız yerden devam etmemizi söyleyen bir davetiye gibiydi.

Gözlerimi zorla yukarı kaldırdığımda yüzüme baktığını gördüm. Dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılmıştı. Etrafına kaygısız bir kibir ve saf erkeksi bir tatmin yayıyordu.

Kendini beğenmiş herif.

Tabii görünüşüyle midemdeki kelebekleri uyandırmadığını söylersem yalan olurdu.

Bir süre sonra sorusunu hatırlayınca soluksuz şekilde, "Çalışmaya gidiyorum," dedim. "Vârisler Balosu'yla ilgili acil bir durum çıkmış."

"Bugün cumartesi."

"Acil durumlar hafta sonu falan bilmez." Tişörtümün eteğini gizlice aşağı doğru çekiştirdim.

Dante'nin eski üniversite tişörtlerinden birini giymiştim. Boyu uyluklarımın en üstünde, bazı insanlara göre skandal sayılabilecek kısalıktaydı.

Yaptığım şeyi gördüğünde bakışları karardı.

Yüzümdeki sıcaklığın, karnımın güneyinde kalan bölgeye doğru hızla yayıldığını hissettim.

"Olabilir. Ama sabahın yedisinde yatağımdan gizlice çıkmanın sebebi bu değil, *mia cara*." Uykulu sesi kaybolmuş, geride sadece sateni andıran bir boğukluk kalmıştı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesim, yağlanması gereken bir kapı gibi gıcırdıyordu.

"Öyle düşünüyorum." Yeniden benimkileri bulan bakışlarında meydan okuma vardı.

Şimdi kim kaçıyor?

Söylenmemiş sözleri kemiklerime işledi.

"Konuşmak istemiştin. Hadi konuşalım."

Boğazımı sıkan gerginliği yutmaya çalıştım. *Peki o halde.*

Bu konuşmayı gözümde biraz daha farklı canlandırmıştım. Üzerimde onun tişörtü, her yanımda onun kokusu, tenimde onun dokunuşunun hatırasıyla yatağında otururken değil; öfkeden köpürür haldeyken -ve tabii üstümde en güzel giysilerim varken- konuşacağımı düşünmüştüm.

Ama haklıydı. Konuşmamız gerekiyordu ve kaçınılmaz olanı ertelemenin manası yoktu.

İlk olarak en önemli konuyu açtım.

"Heath dün gece buraya geldi çünkü ona yeniden birlikte olmak istediğimizi söyleyen bir mesaj atmışım."

Eski erkek arkadaşımın adı geçince yüzü gölgelense de lafımı kesmedi.

"Ama ben öyle bir şey yapmadım. Gerçi..." Burada küçük bir düzeltme yapmam gerekiyordu. "...bana telefonunu gösterdi ve *gerçekten* de benden bir mesaj *vardı*. Oysaki asla öyle bir mesaj yazmamıştım. Belki bir şakaydı ya da biri telefonumu *hack*'ledi, bilmiyorum. Önemli de değil zaten. Heath'in... teklifine verdiğim cevap, onunla son görüşmemden beri değişmedi. Ama bunu bir türlü kabul etmedi. Sen geldiğinde tam iki saattir ona laf anlatmaya çalışıyordum."

Dante eve gelmeden çok önce Heath'i kovmalıydım fakat ebeveynlerimin ona davranış şekli nedeniyle hissettiğim suçluluk duygusunu henüz içimden atamamıştım.

Vivian bir Lau. Onun önemli biriyle evlenmesi gerekiyor, adını kimsenin duymadığı bir şirketi olan sözde bir girişimciyle değil. Sen onun için yeterince iyi değilsin, asla da olmayacaksın.

İki yıl geçmişti ama babamın sert sözleri hâlâ kötü hissetmeme neden oluyordu.

"Ona karşı artık hiçbir şey hissetmediğin için mi teklifini reddettin, yoksa evlilik anlaşmamızı sürdürmek zorunda hissettiğin için mi?" Dante'nin yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Bu önemli mi? Her türlü evleneceğiz zaten." Dün geceki sözlerini ona karşı kullanmıştım.

Dudakları gerildi. "Önemli olmasaydı sormazdım."

"Ama sen, bunun hâlâ işten ibaret olup olmadığım sorduğumda bana cevap vermedin."

Dün gece, ilişkimizin artık işten ibaret olmadığını doğrudan olmasa da itiraf etmişti fakat seks esnasında söylenen her şeye ihtiyatlı yaklaşmak gerekirdi.

Dudakları alaycı bir nefesle aralandı. "Daha kaç defa söyleteceksin?"

"Sadece bir defa," dedim alçak sesle.

Yarı kapalı, karanlık gözlerinin altından beni izledi.

Saatin *tik tak* sesleri sağır ediciydi ve üstümdeki yumuşak, pamuklu tişört birden fazla ağır gelmeye başlamıştı.

"*İşten ibaret* olsaydı, bir yıldır üzerinde çalıştığım bir anlaşmayı tamamladıktan sonra koşarak seni görmeye gelmek yerine Chicago'da kalıp kutlama yapardım," dedi nihayet, kısık ve pürüzlü bir sesle. "*İşten ibaret* olsaydı, pilotumu son dakika uçuşu için uyandırmak yerine D.C.'deki işlerimi tamamlardım. CEO olarak geçirdiğim yıllar boyunca yalnızca iki iş gezimi kısa kestim, Vivian. Her ikisi de senin yüzündendi." Dudakları imalı bir biçimde büküldü. "Yani hayır, bu artık sadece lanet bir işten ibaret değil."

Kelebekler yeniden kanatlandı. O kadar yükseğe uçtular ki kadifemsi kanatlarının uçları kalbime dokundu.

Düzgün bir cevap arayıp bulamayınca aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Ah."

Dante'nin gözlerinden alaycı bir bakış geçti. "Aynen öyle. *Ah*," dedi kuru bir sesle. "Şimdi sıra sende, *mia cara*. Heath'e neden hayır dedin?"

Ses tonunda tembellik olsa da beni izleyişi tam aksiydi. Kasları kasılmış halde avına kilitlenmiş bir avcı gibiydi.

"Çünkü artık ona karşı romantik hisler beslemiyorum," dedim alçak sesle. "Sanırım... o hisleri başka birine karşı besliyorum."

Zihnim, dün geceki duygusal şoktan arındığı için Heath'le konuşmanın duygularım hakkında net bir karar vermemi sağladığını görebiliyordum.

Bir zamanlar ona âşıktım ve ilişkimiz öyle bittiği için vicdan azabı duyuyordum. Ancak her şeyin üstünden iki yıl geçmişti. Şu anda, onunla çıktığım zaman olduğum kişi değildim. Konuştuğumuzda şaşkınlık, üzüntü ve biraz da rahatsızlık dışında bir şey hissetmemiştim.

Bunca zamandır Heath'i özlediğimi sanıyordum ama aslında özlediğim şey onunla olma *fikriydi*. Yani bir partnerim olmasını, sevilmeyi ve *sevmeyi* özlemiştim.

Ne yazık ki bu duyguları artık ona karşı hissedemiyordum.

Sabah ışıkları perdelerin arasından süzülüp Dante'nin yüzüne vuruyor, kaşlarıyla elmacıkkemikleri arasına yumuşak gölgeler düşürüyordu. Öyle hareketsizdi ki altın rengi bir heykeli andırıyordu fakat aramızdaki hava kuru bir çıra gibi çatırdıyordu.

"Senin için sadece iş değil." Midemi aniden geren hisleri bastırmaya çalıştım. "Benim için de sadece görev değil."

Söylediklerimin anlamı havayı yoğunlaştırdı. Metrelerce aşağıdaki caddeden kısık bir araba kornası yükseldi ama ikimiz de bakışlarımızı birbirimizden ayırmadık.

"Güzel." Sert sesi ürkütücü bir samimiyetle tenimi okşadı.

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Terleyen avucumu uyluğuma sürttüm, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum.

Öpüşecek miydik? Sohbete devam mı edecektik? Kendi işimize mi bakacaktık?

En güvenli seçenekte karar kıldım.

"Pekâlâ, bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Şimdi işle ilgili şu krizi çözmek için odama gidip..."

"Odan burası."

Dante'ye şüpheyle baktım. Acaba kafensizlik başına mı vurmuştu?

"Sana bu haberi vermek istemezdim ama son beş aydır uyuduğum yer burası değil," dedim sabırla. "Odam koridorun diğer ucunda. Buraya taşmdığımda bundan emin olmam için elinden geleni yapmıştın, unuttun mu?"

"Unutmadım fakat o gün belirlediğimiz sınırların artık geçerli olmadığı açık." Dante siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Sence de öyle değil mi?"

Kalp atışlarım iyice hızlanmıştı. "Ne öneriyorsun peki?"

"Yeni sınırlar belirlemeyi. Artık ayrı yatak odalarında uyumak ve sabahları gizli gizli odadan ayrılmak yok." İfadesi karardı. "Ayrıca Heath'le iletişime geçmek yok."

Normalde kiminle iletişime geçip kiminle geçmeyeceğim konusunda bana karışmasına sinir olurdum ancak dün geceki olaydan sonra ne demek istediğini anlıyordum. Dante'nin bizi ayırmak isteyen eski bir sevgilisi olsaydi ben de onunla konuşmasını istemezdim.

"Tüh," dedim. "Ben de onu akşam yemeğine davet etmeyi planlıyordum."

Dante bunu komik bulmuş gibi görünmüyordu.

"Sadece şakaydı."

Tepki vermedi.

İç çektim. "Bu arada madem yeni smırlar belirliyoruz, benim de koymak istediğim bazı sınırlar var. Bir..." Parmağımı indirdim. "Varsayılan yüz ifadeni oluşturan çatık kaşlarını silmen gerekiyor.

Yoksa suratın o şekilde donup kalacak ve hayatımın geri kalanında uyandığımda yanımda *Grinch*'i bulmak istemiyorum."

"Ben *Grinch*'ten daha yakışıklıyım," diye homurdandı. "İnsanlar canımı sıkmayı bıraksa kaşlarımı çatmak zorunda kalmam."

"Sorun diğer insanlarda değil ki. Noel'de bir köpek parkından geçerken gördüğümüz şu güzel Sibirya kurtlarını hatırlıyor musun? Onlara dik dik bakıp durduğun için ulumaya başlamışlardı."

"*Onlara* dik dik bakmıyordum," dedi sabırsızca. "Kıyafetlerine bakıyordum. Kim köpeğini geyik kılığına sokar ki? Çok saçma."

"Noel'deydik. En azından elf kılığında giydirilmemişlerdi."

Dante'nin kaş çatışı derinleşti. *Bunun üzerinde daha sonra çalışacağız.*

"Her neyse." Köpek modası hakkında bir tartışmaya sürüklenmeden önce devam ettim. "Sınırlar diyorduk. Gerçekten acil bir durum olmadıkça, kırk sekiz saat önceden haber vermeden uzaklara gidip haftalarca ortadan kaybolmak yok. Üzgün olduğunda ya da işler istediğin gibi gitmediğinde kendini kapatmak yok. Ve..." Altdudağımı ısırdım. "...her hafta en az bir kere randevuya çıkmayı alışkanlık edineceğiz."

Çoğu kişi nişandan *önce* randevuya çıkardı ama biz her şeyi tersinden yapıyorduk.

Eh, geç olması hiç olmamasından iyiydi.

"Benimle daha fazla vakit geçirmek istiyorsan söylemen yeterdi, *mia cara*." Dante'nin konuşması yine o kadifemsi tınıya bürünmüştü.

Yanaklarım ısındı. "Konu o değil." En azından tamamen o değildi. "Birkaç ay sonra evleniyoruz ama bir kere bile randevuya çıkmadık."

"Çıktık. Valhalla partisine gittik."

"O sosyal zorunluluktu."

"Bali'ye gittik."

"O da ailevi zorunluluktu."

Sessizleşti.

"Şartlarım bunlar. Kabul ediyor musun?"

Cevabını iki saniye bile beklemeden verdi. "Evet."

"Harika." Hemen kabul etmesi karşısında hissettiğim şaşkınlığı sakladım. "Pekâlâ..." Tanrım, bu çok tuhaftı. Neden barış, savaştan daha zordu? "Yatak odası işini sonra çözebiliriz. Şimdi gerçekten gidip işimle ilgilenmem gerek, yoksa kara listeye alınacağım."

Manhattan'da son dakika yeni bir mekân bulmak, Hudson Nehri'nin derinliklerinde küpe bulmak gibi imkânsız bir görevdi.

Fakat Vârisler Balosu'nu ve kariyerimi kurtarmak istiyorsam imkânsızlıkları mümkün olan en hızlı şekilde yok etmem gerekiyordu.

"Ofiste olmanı gerektiren bir şey mi?"

"Hayır," dedim dikkatli bir şekilde. "Ofise gitmeme gerek yok."

Çoğunlukla beyin fırtınası yapacak, pazartesi komiteye telefon ettiğimde bahsedeceğim alternatifleri düşünecektim.

"Mükemmel. O halde kahvaltıda halledersin." Dante'nin dudaklarından minik bir gülümseme geçti. "İlk randevumuza çıkıyoruz."

26

Dante

Tepkilerimi kontrol etmekte her zaman iyi olmuştum, en azından insan içindeyken. Büyükbabam, dürtüsel duygu gösterilerime daha ben çocukken engel olmuştu.

Enzo Russo'ya göre duygular zayıflık demekti ve acımasız iş dünyasında zayıflığa yer yoktu.

Fakat Vivian... *Siktir.*

Dün onu kaybettiğimi sandığım bir an olmuştu. Bu düşünce, beş yaşındayken ebeveynlerimin uzaklaşıp gitmesini izlediğim zamandan bu yana hiç hissetmediğim bir korkuyu uyandırmıştı. O gün bir şekilde yokluğa karışacaklarını, bir daha asla dönmeyeceklerini ve içi doldurulamayacak kadar büyük bir köşkte beni korkutucu büyükbabamla tek başıma bırakacaklarını sanmıştım.

Ve haklı çıkmıştım.

Öyle ya da böyle Vivian'ı da kaybedecektim ama bununla zamanı geldiğinde başa çıkabilirdim.

Göğsümde garip bir sıkışma hissettim.

Gerçekler ortaya çıktıktan sonra neler olacağını bilmiyordum fakat dün gece Vivian'ın leziz tadını alıp birbirimize nasıl mükemmel uyduğumuzu gördükten sonra, gitmesine henüz hazır olmadığımı biliyordum.

"Burası düşündüğüm yer mi?" Vivian'ın sesiyle düşüncelerden uyandım.

Başımızın tepesindeki *retro* lokanta tabelasına bakarken yüzünde hem meraklı hem de şaşkın bir ifade vardı.

"Moondust Lokantası." Karakterime zıt melankoliden sıyrıldım ve kapıyı onun için açık tuttum. "New York'un en iyi *milkshake*'lerinin yapıldığı yere, on iki yaşındaki Dante'nin favori mekânına hoş geldin."

Buraya çok uzun zamandır gelmemiştim ancak yılların eskittiği iç mekâna adım attığım anda çocukluğuma ışınlandığımı hissettim. Yıpranmış muşamba zemin, turuncu suni deri sandalyeler ve köşedeki eski müzik kutusuyla lokanta adeta bir zaman kapsülünde korunarak günümüze ulaşmış gibiydi.

Karşılama görevlisi bizi boş bir kabin masaya yönlendirirken içimde bir nostalji sızısı belirdi.

"*En iyisi* diyerek beklentilerimi zirveye çıkarıyorsun, haberin olsun," diye takıldı Vivian.

"Beklentilerinin karşılanacağından emin olabilirsin." *Lokanta sahibi tarifi değiştirmediyse tabii.* Ama bunu yapmak için bir sebebi yoktu. "İnan bana."

"İtiraf ediyorum, ilk randevumuzun böyle olacağını düşünmezdim." Dudakları minik bir tebessümle kıvrıldı. "Sade. Rahat. Şaşırdım ancak aynı zamanda memnun oldum."

"Hmm." Ne sipariş edeceğimi çoktan bilmeme rağmen alışkanlıktan dolayı menüyü karıştırdım. "O zaman daha sonrası için ayarladığım özel helikopter turundan bahsetmemeli miyim?"

Tek kaşımı kaldırdığımda kahkahası kesildi.

"*Dante*. Öyle bir şey yapmadın, değil mi?"

"Bir Russo'yla nişanlısın. Bizde bu işler böyle yapılır. Burası sadece..." Duraksayıp doğru ifadeyi aradım. "...anılar koridorunda kısa bir seyahat."

Bugün Dominic'le tenis oynayacaktım ama sabah Vivian'ın odamdan gizlice çıkmaya çalıştığını gördükten sonra yanımda kalması için ne gerekiyorsa yapmak istemiştim. Buraya gelmek de aklıma gelen ilk şey olmuştu.

Helikopter fikri sonradan oluşmuştu ve tek bir telefon görüşmesiyle ayarlamıştım.

"Hoşuma gitti. Etkilendim." Vivian bana haylaz bir gülümsemeyle baktı. "Lütfen küçükken müzik kutusunu kullandığını söyle. On iki yaşındaki Dante'nin *milkshake* içip dans ettiği bir fotoğrafı görmek için neler vermezdim!"

"Kusura bakma ama göremeyeceksin, hayatım. Müzik kutuları bana göre değil. Çocukken bile değildi."

"Şaşırdım mı? Hayır. Fakat biraz daha hayal kurmama izin verebilirdin," dedi iç çekerek.

Garsonumuz masaya geldiğinde her zamanki vanilyalı-çikolatalı *milkshake*'imden sipariş verdim. Vivian ise fıstıklı-çikolatalı ve çilekli arasında gidip geliyordu.

Arkama yaslandım. Kaşlarını hafifçe çatarak menüyü incelemesi tuhaf bir şekilde çekiciydi.

Dün D.C.'de, Christian'la beraberdim ve Francis Lau'yu mağlup etmenin yollarını konuşuyordum. Şimdiyse ilk randevusuna çıkan taşralı ergenler gibi, Francis'in kızını pankek ve *milkshake* için bir lokantaya getirmiştim.

Hayatın çok boktan bir espri anlayışı vardı.

Vivian sonunda çilekli'de karar kılıp siparişini verdi. Konuşmak için garsonun gitmesini bekledim.

"Sabah bahsettiğin kriz neyle ilgiliydi?"

Bu sefer iç çekişi daha derindi. "Vârisler Balosu'nun orijinal mekânını su basmış." Olanları bana hızlıca anlatırken, ağzından çıkan her kelimeyle birlikte gerginliği daha da artıyordu.

Cidden berbat bir durumda kalmıştı. Aradıkları genişlikteki ve kalibredeki mekânlar, yıllar öncesinde olmasa bile aylar öncesinde tutulmalıydı. Böyle son dakikada bir yer bulmak, çölde göl bulmaktan daha zordu.

"Müzeleri aradın mı?" diye sordum. Met ve Whitney gibi müzeler genelde hayır galalarına ve balolara ev sahipliği yapardı.

"Aradım. Takvimleri dolu."

"Ben bir telefon edip yer açılmasını sağlayabilirim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "O zaman da müze, başka birinin balosunu iptal etmek zorunda kalır. Şu anki durumuma kimsenin düşmesini istemem."

Tipik Vivian. Etkilensem mi, yoksa bıkkınlık mı hissetsem bilemiyordum.

"Peki New York Halk Kütüphanesi?"

"Orası da dolu."

Çoğunlukla böyle balolar için kullanılan otellerin de çoktan ayırtılmış olduğunu varsayıyordum.

Başparmağımı altdudağımda gezdirerek düşündüm. "Valhalla'da yapabilirsin."

Vivian'ın kaşları kalktı. "Dışarıdan organizasyon kabul etmiyorlar ama."

"Doğru. Fakat Vârisler Balosu son derece prestijli bir organizasyondur. Tüm üyeler olmasa da çoğu zaten davet edilecek. Ben rica edersem düşünürler."

Yönetim komitesi kesin lanet bir öfke krizi geçirecekti ama onları ikna edebilirdim.

Belki.

"Senden bunu isteyemem," dedi temkinli bir şekilde. Kulübün bir üyesi olmasa da bizim dünyamızda yaşıyordu. Böyle şeylerin ödemesinin parayla değil, iyilik borcuyla yapıldığını iyi bilirdi.

Hatta bazen paranın satın alabileceğinden çok daha büyük iyilikler istenirdi.

"Büyütülecek bir şey değil." Yönetim komitesiyle ve istekleriyle başa çıkabilirdim.

"Nasıl olmaz? Bu *çok büyük* bir istek."

"Vivian," dedlm. "Ben hallederim."

Komite tüm kararların onaylanması için isimsiz oylama yapardı. Ben evet diyecektim. Kai de evet derdi. Bu da ikna edilmesi gereken sadece altı kişi olduğu anlamına geliyordu.

Zorlu bir görev beni bekliyordu ama meydan okumaları hep sevmiştim.

Vivian dişlerini altdudağına sürttü. "Tamam ama her ihtimale karşı alternatiflere bakacağım. Valhalla son çarem olacak."

"Kulüpten birileri bunu duymasın. Yoksa *gerçekten* kara listeye alınırsın. Ben bile seni doksan dokuz yaralı egonun intikamından koruyamam."

"Bir kenara yazdım." Gülüşü göğsümün derinliklerinde bir şeyleri kıpırdattı. "Teşekkür ederim," dedi yüzü yumuşarken. "Yardım etmeyi teklif ettiğin için."

Yüzüm garip bir biçimde yanarken boğazımı temizledim. "Rica ederim."

Garson siparişlerimizle döndü ve Vivian içecekten ilk yudumunu alırken gergince onu izledim.

"Vay canına." Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Haklıymışsın. Bu cidden harika."

Rahatladım. "Ben her zaman haklıyımdır."

Benim içeceğim de Vivian'ınki gibi lezzetliydi. Çocukluk anılarımdakinden farklı olacağından endişe etmiştim ancak hatırladığım kadar güzeldi.

Kısa süre içinde sohbetimiz işle alakalı konulardan uzaklaşıp yemeklere, oradan da müzik, filmler ve seyahat gibi konuların seçici bir karışımına kaydı. En sonunda da rahat bir sessizliğe büründük.

Bir zamanlar Vivian'la sık sık anlaşmazlık yaşadığımıza inanmak zordu. Ailesine olan nefretimi bir kenara bırakırsam onunla vakit geçirmenin, nefes almaktan farksız olduğunu itiraf edebilirdim.

Kolaydı. Zahmetsizdi. Gerekliydi.

"Bu benim için parayla alakalı değil, biliyor musun?" dedi Vivian içeceklerimizi bitirip kalkmaya hazırlanırken.

Soru sorarcasına kaşımı kaldırdım.

"Nişanımızdan bahsediyorum." Bir kendisini bir beni işaret etti. "Ailem hakkında neler düşünüyor olabileceğini biliyorum. Tamamen yanılıyor da sayılmazsın. Benim bir Russo'yla evlenmem... Eh, onların gözünde en büyük başarı. Ama ben ailem gibi değilim."

Yüzüğünü parmağında çevirdi. "Yanlış anlama. Güzel giyinmeyi, lüks tatillere gitmeyi diğer insanlar kadar ben de seviyorum ancak bir milyarderle evlenmek asla yaşama amacım olmadı. Senden hoşlanmamın sebebi paran değil, *sensin*," dedi. "Beni bazen kızdırıyorsun ama olsun," diye ekledi alaycı bir şekilde.

Ailesinin bahsi açılınca damarlarımdaki sıcaklık aniden kaybolmuştu ancak Vivian'ın itirafıyla kıvılcımlar yeniden çaktı.

Senden hoşlanmamın sebebi paran değil, sensin.

Bir yumruk göğsümü sıkıyordu.

"Biliyorum," dedim kısık sesle.

En inanılmazı da buydu. Ona gerçekten inanıyordum.

Bir zamanlar o bir Lau'ydu.

Şimdiyse Vivian'dı. Ailesinden ayrı bir bireydi. İstediğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oluyordu.

Kendimi koruma içgüdüm, onunla arama mesafe koymamı söylüyordu. Kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru hızla ilerliyorduk ve babası hakkındaki gerçekler ortaya çıktığında yeni sınırlarımızın anlamı kalmayacaktı.

Fakat mesafe koymayı zaten denemiş, bunun sonucunda da onu daha çok istediğimi fark etmiştim. Kahkahalarını, tebessümlerini, bana takılırken gözlerinin parlamasını, onu kızdırdığımda bakışlarında alevlerle kafa tutmasını... Hepsini istiyordum. İstememem gerektiğini bilsem de istiyordum.

Aklım ve kalbim birbirlerine karşı bir iç savaşa girmişti. Hayatımda ilk kez kalbim kazanmak üzereydi.

Sonraki hafta yeni dinamiğimize alıştık. Vivian odama taşındı, ben de her akşam yemek için eve gittim. Fırtınadan sonra yüzücülerin yaptığı gibi umut ve dikkatle suları test ettik.

Geçiş yapıp uyum sağlamak beklediğim kadar zor değildi. Yıllardır düzgün bir ilişkiye sahip olmak için ne zamanım ne de isteğim olmuştu ancak Vivian'la beraber olmak, uzun bir seyahatin ardından eve dönmek kadar kolay ve doğaldı.

Şimdi vermem gereken tek bir mola kalmıştı.

Arabama yaslanıp Heath'in omzunda silindir bir valizle ve burnunda beyaz bandajla Yukarı Batı Yakası'ndaki kiralık evinden çıkmasını izledim. Hırpalandığı belliydi ama aklımdan geçenleri yapabilseydim basit bir burun kırığıyla elimden kurtulamazdı.

Dante'yle evlenmek istemiyorsun. İkimiz de bunu biliyoruz. Sırf ailen istiyor diye onunlasın.

Damarlarımda yoğun bir hiddet dolaşmaya başladı. Hiç hareket etmedim ama dik bakışlarımın sıcaklığını hissetmiş olmalıydı.

Kafasını kaldırıp beni gördüğünde adımları duraksadı.

İçimi kaplayan öfkeye rağmen gülümsedim. Gerçi bunu gülümsemek değil de diş göstermek diye tarif etmek daha doğru olabilirdi. Vivian'ı nasıl köşeye sıkıştırdığına ya da ona neler söylediğine çok fazla kafa yorarsam güzel bir cuma gününü cinayetle berbat edebilirdim.

"Burnun nasıl? İyileşiyordur umarım." Selamım, kınından çıkarılmış soğuk ve keskin bir bıçak gibiydi.

Heath bana sert bir bakış atsa da birkaç metre uzağımda duracak kadar akıllıydı. Ekibimin topladığı bilgilere göre buraya iş toplantıları için gelmişti. Bu akşam Kaliforniya'ya dönüş uçuşu vardı.

"Hakkında hâlâ şikâyetçi olabilirim," derken vücut dili o kadar da cesaretli olmadığını gösteriyordu.

Çantasını tutan parmakları bembeyaz olmuştu. Ayakları kaçmaya hazırlanıyormuş gibi kıpırdanıp duruyordu.

"Tabii ki olabilirsin." Arabada yaslandığım yerden ayrıldım. Park sorunu olduğu için şehir içinde nadiren araç sürerdim fakat bugünkü görüşmemi karşımdaki şerefsizle özel olarak yapmak istemiştim. "Ama olmayacaksın."

Ona doğru yavaş adımlarla ilerlediğimde gerildi. Kocaman olup irislerini kaplayan gözbebeklerini görebilecek kadar yakınında durdum.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye sordum alçak sesle.

Boğazı güç bir yutkunmayla hareket etti.

"Çünkü akıllı bir adamsın, Heath. Evimde yaptığın şey aptalcaydı ama yeterince zeki olmalısın ki şirketini bugün olduğu yere getirebilmişsin. Büyük halka arzdan önce bir olay falan olmasını istemezsin, değil mi?"

Parmaklarını daha da sıktı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, sana tavsiye veriyorum." Omzuna sahte bir dostlukla hafifçe vurdum. "*Tehdit edecek* olsaydım, hayatına değer veriyorsan Vivian'ın etrafından siktir olup gitmeni söylerdim." Sesim yumuşak ama vahşiydi. "Geçen hafta da söyledim, şimdi de söylüyorum. O *benim* nişanlım. Eğer bir daha yanına yaklaşırsan, ona doğru nefes bile alırsan..."

Omzunu sıktığımda suratını acıyla buruşturdu.

"Seni, evini ve o sikik şirketini yakıp kül ederim. Anlıyor musun?"

Serin havaya rağmen alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Sokak sessiz olduğu için kesik soluklarında korkunun ve kinin kokusunu alabiliyordum.

"Evet," dedi dişlerini sıkarak.

"Güzel." Onu bırakıp geri adım attım. "Bak, seni tehdit ediyor olsaydım bunları söylerdim işte. Ama buna gerek olmayacak, değil mi? Çünkü Kaliforniya'da kalacak, şirketini halka açacak ve akıllı bir adam gibi Vivian'ın numarasını rehberinden sileceksin."

Çenesi kasıldı.

"Şimdi..." Saatime baktım. "Kalıp biraz daha sohbet ederdim ama nişanlımla randevum var. Tekneyle açılıp akşam yemeği yiyeceğiz. Vivian'ın en sevdiği şey."

Heath'i burnundan solur halde arkamda bırakıp kaldırımdan ayrıldım.

Beşinci Cadde'ye girerken Christian'ı aradım. Bu Heath karmaşasından o pislik sorumluydu ve şimdi arkasını temizleme vakti gelmişti.

Sadece şirketimin halka arzına kadar bekle, olur mu? Düğünü ertele.

Köpüren öfkem kaynama noktasına ulaştı. Eski sevgilisini hastanelik ederek yeni ilişkimizi mahvetmemek adına az önce kendimi tutmuştum ama Heath'in yalnızca kırık bir burunla paçayı sıyırmasına izin verirsem benim adım da lanet olası Dante Russo değildi.

Christian telefonu açınca selam verme zahmetine girmeden, "Geçen konuştuğumuz halka arzı hatırlıyorsundur," dedim. "Sonunu getir."

27

Vivian

Dante'yle çıkmak; geleceğimin bana ait olmadığını fark ettiğimde derinlere gömdüğüm, aşkla ve güllerle ilgili hayaller kuran, âşık olduğu kişi "uygunsuz bir partner" çıkabilir diye birilerine açılmaktan korkmayan yanımı yeniden keşfetmek gibiydi.

Geçen akşamki olaydan beri haber almadığım Heath'le çıkarken bile bir gün sonumuzun geleceğini bilerek yaşıyordum. Ebeveynlerimin onu onaylamayacağının farkındaydım ve bu bilgi, görünmez bir ağırlık gibi hep bizimleydi.

Fakat Dante'yle birlikteyken hiçbir şeyden endişe etmeden arkadaşlığından *keyif* alabiliyordum. Çünkü sadece ailem tarafından onaylanan bir partner olmakla kalmıyor, çatık kaşlarının ve kibrinin ardında sevilebilir birini saklıyordu.

"*Bir tanecik* ipucu ver. Kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum," diye yalvardım, yavru köpek gözleriyle ona bakıyordum.

Bir ayın ardından nihayet yeni ilişki dinamiğimize alışmıştım. Tembel sabahlar ve yoğun geceler; ikisinin arasındaki sessiz ve sıradan olsa da hoş hissettiren anlar artık rutinimizdi. Dante'yi düğünde İtalya'ya götüreceğimiz pastacının dükkânında tadım yapmaya bile ikna etmiştim. Gerçi pek katkısı olmamıştı çünkü önüne koyulan her şeyi, hatta kimsenin damağını okşamayacak "deneysel" hindistan cevizli kurabiye pastayı bile beğenmişti.

Gerçekten nişanlı olmanın nasıl bir şey olduğunu ilk kez anlıyordum. Hem tuhaf hem korkutucu hem de güzel bir histi.

Dante'nin dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. Üstüne konuştuğumuz "daha az çatık kaş, daha çok tebessüm" durumu konusunda ilerleme kaydediyorduk. Çok fazla olmasa bile, bu da bir gelişme sayılırdı.

Şu noktada ne kazanabilirsem kâr sayıyordum.

Yeni Lilah Amiri elbisemin boyu mütevazı bir uzunluktaydı ancak *V* şeklinde derin bir göğüs dekoltesi vardı.

"Şüpheliyim," dese de avucumu göğsüne bastırıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğumda sesinde duyulan ihtiyat inkâr edilemezdi.

"Emin misin?" Elimi karnına, oradan da kasıklarına kaydırdım.

Dokunuşumun altında kasları gergindi. Sertleşen aletini okşadığımda boğazı güçlükle hareket etti.

Midemde beklenti kelebekleri uçuştu.

Geçtiğimiz bir aydır neredeyse her gün seks yapıyorduk ama daha önce hiç toplum içinde onu kışkırtmaya çalışmamıştım. Bu Isabella'nın ve eğer ruh hali iyiyse Sloane'un yapacağı türden bir şeydi. Ben mahremiyete daha çok önem verirdim fakat Thomas'ın aynaya bakıp bizi görebilmesi ihtimali içimi tuhaf, beklenmedik bir heyecan sarmasına neden oluyordu.

Ayrıca sürprizin ne olduğunu öğrenmeyi gerçekten istiyordum.

"Vivian..." Dante'nin sesinde uyarı vardı.

Onu duymazdan geldim.

"Bence yanılıyorsun." Çenesine ve boynuna öpücükler kondururken fermuarını indirdim. "Bence..." Metalin yumuşak sesinin etkisini bacaklarımın arasında hissetmiştim. "...seni ikna etmemin bir yolu var."

Geri çekilip koltuktan aşağı, dizlerimin üzerine inerek ereksiyonunu serbest bıraktığımda karnımın derinliklerine sıcak bir ağırlık yerleşti. Kocaman aletinin ucunda biriken sıvıya dilimi değdirip bir daire çizince kaba hırıltısı aracın arka tarafını doldurdu.

İki elimle aletinin kökünü kavradım ve uzunluğunu ağzıma alıp yavaşça, gözlerimi yaşartacak kadar derine kaydırdım.

Dante'ye ilk defa sakso çekmiyordum ama sanırım büyüklüğüne ve uzunluğuna asla alışamayacaktım. Onu olabildiğince derine alsam da parmaklarımla dudaklarım arasında beş santim kadar boşluk kalıyordu.

Tuzlu teninin leziz tadıyla inlerken dilimi tekrar ucunun etrafında dolaştırdım. İlk başta yavaştım ancak kendi bacaklarımın arası

"Sürpriz *senin* için olmasaydı belki ikna olabilirdim, *mia cara*," dedi heceleri uzatarak.

"İşte bana söylemen için bir sebep daha! Bu *benim* sürprizim. Ne zaman ve nasıl gerçekleşeceği konusunda söz sahibi değil miyim?"

"Değilsin."

Uzun, bitkin bir iç geçirdim. "Çetin cevizsiniz, Bay Russo."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Oraya vardığımızda bana teşekkür edeceksin. Bu söylenecek bir sürpriz değil. Görmen gereken bir şey."

Limuzinindeydik ve bizim için planladığı gizemli bir randevuya gidiyorduk. İlerlediğimiz rotaya bakılırsa Manhattan'ın üst kesimlerinden ayrılmayacaktık. Ayrıca bana hoş ama rahat bir şeyler giymemi söylemişti, yani lüks bir yere gidiyor olamazdık.

Özel bir müze sergisi olabilir miydi? Ya da son zamanlarda insanların dilinden düşmeyen şu yeraltı restoranında bir akşam yemeği?

"Bana şimdi söylersen misafir banyolarına o nefret ettiğin çiçekleri koymaktan vazgeçerim," dedim.

"Hayır."

"Yorganı senden çalmayı bırakırım."

"Hayır."

"Seninle maç izlerim. Hatta eğleniyormuş gibi bile yaparım."

"Cazip bir teklif," dedi kuru bir sesle. "Ama hayır."

Gözlerimi kıstım.

Mesele artık sürpriz değildi. Sadece Dante'nin kararlılığını kırıp kıramayacağımı görmek istiyordum. Bu kadar irade gücüne sahip olması sinir bozucuydu.

Bizi aracın sürücü kısmından ayıran kapalı, ses yalıtımlı duvara baktım. Şoförümüz Thomas önündeki yola odaklanmıştı. Trafik salyangoz hızında ilerliyordu ve böyle giderse varış noktamıza 2050 yılında ulaşacaktık.

"Fikrini değiştirmemi sağlayacak hiçbir şey yok mu yani?" Ona yaklaştığımda gözleri anlık olarak aşağı doğru kayınca gülümsememi zor tuttum.

da sırılsıklam kesilene kadar onu yalayıp emerek bir ritim tutturduğumda özgüvenimi de kazandım.

Şimdiden bu kadar tahrik olmamalıydım. Meme uçlarım bu kadar sertleşmemeli, tenim böyle hassaslaşmamalıydı. Pantolonuna her sürtündüğümde vücudumda bir elektrik akımı dolaşmamalıydı.

Fakat durum buydu ve içinde boğulduğum hisler öyle fazlaydı ki nerede olduğumuzu, buraya nasıl geldiğimizi bile unutmuştum.

Tek bildiğim buradan ayrılmak istemediğimdi.

Dante ellerini saçlarıma daldırırken araç bir tümsekten geçince boğazımda iyice derinlere battı. Boğulacak gibi oldum. Fazladan birkaç santime uyum sağlamaya çalışırken homurtularım ve öğürtülerim aracı doldurdu.

"*Siktir*, bebeğim." Dante'nin hırıltısı karnımın kasılmasına neden oldu. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Onu çok derine almaktan yaşaran gözlerimi yukarı çevirip yüz hatlarının şehvetle çarpıldığını gördüğümde içim gururla doldu.

Gözleri kapalıydı. Başını geriye atıp sert, bronz boynunu ortaya çıkarmıştı. Sığ nefeslerle göğsü inip kalkıyor, dilimi aletinin alt kısmına her sürttüğümde kasları geriliyordu. Parmakları saçlarımı acıtacak kadar sert çekiyordu ama bu bile zevk veriyordu.

Dante gibi birinin benim insafıma kalmış olması baş döndürücüydü. İstersem onu uçurumun diğer tarafına ulaştırabilir, istersem de sonsuza dek kıyıda kalmasını sağlayabilirdim. Onu tatmin etmek tamamen benim elimdeydi ve bunu bilmek kasıklarımın ısrarcı bir şekilde zonklamasına neden oluyordu.

Ellerimi ve ağzımı aynı anda hareket ettirerek hızımı arttırdım. Tam boşalacağını sandığım anda saçlarımı tek yumruğuna dolayarak kafamı geriye çekiştirdi.

İtiraz etmeme fırsat vermeden beni kucağına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ereksiyonu, incecik ipek kumaşın üzerinden tam merkezime değince içgüdüsel olarak ona sürtünerek rahatlamaya çalıştım.

Boğuk hırlaması omurgamı titretti.

"Ölümüm senin elinden olacak." Dudakları boynumda alevden bir yol oluştururken kirli sakalı tenimi çiziyordu.

"Sürpriz *senin* için olmasaydı belki ikna olabilirdim, *mia cara*," dedi heceleri uzatarak.

"İşte bana söylemen için bir sebep daha! Bu *benim* sürprizim. Ne zaman ve nasıl gerçekleşeceği konusunda söz sahibi değil miyim?"

"Değilsin."

Uzun, bitkin bir iç geçirdim. "Çetin cevizsiniz, Bay Russo."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Oraya vardığımızda bana teşekkür edeceksin. Bu söylenecek bir sürpriz değil. Görmen gereken bir şey."

Limuzinindeydik ve bizim için planladığı gizemli bir randevuya gidiyorduk. İlerlediğimiz rotaya bakılırsa Manhattan'ın üst kesimlerinden ayrılmayacaktık. Ayrıca bana hoş ama rahat bir şeyler giymemi söylemişti, yani lüks bir yere gidiyor olamazdık.

Özel bir müze sergisi olabilir miydi? Ya da son zamanlarda insanların dilinden düşmeyen şu yeraltı restoranında bir akşam yemeği?

"Bana şimdi söylersen misafir banyolarına o nefret ettiğin çiçekleri koymaktan vazgeçerim," dedim.

"Hayır."

"Yorganı senden çalmayı bırakırım."

"Hayır."

"Seninle maç izlerim. Hatta eğleniyormuş gibi bile yaparım."

"Cazip bir teklif," dedi kuru bir sesle. "Ama hayır."

Gözlerimi kıstım.

Mesele artık sürpriz değildi. Sadece Dante'nin kararlılığını kırıp kıramayacağımı görmek istiyordum. Bu kadar irade gücüne sahip olması sinir bozucuydu.

Bizi aracın sürücü kısmından ayıran kapalı, ses yalıtımlı duvara baktım. Şoförümüz Thomas önündeki yola odaklanmıştı. Trafik salyangoz hızında ilerliyordu ve böyle giderse varış noktamıza 2050 yılında ulaşacaktık.

"Fikrini değiştirmemi sağlayacak hiçbir şey yok mu yani?" Ona yaklaştığımda gözleri anlık olarak aşağı doğru kayınca gülümsememi zor tuttum.

Yeni Lilah Amiri elbisemin boyu mütevazı bir uzunluktaydı ancak *V* şeklinde derin bir göğüs dekoltesi vardı.

"Şüpheliyim," dese de avucumu göğsüne bastırıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğumda sesinde duyulan ihtiyat inkâr edilemezdi.

"Emin misin?" Elimi karnına, oradan da kasıklarına kaydırdım.

Dokunuşumun altında kasları gergindi. Sertleşen aletini okşadığımda boğazı güçlükle hareket etti.

Midemde beklenti kelebekleri uçuştu.

Geçtiğimiz bir aydır neredeyse her gün seks yapıyorduk ama daha önce hiç toplum içinde onu kışkırtmaya çalışmamıştım. Bu Isabella'nın ve eğer ruh hali iyiyse Sloane'un yapacağı türden bir şeydi. Ben mahremiyete daha çok önem verirdim fakat Thomas'ın aynaya bakıp bizi görebilmesi ihtimali içimi tuhaf, beklenmedik bir heyecan sarmasına neden oluyordu.

Ayrıca sürprizin ne olduğunu öğrenmeyi gerçekten istiyordum.

"Vivian..." Dante'nin sesinde uyarı vardı.

Onu duymazdan geldim.

"Bence yanılıyorsun." Çenesine ve boynuna öpücükler kondururken fermuarını indirdim. "Bence..." Metalin yumuşak sesinin etkisini bacaklarımın arasında hissetmiştim. "...seni ikna etmemin bir yolu var."

Geri çekilip koltuktan aşağı, dizlerimin üzerine inerek ereksiyonunu serbest bıraktığımda karnımın derinliklerine sıcak bir ağırlık yerleşti. Kocaman aletinin ucunda biriken sıvıya dilimi değdirip bir daire çizince kaba hırıltısı aracın arka tarafını doldurdu.

İki elimle aletinin kökünü kavradım ve uzunluğunu ağzına alıp yavaşça, gözlerimi yaşartacak kadar derine kaydırdım.

Dante'ye ilk defa sakso çekmiyordum ama sanırım büyüklüğüne ve uzunluğuna asla alışamayacaktım. Onu olabildiğince derine alsam da parmaklarımla dudaklarım arasında beş santim kadar boşluk kalıyordu.

Tuzlu teninin leziz tadıyla inlerken dilimi tekrar ucunun etrafında dolaştırdım. İlk başta yavaştım ancak kendi bacaklarımın arası

da sırılsıklam kesilene kadar onu yalayıp emerek bir ritim tutturduğumda özgüvenimi de kazandım.

Şimdiden bu kadar tahrik olmamalıydım. Meme uçlarım bu kadar sertleşmemeli, tenim böyle hassaslaşmamalıydı. Pantolonuna her sürtündüğümde vücudumda bir elektrik akımı dolaşmamalıydı.

Fakat durum buydu ve içinde boğulduğum hisler öyle fazlaydı ki nerede olduğumuzu, buraya nasıl geldiğimizi bile unutmuştum.

Tek bildiğim buradan ayrılmak istemediğimdi.

Dante ellerini saçlarıma daldırırken araç bir tümsekten geçince boğazımda iyice derinlere battı. Boğulacak gibi oldum. Fazladan birkaç santime uyum sağlamaya çalışırken homurtularım ve öğürtülerim aracı doldurdu.

"*Siktir*, bebeğim." Dante'nin hırıltısı karnımın kasılmasına neden oldu. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Onu çok derine almaktan yaşaran gözlerimi yukarı çevirip yüz hatlarının şehvetle çarpıldığını gördüğümde içim gururla doldu.

Gözleri kapalıydı. Başını geriye atıp sert, bronz boynunu ortaya çıkarmıştı. Sığ nefeslerle göğsü inip kalkıyor, dilimi aletinin alt kısmına her sürttüğümde kasları geriliyordu. Parmakları saçlarımı acıtacak kadar sert çekiyordu ama bu bile zevk veriyordu.

Dante gibi birinin benim insafıma kalmış olması baş döndürücüydü. İstersem onu uçurumun diğer tarafına ulaştırabilir, istersem de sonsuza dek kıyıda kalmasını sağlayabilirdim. Onu tatmin etmek tamamen benim elimdeydi ve bunu bilmek kasıklarımın ısrarcı bir şekilde zonklamasına neden oluyordu.

Ellerimi ve ağzımı aynı anda hareket ettirerek hızımı arttırdım. Tam boşalacağını sandığım anda saçlarımı tek yumruğuna dolayarak kafamı geriye çekiştirdi.

İtiraz etmeme fırsat vermeden beni kucağına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ereksiyonu, incecik ipek kumaşın üzerinden tam merkezime değince içgüdüsel olarak ona sürtünerek rahatlamaya çalıştım.

Boğuk hırlaması omurgamı titretti.

"Ölümüm senin elinden olacak." Dudakları boynumda alevden bir yol oluştururken kirli sakalı tenimi çiziyordu.

Dişlerini elbisemin askısına geçirip nazikçe omzumdan indirdi ve beni hafifçe kaldırıp ıslanmış tangamı kenara çekiştirdi.

O tek bir itişle içimi tamamen doldururken keskin bir nefes almaktan başka bir şey yapamadım. Kalçamı kavrayıp beni aletinin üzerine sertçe indirmeden önce alışmak için sadece birkaç saniyem oldu. Yavaşlayıp hızlanıyor, tekrar tekrar içime girip çıkıyordu. İçimde büyüyen baskı kırılma noktasına ulaşırken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Başımı geriye atıp ona tutundum. Ritmine ayak uydurmaya çalışarak üstünde yukarı aşağı hareket ederken ve klitorisimi her darbede ona bastırırken bedenim yalnızca hislerden oluşan bir kütle gibiydi.

"İşte böyle," diye hırladı Dante. Dişlerini meme ucuma sürterken nefesi tüylerimi diken diken etti. "Uslu bir kız gibi sür sikimi."

Sertleşmiş meme ucumu ağzına alıp emmeye başladığında dudaklarımdan utanç verici bir inilti yükseldi. Uyluklarımdan süzülen ıslaklık önce onun bacağına, oradan da koltuğa aktı.

"Her yeri batırıyorsun, hayatım." Dikkatini diğer meme ucuma verip onu da dişleriyle çekiştirdi. "Temizliği de sana mı yaptırsam? Ben seni arkadan becerirken kendi sıvını koltuktan yalamak ister misin?"

Terbiyesiz, müstehcen konuşması içimdeki bir şeyi tetikledi ve bir saniye sonra orgazmım vahşi bir patlamayla tüm vücudumu sarstı. Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralanırken sırtım gerildi.

Dante'nin güldüğünü hissettiğimde hâlâ artçı şokların etkisindeydim. "Seninle ilk tanıştığımızda ciddi ve kuralcı biri olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

Ona cevap veremeyecek kadar sersemlemiş haldeydim. Sonra belimi kavrayıp beni farklı bir pozisyona soktuğunu hissettim.

Artık kucağında değil, zemindeki sert siyah halıda, ellerimle dizlerimin üzerindeydim.

Dante'nin bizi nasıl hareket ettirdiğini bile anlamamıştım ama pek de umurumda değildi. Çünkü sonraki sözleriyle omurgamı sızlatan haz aklımı başımdan almıştı. "Aç bacaklarını benim için. Aynen böyle." Pürüzlü sesiyle verdiği onay tenimin üzerinden süzüldü. "O küçük, güzel amının ne kadar ıslak olduğunu göster bana."

Orgazm sarhoşluğundan yeni ayılıyordum fakat aletinin başını girişimde hissettiğimde beklenti yine içimi kıpır kıpır etti.

Dante kımıldamadan durunca kalçamı geriye doğru itip ihtiyaçla sızlandım.

"Önce batırdığın yeri temizle, Vivian," dedi sakince.

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama dilimin ucu kendiliğinden koltuğun derisine değdi ve kendi sıvımın mayhoşluğu tat tomurcuklarımı canlandırdı.

Bu midemi bulandırmalıydı fakat aksine, bacaklarımın arasının ihtiyaçla zonklamasına neden olmuştu. Klitorisim öyle şişmiş ve hassaslaşmıştı ki hafif bir esintiyle bile tekrar boşalabilirdim.

"Aferin kızıma."

Dante'nin övgüsü sıcacık bir afrodizyak gibiydi. Fakat saçlarımı yeniden yumruğuna dolayıp içime girdiğinde zihnim tamamen boşaldı, başka bir şey düşünemez oldum. Ne zaman nefes alabildiğimi hissetsem bir başka itişle ciğerlerimi tüketiyordu. Hisler yüzünden tenim gerginleşmişti ve başım feci halde dönüyordu. Dünya artık inlemeler, cıyaklamalar ve tenin tene çarpma sesinden oluşan bir senfoniden ibaretti.

Dakikalar mı geçmişti? Saatler mi? Yoksa günler mi?

Zaman kavramını yitirmiştim. Ancak Dante elini öne uzatıp klitorisimi çimdiklediğinde kendime gelebildim.

Ani zevk dalgası beni ana geri döndürürken hislerin yoğunluğuyla sırtım bir yay gibi gerildi.

Dante elini ağzıma kapatmadan öne boğazımdan yükselen çığlığın sadece yarısı dışarı çıkabildi. "Şşşt," diye mırıldandı. "Bir aracın arkasında, ellerinle dizlerinin üzerinde sıkılmekten, aletimin her bir santimini sanki bunun için *yaratılmışsın* gibi içine almaktan ne kadar hoşlandığını insanların duymasını istemezsin, değil mi?" Boştaki eliyle klitorisimi uzun uzun okşadı. "Bu cemiyet üyesi bir vâris için uygun bir davranış sayılmaz."

Sesindeki yumuşaklık, sözlerindeki edepsizlik ve içime sertçe girip çıkarak beni uçuruma sürükleyen aletinin acımasız darbeleriyle tezat oluşturuyordu.

Bu akşamki ikinci orgazmım üzerime bir dalga gibi çarptı. O

kadar etkili ve tüketiciydi ki haz çığlıklarım da dahil diğer tüm sesleri bastırmıştı.

Her yanımı sarsan elektrik yüklü ürpertilerin gücü bedenimi paramparça etmişti. Bundan böyle bir bütün olabilecek miydim hiç bilmiyordum.

Gözlerimin ardında yıldızlar patlarken Dante'nin zevk inlemelerini zar zor duydum. Gökyüzünde süzülüyor, başka bir şeye odaklanamıyordum.

Tam her şeyin sona erdiğini düşünürken bir başka dalga beni tutup tekrar tekrar derinlere çekti. Gevşek, titrek bir pelteden başka bir şey değildim artık. Eriyip gitmemi önleyen tek şey Dante'nin belimi saran kolu ve vücudumun üstündeki ağırlığıydı.

Dante yüzüme düşen saçlarımı çekip omzuma öpücükler kondururken yavaş yavaş dünyaya geri döndüm.

Soluklarımı kontrol etmeye çalışarak koltuğa yığılıp kaldığımda Dante bir peçeteyle beni temizleyip elbisemin eteğini indirdi.

Hiç konuşmasa da hareketlerindeki şefkat, kelimelerden daha fazlasını söylüyordu.

Sonunda nefeslerim düzene girdiğinde beni tekrar koltuğa çekip çantamı elime tutuşturdu.

"Geldik." Sesi her zamanki kadifemsi tondaydı ancak hafiften de olsa çatallanmıştı.

"Ne?" Orgazm sonrası sisin içinde, söylediklerini anlamlandırmaya çalıştım.

Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ne ara yaptığını bilmiyordum ama o da üstünü başını düzeltmişti. Dağılmış saçlarına ve renk değiştirmiş elmacıkkemiklerine bakılmazsa, son yarım saati beni dünyamı yerinden oynatacak şekilde becermek yerine sohbet etmekle geçirmiş gibiydi.

"Geldik," diye tekrar etti başparmağını nazikçe altdudağıma sürterek. "Rujunu düzeltmek isteyebilirsin, *mia cara*. Bu yeni becerilmiş halinle ne kadar güzel görünsen de seni bu şekilde gören diğer erkekleri öldürerek gecemizi mahvetmek istemem."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Aracın camındaki yansımamı ve dışarıdaki beyaz binayı fark ettiğimdeyse utancım ikiye katlandı.

Valhalla'daydık ve muhtemelen güvenlik kapısından geçerken Dante'yle ben...

Yüzümdeki sıcaklık boynuma ve göğsüme yayıldı.

Saçlarım karmakarışık olmuş, rimelim ve rujum dağılmış, Dante'nin dişleriyle kirli sakalı cildimde kızarıklıklar oluşturmuştu. Bana bakan herkes az önce ne yaptığımı şüphesiz anlardı.

Fakat utancıma rağmen olanlardan pişman değildim. Hayatımın en iyi seksini deneyimlemiştim.

"Endişe etme." Dante ne düşündüğümü doğru tahmin etti. "Camlar filmli. Thomas da araziye girmeye izni olan kişiler listesinde. Yani ön taraftan kimse bizi görmedi."

Thomas. *Tanrım*. Ya dikiz aynasına bakıp bizi...

"Bölmenin camı da filmli," diye ekledi Dante.

"Peki." Bakışlarından kaçınarak elimden geldiğince makyajımı düzelttim. Neyse ki her daim yanımda mini bir makyaj seti taşırdım ama cildimdeki izlere yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bu yüzden Dante'nin ceketini ödünç almakla yetindim.

Thomas kapımızı açtığımda kalbim bir takla attı. Bize nazikçe iyi akşamlar dilerken yüzüne özenle nötr bir ifade yerleştirmişti ama yine de kızarmaktan kendimi alamadım.

Bizi görmemiş ya da duymamış olsa da ne yaptığımızı kesinlikle biliyordu.

"Tek kelime etme," diye uyardım Dante'yi. Birlikte Valhalla'nın girişine doğru ilerliyorduk.

"Etmem." Sesinden gülmek üzere olduğu anlaşılıyordu. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Thomas'ın arka koltukta... birtakım faaliyetlere şahit olduğu ilk sefer değil."

Ona yandan bir bakış attım. "Limuzin seksi alışkanlığın var, öyle mi?"

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Thomas eskiden William Haverton için çalışıyordu. Adam altmışlarındaydı ama şişkin bir cüzdanı ve ergen libidosu vardı. Hesabı sen yap artık." Kulübün fuayesinden geçtik. "Seni temin ederim, limuzin seksi alışkanlığım yok."

"Ah." Boğazımı temizledim. "Anlıyorum."

Gülümsemesi genişleyip karanlık, çarpık bir hal aldı. "Kıskandın mı?"

"Hayır, niye kıskanayım ki?"

Ukala kahkahasını duymazdan gelerek başımı dik tuttum.

Asansörlere geldiğimizde, akşamki sürpriz hakkında sorular sormayı tamamen unuttuğumu fark ettim.

Güz balosunda Valhalla'nın en üst iki katı kapalı olduğundan oraları görememiştim. Bu yüzden Dante ilk önce bana *spa* salonunu, kapalı *bowling* alanını ve duvarlarına nadir *vintage* oyunlar sıralanmış atari salonunu gezdirdi.

Bu akşamki esrarengiz sürprizin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanmasaydım küçük gezintimizden daha çok keyif alabilirdim.

Dördüncü katta çift kanatlı bir kapının önünde durduğumuzda, "Arabada sürprizi ağzımdan alamadığın için hâlâ kızgın mısın?" diye sordu Dante.

"Hayır." *Evet.*

"Eh, en azmdan çabaların boşa gitmedi ve ikimize de orgazm kazandırdı," dedi tembelce. "Kazan-kazan durumu yani."

Koluna bir şaplak attığımda kahkahasıyla birlikte gözlerinin kenarlarındaki çizgiler ortaya çıktı. Yüzüm yine yanıyordu ama çocuksu gülüşü öyle tatlıydı ki sinirimi daha fazla sürdüremedim.

"Dediğim gibi, bazı şeyleri göstermek söylemekten iyidir." Başını kapalı kapıya doğru eğdi. "Burası kulübün çok amaçlı salonu. Üyeler kiralayıp istedikleri şekilde kullanabiliyorlar. Daha önce özel konserler, *vintage* porselen bebek sergisi gibi etkinliklere ev sahipliği..."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Üyelerden biri porselen bebek koleksiyoncusu. Detayları sorma." Kapıları açtı. "Umarım beklediğine değer."

Aman Tanrım.

Şaşkınlıkla keskin bir nefes aldım.

Çok amaçlı salon dediğinde gözümde büyük, beyaz ekranlar ve endüstriyel gri halılar canlanmıştı. Teorik olarak Valhalla'da böyle sıradan şeyler barınmayacağını biliyordum ama hiçbir şey beni karşımdaki manzaraya hazırlayamazdı.

Dante odayı bir planetaryuma dönüştürmüştü.

Hayır, planetaryum değildi. Sanal bir galaksiydi.

Duvarlara, tavana ve zemine pırıl pırıl yıldızlar yansıtılmıştı. Andromeda, Perseus gibi takımyıldızlar "göğü" süslüyordu. Aralarındaki kum saati biçimli takımyıldızı gördüğümde nefesim sekteye uğradı.

Orion. En sevdiğim.

"New York'ta yıldızlar görünmüyor," dedi Dante. "Bu yüzden ben de onları sana getirdim."

Boğazımda duygulardan bir yumru oluştu. "Bunu nereden..."

Bakışlarımı takip ettiğinde, tam ortada diğer her şeyden daha çok parlayan Orion'u gördü.

"Ablana telefon ettim. En sevdiğin takımyıldızın Orion olduğunu söyledi." Beni içeri doğru çekti. "Söylediğine göre, küçükken çeneni hiç kapatmadan Orion'u anlatıyormuşsun."

Bu tam da Agnes'ın *söyleyeceği* bir şeydi gerçekten.

Dante'nin yüzü onda hiç görmediğim bir belirsizlikle yumuşadı. "Beğendin mi?"

Göğsümde tarif edilemez bir sıkışma hissederek parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Mükemmel bir şey bu."

Geçtiğimiz ay altı yedi kez randevuya çıkmıştık. *Milkshake* içtikten sonra helikopterle şehir turu, tek gecelik Bermuda kaçamağı gibi abartılı şeylerden Chelsea Market'te gezinti ve Comedy Cellar'da komedi gösterisi gibi sıradan etkinliklere kadar pek çok çeşitli şey yapmıştık.

Fakat hiçbiri beni bu akşamki kadar etkilememişti.

Dante'nin beni bir planetaryuma götürmek yerine zahmet edip tüm bunları ayarlaması, üstüne bir de bilgi almak için ablama danışması... Kimsenin ulaşamayacağını düşündüğüm yanıma dokunmuştu.

Omuzları gevşerken sessiz bir yanıt verircesine elimi sıktı. Ar-

dından üst üste serilmiş battaniyeler, minderler ve akşam yemeğinin bizi beklediği salonun ortasına doğru ilerledik.

Ben uçuk mavi bir mindere yerleşirken Dante tanıdık gelen bir şarap şişesini eline aldı. Bu...

"*Domaine de la Romanée Conti*," diye onayladıktan sonra şişenin mantar tıpasını çıkarıp iki kadehe meşhur kırmızı şaraptan doldurdu. "Kulübün somölyesinin* seçimi."

Yüksek kaliteli ve sınırlı üretim *Domaine de la Romanée Conti* ya da DRC, dünyadaki en pahalı şaraplardan biriydi. Bir şişenin fiyatı yirmi altı bin dolara kadar çıkabiliyordu.

"Büyük silahları çıkarıyorum diyorsun," diye takıldım. "Dante Russo, yoksa beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Bilmem." Kadehlerin birini bana uzatıp küçük bir yudum almamı izledi. "İşe yarıyor mu?"

Zengin orman meyveleri, menekşe ve kuş üzümü aroması; kaliteli mineralite ve kompleks topraksılığa karışarak dilimde adeta patlama oluşturmuştu.

Dokuluydu. Keskindi. Zarifti.

İnsanların bir şişe için neden o kadar para vermeye razı olduklarını anlayabiliyordum. Bu tattığım en iyi şaraptı.

"Evet," dedim, gece henüz başlamasına rağmen tek bir yudumla başım dönmüştü. "Çok lezzetli."

"O halde evet, etkilemeye çalışıyorum." Ben ikinci yudumu alırken gözlerinin içi gülüyordu. "Kızardın, *mia cara*."

Kırmızı şaraba karşı çok hassastım, bu yüzden genelde beyaz şarap ya da roze tercih ederdim. Hatta onlar bile bir iki kadehten sonra kıpkırmızı kesilmeme neden olurdu. Fakat DRC, israf edilemeyecek kadar enfes bir şeydi.

"Benim suçum değil," dedim utanarak. "Şaraptaki tannik asit yüzünden oluyor."

"Çok sevimlisin." Başparmağını yanan yanağıma değdirdi.

Karnımın alt kısımlarına bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

Son birkaç ayda huysuz, asık suratlı Dante'yi kabullenmeyi başarmıştını. Fakat tatlı, flörtöz Dante kalbim için *kryptonite* gibiydi.

* Restoran, otel, kulüp gibi yerlerde içecek tedariki ve menüleştirilmesinden sorumlu olan, ayrıca müşterilere seçilen yemeğe uygun olacak şarap tavsiyesinde bulunan uzmanlara verilen Fransızca kökenli isim. (ç.n.)

Yemeğimizi yedikten sonra üstümüze battaniyelerden birini çektim, yarı uykulu ve sersem bir halde başımı onun omzuna yasladım. Belime sardığı kolu, güvence verircesine güçlü ve sıcaktı.

Tepemizdeki yıldızlar, gece karası kadifenin üzerine işlenmiş minik elmaslara benziyordu. Projeksiyon olduklarını biliyordum fakat öyle gerçekçiydiler ki neredeyse vahşi doğada sessizliği dinlerken gökyüzünü izliyormuşuz gibi hissettiriyordu.

"Ben küçükken annemle babam bizi kampa götürürdü." Bunu neden anlattığımı bilmiyordum ama şu anda doğru gelmişti. "Arabayı babam sürerdi. Annem yanımıza tonlarca abur cubur alırdı. Ablamla yolda giderken farklı eyaletlerin plakalarını bulma oyunu oynardık."

Böceklerden nefret eder, açık hava faaliyetlerini pek sevmezdim ancak ailece yaptığımız için o gezilere bayılırdım. Hayatta bir üst seviyeye geçtiğimizden bu yana yaz aylarını St. Tropez'de, Noel tatilini de St. Barth's'ta geçiriyorduk ama küçüklüğümdeki tatillerimizin sadeliğini hep özlüyordum.

"Geceleri uyumamız gerekirken Agnes'la çadırdan gizlice çıkıp yıldızları sayardık," diye devam ettim. "Onların gökyüzü âlemlerinde yaşayan insanlar olduğunu hayal edip hepsi için hayat hikâyeleri uydururduk."

"İlginç karakterleriniz var mıydı?"

Gülümsedim. "Hem de bir sürü. Biri krallığın hükümdarını devirme planları yapıyordu. Bir diğeri, korkunç kocasının en güvendiği muhafızıyla yasak aşk yaşıyordu. Kayan yıldızlar, dünyaya sürgüne gönderilen insanlardı."

Dante'nin gülüşü vücudumu titretti. "Pembe diziler gibi."

"Çocuktuk. Hayal gücümüz aktifti, tamam mı?" Bacağımla bacağını dürttüm. "Çevrendeki şeylerle alakalı hikâyeler uydurmadığını söyleme bana."

"Seni hüsrana uğratacağım için üzgünüm ama benim hayal gücüm seninki kadar kuvvetli değil." Konuşurken başparmağını dalgınca kalçamda gezdiriyordu. "Benim ailem asla kampa gitmezdi. Büyükbabam bu konuda da katıydı, lüks bir tatil köyünü ya da özel yazlığını tercih ederdi. Luca'yla benim, kültürümüzden kopmamızı

istemediği için her yaz bizi Greta'yla birlikte İtalya'ya gönderirdi. Ülkenin dört bir yanında evlerimiz vardı. Tabii hâlâ var. Roma'da, Toskana'da, Milano'da... Her sene başka bir yeri ziyaret ederdik."

"İtalya'da en sevdiğin yer neresi?"

"Villa Serafina." Ailesinin, Como Gölü'ndeki mülkü. "Gölü ve bahçeleriyle on iki yaşındaki Dante için büyülü bir yerdi."

"Düğünün yapılacağı yer," diye mırıldandım. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Seremoniden önceki bir ay boyunca kalmamız planlanan mülkün sadece fotoğraflarını görmüştüm ama ekrandan bile nefes kesiciydi.

"Evet." Dante'nin sesinde garip bir tını vardı. "Düğünün yapılacağı yer."

"Mükemmel olacak. Zaten annem başka türlüsünü kabul etmez," dedim kuru bir sesle. Çiçekler, yemek takımları ve titiz bir inceleme gerektirmeyecek kadar ufak bir sürü başka ayrıntı hakkında sürekli telefon edip beni çileden çıkarıyordu. Gerçi ondan, daha azını beklemezdim. Çünkü ses getirecek bir düğün için son fırsatıydı. "En azından babam, porselenlerin desenleri konusunda başımın etini yemiyor. İstediği tarihi olması yeterli, ondan başka bir şey umurunda değil."

"Ağustosun sekizi. Dur tahmin edeyim. İlk milyon dolarını kazandığı gün."

Güldüm. "Yakın ama tam olarak doğru değil. Sekiz, babamın uğurlu rakamıdır."

Dante'nin başparmağı bir anlığına duraksadı, sonra okşamaya devam etti. "Sekiz rakamı mı? Gerçekten mi?"

"Evet." Esnedim. Şarapla seksten daha çok uykumu getiren bir şey yoktu ve bu akşam ikisinin de en iyisini tatmıştım. "Çin kültüründe refahla ilişkilendirildiği için uğurlu kabul edilir. Annemle babam, ev ararken bile özellikle adresinde sekiz bulunan yerlere baktılar. Babam böyle batıl inançlara sıkı sıkıya bağlıdır."

"Asla tahmin etmezdim." Dante'nin sesi, babamla ilgili konuştuğumuzda hep olduğu gibi soğumuştu.

Başımı kaldırdığımda dikkatinin dağınık olduğunu fark ettim ama baktığımı görünce bu ifadeyi yüzünden sildi.

"Ailemi pek sevmiyorsun." Bunu tanışma yemeğimizde anlamıştım ancak zamanla daha da aşikâr hale gelmişti.

Ne zaman ebeveynlerimden bahsetsem kendini kapatıyor, zihinsel olarak geri çekiliyordu.

Noel'de Boston'a gittiğimizde çoğunlukla dik bakışlar ve tek kelimelik cevaplarla iletişim kurmuştu. Hayatımın en tuhaf dört günüydü.

"Ben çoğu insanı sevmiyorum," diye kaçamak bir yanıt verdi. "Fakat dürüst olmak gerekirse, Francis'le asla yakın dost olmayacağım. Onunla... hayata bakış açılarımız farklı."

Sonra bana cevap fırsatı vermeden yüzümü avuçlayıp dudaklarını benimkilere sürttü.

"Aileler hakkında daha fazla konuşmayalım," dedi. "Bu oda gece boyunca bize ait. Konuşmak yerine yapabileceğimiz birkaç şey biliyorum."

Öpücüğü derinleştirdiğinde karşı çıkmak istesem de yapamazdım. Dudaklarım aralandı ve iç çekişim onu içeri davet etti. Şarap, ateş ve günah tadındaki dili benimkine dolandı.

Dante haklıydı. Bu güzel gecede aileler hakkında konuşarak tadımızı kaçırmaya gerek yoktu.

Ensemde gezinen huzursuzluk verici hissi görmezden geldim.

Dante'yle babam anlaşamıyorsa ne olmuştu? Babalarla damatları arasında uzlaşmazlıklar olması normaldi. Bir sonraki bayramda bir araya geldiğimizde yumruklar havada uçuşacak değildi ya.

Ayrıca ebeveynlerim farklı bir şehirde yaşıyordu, onlarla fazla görüşmeyecektik.

Endişe edecek hiçbir şey yoktu.

28

Dante

Vivian'la baş başa keyifli bir hafta daha geçirdikten sonra ebeveynleri ber yeri yıkan, ani, beklenmedik bir kasırganın şiddetiyle şehre giriş yaptı.

Bir anlığına Vivian'ı randevu için senfoni orkestrasını dinlemeye götürmeyi planlarken bir sonraki an kendimi Le Charles'ta, Francis ve Cecelia Lau'nun karşısmda otururken buldum. Adamın yüzündeki kibirli gülümsemeyi tek bir yumrukla silmemek için zor duruyordum.

Valhalla'da ailesi hakkında yaptığımız konuşmayla şeytanı cehennemdeki ininden çağırmıştık sanki.

"Buluşabildiğimiz için çok memnunum." Kumaş peçetesini açıp kucağına serdi. "Umarım planlarınızı bölmüyoruzdur."

"Tabii ki hayır." Vivian elini masanın altına indirip sıktığım yumruğumu nazikçe açtı. "Sizi gördüğümüz için çok mutluyuz."

Sessiz kaldım.

Nişanlımın ailesi bu sabah habersizce ortaya çıkmış ve bir ara bizimle akşam yemeği yemek istediklerini bildirmişlerdi. Burada iki gece kalacakları ve yarın arkadaşlarıyla bir Broadway gösterisine gidecekleri için bu akşam buluşmak tek seçenekti.

"Noel'den beri görüşmüyoruz. Hayatınız nasıl gidiyor, düğün planlamaları yolunda mı diye görmek istedik." Cecelia incileriyle oynadı. "Geçen gün çiçekler hakkındaki soruma cevap vermemiştin. Dekorasyon için zambak seçiyoruz, değil mi?"

Vivian sandalyesinde kıpırdandı. Her zamanki gibi elbiseyle topuklu ayakkabı giyip kırmızı ruj sürmek yerine ilk tanıştığımız akşam giydiğine benzer bir tüvit döpiyes giymiş, annesiyle tıpatıp aynı kolyeyi takmıştı. Zamanla hem çok sevdiğim hem de takdir

ettiğim canlılığından ve parlaklığından eser yoktu. Onun yerini acı verici bir nezaket almıştı.

Bu *gerçek* Vivian değildi. Yalnızca Francis ve Cecelia'yla beraberken ortaya çıkan *Stepford* kadını versiyonuydu ve bundan nefret ediyordum.

"Evet," dedi. "Zambak güzel olur."

"Harika." Cecelia'nın yüzü parladı. "Peki pasta hakkında..."

Neyse ki garsonumuz o anda masamıza gelip, pasta kreması ya da başka saçmalıklar hakkında laf kalabalığı yapmaya başlamadan önce kadının sözünü kesti.

"Biz başlangıç için kaz ciğeri üzerinde Golden Imperial havyarı ve ton balığı tartar, ana yemek olarak da kuzu pirzola alacağız." Francis hem kendi hem de karısı için sipariş verdikten sonra garsona hiç bakmadan kaba bir tavırla menüyü uzattı.

"Ben *tagliatelle* alayım lütfen," dedi Vivian.

Babasının kaşları çatıldı. "Burası bir İtalyan restoranı değil, Vivian. Makarna yerine neden bu restoranın meşhur kuzusundan sipariş etmiyorsun?"

Çünkü kuzu eti sevmiyor, seni sikik herif.

Dişlerimi sıktım. Bana şantaj yapmıyor olsaydı bile bu adamdan nefret ederdim.

Hangi insan, öz kızının bir yiyeceği sevmediğini yirmi sekiz yıl boyunca öğrenemezdi? Gerçi... belki de biliyordu ama umurunda değildi.

"Le Charles'ta rezervasyon yaptırabilmek için bekleme listesine yazılmak ve tam dört ay beklemek zorundasın," dedi Francis. "Vali bile şehre geldiğinde burada masa bulmakta zorlanıyor. Fırsatını bulmuşken restoranın en iyi yemeğini yememek gülünç bir israf sayılır."

"Ben..." Vivian duraksadı. "Haklısın. Siparişimi değiştirip ben de kuzu alabilir miyim lütfen?" Garsona özür diler gibi baktı. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki." Garsonun nazik gülümsemesi değişmedi. Sanki havadan sudan muhabbet ediyormuşuz gibi tek bir tepki bile göstermiyordu. "Siz ne alırdınız, Bay Russo?"

Menümü imalı bir tavırla kapatıp siparişimi Vivian'ın babasının gözlerinin içine bakarak verdim. "*Tagliatelle* alayım."

Francis'in dudakları gerildi.

Evde olsaydık yaptığı şeyin saçmalığını doğrudan yüzüne vururdum fakat popüler bir restoranın tam ortasındaydık. Olay çıkararak onu tatmin etmeye niyetim yoktu.

Bir süre sonra, "Kardeşin nasıl?" diye sordu bana. "Lohman & Sons'ta tezgâhtarlık yapıyormuş diye duydum. Onun için... düşük bir pozisyon değil mi?"

Soğuk bir tavırla, "Gayet iyi," dedim. "Katkı, katkıdır. Yanımızda olduğu sürece mağazalarımızda ya da şirkette çalışması önemli değil."

"Hmm." Şarabını dudaklarına götürdü. "Aynı görüşte sayılmam ama dediğin gibi olsun."

Konuyu öylesine değiştirmiş gibi görünse de altında yatan sebebi benden saklayamazdı. Bana nelerin tehlikede olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

New York'a gelme sebebinin Broadway gösterisi olduğunu söylemişti ancak bu ani ziyaret, dengemi şaşırmama neden olmak için planlanmış bir güç gösterisiydi.

Düğüne sadece birkaç ay kalmıştı. Francis pek çok şey olabilirdi ama ahmak değildi. Şantaj kanıtlarını yok etmek için elimden geleni yaptığımı biliyor olmalıydı.

Çok uzun zamandır sessizdim, o da bu yüzden işkillenmişti.

Vivian'la Valhalla'daki randevumuz bir açıdan aydınlanmamı sağlamıştı. Babasının tarihler ve rakamlar konusunda batıl inançları olduğunu söylediğinde hızla Christian'a ulaşıp bunu araştırmasını istemiştim.

Gerçekten de adamın ev adresinde, iş adresinde ve plakasında sekiz rakamı bulunuyordu. Şantaj fotoğraflarından da sekiz kopya çıkarttığına dair kardeşimin hayatı üzerine bahse girebilirdim.

Christian kalan üç kopyayı aramaya başlamıştı. Onları da bulduğumuzda Francis Sikik Lau için oyunun sonu gelecekti.

Bu akşam ilk defa yüzümde bir tebessüm belirdi.

Vivian'la annesi sohbeti sürdürürken akşam yemeğinin kalanı

olaysız geçti. Gerçi bir ara Cecelia onu "yanlış" tondaki makyaj seçimi için azarladığında ve babası tıpkı ana yemekte olduğu gibi tatlıda da seçimine karışıp *cheesecake* yerine restoranın çikolatalı tartını denemesi konusunda ısrar ettiğinde kendimi kaybetmemek için tüm irade gücümü kullanmam gerekmişti.

Neyin daha kötü olduğuna karar veremiyordum. Ebeveynlerinin baskıcı tavırları mı, yoksa Vivian'ın bunu sakince karşılaması mı? Benim onunla böyle konuşmama asla müsaade etmezdi.

"Ne söylemek istiyorsan söyle," dedi eve döndüğümüzde. Küpelerini çıkarıp şifoniyerin üzerindeki altın rengi tabağa bıraktı. "Yol boyunca sessiz sessiz köpürüp durdun."

Ceketimi çıkarıp bir koltuğun arkasına attım. "Köpürdüğüm falan yok. Kuzu etine olan yirmi sekiz yıllık nefretinden son yirmi dört saat içinde nasıl kurtulduğunu merak ediyordum sadece."

Vivian iç çekti. "Tek bir öğünden bir şey olmaz. Büyütmeye gerek yok."

"Sorun yemek değil ki, Vivian." Şimdi sinirlenmeye başlamıştım. "Sorun ebeveynlerinin sana bir çocukmuşsun gibi davranması. Senin de onların yanındayken kartondan bir makete dönüşmen." Kıyafetine işaret ettim. "Bu sen değilsin. Sen kuzu etini hiç sevmezsin. Tüvit takımlar giymez, inciler takmazsın. Normal bir günde ölsen böyle giysiler seçmezsin."

"Eh, normal bir gün *olmadığı* için seçtim zaten." Sesinde hafif bir rahatsızlık vardı. Bu akşam gergin olan tek kişi ben değildim. "Annemlerin son dakikada haber verip gelmeleri hoşuma mı gitti sanıyorsun? Ya da söylediğim ve giydiğim her şey için beni eleştirmeleri? Onlarla buluşacak olmasaydım belki bu giysileri seçmezdim ya da babam ısrar etmeseydi belki kuzu yemezdim. Ama bazen huzuru devam ettirmek için fedakârlık yapmak gerekir. Sadece iki günlüğüne buradalar. Ortada *büyütülecek* bir şey yok."

"Tamam, bu kez iki gün kalıp gidecekler. Peki ya gelecekte ne olacak?" diye sordum sert bir sesle. "Her bayramda, her ziyarette, hayatının sonuna dek bunu yapmaya devam edecekler. Seni olduğun gibi kabul etmesi gereken iki kişinin yanında, aslında olmadığın biriymiş gibi davranmak hiç yorucu değil mi?"

Vivian gerildi. "İnsanlar bunu her gün yapıyor. İş yerinde gösterdikleri yüzleriyle arkadaşlarıyla buluştuklarında gösterdikleri yüzleri farklı olabiliyor. Bu gayet *normal*."

"Evet ama onlar senin ne iş arkadaşların ne de lanet dostların. Ailen olmalarına rağmen sana bok gibi davranıyorlar!" Öfkem sonunda kaynama noktasına ulaşıp bir bağırışla içimden çıkmıştı.

"Onlar benim *ebeveynlerim!*" Vivian da sesini yükseltti. "Mükemmel olmayabilirler ama benim için en iyisini istiyorlar. Bana ve ablama kendi yaşayamadıkları çocukluğu yaşatmak için çok fazla fedakârlık yaptılar. Zengin olmadan önce bile, sınıf arkadaşlarımızla aynı türden kıyafetler giyebilmemiz ve okul gezilerine katılamayıp dışlanmış hissetmememiz için son güçleriyle çalışırlardı. Yani onları *geçici olarak* da olsa mutlu edebilmek için bir şeylerden vazgeçmem gerekirse bunu yaparım."

"Geçici olarak, öyle mi? Babanın sosyal basamakları tırmanabilmek için seni satmasının sebebi de bu muydu?"

Vivian'ın rengi atarken pişmanlık tüm şiddetiyle üzerime çarptı.

Siktir.

"Viv..."

"Hayır." Elini kaldırdı. "Demek istediğin tam olarak buydu, o yüzden geri almaya çalışma."

Çenem kasıldı. "Ben seni pazarlık kozu olarak görmüyorum. Peki ebeveynlerinin aynı şekilde düşünmediğini söyleyebilir misin? Sana kendini kötü hissettirmeye çalışmıyorum, *amore mio**. Ama ailenin saçmalıklarına katlanmak zorunda değilsin. Sen bir yetişkinsin. Güzelsin, başarılısın, zekisin ve ikisinden de onlarca kat daha iyi bir insansın. Kendi kariyerine ve parana sahipsin. Onlara ihtiyacın yok."

"Mesele onlara ihtiyacım olması değil. *Aile olmak.*" Vivian'ın yüzü kızgınlıkla çarpılmıştı. "Bizde işler farklı yürür, tamam mı? Büyüklere saygı bizim için çok önemlidir. Söyledikleri hoşumuza gitmiyor diye onlara küstahça karşılık vermeyiz."

"Fakat bazen büyükler zırvadan başka bir şey konuşmazlar ve bunu yüzlerine vurmaktan başka çaren olmaz." Aynı konu etrafın-

* (İt.) Aşkım. (ç.n.)

da dönüp durduğumun farkındaydım ama Vivian'ın ailesinin yanında boş bir kabuğa dönüşmesini seyretmekten nefret ediyordum.

"*Sen* yapabilirsin tabii," diye yanıt verdi sertçe. "Russo İmparatorluğu'nun vârisi olarak büyüdün çünkü. Keyifli bir çocukluk geçirmediğini biliyorum ama yine de büyükbabanın ilgisinin odağıydın. Bense azıcık şefkat görebilmek için mükemmel olmak zorundaydım. Notlarım, görünüşüm, *her şeyim* kusursuz olmalıydı."

"Kahretsin! Demek istediğim bu işte! Ebeveynlerinin sevgisini kazanmak için kusursuz olmak zorunda *değilsin!*"

"*Benim* demek istediğim de bu! Kusursuz olmak zorundayım!"

Göğüslerimiz hızla inip kalkarken birbirimize öylece baktık. Bedenlerimiz çok yakındı ama zihinlerimizin arasında ışık yılları vardı.

Göz temasım ilk bozan Vivian oldu. "Uzun bir geceydi, çok yoruldum," dedi. "Keşke en azından sana ne anlatmaya çalıştığımı anlayabilseydin. Senin dünya görüşün evrensel değil. Ben bir partner istiyorum, Dante. Kendi ailemle olan ilişkimi yönetme konusunda benimle hemfikir olmadığı için beni azarlayan birini değil."

Vicdan azabı öfkemi bastırdı. "Güzelim..."

"Duş alıp biraz çalışacağım. Beni bekleme."

Banyo kapısı arkasından yumuşak bir *klik* sesiyle kapandı.

O gece, çıkmaya başladığımızdan beri ilk defa birbirimize iyi geceler öpücüğü vermeden yatağa girdik.

29
Vivian

"Tebrikler! Gerçek bir çift olarak ilk kavganızı etmişsiniz. Buna kadeh kaldırılır." Isabella samimi bir gülümsemeyle *mimosa* kadehini kaldırdı.

Sloane'la kadehlerimizi masadan almadık.

"Bu kutlanacak bir şey değil, Isa," dedim tatsız bir sesle.

"Tabii ki de kutlanacak bir şey. Gerçek bir çift olmayı deneyimlemek istememiş miydin? Kavgalar -özellikle de ailelerle ilgili olanlar- ilişkilerin olmazsa olmazıdır." İçkisini kafasına dikerken bizim ona katılmamamızı umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Cidden, kavga *etmeyen* çiftler beni çok korkutuyor. Kırık bir tabak bile her an patlamalarına neden olabilir çünkü. *Aşk ve Cinayet: Yan Evdeki Çift* adlı bir Netflix belgeselinde konu bile olabilirler."

Kahkahama engel olamadım. "*Çok fazla* gerçek suç programı dinliyorsun."

Isabella ve Sloane'la birlikte Bowery'de yeni açılan popüler bir mekâna *brunch*'a gelmiştik. Dante'yle kavgamın üzerinden iki gün geçmişti ve sinirimi hâlâ üzerimden atamamıştım.

Sebep onun haksız olması değil, haklı olmasıydı.

Hiçbir şey, gerçeğin buruk tadı kadar acıtamazdı.

"Araştırma amaçlı dinliyorum," dedi Isabella. "Yani iş sayılır. Fazla çalıştığım için beni suçlayamazsın, değil mi? Sloane'a bak. Dünyanın en iyi Benedict usulü yumurtası el sürülmemiş halde önünde duruyor ama kız telefonundan bir türlü ayrılamıyor."

"El sürülmemiş değil. İki lokma aldım." Sloane telefonunda yazdığı şeyi bitirip kafasını kaldırdı. "Müşterilerinden biri, *çok* ünlü eski karısı hakkında sosyal medyada atıp tuttuktan sonra üs-

tüne bir de yorum yapan..." Tekrar telefon ekranına baktı. "...Kullanıcı59806'yla kimin önce uçurumdan atlaması gerektiğiyle ilgili klavye kavgasına tutuşsa sen keyifle yemek yiyebilir misin?"

"İnternet ortamında dönen diğer şeylere göre yavan bir tartışma bence," dedi Isabella. "*Şaka* yapıyorum. Sayılır. Bak, şu durumda müşterinin sosyal medyaya erişimini kısıtlamaktan başka yapabileceğin bir şey yok. Ayrıca bunu çoktan yapmışsındır zaten. İnsanlar her gün aptalca şeyler yapar. Önce yemeğini keyifle ye, ondan sonra böyle meselelerle uğraş. İki saatlik dijital *detox* seni öldürmez." Sloane'un tabağını ona doğru itti. "Ayrıca ateş püskürmek için enerjiye ihtiyacın olacak."

Sloane dudaklarını büzdü. "Sanırım haklısın."

"Ben her zaman haklıyımdır. Şimdi..." Isabella dikkatini yeniden bana verdi. "...şu kavgaya dönelim. Bence bir gün daha beklemeli, sonra ateşli bir barışma seksi için ilk adımı atmalısın. Heyecanın birikmesi için üç gün yeterli bir sü..."

"*Isa.*"

"Kusura bakma! Şu anda seksten çok uzağım ve senin aracılığınla tatmin olmaya çalışıyorum, ne yapayım?" İç çekti. "Ayrıca bu kavga bir şeylerden vazgeçme nedeni olamaz, değil mi? Çünkü o biraz..."

Haklı.

Masaya sessizlik çöktü.

Yarısı yenmiş tabağıma baktım. İki *mimosa* sonrası içime yayılan sıcaklığa rağmen tenim buz gibiydi.

"Beni yanlış anlama. Nasıl hissettiğini biliyorum." Isabella'nın sesi yumuşamıştı. "Ama bu bence zamanın düzeltebileceği kültürel bir farklılık sadece. Dante sana önem veriyor, yoksa bu kadar kızmazdı. Sadece... düşüncelerini en doğru şekilde ifade etmekte iyi değil."

"Biliyorum." İç çekişim günlerin acısını taşıyordu. "Ama tartışmanın ortasındayken ve o çok... çok *inatçı* davranırken bunu hatırlamak zor oluyor."

Dante'nin dünyasında, onun ağzından çıkanlar kanundu. Fakat artık o dünya yalnızca ona değil, ikimize de aitti. En azından evde-

ki yaşantımız için durum böyleydi. Evliliğimiz görücü usulü olsun ya da olmasın, ben bir eş istiyordum... patron değil.

Maalesef *onun* bunu bildiğinden emin değildim.

"Ne de olsa o Dante Russo," dedi Sloane, bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Katılık, göbek adı olmuş. Şahsen ben onu süründürmen gerektiğini düşünüyorum. Aklı başına gelene kadar konuşma."

"Süper. O zaman gelecek yüzyıla kadar bekleriz," dedi Isabella. "Viv, *sen* ne yapmak istiyorsun?"

"Ben..."

"Vivian. Bu ne hoş bir sürpriz." Yumuşacık, incecik bir ses konuşmamızı böldü.

Gümüş rengi saçları şık bir tarzda küt kesilmiş, olduğundan otuz yaş daha genç görünen bir tene sahip zarif ve yaşlı bir kadın masamızın yanında durunca sırtımı dikleştirdim.

"Buffy, seni görmek ne güzel," dedim şaşkınlığımı saklayarak. O ve arkadaşları, şehrin yukarı kesimlerindeki baloncuklarından dışarı pek adım atmazlardı. "Nasılsın?"

Kadının adını söylediğimde Isabella'nın boğulacak gibi olmasını görmezden geldim.

"Çok iyiyim, canım. Sorduğun için teşekkürler." Altmış beş yaşındaki saygın kadın; krem rengi ipek bluzu, özel dikim gri pantolonu ve *Mikimoto* inci küpeleriyle her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. "Normalde Bowery'ye kadar gelmem aslında ama..." Araçla evinden buraya kadar olan yirmi beş dakikalık yol sanki Beşinci Cadde'yle Brooklyn arasındaki yürüyüş mesafesi kadarmış gibi konuşuyordu. "...buranın *brunch*'ının *harikulade* olduğunu duydum."

"Şehrin en iyi ıstakozlu Benedict usulü yumurtasını yapıyorlar gerçekten." Masamızdaki boş sandalyeyi işaret ettim. "Bize katılmak ister misin?"

Hiçbirimiz bize katılmasını istemezdik tabii ama kibarlık adına teklif etmem gerekliydi.

"Ah, ne hoş bir teklif. Ama hayır, teşekkür ederim," dedi Buffy hemen. "Bunny ve ben köşede bir masa ayırtmıştık. Kendisi şu anda bana dik dik bakmakla meşgul, böyle yerlerde tek başına

oturmaktan nefret eder." Bakımlı sarışın bir kadının, en az kendisi kadar bakımlı görünen ve *Hermès* çantasından dışarı kafasını uzatan bir kaniş köpeğiyle oturduğu masaya azarlar gibi bir bakış attı. Bu restorana köpeklerin girmesi yasaktı ancak Buffy ve arkadaşları gibi insanlar farklı kurallara göre yaşardı. "Her neyse, Vârisler Balosu için mekân olarak Valhalla'yı ayarlaman konusunda seni şahsen tebrik etmek için uğramıştım. Şu anda en çok bu konuşuluyor desem yeridir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Başka alternatifler bulmak için elimden geleni yapsam da olmamıştı. Bu yüzden gönülsüz de olsa Dante'nin önerisini kabul etmek zorunda kalmıştım. En azından teklif konuşmasını hazırlamakta ısrar etmiştim ama üye olmayanları toplantılara kabul etmedikleri için konuşmayı benim yerime Dante yapmıştı.

Onay süreci bir ay kadar sürmüş, net kararsa iki hafta önce bildirilmişti.

Bir yanım böyle özel bir mekânda balo organize edeceğim için çok mutlu olsa da diğer yanım bunun onun için neye mal olacağını düşünüp endişe duyuyordu. Çünkü meselenin para değil, nüfuzunu kullanmasını gerektirecek bir şeyler ya da bir iyilik borcu olacağını biliyordum.

"Elbette nişanlın sana kefil olmuştur." Buffy gülümsedi. "Bir Russo'yla evlenmenin böyle getirileri oluyor işte."

Gülümsemem gerginleşti. Üstü kapalı olsa da iğnelemesi anlaşılmayacak gibi değildi.

"Balodan söz etmişken, eğlence kısmı için bir önerim olacak," diye devam etti. "Corelli'nin sesini kaybetmesi ve artık sahneye çıkamayacak olması çok yazık."

Meşhur opera sanatçısı, sesi iyileşene dek izinde olacaktı.

Bu mesele, su basması kadar önemli değildi ancak günden güne yükselen problemler dağında kendine yer edinmişti.

Murphy Kanunu, etkinlik planlama işinde de geçerliydi. Bir şeyler her zaman ters gider, organizasyon ne kadar önemli olursa *o kadar çok* sorun çıkardı.

"Endişe etme. Ben alternatif bir sanatçı buldum bile," dedim. "Davetlilerimizin ne kadar önemli insanlar olduğunu bildiği için normal ücretinin yarısını kabul eden harika bir caz şarkıcısı."

"Ah, ne hoş," dedi Buffy. "Fakat ben, Veronica Foster'a teklif götürmeyi düşünüyordum."

"Şeker fabrikası vârisi olan Veronica Foster mı?"

"Kendisi müzik piyasasına geçiş yaptı," dedi Buffy rahatça. "Eminim baloda sahneye çıkmayı çok isteyecektir. Ben de onun sahne almasını istiyorum."

İmalı konuşması kafa karışıklığımı artırdı.

Sonra birden, Veronica'nın adının neden bu kadar tanıdık geldiği kafama dank etti. Genç kadın, Buffy'nin vaftiz kızıydı.

"Onunla tanışmayı ve varsa kayıtlarını dinlemeyi çok isterim." Midemdeki düğümlere rağmen sesimi dengeli tutmaya çalıştım. "Fakat pozisyonu ona vereceğimi garanti edemem. Bildiğin gibi programımız sıkışık ve caz sanatçısıyla çoktan anlaştım."

Buffy'nin gözleri mavinin soğuk bir tonuna dönüştü. "İptal etmek istediğini söylersen eminim anlayacaktır," derken gülümsemesi sertti. "Bu çok önemli bir organizasyon, Vivian. Pek çok şey bu baloya bağlı."

Senin itibarın ve cemiyetteki yerin de dahil.

Dillendirilmemiş tehdit masamızın tepesindeki bir giyotin gibiydi.

Karşımdaki Isabella sahneyi kocaman açılmış gözlerle izlerken Sloane'un yüzünden buz gibi bir öfke okunuyordu. Aklından birkaç yakışıksız sıfat geçtiğini tahmin edebiliyordum ama neyse ki dilini tuttu.

Zaten araya girmesine lüzum yoktu.

Çünkü ailemin ziyareti, Dante'yle tartışmam ve balo hazırlıkları yüzünden çektiğim baş ağrılarından sonra sabrımın sınırına ulaşmıştım.

"Haklısın, balo çok önemli," dedim Buffy'ye. Ben de nazik ses tonuma soğukluk katmıştım. "Tam da bu yüzden her şey kusursuz olmalı. Sahne alacak sanatçılar da dahil. Vârisler Balosu komitesinin başkanı olarak eminim organizasyonda mükemmel olmayan hiçbir

şeyin yeri olmadığını sen de çok iyi biliyorsundur. Veronica'nın sanatına düşkün biri olduğundan şüphem yok, dolayısıyla seçme yapmamız sorun olmayacaktır. Sence de öyle değil mi?"

Kalbim kulaklarımda gümbürderken restoranın sesleri beyaz gürültüye dönüştü.

Başkalarının yanında Buffy'yle böyle konuşarak büyük riske giriyordum ama insanların beni manipüle edip istedikleri her şeyi yaptırmasından bıkıp usanmıştım.

Her şey sona erdikten sonra beni kara listeye alabilirdi fakat balonun davetiyelerinde *benim* adım yazılı olacaktı, yani *benim* profesyonel itibarım söz konusuydu. Yıllardır uğruna çalıştığım şeyleri, üstü örtülmeye bile zahmet edilmeden yapılan bu tür insan kayırmalarla kesinlikle mahvetmeyecektim.

Buffy öylece bana bakıyordu.

Gerçekte sessizlik bir dakikadan daha kısa sürmüştü ancak kadının ilk şoku geçip, yerini daha anlaşılmaz bir ifadeyc bırakırken her saniye sanki bir milyar yıl sürmüş gibi hissettiriyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Sanırım haklısın." Sesi de en az gözleri kadar soğuktu fakat az da olsa saygı barındırdığı dikkatimden kaçmamıştı. "Size afiyet olsun."

Gitmek için döndü, sonra bana omzunun üstünden son bir bakış attı. "Bu arada, Vivian... Bu balonun tarihteki *en iyi* Vârisler Balosu olmasını bekliyorum."

Buffy ardında buz gibi asaletinden ve *Chanel No. 5* parfümünden bir bulut bırakarak masamızdan ayrılınca ciğerlerimde biriktirdiğim nefesi serbest bıraktım. Haksızlık karşısında hissettiğim kızgınlıkla ve beni ezip geçemeyeceğini kanıtlama ihtiyacıyla dik tuttuğum bedenim sandalyeye çöktü.

"Buffy Darlington'ı gömdün resmen." Sloane'un yeşil gözleri ender bir hayranlıkla parlıyordu. "Etkileyici."

"Onu gömmedim," diye karşı çıktım. "Sadece alternatif bir bakış açısı sundum."

"Kesinlikle gömdün," dedi Isabella. "Bir an kadın kalp krizi geçirip tabağına doğru devrilecek sandım. Buffy ve Benedict, yeni süper *brunch* ikilisi."

Kötü esprisinin etkisiyle bir süre tepkisizce birbirimize baktık, ardından kahkahalara boğulduk.

Sebebi alkol ya da çok çalışıp yeterince uyuyamamaktan kaynaklanan hezeyan olabilirdi, tam olarak bilmiyordum. Fakat gülmeyi bir türlü kesemiyorduk. Benim gözlerimden yaşlar gelirken Isabella'nın omuzlarının sarsılmasından masa sallanıyordu. Sloane bile gülüyordu.

"*B* harfiyle başlayan isimlerden söz etmişken," dedi Isabella kahkahalarımız biraz olsun yatışınca. "Az önce onu yanlış mı duydum, yoksa arkadaşının adının *Bunny* olduğunu mu söyledi?"

"Bunny Van Houten," diye doğruladım sırıtarak. "Hollandalı nakliyat kodamanı Dirk Van Houten'ın eşi."

Isabella'nın yüzündeki gülümseme dehşetle silindi. "Böyle isimleri kim buluyor? Ne kadar zenginsen ismin o kadar çirkin olmalı diye bir kural mı var?"

"*Çok* da kötü isimler değiller."

"Buffy ve Bunny, Viv! Buffy ve Bunny!" Isabella başını iki yana salladı. "Güç bana geçtiğinde *B* ve *U* harfleriyle başlayan bütün isimleri yasaklayacağım. Tanrı yasaklasın, yoksa bunlar gruplarına bir de Bubby eklemeye kalkarlar."

Kendimi tutamayıp tekrar kahkahalara boğuldum. Isabella'yla Sloane da çok geçmeden bana katıldılar.

Tanrım, buna çok ihtiyacım olduğunu şimdi anlıyordum. Buffy olayını saymazsak, arkadaşlarımla yiyip içerek ve aptalca şeyler konuşsak da eğlenerek geçirilen bir sabah gibisi yoktu. Bazen yaşama devam edebilmemizi sağlayan şeyler böyle küçük anlar oluyordu.

Bir saat kadar daha vakit geçirdikten sonra kalktık. Çoğunlukla benim sorunlarımı dinledikleri için en azından hesabı ödemekte ısrar ettim ve tam ödemeyi hallederken telefonumun titrediğini hissettim.

Gelen mesajı okuduğumda kalbim bir takla attı ama restorandan çıkarken ifademi sakin tutmaya çalıştım.

"Haftaya yeni bir romantik komedi filmi çıkacak," dedi Sloane. "İzlemeye birlikte gidelim."

Isabella ona kuşkuyla baktı. "Bu sefer filmi gerçekten izleyecek misin, yoksa yine bitene kadar şikâyet mi edeceksin?"

Sloane güneş gözlüğünü taktı. "Ben şikâyet etmiyorum. Sadece filmin normal hayata hiç uymayan kısımlarını gerçek zamanlı olarak eleştiriyorum."

"Ama onlar romantik komedi," dedim. "Gerçekçi olmak *zorunda değiller*."

Bazı insanlar kitap okuyarak ya da masaj yaptırarak stres atardı. Sloane ise romantik komedi izleyip beğenmediği tüm detaylar hakkında tez uzunluğunda yazılar yazmayı seviyordu. Ayrıca evet, beğenmese de bu tür filmleri izlemeye devam ediyordu.

"Buna katılmıyorum ama neyse," dedi. "Haftaya perşembe işten sonra olur mu?"

Onun romantik komedi eleştiri seanslarını yıllardır çekiyorduk, bir gece daha katlanabilirdik.

Tarihi kararlaştırdıktan sonra arkadaşlarım kendi yollarına giderken ben de Dördüncü Cadde'den Washington Square Park'a yöneldim.

Her adımımla hızlanan nabzım, kemerli geçitte bekleyen uzun boylu tanıdık figürü gördüğümde tamamen kontrolden çıktı.

Park sokak müzisyenleri, fotoğrafçılar ve New York Üniversitesi *sweatshirt*'leri içindeki öğrencilerle doluydu. Dante soluk bir arka planda göze çarpan bir renk gibiydi. Sade beyaz tişörtü ve kot pantolonuyla bile o kadar kudretli görünüyordu ki yanından geçenler bakışlarını gizlemeden onu süzüyordu.

Caddenin karşısmdan gözlerimiz buluşunca omurgama elektrik çarpmış gibi hissettim. Son araba da geçtikten sonra adım atmam birkaç saniyemi aldı.

Dante'den iki adım uzaklıkta durdum. Sanki dışarıdan gelen gürültüleri önleyen bir kuvvet alanındaymışız gibi müziğin, kahkahaların ve araba kornalarının sesi kayboldu.

"Merhaba," dedim tuhaf şekilde soluksuzca.

"Merhaba." Ellerini ceplerine sokarken kaslı, geniş gövdesine rağmen genç bir oğlan gibi görünüyordu. "*Brunch* nasıldı?"

"Güzeldi." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Senin... günün nasıl gidiyor?" Bu sabah ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Teniste Dominic'i yendim. Öfkeden deliye döndü." Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Günüm iyi gidiyor yani."

Boğazımda bir kahkaha oluştu.

Sadece iki gün olmuştu ama onu, esprilerini, gülümsemelerini, hatta kaş çatışlarını bile *özlemiştim*.

Dante iyi, kötü ve sıradan her parçasını ayrı ayrı özlememe neden olabilecek tek kişiydi.

Gözleri ve dudakları ciddi bir ifadeye bürünürken, "Senden özür dilemek istedim," dedi. "Cuma akşamı için. Haklıydın. Eve döndüğümüzde seni... pusuya düşürür gibi tartışmaya çekmek yerine ne anlatmaya çalıştığını anlamalıydım."

Sesi hayatında ilk defa özür diliyormuşçasma gergindi ama altında yatan samimiyet tüm kötü hislerimi alıp götürdü.

"Sen de haklıydın," diye kabullendim. "Bunu itiraf etmek hoşuma gitmese de ebeveynlerimin yanında farklı olduğum *doğru*. Keşke böyle olmasaydım ama..." Derin bir nefes verdim. "...bazı şeyleri değiştirmek için çok geç."

Ben yirmi sekiz yaşındaydım. Annemle babam da ellili yaşların sonundaydı. Alışkanlıklarımız ve aile dinamiklerimiz ne ara bu kadar kökleşmişti bilmiyordum ama şu noktadan sonra onları değiştirmeye çalışmak, beton bir sütunu bükmeye uğraşmakla eşdeğerdi.

"Değişim için hiçbir zaman çok geç değildir." Dante'nin gözleri daha da yumuşadı. "Bu halinle zaten mükemmelsin, Vivian. Annenle baban bunu göremiyorsa onların kaybı."

Sözcükleri kalbimi sıkıştırdı.

Göz kapaklarımın ardında tanıdık bir yanma hissedince dehşete kapılıp gözlerimi kırpıştırarak bu histen kurtulmaya çalıştım.

"Belki bir dahaki akşam yemeği buluşmamızda tüvit yerine ipek bir döpiyes giyerim," diye yarı şaka yaptım. "Biraz değişiklik olur."

"İpek sana daha çok yakışıyor zaten. Ayrıca bir dahaki sefere annenler sürpriz yapıp gelmeye kalkarsa bulaşıcı bir mide virü-

sûne yakalandığımızı söyleyip onlar gidene kadar kendimizi eve kilitleyebiliriz."

"Hmm. İşte bu hoşuma gitti." Başımı yana eğdim. "Ama bütün gün evde ne yapacağız?"

Bana çarpık bir sırıtış attı. "Aklımda birkaç şey var."

Tenim ısınırken gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Eminim vardır," dedikten sonra konuyu değiştirdim. "Eee, günün geri kalanı için planın var mı?"

"Evet." Elimi tutuşu, nefes almak kadar doğal ve rahattı. "Tüm zamanımı seninle geçireceğim."

Karnımdaki kelebekler kanatlarını açarken gülümsemem büyüdü.

Nihayet aramız düzelmişti.

Barışma sürecini uzatmamıştık ve buna ihtiyacımız da yoktu. Küslüğü unutmak için her zaman büyük jestler ya da ciddi konuşmalar gerekmezdi. Karşındakini yumuşatmak için hoş bir bakış ya da basit ama samimi bir özür gibi küçük şeyler bazen çok daha değerli olurdu.

"Harika," dedim, parktan uzaklaşırken elimi onunkinden ayırmadan. "Tam da Whitney Müzesi'nde ziyaret etmeyi çok istediğim yeni bir sergi vardı..."

30

Vivian

"Pardon, *nereye* gideceğiz dedin?" Suşi tabağımdan başımı kaldırıp Dante'ye inanmaz bir bakış attım.

"Paris." Kaygısızca arkasına yaslandı. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti ve sanki az önce her şeyi bırakıp jetine atlayarak Avrupa'ya gitmeyi teklif etmemiş gibi rahattı.

Günlerden çarşambaydı; kısa ömürlü kavgamızın üzerinden beş gün geçmiş, barışalı üç gün olmuştu.

Dante durup dururken Paris bombasını ortaya atana kadar ofisimde oturmuş, keyifle sohbet ederek öğle yemeği yiyorduk.

"Bugün, Cannes Film Festivali'nden önce oradaki alt şirketlerimizden birinin CEO'suyla görüşmem gerektiğini öğrendim," dedi. "Aslında başkan yardımcım gidecekti ama karısı erken doğum yapmış. Cumartesi günü yola çıkıp bir hafta orada kalmam gerek."

Normalde ona katılma şansına balıklama atlardım. Paris en sevdiğim şehirlerden biriydi ve son ziyaretimin üzerinden uzun zaman geçmişti. Fakat Vârisler Balosu'na birkaç hafta kalmışken her şeyi arkamda bırakıp Fransa'ya gezmeye gidemezdim.

"Ben gelemem," dedim gönülsüzce. "Balo hazırlıkları için burada olmalıyım."

Dante kaşlarını kaldırdı. "Hemen hemen her şey hazır değil mi zaten?"

Teknik olarak haklıydı. Mekâm ayarlamış, yemek şirketini seçmiş, oturma planını ve eğlence işini netleştirmiştim -Veronica Foster şaşırtıcı şekilde yetenekli çıkmıştı, o yüzden onu gecenin sonunda kısa bir performans için programa yazmıştım- fakat bendekl bu şansla, Fransa topraklarına adım attığım anda bir şeylerin ters gittiği haberini almam olasıydı.

"Evet. Ama bu kariyerimin en büyük etkinliği. Son dakikada kalkıp gidemem. Ekibimin bana ihtiyacı var."

"Ekibin sen yokken beş günlüğüne işleri yürütecek kadar yetenekli görünüyor." Dante masamdaki kâğıt yığınına hafifçe vurdu. "Döndüğümüzde son kararları vermek için bir haftadan daha uzun süren olacak. Ayrıca New York'ta olmasan da uzaktan çalışabilirsin. Ben de gündüzleri yoğun olacağım için Paris'i gezmeyi akşama bırakabiliriz. Bir kazan-kazan durumu."

"Saat farkını ne yapacağız?" diye karşı çıktım. "Paris'te akşam olmuşken ekibim burada hâlâ çalışıyor olacak."

"Sen de toplantılarını öğlene ayarlarsın. O saatlerde burada sabah olacak," dedi her zamanki pratikliğiyle. "İlkbaharda Paris çok güzel olur, *mia cara*. Güzel çiçekler, taze kruvasan, Seine Nehri kıyısında yürüyüş..."

"Bilemiyorum..." Bir şeylerin ters gidebileceğiyle ilgili paranoyamla Dante'nin çizdiği resim arasmda ikilemde kalmıştım.

"Ritz'de bir süit ayırttım bile." Dante günün ikinci bombasını üzerime atmadan önce biraz duraksadı. "Üstelik balo için Yves Dubois'nın elbiselerinden birini seçebilirsin."

Nefesim ciğerlerimde donup kaldı. "Buna hile denir ama!"

Yves Dubois, dünyanın en iyi modacılarından biriydi. Her sene yalnızca sekiz elbise tasarlardı ve hepsi de el yapımı, eşsiz parçalar olurdu. Ayrıca tasarımlarını kimin giyeceği konusunda seçici olmasıyla tanınırdı, söylentilere göre bir keresinde elbiselerinden birini Oscar töreninde giymek isteyen dünyaca ünlü bir film yıldızını geri çevirmişti.

"Teşvik olsun diye söylüyorum." Dante sırıttı. "Gerçekten gelemeyeceksen ya da gelmek istemezsen zorunda değilsin. Ama son birkaç aydır çok fazla çalışıyorsun. Biraz molayı hak ettin."

"Güzel bahaneler buldun. Ayrılık kaygısı yaşamadığından emin misin?"

"Eskiden cevabım hayır olurdu." Gözleri soğuk bir kış gecesinde titreşen yalnız bir mum alevi gibiydi. "Fakat artık bu tür kaygıları yaşayabileceğimi düşünmeye başladım."

Karnımı kaplayan sıcaklık yüzeye çıkıp tenime yayıldı.

Sanırım artık hayatımı "yapmamalıyım, etmemeliyim" türünden düşüncelerle yaşamaktan usanmıştım.

Bu yüzden kararımı bir saniye içinde verdim.
"O zaman seninle Paris'e geliyorum."

Sonraki iki gün boyunca ekibimi olabildiğince hazırlamaya çalıştım. Hepsine bana ulaşabilecekleri altı farklı numara verip acil durum protokolünün üzerinden defalarca kez geçtim. O kadar ki Shannon beni boğmamak için neredeyse uçağa kendi bindirecekti.

Yine de araca binip otelimize giden yolda şehrin manzaralarını izlediğim ana dek kaygılarımdan tamamen arınamadım.

New York gibi Paris de insanların ya çok sevdiği ya da nefret ettiği bir şehirdi. Ben iki şehri de çok seviyordum. Yemek, moda ve kültür konusunda benzersizlerdi. Paris gibi bir yerin büyüsüne kapılmak *çok* kolaydı.

İlk üç günümüz otelimize yerleşip alışınakla ve yeni iş düzenimi oluşturmamla geçti. İdari işleri halletmek için sessiz sabahları seçiyor, ekibim ve New York merkezli tedarikçilerimin aktif olduğu öğlen saatlerinde de toplantılarımı yapıyordum. Penceremin ötesindeki şehrin dikkatimi dağıtacağım sanmıştım ama şaşırtıcı derecede üretkendim.

Bununla birlikte üç günden sonra dayanamayıp Rue Saint-Honoré'ye hızlı bir alışverişe ve tabii ki Yves Dubois'nın tasarımlarını sergilediği mağazaya gitmeye karar verdim.

Ben parmaklarımı pudra rengi, gümüş boncuk işlemeli nefes kesici bir parçanın üzerinde gezdirirken Yves dudaklarını büzerek, "O olmaz," dedi. "Pembe senin için fazla açık bir renk, şekerim. Sana daha cesur, daha cüretkâr bir şey lazım. Sansasyonel bir şey." Kafasını yana eğip gözlerini kıstı, sonra birden parmaklarını şaklattı. "Frederic, bana Phoenix'i getir."

Asistanı derhal odadan çıkıp birkaç dakika içinde elinde bir elbiseyle geri döndüğünde nefesim kesildi.

"Son tasarımım," dedi Yves abartılı jestlerle. "Tam sekiz yüz saatte elle dikilen elbisemin tüm yüzeyi altın rengi nakış işiyle süslü. Naçizane fikrime göre bugüne kadarki en mükemmel çalışmam."

Yves pek de mütevazı sayılmazdı ama söylediklerinde haklıydı. Gerçekten de bugüne kadar çıkardığı koleksiyonlar arasında en iyi parça buydu.

Gözlerimi elbiseden ayıramıyordum.

"Aslında fiyatı yüz elli bin dolar," diye devam etti. "Fakat Vârisler Balosu'nda giymen için sana yüz otuz bin dolara veririm, müstakbel Bayan Russo."

Fazla kafa yormaya gerek yoktu. "Alıyorum."

O gece Dante oteldeki süitimize döndüğünde yatağın yarısını, zemini ve masaları alışveriş torbalarıyla dolu halde buldu.

Yves elbisemi direkt New York'a gönderecekti, yani uçakta başına bir şey geleceğinden endişe etmeme gerek yoktu. Diğer şeylere gelince... Eh, alışverişi *azıcık* abarttığımı kabul ediyordum.

"Aldığın şeyler için ayrı bir oda mı tutsaydım?" Dante yataktaki *Dior* şapka kutularına baktı.

"İyi olurdu. Ama artık çok geç." Yeni *Bulgari* pırlanta kolyemi süitteki kasaya kilitledikten sonra daha küçük torbaların birini, diğerlerinin arasından çıkardım. "Sana da bir şey aldım."

Ona küçük kadife kutuyu uzatıp açmasını beklerken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Kapakla birlikte kaşları da kalktı.

"Dondurma kol düğmeleri," dedim coşkuyla. "Rue de la Paix'de kişiye özel parçalar yapan bir kuyumcu tanıyorum. Oniks taşı soya sosunu temsil ediyor. Yakut da kirazı. Dondurmayı kirazla yemediğini biliyorum ama bence kırmızı renk, tasarımın daha hoş görünmesini sağladı."

Bu yarı şaka yarı samimi bir hediyeydi. Dante'nin düzinelerce lüks kol düğmesi olsa da ona özel bir şey vermek istemiştim.

"Beğendin mi?" diye sordum.

"Bayıldım." Kol düğmelerini çıkarıp yerlerine yenilerini taktı. "Teşekkür ederim, *mia cara*."

Sesinin sıcaklığı tenimi okşarken uzanıp tek eliyle yüzümü kavrayarak beni öptü.

O gece akşam yemeği için dışarı çıkamadık.

Fakat diğer akşamlarımızı dilediğimizce eğlenerek değerlen-

dirdik. Shakespeare & Company'nin kitaplarla dolu köşelerinde oturduk, ziyaret saatlerinden sonra Louvre Müzesi'ni keşfettik ve ticari olmayan, siyah-beyaz Fransız filmlerin gösteriminin yapıldığı bir sinemaya gidip film izliyormuş gibi davranırken zamanımızı öpüşerek geçirdik.

Paris'e pek çok kez gelmiştim ancak şehri Dante'yle birlikte keşfetmek, ilk defa geziyormuşum hissi veriyordu. Fırınlardan süzülen kokular, ayaklarımın altındaki kaldırım taşlarının dokusu, dört bir yanda tomurcuklanan çiçekler... Onunlayken her şey daha parlak, daha canlıydı. Sanki biri şehrin her tarafına peri tozu serpiştirmişti.

Son gecemizde Dante beni Eyfel Kulesi'nde özel bir yemeğe götürdü. Kulede üç restoran bulunuyordu. Bizimki ikinci kattaydı ve olağanüstü bir manzarası vardı. Dante mekânı kapattığı için içeride yalnızdık; yedi korsluk yemeğimizi yerken ayaklarımızın altında ışıl ışıl uzanan şehri baş başa, keyifle izleyebilecektik.

"Pekâlâ. Herkesin sevdiği ama senin *katlanamadığın* yiyecek nedir?" Ağzıma attığım incecik levrek dilimini yutup ekledim: "Önce ben söyleyeyim. Zeytin. Zeytinden nefret ederim. İnsanlığın başına gelmiş bir felaket bence."

"Şaşırdığımı söylemek isterdim ama bunu cips ve pudingle turşu yiyen birinden duymak..." Dante şarabını dudaklarına götürdü. "...gerçekten hiç şaşırtıcı değil."

Gözlerimi kıstım. "*Benim* atıştırmalıklarımı çalmayı bir türlü bırakamadığı için iki hafta önce evdeki bütün turşuları bitiren kimdi acaba?"

"Abartma. Greta ertesi gün turşu stokunu yeniledi." Kaş çatışıma güldü. "Soruna gelirsek, patlamış mısıra katlanamıyorum. Dokusu çok garip ve yanmasa bile berbat kokuyor."

"Ciddi misin? O zaman sinemaya gidince ne yiyorsun?"

"Hiçbir şey. Sinemalar film izlemek içindir, yemek yemek için değil."

Ona öylece baktım. "Bazen gerçek bir insan değil de uzaylı olduğundan şüpheleniyorum."

Bir kahkaha daha attı. "Hepimizin acayip özellikleri vardır, *mia cara*. En azından ben duşta *Mariah Carey* şarkıları söylemiyorum."

Yanaklarım ısındı. "Sadece *bir kere* yaptım. Şarkıyı reklamda duyduğum için aklıma takılmıştı, tamam mı?"

"Kötü bir alışkanlık olduğunu söylemiyorum zaten." Ağzının kenarı kıvrıldı. "Detone olsan da çok sevimliydi."

"Detone *olmadım*," diye mırıldandım ama gülümsemesi karşısında kızgınlığım kısa ömürlü oldu.

Garson üçüncü korsu getirmek için boş tabaklarımızı alırken, "Cannes hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordum. "Her şeyi yetiştirebildin mi?"

"Neyse ki evet. Tören sonrası partide hangi şampanyayı servis edeceğimizle ilgili bir toplantıya daha katılmak zorunda kalsaydım cinayetten tutuklanacaktım," diye homurdandı.

"Sen bundan da sağ çıkmanın bir yolunu bulurdun. Ne de olsa bir Russo'sun," diye takıldım.

"Evet ama evrak işleri sinirlerimi bozardı."

"Sen evrak işlerine bayılırsm. Bütün gün bunu yapıyorsun."

"Paris'teki *son* romantik gecemizde bana böyle korkunç bir şekilde hakaret etmemişsin gibi davranacağım." Sesi alınmış gibi çıkıyordu ama gözleri muziplikle parhyordu.

Biraz güldükten sonra, "Bir Russo olarak doğmamış olsaydm ne yapacağını hiç düşündün mü?" diye sordum.

Hayatı doğduğu ilk günden planlanmıştı. Peki ya kendi yolunu seçebilseydi bugün nerede olurdu?

"Bir iki kere düşündüm." Dante rahat bir tavırla omuz silkti. "Cevabı hiç bulamadım. Zamanımın çoğunu işime ayırıyorum ve boks, tenis, seyahat gibi hobilerimden ne kadar keyif alsam da bunları kariyer olarak seçeceğimi düşünmüyorum."

Yanıtı karşısında garip bir şekilde hüzünlenerek kaşlarımı çattım.

"Ben bir iş adamıyım, Vivian," dedi. "Bunu yapmak için doğdum. Bazı yönleri eğlenceli olmasa da işimi seviyorum. Bir ofis köşesinde çürümek için tutkularımı bir kenara attığımı düşünme."

Sanırım haklıydı. Atılgan, cesur ve istediğinde yeterince çekici olabilen fakat kışkırtıldığında agresifleşen kişiliğiyle toplantı salonlarına hükmetmek için doğmuştu. Onu CEO koltuğundan başka bir yerde hayal edemiyordum.

"Ya sen?" dedi. "Etkinlik planlama işine girmeseydin hangi mesleği yapardın?"

"Astronom olmak isterdim ama açıkçası matematikte ve fen bilimlerinde zayıfım," diye itiraf ettim. "Bilemiyorum. Sanırım ben de senin gibi düşünüyorum. Yaptığım işten memnunum. Etkinlik planlamak stresli olabiliyor fakat çok eğlenceli ve yaratıcılık gerektiren bir meslek. Bir fikir bulup onu hayata geçirmekten daha tatmin edici bir şey yok."

Dudaklarında minik bir gülümseme oluştu. "Yani ikimiz de olduğumuz yerde mutluyuz." Kadifemsi sesi kalbimin takla atmasına neden oldu.

"Evet," dedim. "Öyle diyebiliriz."

Hava gizli anlamlarla ağırlaşıp nemlendi. Tereddüt etsem de sonunda kısık sesle, "Paris'e geldiğim için mutluyum," diye ekledim.

Dante'nin bakışları cildimi tutuşturan parlak alevler barındırıyordu. "Ben de."

Yemeklerimizi unutup birbirimizi izlemeye başladık. Dile getirilmeyen sözcüklerin ağırlığı bizi sessizliği bozmakla tehdit ediyordu.

Bu gerçekleşemeden tiz bir zil sesiyle bakışlarımız ayrıldı.

Dante alçak sesle İtalyanca bir küfür savurdu. "Kusura bakma. Buna cevap vermem gerek," dedi. "İşle ilgili acil bir mesele."

"Sorun değil. Yapman gerekeni yap."

Sandalyesini geri itip kalktı ve telefonu açıp çıkışa doğru ilerledi.

Ben de yemeğime döndüm ama dikkatim, Norveç ıstakozunun tadını alamayacak kadar dağınıktı.

Paris'e geldiğim için mutluyum.

Ben de.

Dante yokken bile nabzım olimpik bir pistte altın madalya için koşmuş gibi hızla atıyordu.

Daha önce pek çok kez Paris'e gelmiştim.

Fakat Aşkın Şehri'nde ilk defa gerçek aşkı tadıyordum.

31

Dante

"Hepsini bulduk."

Hareketsiz kaldım. "Emin misin?"

Paris'te Vivian'la son gecemizin tadını çıkarmak için neredeyse Christian'ın aramasını meşgule atacaktım ama merakıma yenik düşmüştüm. Çünkü büyük bir gelişme olmadıkça aramayacağını biliyordum.

Haklı çıkmıştım.

"Evet. Sekiz lokasyondan da gözümüzü ayırmıyoruz," dedi. "Tek kelimenle o aileden sonsuza dek kurtulabilirsin."

Telefonumu tutan elimi sıktım. Aylardır hayalini kurduğum gibi Francis'i yerle bir edeceğim düşüncesiyle içimin rahatlamasını, zaferi ve lanet olası *intikam* sevincini hissetmeyi bekledim.

Ama hissetmedim.

Bunun yerine, Christian'ın sözleri tüm oksijenimi tüketmişçesine bir boşluk hissettim.

Masamızda oturmakta olan Vivian'a haktım. Girişten uzakta, konuşmamı duyamayacağı bir yerde dursam da şehri izlerken yüzünde nasıl yumuşak ve memnun bir gülümseme oluştuğunu görebiliyordum.

Göğsüm yanmaya başladı. Kahretsin, çok mutlu görünüyordu. Yaklaşan Vârisler Balosu'na ve seyahat haberini son dakikada almasına rağmen Paris'te öyle canlanmıştı ki her şeyi bırakıp sonsuza dek burada, onunla olmak istedim.

Şantajı, Francis'i, cemiyet zirvalarını tamamen unutup baş başa kalmayı arzu ettim.

Çünkü bu muhtemelen birlikte son gezimiz olacaktı.

"Dante?" dedi Christian.

Gözlerimi Vivian'dan ayırdım. "Seni duydum." Şakaklarım

migren ağrılarının yaklaşmakta olduğunu haber verir gibi sızlamaya başlamıştı. "İşle alakalı kısım ne oldu?"

"O kısımda da her şey hazır."

"Güzel," derken sıkışmış boğazımdan dolayı zor konuşuyordum. "Peki ya diğer proje? Uygulamayla ilgili olan?"

Oyalanıyordum. Francis'in zulalarının tamamını bulduğunu söylediği anda Christian'a onay vermeliydim ama bir şey beni tutuyordu.

"Heath'in şirketinde birkaç sorun çıktı." Christian'ın tembel konuşması tatmin doluydu. "Yazılımında pürüzler var. Çalışanlar gergin. Yatırımcılar tedirgin. Halka arz hayalleri suya düşecek gibi. Yazık."

"Çok yazık."

Christian'la planladığımız şeyle Vivian'ı sonsuza dek kendimden uzaklaştıracağım göz önünde bulundurulunca ne kadar ikiyüzlü davrandığımın farkındaydım fakat sikimde bile değildi. Konu o olunca zaten hiçbir zaman sağduyulu olamıyordum. Mantıkla dolu yaşamımda tek bencilliğim oydu.

"Doğruyu söylemek gerekirse o kadar kolay oldu ki neredeyse canım sıkıldı." Christian esnedi. "Bu mesele aradan çıktığına göre, Francis'le ilgili ne yapacağım da söyle ve ona göre hareket edelim."

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ama hattın diğer ucundaki ağırlığı hissedebiliyordum. "Sekiz aydır bunun için uğraştığını hatırlatmak isterim," diye devam etti Christian. "Adam, kardeşinin hayatını kullanarak sana şantaj yaptı."

"Farkındayım," dedim sertçe.

Elimi saçlarımdan geçirerek zonklayan kafatasıma rağmen düşünmeye çalıştım.

Ona harekete geçme onayı vermemin ardından gerçekleşecek olaylar silsilesi hızlı çekim bir film gibi zihnimde oynadı.

Christian kanıtları yok edip Lau Mücevherat'ı mahvedecekti. Vivian ailesinin işinin battığını öğrenecekti. Sonra ona şantajdan bahsedecektim. Beni bırakıp gidecekti ve...

Göğsümdeki baskı arttı.

Siktir. Eyfel Kulesi'nin tepesinde, onunla telefondayken kalp krizi geçirirsem Christian bunu unutmama asla izin vermezdi.

"Karar zamanı, Russo." Sesine bakılırsa sabırsızlanmaya başlamıştı. "Bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

Aklındaki şeyi dillendirmese de ses tonundaki uyarıyı duyabiliyordum. Neden tereddüt ettiğimi çok iyi biliyor ve beni kınıyordu.

Gözlerimi yumdum. Başım giderek artan bir şiddetle zonkluyordu.

Ben ailem gibi değilim.

Adam, kardeşinin hayatını kullanarak sana şantaj yaptı.

Tek kelimenle o aileden sonsuza dek kurtulabilirsin.

Şu şantaj meselesini başımdan def etmek zorundaydım. Vivian'a karşı hislerim ne olursa olsun kardeşimin hayatı tehlikedeydi ve fotoğrafların sızması riskine giremezdim. Luca'nın ailesindeki herhangi bir kadına, özellikle de sevgili yeğenine dokunduğunu öğrenirse Romano onun derisini diri diri yüzerdi.

Şantaj kanıtlarını yok ettiğim anda Francis'ten intikamımı almam için beni engelleyecek hiçbir şey kalmayacaktı. Tabii istersem eski defterleri kapatabilirdim ama o adam bunu hak etmiyordu.

"Kardeşinle bir sonraki görüşmende daha tedbirli olmasını söylemelisin." Francis'in yüzünde, tuzağa düşmüş avına bakan bir yılanın sırıtışı vardı. "Bu fotoğrafların, Romano'nun eline geçmesini hiç istemem."

Masamdaki dosyaya dokunmadım. Yeterince şey görmüştüm. Sikik fotoğrafların hepsine tek tek bakmama lüzum yoktu.

"Her neyse, çok yoğun olduğundan eminim. Daha fazla vaktini almayayım." Francis kalkıp kravatını düzeltti. "Söylediklerimi bir düşün. Kızımla evlenmek yararına olabilir. Özellikle de... ailenin refahı için." Genişleyen gülümsemesi kesici dişlerini ortaya çıkardı. "Sence de öyle değil mi?"

Francis'le görüşmemin anısı, o gün hissettiğim tüm duyguları geri getirmişti.

Şok, inanmazlık, *hiddet.* Hem kardeşime hem de davetsizce *ofisime* girip bana şantaj yapma cüretine sahip olan şerefsiz Francis'e çok öfkeliydim.

Hayır, Francis Lau merhametimi hak etmiyordu.

Sırtımı restorana doğru çevirdim. Kararımı bildirirken göğsüm soğuk bir katiyetle doluydu.

"Sonraki hamlemiz Francis'i indirmek."

Telefonu kapatıp masaya döndüğümde normal davranmak için elimden geleni yaptım. Vivian restoranda bir şey dememişti ama otel odamıza girdiğimizde bana bakan gözlerinde endişe vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Telefon görüşmenden beri sessizsin."

"Yolunda." Ceketimi çıkarırken onunla göz göze gelmemeye çalıştım. "Yemeğimiz bölündüğü için kızdım sadece."

"Yine de güzel bir yemekti." İç çekip hülyalı bir tebessümle yatağa oturdu. "O tatlı, ömrümün sonuna dek hayallerimde yaşayacak."

"Sadece tatlı mı? Ben hayallerinde yaşamayacak mıyım? Gücendim."

Vivian gözlerini devirdi. "Her şey senin etrafında dönmüyor, Dante."

"Dönmeli ama." Kalbim burkulsa da burnunu kırıştırması karşısında gülümsedim.

Her zamanki gibi neşeyle atışıyorduk ama bu kaygısız, rahat anların altında bir saat tıkırdıyordu.Vivian'la birlikte son dakikalarımızı sayan bu saati bir tek ben duyabiliyordum.

Şimdi olmasa da New York'a dönünce ona gerçekleri anlatmak zorundaydım. Nasılsa er ya da geç öğrenecekti, benden duyması en iyisiydi.

Fakat ona şantajdan bahsederek babası hakkındaki son idealist fikirlerini de yıkmış olacaktım. Üstüne bir de Christian'dan yapmasını istediğim şeyi anlattığımda... Bunun düşüncesi bile göğsüme hançer saplanmış gibi hissetmeme yol açıyordu.

Bunlar birlikte geçireceğimiz son saatlerdi ve tadını çıkarmak isteyecek kadar bencildim.

Onu yeterince yumuşak ve nazik bir şekilde yatağa itip sırtüstü yatırarak üstüne çıktığımda soluksuz bir kahkaha attı. Bana bakarken yüzündeki sahte rahatsızlık kaybolmuş, yerini kalbimi dağlayan bir tebessüm almıştı.

"Fransa'da son gecemiz." Başımı eğdiğim için her kelimeyle birlikte dudaklarımız birbirine değiyordu. "Acaba nasıl geçirsek?"

"Eh, ben aslında uzun bir köpük banyosu yapıp biraz kitap okurum, sonra da *13. Cuma*'daki Jason'a benzememe neden olduğunu düşündüğün şu maskelerimden birini yaparım diyordum," dedi Vivian düşünceli bir şekilde. Ama gülen gözlerindeki alevleri görebiliyordum. "Belki senin daha iyi bir fikrin vardır?"

"Belki." Dudağına küçük bir öpücük kondururken yavaşça elbisesinin fermuarını indirdim. İpeksi kumaş üstünden kayıp düşünce, iç çamaşırlarını da çıkarmak için onu hafifçe yataktan kaldırdım.

Normalde bu kadar ağır ilerleyemeyecek kadar sabırsızdım fakat bu akşam parmaklarımın her kıvrıma, her köşeye dokunmasını istiyordum. Dudaklarımla ve ellerimle vücudunun haritasını çıkarıyor, sutyeninin üstünden göğüslerini okşuyor, dişlerimle külotunu çekiştiriyordum.

En sonunda Vivian hüsranla inleyerek, "Dante, *lütfen*," dedi. Ona henüz tam olarak dokunmamış olsam da cildi zevkle kızarmıştı.

Tenine doğru hırladım. Bu geceyi olabildiğince uzatmak istiyordum ama onu arzularından mahrum bırakamazdim. Bana bu gözlerle bakarken, o sesle yakarırken nasıl durabilirdim?

Külotunu çekip kenara attım ve karşımdaki kusursuz manzarayı seyretmeye başladım. "Siktir, bebeğim. Benim için nasıl da ıslanmışsın."

Dişlerimi nazikçe klitorisine sürttüğümde tekrar inledi. Onu bir kez, iki kez yalayarak hislere alışmasını sağladım, ardından hassas tomurcuğu ağzıma çekip emmeye başladım.

Vivian'ı gecenin ilk orgazmına doğru sürüklerken gittikçe artan çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Kısık sızlanmalarını, minik inlemelerini, kesik nefeslerini, dilime boşalırken adımı haykırmasını sonsuza dek dinleyebilirdim. Hayatımda duyduğum en tatlı, en edepsiz senfoniydi.

İçine girdiğimde henüz yükseldiği yerden inememişti. Islaklığı ve sıkılığı karşısında bir kez daha hırladım. Bedeni benimkine mükemmel uyuyordu; okyanusun kıyıyı kucaklaması misali zahmetsizce, çabasızca, doğal bir şekilde.

Hiç kıpırdamadan boynunda öpücüklerden bir yol çizerek dudaklarına ulaştım, sonra hareket etmeye başladım.

Ben yavaş, şehvetli bir ritim tutturarak içine girip çıkarken haz dolu iç çekişleri vücudumu titretiyordu. Bana bu kadar iyi hissettirirken hızlanmamaya, acele etmemeye çalışmak için tüm irade gücümü kullanmam gerekti.

Her anın keyfini sürmek istiyordum fakat sonunda kontrolümü kaybederek hızımı arttırdım. Sırtını gererek bana yaslanıp içinde daha derinlere gömülmemi sağladığında dilimin ucuna kadar gelen küfrü yuttum.

"Daha hızlı," diye yalvardı arzuyla boğuklaşmış sesiyle. "Lütfen."

Dişlerimi sıktım. Orgazmımı ertelemeye çalışırken kaslarını gerilmiş, alnımda terler birikmişti.

"*Se sapessi il potere che hai su di me,*" dedim pürüzlü bir sesle.*

Bir saniyeliğine duraksadım, ardından kalçasını kavrayarak ona istediğini verdim. Hızlı ve sert itişlerim sonucunda sırtıma tutunup tırnaklarını etime geçirdi.

İnlemeler durmaksızın dudaklarından dökülürken gözleri yarı kapalı, yanakları hızla kıpkırmızıydı.

O kadar güzel görünüyordu ki neredeyse gerçek olduğuna inanamayacaktım.

Bakışlarımı yüzünden ayırmadan her detayını zihnime kazıdım ve iç duvarları etrafımda kasılırken onu tekrar öperek orgazm çığlığını yuttum.

Ben de bir dakika daha dayanabildim, sonra bedenimi kontrol etmeyi bırakıp orgazmın kör edici bir dalga halinde üzerime çökmesine izin verdim.

Ben üstünden inip yana yuvarlanırken, "Eh," dedi Vivian soluk soluğa. "Köpük banyosundan daha eğlenceliydi."

* (İt.) "Üstümde nasıl bir güce sahip olduğunu bir bilsen." (ç.n.)

Vicdanım yeniden hafifçe sızlayarak göğsümde bir boşluk oluşturursa da sözleri karşısında güldüm. "Egom bu söylediklerin için sana teşekkür ediyor."

"Rica ederim dediğimi ilet." Esneyip bana sokuldu ve bacağıyla kolunu üstüme attı. "Mükemmel bir son geceydi," diye mırıldandı. "Bundan böyle..." Bir daha esnedi. "...Paris'e daha sık gelmeliyiz. Bir dahaki sefere..." Üçüncü esneme. "...beraber gitmek istediğim..."

Uykulu sesi birden kesildi. Nefes alış verişleri derin, dengeli bir ritme kavuşurken başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Uyumaya çalıştım ancak göğsümdeki ağırlık beni huzursuz ediyordu.

Bunun yerine tavanı izleyerek Vivian'ın soluklarını saydım ve her şey sona erene dek kaç nefes daha paylaşacağımızı merak ettim.

Christian'ın kanıtları yok etmesi sadece bir gün sürerdi. Francis neler olduğunu anlayana kadar bir ya da iki gün geçerdi, zulalarına ne kadar iyi göz kulak olduğuna bağlı olarak süre değişebilirdi. Birkaç gün sonra da işlerinin nasıl mahvolduğunu anlamaya başlardı.

Gerçekçi davranarak New York'a iner inmez Vivian'a her şeyi anlatmalıydım. Olanları babası yerine benden duyması tercihimdi çünkü o pisliğin doğruları çarpıtıp kendini kurban gibi göstereceğinden emindim.

Fakat... *siktir*. Vivian'ın üzerine böyle bir bomba atıp kenara çekilemezdim. Ama aynı zamanda her şey yolundaymış gibi davranıp bana daha da fazla bağlanmasına neden olamazdım. Ayrılmamız kaçınılmazken olmazdı.

Diğer insanlar bana yaklaşmak için yıllar harcarken Vivian bunu çaba göstermeden başarmıştı. O bilse de bilmese de birlikte geçirdiğimiz her dakika koruma kalkanlarımda çatlaklar oluşturmuştu.

Francis'in peşini bırakırsam sahip olduğumuz şeyi kurtarabilirdim. Ama babasının nasıl bir piç kurusu olduğunu öğrense de ailesini paramparça etmemi bağışlamayacak kadar onlara sadıktı.

Ayrıca bir mucize eseri, babasını alaşağı etmemi sorun etmese bile ilişkimiz böyle bir olaydan sağ çıkabilir miydi? Her sene Şükran Günü'nde Lauların masasında oturup yüzlerine gülecek değildim. Zaten onların da beni evlerinde hoş karşılayacaklarını sanmıyordum.

Vivian'ı yanımda tutamazdım. Fakat bırakamazdım da.

Henüz olmazdı.

Gözlerimi yumup bu felaket çemberinden çıkmak için bir yol düşünmeye çalıştım.

Mantığım bu gece onunla yeterince vakit geçirdiğimi, daha derine düşmeden mesafe koymam gerektiğini söylüyordu. Duygularımsa mantığıma siktiri çekmemde ve düşüncelerini alıp kıçına sokmasını söylememde ısrarcıydı.

Aklım ya da kalbim. Bu savaşı yalnızca biri kazanabilirdi.

Ne yazık ki henüz hangisinin galip olacağını bilmiyordum.

32

Vivian

Paris'ten ayrılırken mutluluktan uçuyordum.

Leziz yemekler yeıniş, çok güzel giysiler satın almış, muhteşem seksi tatmıştım. Bir yandan işimi de yapmıştım ama gerçek tatillerimden daha iyi bir zaman geçirdiğimi söyleyebilirdim.

Buna artı olarak Vârisler Balosu planlamaları *nihayet* pürüzsüz şekilde ilerliyordu, düğün hazırlıkları yolundaydı ve Dante'yle ilişkimiz hiç olmadığı kadar iyiydi.

Hayat çok güzeldi.

"Berbat ötesiydi," dedi Sloane birlikte sinemadan çıkarken. "O uçak sahnesi neydi öyle? Özellikle o *aşk itirafı!* Daha üç haftadır tanıdığım biri beni Venüs gezegenine benzetse üstüne kusardım herhalde. Kim üç haftada âşık olabilir ki?"

Isabella'yla ben gülerek bakıştık. Paris seyahatim nedeniyle sinema gecemizi ertelemek zorunda kalmıştık ama sonunda Sloane'un izlemekte ısrar ettiği romantik komediye gelmiştik.

Israrına rağmen, beklendiği üzere filmden nefret etmişti.

"Kurgularda zaman farklı işler," dedim. "Bu filmleri izlemeyi bırakabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Onları zaten nefretimden dolayı izliyorum, Vivian. Terapi gibi geliyor."

"Hı-hı."

Isabella'yla tekrar göz göze geldik ve Sloane güldüğümüzü görmesin diye hemen başka yönlere baktık.

"Her neyse, benim artık eve gidip Balık'ı beslemem lazım. Yoksa ölecek." Sloane sanki metro tünellerini diş fırçasıyla ovalamak zorundaymış gibi bıkkm konuşuyordu. "Zaten başımda yeterince sorun var, bir de ölü bir hayvanla uğraşamam."

Dairesinde ondan önce kalan kişinin bıraktığı Japon balığına

bakıyordu ama hayatındaki varlığı "geçici" olduğu için ona bir isim vermeyi reddediyordu.

Eve taşınmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti.

Isabella ve ben bu konuyu açmamamız gerektiğini bildiğimiz için arkadaşımıza kısaca iyi akşamlar dileyip yollarımızı ayırdık.

Eve dönerken Dante'nin en sevdiği Tayland restoranına uğradım. Greta yıllık izne çıkıp İtalya'ya gitmişti, o yüzden önümüzdeki birkaç hafta için yemek işiyle kendimiz ilgilenmek zorundaydık.

Çatı katı dairesine vardığımda, "Dante döndü mü?" diye sordum Edward'a.

"Evet, hanımefendi. Şu anda çalışma odasında."

"Harika. Teşekkür ederim." Buraya taşındığımda Edward'dan bana adımla seslenmesini istemiş fakat iki aylık ısrar sonucunda pes etmiştim.

Dante'nin çalışma odasının kapısını tıklattım ve içeri girmek için, "Gel," diye seslenmesini bekledim.

Masasında oturmuş, bilgisayar ekranındaki bir şeye bakarken kaşlarını çatmıştı. Üstünde hâlâ takım elbisesi olduğuna göre eve yeni gelmiş olmalıydı.

"Selam." Yemek torbasını masaya bırakıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Çalışma saatleri sona erdi. Şu anda dinleniyor olmalıydın."

"Asya'da hâlâ çalışma saati." Arkasına yaslanıp şakaklarını ovuşturdu ve masaya koyduğum torbaya baktı. "Bu ne?"

"Akşam yemeği." Plastik yemek kaplarını, peçeteleri ve çatal bıçakları çıkardım. "Çok sevdiğin Tayland restoranından. Canının ne isteyeceğini bilmediğim için körili börek, fesleğenli kızartma ve..." Son kabın kapağını abartılı hareketlerle kaldırdım. "...restoranın imza ördek salatasından aldım."

Dante bu salataya bayılırdı. Bir keresinde sırf hâlâ sıcakken yiyebilmek için *Mode de Vie*'nin genel yayın müdürüyle olan telefon görüşmesini ertelemişti.

Şimdiyse yemeklere anlaşılmaz bir ifadeyle bakiyordu.

"Teşekkürler ama aç değilim." Tekrar bilgisayarına döndü. "Bir saat içinde tamamlamam gereken bir iş var. Çıkarken kapıyı kapatır mısın?"

Kaba ses tonu gülümsememi yok etti.

İki gün önce New York'a döndüğümüzden beri biraz mesafeli davranıyordu ancak bu akşam ilk defa açık bir saygısızlık göstermişti.

"Peki." Sesimdeki canlılık silinmesin diye uğraştım. "Ama bir şeyler yemek zorundasın. Daha sonra acıkırsan diye bunları burada bırakacağım." Biraz duraksadıktan sonra ekledim. "İş nasıl gidiyor? Genel olarak yani."

Son zamanlarda çeşitli tedarik zinciri sorunları ve Russo Grup'un sponsor olduğu Cannes Film Festivali hazırlıkları yüzünden çok stresli olduğu için asabi davranmasını anlayabilirdim.

Bakışlarını ekrandan ayırmadan cevap verdi. "İyi gidiyor."

Omuzları gergin, yüzü gölgeliydi. Karşımdaki kişi, Paris'teki şakacı ve eğlenceli Dante'den tamamen farklı biriydi.

"Herhangi bir sorun varsa benimle konuşabilirsin," dedim alçak sesle. "Biliyorsun, değil mi?"

Dante güçlükle yutkundu.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Bir cevap gelmeyeceğini anlayınca yiyeceklerden payıma düşeni alıp çıktım ve yemek odasında tek başıma yedim.

Tabağımdaki şeyler leziz kokuyordu fakat ağzıma aldığımda tadı karton gibiydi.

Dante'nin kasvetli hali sonraki hafta da geçmedi.

Sebebi belki iş, belki de başka bir şeydi ama her neyse nişanlımı eskiden saçlarımı yolmak istememe neden olan o soğuk ve içine kapanık versiyonuna geri döndürmüştü.

Öğle aralarında beni ziyaret etmiyor, akşam yemeği saatleri hep "meşgul" oluyor ve ben uyuyana kadar yatağa gelmiyordu. Uyandığımdaysa çoktan gitmiş oluyordu. Artık ne seks yapıyor ne de doğru düzgün konuşuyorduk.

Her insanın karanlık dönemlerden geçebileceğini bildiğim için anlayışlı olmaya çalışıyordum ancak sonraki perşembe geldiğinde sabrımın sınırlarına ulaşmıştım.

O gün işten eve dönüp Dante'yi mutfakta Greta'yla bulmam, bardağı taşıran son damla oldu. Yardımcımız Napoli'deki ailesinin yanından yeni dönmüş ve görünüşe bakılırsa hemen işe koyulmuştu. Mermer ada tezgâhın üzeri çeşitli baharatlar, soslar, etler ve balıklarla doluydu.

Antreye kadar gelen kokuları takip ederek mutfağa girdiğimde sessizleştiler.

"İyi akşamlar, Bayan Lau," dedi Greta. Yalnızken bana Vivian diyordu ama başkalarının yanında her zaman Bayan Lau'ydum.

"İyi akşamlar." Ziyafet hazırlığına benzeyen malzemelere baktım. "Parti falan mı veriyoruz? Burada iki kişi için çok fazla yiyecek var."

Bir an duraksayan Greta, "Doğru," dedi ve kaşlarını çatarak taş suratlı Dante'ye bir bakış attıktan sonra işine döndü.

Kalbim hızlandı. "*Gerçekten* parti mi veriyoruz?"

"Tabii ki hayır," dedi Dante yardımcımız sessiz kalınca. Fakat bana gevşeme fırsatı vermeden devam etti. "Christian'la kız arkadaşı birkaç günlüğüne New York'a gelmişler. Bu akşam yemekte bizimle olacaklar."

"*Bu akşam* mı?" Saate baktım. "Akşam yemeğine sadece üç saat var!"

"Bu yüzden eve erken geldim."

Nefes al. Bağırma. Domates kâsesini Dante'nin suratına fırlatma.

"Misafir geleceğini bana söyleyecek miydin, yoksa sürpriz mi olacaktı?" Çantamın sapını tutan parmaklarımı sıktım. "Yoksa yemeğe davetli değil miyim?"

Greta gözlerini önündeki sarımsağa dikerek daha hızlı doğramaya başladı.

"Saçmalama," dedi Dante.

Saçmalamak mı? *Saçmalamak* mı?

Sonunda sabrım tükendi.

Anlayışlı olmak için elimden geleni yapmıştım ama bana evini paylaşmaya mecbur olduğu bir yabancıymışım gibi davranmasından artık bıkıp usanmıştım. Paris'teki büyülü günlerimizin ve son

birkaç ayda kaydettiğimiz gelişmenin ardından ilişkimizin birdenbire geçen yaz olduğu noktaya geri dönmesi inanılmazdı.

O zamanlar bu tavırları anlaşılabilirdi.

Fakat paylaştığımız onca şeyden sonra bunu kabul edemezdim.

"Hangi kısım saçma?" diye sordum. "Nişanlımın nezaket çerçevesi içinde davranıp, *evimize* misafir geleceği bilgisini bana vermesini istemem mi? Yoksa bir haftada aramıza giren soğukluğun ardından yemeğe davet *edilmesem* bile şaşırmayacak olmam mı? Cevabı bilmeyi çok istiyorum çünkü burada mantıksız davranan taraf kesinlikle ben değilim!"

Greta'nın bıçağı kesme tahtasının üstünde asılı kalmış, bana bakarken gözleri ve ağzı kocaman açılmıştı.

Buraya taşındığımdan beri sesimi yükselttiğimi ilk defa görüyordu. Zaten bu hayatım boyunca sesimi yükselttiğim dördüncü andı. İlki, ablam en sevdiğim imzalı kitaplarımdan birini "ödünç" alıp kaybettiğinde, ikincisi ebeveynlerim Heath'ten ayrılmam için beni zorladığında, üçüncüsüyse Dante eve gelip Heath'i oturma odasında bulduğunda olmuştu.

Dante'nin yüzü gerildi.

Gerilim öyle boğucuydu ki adeta canlı bir varlıkmış gibi ciğerlerime süzülüp tenime işlemişti. Klima olmasına rağmen mutfak sanki öğle saatlerinde çöldeymişiz gibi sıcaktı.

"Marketten bir şeyler istemiştim," dedi Greta aniden. "Gidip gelmiş mi diye bir bakayım."

Bıçağını bırakıp olimpik koşucu hızıyla mutfaktan ayrıldı.

Normalde olay çıkardığım için utanırdım fakat bunu umursamayacak kadar kızgındım.

"Sadece bir yemek," diye hırladı Dante. "Christian New York'a geleceğini daha dün söyledi. Şu anda bunu çok abartıyorsun."

"O zaman sen de bana dün söyleyebilirdin!" Sesim tekrar yükselince aldığım nefesleri burnumdan vermeye odaklandım. "Mesele yemek değil, senin normal bir insan gibi iletişim kurmayı *reddetmen*, Dante. Bunu aştığımızı sanıyordum." Boğazım düğümlenmişti. "Bunu yapmayacağımıza söz vermiştik. Birbirimize yabancıymış gibi davranmayacak, işler zorlaşınca kendimizi kapatmayacaktık hani? Partnersek öyle hareket etmeliyiz, değil mi?"

Dante yüzünü ovuşturdu. Ellerini çektiğinde gözlerinde bir parça çelişki görür gibi oldum. Pişmanlık ve suçluluk, öfkeyle savaş halindeydi. Ayrıca bunların arasında nefesimi kesen bir başka duygu daha vardı.

"Bazı şeyleri bilmemek yararına olabilir, *mia cara*." İlk tanıştığımızda tiksindiğim, zamanla sevmeye başladığım sevgi sözcüğü tenime çarptığı anda eridi. Fırtınalı bir denizin dalgaları gibi yumuşak ama zarar vericiydi.

Hüzün bir an daha yüz hatlarına hâkim oldu, sonra ifadesi yine tepkisizleşti.

"Yemekte görüşürüz."

Beni içimdeki boşluk ve ilişkimizin temelinden sarsıldığıyla ilgili güçlü bir hisle baş başa bırakarak mutfaktan çıkıp gitti.

33

Vivian

Yemek boyunca Dante'yle tek kelime bile konuşmamış sayılırdık. Fakat bir ara o bakmıyorken balığını sebzelerine doğru ittim ve tabağına dönüp yiyeceklerin birbirine değdiğini gördüğünde yüzünde beliren dehşetten son derece keyif aldım.

Bana karşı davranışlarından dolayı ondan intikam almak amacıyla yaptığım bu küçük gizli gösteri dışında tüm dikkatimi Christian'a ve kız arkadaşı Stella'ya vermeyi tercih ettim. Christian her zamanki gibi çok etkileyiciydi ama ondaki bir şey beni huzursuz ediyordu. Ona baktığımda, kusursuz bir koyun kılığında saklanan bir kurt görüyordum.

Diğer yandan Stella birazcık çekingen olsa da sıcak ve dost canlısıydı. Yemeğin büyük kısmını seyahatten, astrolojiden ve Stella'nın -ne tesadüf ki- Russo Grup markalarından biri olan Delamonte'nin yeni marka elçisi olmasından bahsederek geçirdik.

Geleceklerini son dakikada öğrenmiş olsam da neyse ki her şey yolunda gidiyordu.

Tatlıdan sonra, erkekler iş konuştukları sırada Stella'ya çatı katı dairemizi gezdirmeyi teklif ettim. Doğrusu Dante'yle aramdaki gerginlikten biraz olsun kurtulabilmek için bunu bahane etmiştim ama genç kadının arkadaşlığından samimi şekilde hoşnuttum.

Galerideki resimlerden birine baktığını gördüğümde, "Hiç sorma," dedim. Salonu süsleyen *Picasso* ve *Rembrandt* tablolarının arasında bu garip eser çok göze batıyordu. "Dante'nin bu parçayı neden satın aldığını bilmiyorum. Genelde daha seçici bir zevki vardır."

"Çok pahalı bir şey olmalı," dedi Stella yemek odasına geri dönerken.

"Büyük ihtimalle. Fiyatın her zaman kalite göstergesi olmadığının kanıtı," dedim kuru bir sesle.

Ayak seslerimiz mermer zeminde yankılanıyordu. Fakat Dante'nin çalışma odasından süzülen tanıdık sesini duyduğumda adımlarım sekteye uğradı. Yemek odasından ayrıldıklarını fark etmemiştim.

"...*Magda* sonsuza dek kalamaz," diyordu Dante. "Vivian ve Heath konusunda çevirdiğin işin ardından onu çöpe atmadığıma şükretmelisin."

Beklenmedik şekilde Heath'le benden bahsedildiğini duymak boğazımın kurumasına neden oldu.

Christian ne iş çevirmiş olabilir ki? Dante'nin evine geldiğinden beri, burnunun nasıl olduğunu (egosu kadar hasar almamıştı) sorduğum ve artık iletişim kurmamamız gerektiğini söylediğim tuhaf bir telefon görüşmesi dışında Heath'le hiç konuşmamıştım.

Christian'ın bizimle ne alakası olabileceğini hiç anlamıyordum. Heath'i nereden tanıyordu? Siber âlemde etkili biri olduğunun farkındaydım, Heath de teknolojiyle ilgili bir şirkete sahipti. Fakat böyle bir bağlantı ihtimali çok düşüktü.

"Lanet olası bir tablo bu sadece. Vahşi bir hayvan değil," dedi Christian. "Vivian konusuna gelince, üstünden aylar geçti ve bir sorun çıkmadı. Unut artık şu meseleyi. Madem hâlâ kızgındın, beni yemeğe davet etmemeliydin."

"Vivian'la ilgili bir *sorun çıkmadığına* dua et." Dante'nin sesi bir volkanı dondurabilecek soğukluktaydı. Çöle dönmüş boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalıştım. İşe yaramadı. "Eğer..."

Öksürüğümü daha fazla içimde tutamadım. Sesimle birlikte nişanlımın lafı yarıda kesildi.

İki saniye sonra kapı açıldı ve iki adet şaşkın, memnuniyetsiz yüz ortaya çıktı.

Beni görünce Dante'nin elmacıkkemikleri hafifçe kızarmıştı. "Turunuzu erken bitirmişsiniz."

"Kusura bakmayın," dedi Stella utanarak. "Yemek odasına dönüyorduk ve..." Cümlesinin gerisini getirmedi. Yaptığımız şey çok açık olsa da konuşmalarını dinlediğimizi doğrulamak istememiş olmalıydı.

Araya girip onu kurtarmalıydım ama tek yapabildiğim, Christi-

an'la Stella bize yemek için teşekkür edip hızlıca evden ayrılırken yüzüme zoraki bir tebessüm oturtmak oldu.

"Christian'ın Heath konusunda iş çevirdiğini söylerken neyi kastettin?" Misafirlerimizin gidişinin ardından sesimi yeniden bulmuştum.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil." Dante'nin gergin sesi, kızarmış yanaklarına tezat oluşturuyordu. "Christian'ın her zamanki şerefsizliği işte."

"Benim ve eski erkek arkadaşımın adı geçtiğine göre bence endişelenmemi gerektirecek bir şey." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sormaktan vazgeçmeyeceğim, o yüzden şimdi cevap versen iyi olur."

Sessizlik devam etti.

"Senin tarafından gönderilmiş gibi görünen o mesajı Heath'e gönderen Christian'dı," dedi sonunda.

Karnımın içi birden bomboş hissettirdi. Sonra bu boşluğu buz gibi bir şok doldurdu. "Bunu niye yaptı ki?"

"Az önce de dediğim gibi, şerefsizlik olsun diye." Kısa bir süreliğine duraksadı ve gönülsüzce, "Onu ben kışkırtmış olabilirim. Ama kışkırtılmaya çok müsait," diye ekledi.

"O akşam eve bu yüzden erken döndün."

CEO olarak geçirdiğim yıllar boyunca yalnızca iki iş gezimi kısa kestim, Vivian. Her ikisi de senin yüzündendi.

O zaman bu sözlerinin detaylarına odaklanmamıştım çünkü olanlardan dolayı dikkatini dağınıktı fakat ne demek istediğini şimdi anlıyordum.

"Bana niye daha önce söylemedin?" Yemekte çok fazla yediğime pişman olmuştum çünkü midem bulanmaya başlamıştı. "O mesajın Heath'e nasıl gittiğini anlamadığımı söylediğimde bile bir şey demedin."

"Çünkü gerek yoktu."

"Buna sen karar veremezsin!" Ciğerlerime derin bir nefes çektim. "Christian'a ne yaptığını bilmiyorum ama ikinizin oynadığı oyunda piyon olmak *hiç* hoşuma gitmedi."

Ailem yüzünden zaten yeterince piyon gibi hissediyordum. Dante'yle birlikteyken de aynı şeyleri hissetmeye ihtiyacım yoktu.

"Oyun oynadığımız yok," dedi Dante dişlerini sıkarak. "Christian kızdı ve aptalca bir şey yaptı. Sana söylesem ne değişecekti? Zaten olup bitmiş bir şey yüzünden üzülecektin."

"*Asıl* problemimiz ne biliyor musun? Senin, problemin ne olduğunu bilmemen." Artık tartışamayacak kadar yorgun hissettiğim için ona sırtımı döndüm. "Bir yetişkin gibi konuşmaya hazır olduğunda gel, tamam mı?"

İlişkiler karşılıklı özveriyle sürdürülürdü ve artık hiçbir şey almadan taviz vermekten bıkmıştım.

Ertesi sabah Central Park'ta bir yürüyüşle kafamı boşaltmak için erkenden kalktım. Dün geceki öfkenin alevleri midemi yakmaya devam ederken kırk beş dakika amaçsızca dolaşıp, içimi dökmek için her zaman yaptığım gibi ablamı aradım.

Aynı ebeveynleri paylaştığımız, aynı evde büyüdüğümüz ve aynı görücü usulü evlilik sürecinden geçtiğimiz için beni en iyi o anlardı.

"Hiç Gunnar'ı öldürmek istediğin oldu mu?" Dante'yle nişanlandığımdan bu yana cinayetin kaç defa aklımdan geçtiğini düşününce endişeleniyordum. Belki de bu, evliliğin ya da nişanlılığın tuhaf yanlarından biriydi.

Agnes güldü. "Hem de sayısız kez. Özellikle de etrafa attığı çorapları toplamayı veya bir yere geç kaldığımızda birilerine yön sormayı reddettiğinde. Ama beni kan tuttuğu için hayatı tehlikede değil. Şimdilik."

Boğuk bir kahkaha attım. "Keşke benim sorunlarım da etrafa saçılan çoraplar kadar basit olsaydı."

"Tüh. Dante'yle kavga mı ettiniz yoksa?"

"Hem evet hem hayır." Paris'ten sonra Dante'nin tavırlarının değişmesinden başlayarak dün gece yaşananlara kadar olanları kısaca anlattım.

Agnes'la uzun zamandır konuşmadığımızı şimdi fark ediyordum. Eskiden her hafta birbirimizi ararduk ama artık programla-

rımız çok yoğun olduğu ve ablam Avrupa'da yaşadığı için sık sık konuşamıyorduk.

"Vay canına," dedi Agnes anlatmayı bitirdiğimde. "Son derece... ilginç birkaç hafta geçirmişsin."

"Hiç sorma." Deri *Chloé* babetimin burnunu yerdeki bir çatlağa sürttüm. Annem ayakkabıma zarar verdiğimi görse beni fena haşlardı ama burada olmadığı için ne diyeceğini umursamıyordum.

"Kötü zamanlara geri döndüğümüzü hissediyorum," dedim. "Son birkaç aydır çok iyi anlaşıyorduk. Dante açılmış, benimle iletişim kurmaya başlamıştı. Şimdi yine sıfır noktasındayız. Sessizleşti, içine kapandı. Kendimi *berbat* hissediyorum. Hayatımın geri kalanı boyunca bunu yapamam, Aggie. Bu gidişle onu... Aman Tanrım. Kesin Netflix belgesellerine konu olacağız," dedim dehşetle. "*Aşk ve Cinayet: Yan Evdeki Çift.*"

"Ne?"

"Boş ver."

"Pekâlâ, sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Sıfır noktasına geri dönmediniz," dedi ablam. "İlk nişanlandığınız zamanı hatırlıyor musun? Birbirinize katlanamıyordunuz. O zamandan beri çok yol kat ettiniz. Şimdi birkaç adım gerilemiş olmanız bir şeyi değiştirmez."

İç çektim. "Her zaman haklı olmandan nefret ediyorum."

"Bu yüzden abla olan benim," dedi. "Bak, Gunnar ve ben de tanışır tanışmaz birbirimiz için ölüp bitmemiştik. Nişanlılık sürecinde bir ara *neredeyse* yüzüğü atacaktım."

Ayaklarımı yere sürtmeyi bıraktım. "Gerçekten mi? Ama siz birbirinize çok âşıksınız."

"Şimdi öyleyiz ama ilk görüşte aşk değildi. İkinci ya da üçüncü görüşte aşk bile değildi. Bu noktaya gelmek için çabalamamız gerekti," dedi Agnes. "Annemin yapışkan pirinç topları yeterince yapışkan olmadığı için sinir krizi geçirdiği Çin Yeni Yılı tatilini hatırlıyor musun? O zaman annemleri ziyarete gelmeden iki gün önce bir yürüyüş sırasında kaybolup *çok fena* kavga etmiştik. Yüzüğümü dağın kenarından fırlatıp Gunnar'ı da peşinden aşağı itmemek için kendimi zor tutmuştum. Ama sonuçta ikimiz de hayatta kaldık ve ilişkimizi kurtardık."

Arka planda bir köpek havlamaya başlaymca devam etmeden

önce onun susmasını bekledi. "Hiç kimse mükemmel değildir. Bazen hayat arkadaşlarımız bizi delirtecek şeyler yapabilirler. Ben de Gunnar'ın katlanamadığı özelliklerim olduğunu biliyorum. Fakat ilişkilerini kurtarabilen çiftlerle kurtaramayanlar arasındaki birinci fark, vazgeçmeye neden olabilecek şeylerin ne olduğunu anlayabilmek, ikinci farksa vazgeçmeye *neden olmayacak* sorunları aşmaya istekli olmaktır."

"Sen ilişki koçu olsana," dedim. "Yeteneğin mücevher sektöründe harcanıyor."

Güldü. "Bunu aklımda tutarım. Ama sakın babama söyleme, yoksa Pazarlama Kurulu Başkanı olarak *seni* atar."

Bu olasılığı düşünerek burnumu kırıştırdım.

"Cidden düğününü iptal eder miydin?" Agnes her zaman "iyi" evlat olmuştu. Benden daha uyumluydu, alaycı bir kişiliği yoktu. Ben arada bir iğnelemeler yapmaktan kaçınmazdım fakat o evde bile daima elit ve kibardı. "Annemle babam seni kesin..."

"...evlatlıktan reddederlerdi," diye bitirdi. "Biliyorum. Ama onları mutlu etmeyi ne kadar istesem de sevmediğim birine ömrüm boyunca bağlanamazdım. Bunu yaşım büyüdükçe fark ettim, Vivi. Hayatını başkalarını memnun etmeye çalışarak geçiremezsin. Nazik ve saygılı olabilir, gerektiğinde taviz verebilirsin fakat bu hayat sana verildi. Boşuna harcayamazsın."

Boğazımda duygulardan bir yumru oluştu.

Üzgün değildim ancak Agnes'ın söyledikleri gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oimuştu.

"Ama sende işe yaradı," dedim.

Ablam ve kocası Gunnar, rüstik evlilik hayatmın coşkusunu dibine kadar yaşıyorlardı. Gunnar'ın parlamento meseleleriyle ilgilenmek için Athenberg'de olmadığı zamanlarda, yerel pazardan alışveriş yapıp birlikte yemek pişirerek vakit geçiriyorlardı. Eldorra'daki kırsal köşkleri peri masallarından fırlamış gibiydi. Orada iki atları, üç köpekleri, bir tane de koyunları vardı.

Annem Eldorra'ya gittiğinde orada kalmayı reddediyordu çünkü hayvanların her yere tüy dökmesinden nefret ediyordu. Sanırım ablamın daha çok hayvan sahiplenmesine neden olan da buydu.

"Evet, bu konuda çok şanslıyım." Agnes'ın sesi yumuşamıştı.

"Dediğim gibi, zaman ve çaba gerektirdi ama sonunda başardık. Dante ve sen de başarabilirsiniz. Artık Doğu Yakası cemiyet hayatının bir parçası olmayabilirim fakat nişanlının itibarından haberdarım. Sana karşı derin hisler beslemeseydi kesinlikle o şekilde açılmazdı. Asıl soru şu, sen de aynı duyguları onun için hissediyor musun?"

Gölün ötesinde, uzaklarda parlayan binalara baktım. Gapstow Köprüsü'nün ucunda, Central Park'taki en sevdiğim yerlerden birinde dikiliyordum. Park yavaştan kalabalıklaşmaya başlamış olsa da hâlâ kuşların cıvıltısını duyabileceğim kadar erkendi.

Dante o binalardan birindeydi. Kahvaltı ediyor, duş alıyor, beni ilgilendirmemesi gereken günlük işlerini yapıyordu. Ama ona kızgın olsam da, aramızda yine mesafe oluşmuş olsa da dünyada var olduğunu bilmek bile kendimi fazla yalnız hissetmememi sağlıyordu.

"Evet," dedim kısık sesle. "Hissediyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Agnes'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Hâlâ iç dökmen gerekiyor mu, yoksa daha iyi hissetmeye başladın mı?"

"Şimdilik iyiyim. Beni hapse düşmekten kurtardığın için teşekkürler," dedim gülerek.

"Ablalar ne için vardır?" Köpeğin tekrar havladığını, ardından Gunnar'ın bir şeyler mırıldandığını duydum. "Şimdi kapatmam lazım. Bu akşam, Kraliçe Bridget'ın Bahar Balosu için Athenberg'e gideceğiz ve daha valizlerimi hazırlamayı bitirmedim. Ama bana ihtiyacın olursa mutlaka ara, tamam mı? Fırsatın olduğunda da babamla bir görüş."

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. "Neden? Sorun ne? Babam hasta mı?" İki hafta önce, Paris gezisinden önce konuştuğumuzda sesi gayet iyi geliyordu.

"Hayır, hasta değil," diye güvence verdi Agnes. "Birkaç gün önce onu aradığımda sesi biraz kötü geliyordu sadece. Muhtemelen uzakta yaşadığım için durumu abartıyorumdur ama... sen bir kontrol etsen daha iyi hissedeceğim."

"Tamam. Baloda iyi eğlenceler."

Telefonu kapattıktan sonra bir saat daha parkta kaldım. Ablamla konuşmak, nişanlımla ilişkim konusunda bazı yönlerden ihtiyaç duyduğum netliği kazanmamı sağlamıştı. Hava almak da *çok iyi* gelmişti. Dante'nin davranışları ne kadar can sıkıcı olsa da vazgeçmeye neden olacak şeyler değildi. Henüz.

Peki bana göre, birinden vazgeçmeyi gerektirecek şeyler nelerdi? Aldatma ve şiddet zaten tartışmaya kapalıydı. Yalan, değer farklılıkları, güvensizlik ve iletişimsizlik konularında fikrim neydi? Örneğin önemsiz bir konuda söylenen beyaz yalanlar gibi, taviz verebileceğim ya da veremeyeceğim şeylerin sınırını tam olarak nerede çiziyordum?

Keşke böyle şeyler için bir kılavuz olsaydı. Ne kadar pahalı olursa olsun kesin satın alırdım.

Parkta daha fazla durmayı istesem de az önce masmavi olan gökyüzü kararmaya başlamış, rüzgâr hızlanmıştı. Tepede beliren fırtına bulutları yağmurun habercisiydi.

Çıkışa doğru ilerleyen kalabalığa karıştım fakat yolun çeyreğini bile yürüyemeden aniden yağmur bastırdı. Gökyüzü adeta balkondan aşağı kova kova su döküyordu.

Bulutlar bir şimşekle yarıldı ve hemen ardından sağır edici bir gök gürültüsü duyuldu.

Bir su birikintisine basıp neredeyse kayacak gibi olunca ağzımdan bir küfür kaçtı. Yağmur giysilerimi tenime yapıştırmaya başladığında beyaz gömleğimin ne kadar transparan hale geldiğini düşünmemeye çalıştım.

Daha birkaç dakika önce mükemmel bir gündü. Ama New York ilkbaharında böyle beklenmedik hava olayları yaşanması normaldi.

Bir an masmavi gökyüzünü pırıl pırıl güneş süslerken sonraki an dünyanın sonu gelmişçesine fırtınalar kopabilirdi.

34

Vivian & Dante

Vivian

Pazartesi öğle arasında Moondust Lokantası'ndan yiyecek bir şeyler alıp Dante'nin ofisine gittim. Onun için hamburger ve en sevdiği vanilyalı-çikolatalı *milkshake*, kendim için de tavuklu sandviçle çilekli *milkshake* seçmiştim.

Niyetim hem ilk randevumuza atıfta bulunmak hem de zeytin dalı uzatmaktı. Tabii bunu yapması gereken aslında Dante'ydi ama o kendini her kapattığımda aynı şeyi yapmaya kalkarsam hiçbir yere varamazdık. Pasif-agresif sessizliği haftalarca sürdüren çiftlerden olmak istemiyordum.

Ayrıca Dante'nin böyle davranmasının mutlaka bir sebebi olmalıydı ve ne olduğunu çözmeye kararlıydım.

"Hoş geldiniz, Bayan Lau." Russo Grup'un yönetim katmm resepsiyon görevlisi Stacey beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba, Stacey. Dante'ye öğle yemeği getirdim." Kâğıt torbaları kaldırdım. "Kendisi ofisinde mi?"

Nişanlımm işyerine ilk defa habersiz geliyordum. Öğle yemeğini çoktan yemiş olabilirdi ama onu tanıdığım kadarıyla yediğini sanmıyordum. Birlikte yemediğimiz zamanlarda öğle yemeklerini genelde atlıyordu.

"Evet ama şu anda toplantıda," dedi kız anlık bir tereddütten sonra. "Ne zaman çıkar bilemiyorum."

"Sorun değil. Misafir salonunda bekleyebilirim."

Beklerken de bir yandan e-postalarımı cevaplar ve düğün tedarikçileriyle görüşmelerimi yapardım. Şimdilik önceliğim Vârisler Balosu'ydu fakat o bittiğinde tüm enerjimle düğün hazırlıklarına odaklanmam gerekecekti.

"Emin misiniz?" Stacey şüpheli görünüyordu.

Benim için problem olmadığı konusunda onu temin ettiğimde pes etti.

Kat öğle yemeği saati olduğu için boşalmıştı ve koridorda ilerlerken babetlerim beyaz mermerde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Russo Grup'un genel merkez binası, Eski Dünya zarafetiyle modern şıklığın bir birleşimiydi. Yaldızlı çerçeveleri olan tablolar ve altın rengi girift süslemeler, siyah lakeden ve camlardan yansıyordu. Nötr tonlarda boyanmış heykelsi taş süs eşyalarının yanına gür çiçekler yerleştirilmişti.

Misafir salonu katın en uç kısmındaydı fakat daha oraya varamadan kulağıma, Dante'ye *ait olmayan* tanıdık bir ses ulaştı.

Nişanlımın ofisinden birkaç adım uzakta duraksadım. Filmli camlar yüzünden içeriyi göremesem de gergin konuşmalar kapının dışına taşıyordu.

"Ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok." Babamın kaba ses tonu omurgamda buzlu su etkisi oluşturdu.

Sesi net olsa da çok yüksek değildi. Katın geri kalanı bu denli sessiz olmasaydı onu duyamazdım.

Kalp atışlarım hızlandı. Agnes'la konuşmamdan sonra babamı aramayı bir kenara yazmıştım ama onu *burada*, Dante'nin ofisinde bulacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

Babam, tatil olmadığı sürece hafta içleri asla New York'a gelmezdi. Geleceği zamanlarda da ya önceden ya da uçaktan indiği gibi bana haber verirdi.

Peki bir pazartesi sabahı durup dururken burada ne yapıyordu?

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum," dedi Dante heceleri uzatarak. Konuşması kısık, karanlık, *ölümcüldü*. "Buraya son habersiz gelişinde avantaj sendeydi. Bana karşı kardeşimi kullanmıştın. Ben de dengeleri eşitleyeyim dedim."

Kardeşi. *Luca*.

Midem altüst oldu. Babam ne yapmıştı?

"Eşitleyemedin ama. Hepsini bulamadın." Özgüvenli konuşmasına rağmen babamın sesi cümlenin sonuna doğru kısıldı. Gerginken hep böyle yaptığını daha küçüklüğümde fark etmiştim.

"Bulamamış olsaydım şu anda karşımda olmazdın," dedi Dante. Aynı anda hem eğleniyormuş hem de kayıtsızmış gibi konuşuyordu. "Elindeki kopyalardan biriyle Romano'ya koşardın. Fakat uzun çalışma haftanda zaman ayırıp New York'a kadar gelmen artık avantajın sende *olmadığını* gösteriyor, Francis. Ne acınası bir durum." Bir hışırtı duyuldu. "Sana önerim, en kısa zamanda Boston'a geri dönmen ve burada kendini daha fazla küçük düşüreceğine şirketinle ilgilenmen. Duyduğuma göre zor durumdaymışsınız."

Uzun bir sessizlik olunca kalp atışlarım daha da duyulur hale geldi.

"Sahte raporların sorumlusu sensin." Babam bir şeylerin farkına varmış gibiydi. Suçlayıcı sesinde hiddet ve biraz da panik vardı.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Dante'nin sesindeki kayıtsızlık devam ediyordu. "Ama durum ciddi görünüyor. Bu yüzden basın bir şeylerin kokusunu almadan önce gidip sorunlarına bir çare bulsan iyi edersin. Kan kokusu burunlarına ulaştığında nasıl... vahşileşeceklerini biliyorsun."

"Basını siksinler!" Babam artık bağırmaya başlamıştı. "Şirketime ne *sikim* yaptın, Russo?"

"Bazı şeyler hak edildiği için yapılır. Varsayımsal olarak konuşuyorum tabii."

Kâğıt torbalar, yumruğumun içinde buruştu. Kulaklarımda kükreyen kanım onları duymamı zorlaştırıyordu ama kendimi zorlayarak dinlemeye devam ettim.

Neyden bahsettiklerini bilmek zorundaydım.

Beni mahvetse bile içimdeki dehşet verici hisleri... doğrulamaya mecburdum.

"Bunu yaptığın için kızım seni asla affetmeyecek." Babam yaralı bir kaplan gibi tıslıyordu. Bu kadar kızdığını hiç duymamıştım. Küçüklüğümüzde Agnes'la saklambaç oynarken çok sevdiği *Ming* vazosunu kırdığımızda bile böyle öfkelenmemişti.

Kısa ama anlamlı bir duraksama oldu.

"Onun ne düşündüğünü umursadığımı mı zannediyorsun?" Dante'nin sesinin soğukluğu kanımı dondurmuştu. "Bu nişana *zorlandığımı* hatırlatmam mı gerekiyor acaba? Onu nişanlım olarak

kendim seçmedim. Bana şantaj yaptın, Francis. Fakat artık elindeki kozu kaybettin. Seni bir daha *ofisimde* görmek istemiyorum. Kendini kurtarmak için kızını bir daha kullanmaya kalkma. İşe yaramayacak çünkü."

"Onu umursamıyorsan neden hâlâ nişanı atmadın?" diye kışkırttı babam. "Zorlanarak nişanlandığına göre, fotoğraflardan kurtulur kurtulmaz yapman gereken ilk şey *Vivian'dan* da kurtulmak olmalıydı."

Göğsümde acıdan oluşan çatlak, Dante'nin cevabını duymamı engelledi. Kalbimin kuzeyinde başlayan bir yangın gözlerime doğru ilerledi. Öyle yoğundu ki geçtiği yerlerde külden başka bir şey bırakmayacak diye korktum.

Bu nişana zorlandığımı...

Onu nişanlım olarak kendim seçmedim...

Bana şantaj yaptın...

Kelimeler kafamın içinde tekrar eden bir kâbus gibi yankılanıyordu.

Birdenbire her şey anlam kazanmıştı.

Dante'nin babamın işiyle alakalı herhangi bir şeye, parasına ya da bağlantılarına ihtiyaç duymazken benimle evlenmeyi neden kabul ettiği.

Nişanımızın başlarında bana neden o kadar soğuk davrandığı.

Luca'nın neden benden hoşlanmadığı ve sezgilerimin, Dante'nin bu nişan için belirttiği sebepleri neden sorguladığı.

O zamanlar mantıklı gelen tek sebep olduğu için Asya piyasasına giriş bahanesini fazla irdelememiştim ama şimdi...

Kahvaltıda yediğim omlet boğazıma yükseldi. Tenim önce cayır cayır yandı, sonra buz kesti. Kollarımda ve göğsümde görünmez bir örümcek ordusu dolaşıyordu sanki.

Onlar konuşmalarını dinlediğimi fark etmeden gitmeliydim ama nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Dünyam yıkılırken öylece dikilmekten başka bir şey yapamıyordum.

Onu nişanlım olarak kendim seçmedim.

Bana şantaj yaptın.

Alevler sıvılaşıp görüşümü bulanıklaştırdı. Astronomi randevumuz, Paris gezimiz ve ikisinin arasındaki pek çok küçük an...

Hepsi yalan mıydı? Dante bunca zamandır rol yaparak kötü bir durumu kendi lehine çevirmeye mi...

Koridorun ucundan gelen bir kahkahayla düşüncelerimin çizdiği helezonun içinden çıktım.

Kafamı kaldırdığımda takım elbiseli iki adamın, sadece multimilyar dolarlık bir şirketin üst düzey yönetici koltuklarında oturan kişilerin havasına sahip bir yürüyüşle bana doğru ilerlediğini gördüm.

Ve felç halinden kurtuldum.

Beni ilk fark eden sağdaki adam oldu ama yüzünde beni tanıdığına dair işaretler belirdiğinde çoktan başımı yere eğmiş, yanından hızla geçip gitmiştim.

Sadece çıkışa ulaşman yeterli. Çıkışa var ve aşağı in. Yapman gereken tek şey bu.

Beş adım daha.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

Oksijen için yüzeye çıkan bir yüzücü gibi kendimi lobiye attım.

Yemek torbalarını telaşlı görünen Stacey'nin eline tutuşturdum, işyerimde acil durum çıktığıyla ilgili bir şeyler mırıldandım ve sertçe asansörü çağırma düğmesine bastım.

Neyse ki saniyeler içinde geldi.

İçeri adım attım ve asansör kabini aşağı doğru hareket etmeye başladığımda nihayet, *nihayet* gözyaşlarımı serbest bıraktım.

~

Dante

"Onu umursamıyorsan neden hâlâ nişanı atmadın?" Francis'in gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Zorlanarak nişanlandığına göre, fotoğraflardan kurtulur kurtulmaz yapman gereken ilk şey *Vivian'dan* da kurtulmak olmalıydı."

Gözümü kan bürüdü. Adamın "Vivian'dan kurtulmak" ifadesi-

ni sanki öz kızından değil de bir mobilyadan bahsediyormuş gibi kolayca söylemesi sinirime dokunmuştu.

Francis gibi bir bok çuvalının nasıl Vivian gibi biriyle aynı genleri paylaşabildiğini anlayamıyordum.

Şimdi ona bakınca fiziksel olarak da bok gibi göründüğünü fark ediyordum. Teni solgunlaşmış, gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Yüzünden bitkinlik akıyordu. Christian'ın müdahaleleri sonucu şirketinde çıkan kriz onu epey etkilemişti.

Vivian'dan bahsederek göğsüme bir bıçak saplamamış olsaydı acısından daha çok keyif alabilirdim.

Bir haftadır Vivian'dan uzak kalmaya çalışmak zaten yeterince acı vericiydi. Üstüne bir de onun adını, adi babasının ağzından duymak ve ilişkimizin kaderini düşünmek...

Çenemi sıkıp yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

"Konuşmamız burada sona erdi." Francis'in sorusunu duymazdan gelip kol saatime baktım. "Zaten öğle aramı çaldın. Derhal ofisimden çık yoksa güvenliği çağırmak zorunda kalacağım."

"O raporlar *saçmalıktan* başka bir şey değil." Francis'in parmak eklemleri koltuğunun kolunu sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "Şirketimi inşa etmek için on yıllarımı harcadım. Lau Mücevherat'ı kurduğumda sen daha fetüstün. Ağzında gümüş kaşıkla doğmuş, herkes tarafından kayırılarak büyümüş bir çocuğun her şeyimi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Kızını o ağzında gümüş kaşıkla doğmuş, herkes tarafından kayırılarak büyümüş çocukla nişanlarken çok mutluydun ama," dedim yumuşak bir sesle. "Bunun için ona şantaj yapmayı bile göze aldın. Tehdit edilmekten hiç hoşlanmam, Francis. Bedelini daima üç katıyla ödetirim. Şimdi..." Masamdaki telefona vurdum. "Güvenlik görevlilerini çağırayım mı, yoksa kendi başına gidebilir misin?"

Francis öfkeyle titrese de beni daha fazla test edecek kadar aptal değildi. Yarım saat önce sahte bir gövde gösterisiyle ofisime daldığında pek cesur görünüyordu. Şimdiyse asıl zavallı, güçsüz haline geri dönmüştü.

Sandalyesini geri iterek tek kelime daha etmeden gitti.

Kapıyı arkasından çarpınca duvardaki tablolar sarsıldı.

Siktik herif. Tablolarım düşmediği için şanslıydı.

Sessizliğin tadını çıkarmama fırsat kalmadan kapım tıklatıldı.

Tanrı aşkına, biraz sessizlik içinde çalışabilmek için ne yapmam gerekiyordu?

"Gel."

Kapı açıldı ve Stacey gergin görünerek başını uzattı. "Böldüğüm için kusura bakmayın, Bay Russo," dedi. "Fakat nişanlınız sizin için öğle yemeği bıraktı. Hâlâ sıcakken getirmek istedim."

Odanın ısısı anında on derece düştü.

Bir korku ürpertisi üzerime çöküp damarlarıma süzüldü. "Nişanlım mı? Ne zaman geldi?"

"On dakika önceydi sanırım. Sizi misafir salonunda bekleyecekti ama aceleyle çıkıp bunları da bana bıraktı." Stacey iki hazır yemek paketini kaldırdı. Üzerlerinde Moondust Lokantası'nın gümüş-siyah logosu vardı.

Ürperti cildime batan binlerce soğuk iğneye dönüştü. Vivian geldiyse selam vermeden gitmezdi. Tabii eğer...

Siktir. Siktir, siktir, *siktir!*

Hızla kalkınca dizimi masanın altına çarptım ama kulaklarımda uğuldayan kanım, acımı fark etmemi bile önledi.

"Nereye gidi..." Sandalyemin arkasındaki ceketimi kapıp koridora fırlarken Stacey cümlesinin gerisini getiremedi.

"Helena döndüğünde bugünkü yüz yüze toplantılarımın hepsini iptal etmesini söyle." Boğazımdaki yumrudan dolayı güçlükle konuşuyordum. "Günün geri kalanmda evden çalışacağım."

Çıkışa varmak üzereyken kız arkamdan seslendi. "Yemeğiniz ne olacak?" Sanki öğle yemeğimi kaçırmam kovulmasına neden olacakmış gibi sesi panik doluydu.

"Sende kalsın." Yemek umurumda bile değildi. İster yer ister güvercinlere verir isterse de lanet olası Beşinci Cadde'de sanat yapınak için kullanırdı.

Sonu gelmeyen on dakikanın ardından -lanet asansör morfin almış bir salyangozun hızıyla ilerliyordu- binadan çıktım. Terden yapış yapış olmuştum ve kalbim tanımlanması güç bir panikle göğsüme çarpıyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordum fakat Vivian'ın ofisinde değil de evde olduğunu iliklerimde hissediyordum.

Dairem sadece beş blok ötedeydi. Yürümenin araçla gitmekten daha hızlı olacağına karar vermiştim ancak şu durumumda pek de güvenli sayılmazdı. İçimi kaplayan dehşet hissi yüzünden dikkatim dağınık olduğu için bir defa pis ağızlı bir bisikletli kurye, bir defa da köşeyi fazla hızlı dönen bir taksi tarafından neredeyse eziliyordum.

Çatı katı dairemin klimayla serinletilmiş antresine adım attığımda ağzımda madeni para tadı vardı ve tenimi ince bir ter tabakası kaplamıştı.

Vivian'ın babasıyla yaptığım konuşmayı duymuş olması ihtimali beni bu kadar etkilememeliydi. Ağzımdan çıkan her şey doğruydu ve bunu o da eninde sonunda öğrenecekti. Kahretsin, zaten Paris seyahatimizden beri kendimi buna hazırlamıyor muydum?

Fakat teoriyle gerçeklik arasında fark vardı. Odamızın kapısında dikilip yatağımızın üzerinde açık bir valiz gördüğümde, gerçeklik aynı anda hem mideme yumruk yemiş hem de kızgın kömürler üzerinde yürüyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Vivian kollarında kıyafetlerle dolaptan çıkıp beni görünce olduğu yerde durdu ve o tekrar hareket etmeden önce aramızda uzun, acı dolu bir sessizlik oldu.

Kıyafetlerini yatağa fırlatmasını izlerken kalbim göğüs kafesimde yara açacak kadar sert çarpıyordu.

"Bana söylemeden mi gidecektin?" diye sordum boğuklaşan sesimle.

"Sana iyilik yapıyorum." Vivian bana bakmıyordu ama giysilerini katlayıp valize yerleştirirken elleri titriyordu. "Seni zor bir konuşma yapmaktan kurtarıyorum. Sizi duydum, Dante. Beni burada istemiyorsun. *Hiç* istemedin. Ben de gidiyorum işte."

Düşündüğüm gibi gerçeği öğrenmiş ve bu şekilde başa çıkmaya karar verinişti.

Ellerimi sıktım.

Haklıydı. Bana *iyilik* yapıyordu. Hiçbir soru sormadan giderse, Laularla olan son bağım da ben hiç çaba harcamadan kopmuş olur-

du. Ailesinden kurtulup hayatıma istediğim şekilde devam edebilirdim.

Fakat...

"Bu kadar mı? Sekiz ay sonra, babanın yaptıklarını öğrendikten sonra..." *Ve tabii benim yaptıklarımı.* "...tüm diyeceğin bu mu?"

Vivian sonunda başını kaldırdı. Gözlerinin beyazları kızarmıştı ama gözbebeklerinde alevler yanıyordu.

"Ne söylememi istiyorsun?" dedi. "Babamın seni neyle tehdit ettiğini mi sorayım? Son iki ayın senin için bir şey ifade edip etmediğini mi sorayım? Niyetinin, benden kurtulana kadar sadece kötü bir durumu en iyi şekilde atlatabilmek için fırsat değerlendirmek olup olmadığım mı sorayım? Bu durum ne kadar *yıkıcı*, farkında mısın? Öz babanın bir... bir..." Sesi kesildi. Kafasını çevirdi ama yanağından süzülen gözyaşını görmemi önleyemedi.

Göğsüm bir kamyonun altında ezilen buz parçaları gibi çatırdadı.

"Nişanlının sırf *mecbur bırakıldığı* için seninle birlikte olduğunu, yakınlaştığınızı zannederken aslında senden nefret ettiğini öğrenmek nasıl hissettiriyor, biliyor musun? Gerçi seni suçlamıyorum." Acı bir kahkaha attı. "Yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim."

Boğazımdaki düğümü yutmak için büyük çaba sarf etmem gerekti.

"Senden nefret etmiyorum," dedim kısık sesle.

Senden hiç nefret etmedim.

Vivian ne yaparsa yapsın ya da kiminle akraba olursa olsun ondan nefret edemezdim. *Kendimle* ilgili nefret ettiğim tek şey de buydu.

"Babanın elinde kardeşimi zor durumda bırakacak fotoğraflar vardı." Ona neden açıklama yaptığımı bilmiyordum. Umursamadığını açıkça belli etmişti. Yine de onun valizini hazırlamasından daha hızlı bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Yanlış ellere geçtiği takdirde kardeşim ölebilirdi."

Sonra fotoğrafların kopyalarından, babasının ültimatomundan ve şantajı ona anlatmamamı ısrarla söylemesinden bahsettim. Pa-

ris'te yaptığım telefon görüşmesini ve kanıtların sekiz adet kopyası olduğunu nasıl fark ettiğimi anlattım.

Bitirdiğimde teninin rengi iki ton daha atmıştı. "Babamın şirketine ne oldu peki?"

Uzun bir sessizlik aramızdaki mesafeyi doldurdu.

Bu kısmı atlamıştım. Nihayet bu önemli bilgiyi dile getirirken kalbimin sızlamasına engel olamadım. "Yapmam gerekeni yaptım. Kimse bir Russo'yu tehdit edemez."

O cevabımı sindirirken bakışlarımı Vivian'ın üzerinden ayırmadım. Tenime iğnelerini batıran binlerce eşekarısının vızıltısı odada yankılanıyordu.

Üstü kapalı itirafıma nasıl tepki verecekti? Öfkeyle mi? Şokla mı? Hayal kırıklığıyla mı?

Babasına olan hisleri değişmiş olsa da ailesinin şirketini yakıp yıkmamı kabulleneceğini sanmıyordum.

Fakat beni şaşırtarak, yüz hatlarındaki gerginlik dışında herhangi bir duygu belirtisi göstermedi.

"Babamın yaptığı şey için üzgünüm," dedi. "Ama bana bunları neden şimdi anlatıyorsun? Bugüne dek hiçbir şey bilmemeden memnundun."

Ellerimi tekrar yumruk yaptım. "Her şeyi netleştirmek istedim," dedim gergince. "Sen..." *Gitmeden önce.* "Yani biz yollarımızı ayırmadan önce."

Onu umursamıyorsan neden hâlâ nişanı atmadın?

Francis'in sorusu bir hayalet gibi peşimi bırakmıyordu. Vivian'a geçen hafta her şeyi anlatabilirdim ama oyalanmıştım. Bahaneler uydurmuştum. Kendime, aramıza mesafe koyarak ayrılığımıza hazırlandığımı söylemiştim fakat aslında onun gitmesine izin vermeye hazır değildim.

Şimdiyse zamanımız dolmuştu. Vivian yerine intikamı seçmiştim ve sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

Daha fazla oyalanmak yok.

"Tüm bunların ortasında kaldığın için üzgünüm. Suç asla sende değildi. Ama ailemi korumak zorundaydım ve bu..." Kelimeler boğazıma tıkandı ancak sonunda çıkarabildim. "...sadece işten ibaretti."

Madeni para tadı geri dönmüştü. İçgüdülerim odayı geçip onu kollarıma almam, dudaklarına yapışmam ve gitmesine asla izin vermemem için haykırsa da yüzümü mesafeli tuttum.

Duygularımın beni kontrol etmesine fazla müsaade etmiştim. Şimdi dizginleri yeniden mantığıma vermeye mecburdum.

Vivian ailesine yaptıklarım için beni affetse bile babasıyla birbirimizden ölümüne nefret ederken bu ilişkiyi sürdüremezdik. Ayrıca onunla kalırsam babasının yine de kazanmış olmasına neden olurdum. Vivian'ın benim zayıflığım olduğunu bilir, böylece mümkün olan her fırsatta bunu kullanmaya çalışırdı.

İkimizin de iyiliği için ayrılmamız en doğrusuydu.

Canımız ne kadar yansa da bunu yapmak zorundaydık.

Vivian bana öylece baktı. Gözlerinden onlarca duygu geçiyordu ama sonunda hepsinin üstünü örttü.

"Doğru," dedi kısık sesle. Valizini kapatıp yataktan indirdi. Önümde durdu, parmağındaki nişan yüzüğünü çıkardı ve avucuma bıraktı. "Sadece işten ibaret."

Yanımdan geçip giderken arkasında hafif bir elma kokusu, göğsümde korkunç bir ağrı bıraktı.

Yüzüğü yumruğumun içinde sıktım. Tenimin üzerinde soğuk ve cansızdı.

Güçlükle yutkundum.

Vivian bütün eşyalarını toplamamıştı. Kıyafetlerinin çoğu hâlâ dolabında asılıydı. Parfüm şişeleri şifoniyerin üzerinde duruyordu ve hemen yanlarındaki vazoda en sevdiği çiçekler vardı.

Yine de odam, gözüme daha önce hiç bu kadar boş görünmemişti.

35

Vivian & Dante

Vivian

Dante'nin evinden ayrıldıktan sonra babamı aramak ya da bir otele giriş yapmak yerine Penn İstasyonu'nda trenden yeni inmiş bir turist gibi valizimle Central Park'ta dolaştım.

Bahar havasının zihnimi temizlemesini ummuştum ama buraya gelmek bana sadece Dante'yle nişan çekimimizi hatırlatmıştı.

Bow Köprüsü. Bethesda Terası. Çekimden sonra kahvaltı ettiğimiz bank.

Yapmam gerekeni yaptım. Kimse bir Russo'yu tehdit edemez. Ama ailemi korumak zorundaydım... ve bu sadece işten ibaretti.

Herhangi bir duygunun göğsüme yerleşmesini bekledim fakat fotoğraf çektirdiğimiz yerlerden birinin önünden geçerken hissettiğim anlık bir sızmın dışında uyuşmuş durumdaydım. Babamın şirketinin batması ihtimali karşısında öfke ya da endişe bile duyamıyordum.

Çok fazla şey olmuştu ve beynim düzgün çalışmayı reddediyordu.

Başka birinin hayatını yaşayan, tüm bu kaostan aslında etkilenmeyen bir aktristim sanki.

En azından şimdilik.

Güneş batana dek parkta dolaştım. Zombi gibi olmama rağmen karanlık çökünce burada yalnız kalmamam gerektiğini biliyordum.

En yakınımdaki taksiye atladım, tam sürücüye beni Carlyle Oteli'ne götürmesini söyleyecekken vazgeçip Sloane'un adresini verdim.

Geceyi bir otelde tek başıma geçirme düşüncesi sonunda göğsümde paniğin uyanmasına neden olmuştu.

Yirmi dakikanın ardından Sloane'un evindeydim. Zili ikinci

çalışımda arkadaşım kapıyı açtı, valizime ve yüzüksüz parmağıma bir bakış attıktan sonra hiçbir şey söylemeden beni içeri aldı.

O mutfağa doğru gidip kaybolurken ben kanepeye çöktüm.

Artık yalnız olmadığım için hisler ağır ağır geri dönmeye başlamıştı.

Bütün gün valiz sürüklemekten kollarım, pahalı ama rahatsız ayakkabılarımla yürümekten ayaklarım ağrıyordu. Göğsümde eskiden kalbimin sağlıkla attığı yerde kocaman, *dayanılmaz* bir boşluk vardı.

Şimdi zavallı organım eski bir otomobil gibi tekliyor, aslında hiç ait olmadığı bir yere dönmeye çalışıyordu.

Sloane elinde en sevdiğim limonlu tereyağlı kurabiyelerden bir paket ve bir fincan çayla döndüğünde gözlerimi kırpıştırarak arkalarında biriken baskıyı azaltmaya çalıştım.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bıçaklarımı bileyip cinayet suçlaması için acil durum planı oluşturmalı mıyım?" diye sordu.

Hafifçe gülmeyi başardım. "Hayır. O kadar abartılacak bir şey yok."

"Buna ben karar veririm." Gözlerini kıstı. "Ne oldu?"

"Ben... Dante'yle ayrıldık." Uyuşma hissi acı verici bir zonklamayla bölündü.

"Orasını anladım." Sloane'un cevabı alaycı değildi, sadece durumun farkında olduğunu bildiriyordu. "Sikik herif ne yaptı?"

"Onun suçu değil. Yani tamamen değil." Bugün olanları anlatırken kendimi tutmayı başardım ama sonlara doğru sesim çatladı.

Tüm bunların ortasında kaldığın için üzgünüm... Ailemi korumak zorundaydım... Bu sadece işten ibaretti.

Göğsüme bir kıymık daha battı ama bu seferki nefesimi kesecek kadar büyüktü. Gözlerimdeki baskı da iyice arttı.

Neyse ki Sloane bu tür olaylar karşısında dramatikleşmezdi. Tarzı bu değildi. Isabella yerine ona gelmemin sebeplerinden biri de buydu. Isa'yı çok sevsem de tüm detayları öğrenmek için bıktırana kadar sorular sorup olanları tekrar tekrar anlatmamı isteyeceğini biliyordum ve şu anda bunu yapabilecek enerjim ya da duygusal gücüm yoktu.

"Pekâlâ, nişanı resmi olarak attığımıza göre bir plana ihtiyacımız var," dedi net bir tavırla. "Sabah düğün tedarikçilerini arayıp her şeyi iptal ederiz. Ödemeyi tam olarak iade almak için çok geç olabilir ama çoğunu, belki de hepsini kısmi geri ödeme için ikna edebileceğimden eminim. Fakat bir dakika..." Dudaklarını büzdü. "...bundan vazgeçtim. İlk önce ayrılık duyurusu için yazı hazırlamamız lazım. Tedarikçilerden birinin basına koşmasını istemeyiz. Cemiyet gazeteleri haberi havada kapar ve..."

"Sloane." Fincanı tutan ellerimi sıktım. Söylediği her şey kaygımı biraz daha artırıyordu. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim ama şu anda... bunlara kafa yorabilecek durumda değilim."

Önümüzdeki birkaç hafta yaşanacakları düşünmek beni boğuyordu. Eşyalarımın geri kalanını Dante'nin evinden almam, babamla yüzleşmem, ilişkimin nereye gideceğini çözmem, düğünü iptal etmem ve bozulan nişanımın yankılarıyla başa çıkmam gerekecekti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Vârisler Balosu'na bir haftadan az zaman kalmıştı ve etkinliklerin yoğun olduğu bir sezona giriş yapmak üzereydik.

Alnımda soğuk terler birikirken çırpınan kalbimi sakinleştirmek için zorla da olsa burnumdan derin derin nefes almaya çalıştım.

Sloane'un yüzü yumuşadı.

"Tabii. Doğru." Boğazını temizledi. "Isa'yı aramamı ister misin? O... bu tür şeylerde..." İkimizi işaret etti. "... benden daha iyidir."

"Sonra arayalım. Senin için sorun olmazsa şimdi sadece duş alıp uyumak istiyorum." Gözlerimi çayıma diktim. Utancı, aptallığı ve ikisinin arasındaki binlerce farklı duyguyu aynı anda hissediyordum. "Böyle habersizce çıkıp geldiğim için özür dilerim. Sadece... bu gece yalnız olmak istemedim."

"Vivian." Sloane elini benimkinin üzerine koydu. Sesi ciddiydi. "Özür dilemene gerek yok. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Misafir odam zaten pek kullanılmıyor. Evime sadece seni, Isabella'yı ve tamirci çocuğu alıyorum."

"Tamirci çocukla o türden bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum," diye şaka yaptım isteksizce. "Skandal."

Arkadaşım gülmedi. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Hadi biraz dinlen. Sabah kalktığımızda her şeyi çözeriz."

Zoraki gülümsemem soldu. "Sağ ol," diye fısıldadım.

Sloane sarılmayı seven biri değildi ama elimi sıkması aynı sıcaklığı veriyordu.

O gece ilerleyen saatlerde, yorgunluğuma rağmen uykuya dalamamış halde yatakta uzandım.

Bugün hem babamı hem de nişanlımı kaybetmiştim. Hayatımdaki en önemli kişilerden biri gitmişti, birini de artık tanıyamıyordum.

Babam yalan söylemiş, manipülasyon yapmış ve beni kullanmıştı. Dante ise...

Onu nişanlım olarak kendim seçmedim.

Bu sadece işten ibaretti.

Gözlerimdeki baskı sonunda patlak verdi. Hissizliğim tamamen kaybolurken, yerini ayakta olsam beni iki büklüm edecek keskin ve yoğun bir acıya bıraktı.

Yattığım yerde cenin pozisyonu alıp vücudumu sarsan hıçkırıklara teslim oldum.

Boğazım tahriş olana ve yanaklarımda kuru yer kalmayana kadar ağladım.

Fakat ne kadar ağlasam da, vücudum ne kadar sarsılsa da hiç ses çıkaramıyordum.

Hıçkırıklarım sessiz kalmıştı. Hissediliyor ama duyulmuyorlardı.

~

Dante

Sonraki üç gün işe gitmedim.

Çalışmak için uğraştım. Gerçekten çok çabaladım ama odaklanamadım. Her telefon görüşmesinde onun sesini duyuyordum. Her toplantıda yüzünü görüyordum.

Şu noktada şirketim için engelden başka bir şey oluşturmazdım. O yüzden Helena'ya talimat verip bu haftaki tüm toplantılarımı iptal ettirdim ve kafamı toplamak için tatil yapmaya karar verdim.

Bu da her akşam bir şişe viski açıp oturma odasına çekilmek ve yanımdan küfürler savurarak ayrılana kadar Greta'nın sorularını duymazdan gelmek demekti.

Bu akşam da istisna değildi.

Elimdeki şişeyi kafama diktim.

Likör boğazımı yakıp geçerek midemi doldursa da içimdeki acı verici boşluk hâlâ yerli yerindeydi.

Vivian'la uzun zamandır birlikte yaşadığımız için yokluğuna alışkın değildim. Fakat ona olan duygusal bağlılığımla birlikte bunun da geçeceğini biliyordum.

İnsanlar her gün sevgililerinden ayrılıp hayatlarına devam ediyordu. Kahretsin, bizim ilişkimizde özel ne vardı?

İçkimden bir yudum daha aldım. Bahar geldiği için şömine yanmıyordu ama alevlerin Vivian'ın yüzünde dans ettiği zamanların puslu hatırası gözlerimin önündeydi.

Nişanı atmamdan, Heath'le kaçıp seni arkadaşlarının yanında aptal konumuna düşürmemden mi korkuyorsun? Neden önemsiyorsun?

Dondurma kol düğmeleri. Rue de la Paix'de kişiye özel parçalar yapan bir kuyumcu tanıyorum...

Senin için sadece iş değil. Benim için de sadece görev değil.

Paris'e geldiğim için mutluyum.

Göğsümü yakıcı bir sancı sardı.

"Belki seninle konuşunca aklını başına toplar." Greta'nın homurtusu koridordan oturma odasına ulaştı. "O hayırsız büyük amcası Agostino gibi günlerdir oturup içki içmekten başka bir şey yaptığı yok. *Non mi piace parlare male dei morti, ma grazie al cielo non è più qui con noi.**"

"Denerim." Luca'nın sesi beni duraksatsa da bir saniye sonra yine içkime döndüm.

* (İt.) "Ölmüş birinin arkasından kötü konuşmayı hiç sevmem ama şükür ki o adam artık bizimle değil." (ç.n.)

Kardeşim muhtemelen harçlığının arttırılmasını talep edecekti. Çünkü bir isteği olmadıkça beni pek ziyaret etmezdi.

Odaya girip karşımdaki koltuğa oturduğunda ona bakmadım. Bir süre beni inceledikten sonra konuştu. "Ne oldu sana böyle?"

"Hiçbir şey." Başım dönüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak sersemliğimden kurtulmaya çalıştım ve söylediğim şeyi geri aldım. "Vivian'la ayrıldık."

Sözcüklerin tadı acıydı. Belki de viski içmeyi bırakıp rom gibi daha tatlı bir şeye geçmeliydim.

"*Ne?*" Sonunda ona döndüğümde Luca'nın soluk yüzü görüş alanıma girdi ama bu küçük hareket bile beni şeker pekmezinin içinde yüzmek kadar zorlamıştı.

Tanrım, kafam hep bu kadar ağır mıydı?

Sorun egon. En az beş kilo ekliyor. Vivian'ı alaycı sesiyle bunu derken hayal edebiliyordum.

Kalbim bir kerpetenle sıkılıyordu sanki. Her kelimesinin ve gülümsemesinin hafızama kazınmış olması yetmiyordu, şimdi bir de *söylemediği* şeyleri mi duyuyordum?

"Neden?" diye sordu Luca. "Francis ve fotoğraf meselesi ne oldu?"

Doğru. Ona fotoğraflardan kurtulduğumu henüz söylememiştim. Hem dikkatim dağınıktı hem de olayları bilmemesi kontrol altında kalmasını sağlıyordu. Eh, beni düşürdüğü zor durumdan sonra biraz daha korku içinde yaşamayı hak ediyordu.

"Onları hallettim," dedim kısaca. "Bu yüzden hafta başında Francis ofisime geldi. Vivian konuşmalarımızı duydu. Sonrasında ayrıldık. Hikâyenin sonu."

"*Tanrı aşkına*, Dante. Bana daha önce söyleyemez miydin? Greta uzaylılar tarafından bedeninin istila edildiğinden endişelenerek beni arayana kadar neden bekledin ki?"

"Bilmem, Luca. *Senin* kıçını kurtarmakla meşgul olduğum için olmasın?" dedim sertçe.

Bana bir süre baktıktan sonra kendini koltuğa bıraktı. "Bu iyi haber ama, değil mi? Şantaj falan kalmadı. Francis gitti. Vivian gitti. Senin istediğin de buydu."

İçkimden büyük bir yudum daha çektim. "Aynen."

"Pek mutlu görünmüyorsun gerçi."

Öfkem tasmasından kurtuldu. "Ne yapmamı isterdin? Geçit töreni mi düzenleyeyim? Ben burada *hayatını* kurtarmışım, sen kalkmış *mutlu* görünüp görünmediğimle ilgili yorum yapıyorsun!"

Luca irkilmedi bile. "Çünkü ağabeyimsin," dedi sakince. "Mutluluğun benim için önemli."

Öfkem geldiği gibi gitti. "Bu doğru olsaydı bizi en başından böyle işlere bulaştırmazdın."

Yüzünü ekşitti. "Evet, orası doğru. Pek çok... sorgulanabilir şey yaptığımın farkındayım."

Katıldığımı belli edercesine burnumdan alaycı bir nefes verdim.

"Ama beni işe sokarak doğru şeyi yaptın. Lohman & Sons'ta çalışmayı seviyorum, bana çok iyi geldi. Her gün akşamdan kalma halde uyanmamak güzelmiş." Luca'nın dudaklarından küçük bir tebessüm geçti. "İtiraf ediyorum, o konuyu ilk açtığında sana aşırı kızmıştım. Bu şantaj işi o zaman hiç gerçekçi gelmemişti ve kardeşin değil de çocuğunmuşum gibi beni cezalandırmandan nefret etmiştim. İş konusunda, Maria'dan ayrılmak konusunda... hep bencilce davrandım."

Şişemi indirip gözlerimi kıstım. "Görünüşe bakılırsa bedeni uzaylılar tarafından istila edilen ben değilim. Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?"

Luca güldü. "Dediğim gibi, iş bana iyi geldi. Eski grubumla takılmayı bırakmak da öyle. Hatta..." Boğazını temizledi. "...bir kızla tanıştım. Leaf*. Bana her şeyin gerçek değerini gösterdi."

"Adı *Leaf* olan biriyle mi çıkıyorsun?" diye sordum inanamayarak.

"Ebeveynleri hippiymiş," diye açıkladı kardeşim. "Kendisi Brooklyn'de yoga eğitmeni. Çok esnek biri. Her neyse, konu bu değil. Diyeceğim o ki, Leaf'le bir sürü içsel çalışma yaptım."

Buna hiç şaşırmamıştım aslında. Luca'nın hayatındaki tüm büyük değişimler kadınların, içkinin ve partilerin etrafında dönerdi.

* (İng.) Yaprak. (ç.n.)

"İçimdeki çocuğu iyileştirmeme yardım ediyor," diye devam etti. "Ayrıca bu seninle kardeş ilişkimizi düzeltmeyi de içeriyor."

Yüce İsa. Her neyse, Brooklyn'de yaşayan Leaf adındaki bir yoga eğitmeninin bir mafya prensesinden daha iyi olduğunu kabul etmeliydim. Kardeşimi vegana dönüştürme ihtimali yüksek olsa da öldürtme ihtimali düşüktü.

"Maria ne oldu? Ona âşık olduğunu sanıyordum."

"Onunla hiç iletişime geçmedim. Şey... seninle ofisinde konuştuğumuzdan beri." Luca öksürdü. "Leaf'e bu konudan da bahsettim. Sanırım yasak aşkın heyecanını gerçek aşk sanmışım. İkisi kolayca karıştırılabiliyormuş."

Hadi canım?

"Neyse, benim aşk hayatımdan bu kadar konuşmak yeter. Seninkini konuşuyorduk. Vivian'la aşkını yani."

Yine gerildim. "Hayır, konuşmuyorduk."

"Laulardan kurtulduğun için şu anda kutlama yapıyor olman gerekirdi," dedi beni duymazdan gelerek. "Ama kendini, büyük amcamız Agostino'nun pokerde kaybettiği zamanlarda yaptığı gibi tek başına içmeye vermişsin. İkimiz de bunun sebebini biliyoruz."

"Sebebi, kadınlar konusunda zevki bok gibi olan sinir bozucu bir kardeşim olduğunu unutmaya çalışmam."

"Hayır. *Gerçek* sebep, Vivian'dan hoşlanman," dedi imalı bir şekilde. "Ona âşık bile olabilirsin."

Kardeşimin tahmini bir yıkım güllesi misali göğsüme çarpıp kalbimin ayarını kaçırdı. "Bu saçmalık."

"Öyle mi? Dürüst ol." Luca öne eğilip bana sert bir ifadeyle baktı. Onu böyle görmeye alışkın olmadığım için huzursuzlandım. "Francis'in yediği haltları bir kenara bırak ve Vivian'la olmayı *istiyor* musun onu söyle."

Kravatımı çekiştirmek için elimi yakama götürdüm ama takmadığımı hatırladım. Öyleyse neden boğazım böyle sıkışıyordu? "Bu o kadar basit değil."

"Neden değilmiş?"

"*Değil* işte!" diye patladım. "Ne olacağını sanıyorsun? Ben babasının şirketini mahvettikten sonra Şükran Günü'nde mutlu me-

sut aile yemekleri mi yiyeceğiz? Bir araya gelme şeklimiz boktan değilmiş gibi arkadaşlarımızın karşısında mihraba mı yürüyeceğiz? Eğer onunla evlenirsem, Russolarla akrabalığı garantileyen Francis kazanmış olur. Üstelik insanlar, kayınpederimin yanıp kül olan şirketini neden kurtarmadığını sorgulamaya başlar. Tanrının belası bir kaosa sürükleniriz!"

"Olabilir," dedi Luca, açıklamamdan etkilenmemiş gibiydi. "Ama sorumu cevaplamadın. Vivian'la olmayı istiyor musun?"

Romano'nun gazabının bin kat daha şiddetlisiyle kardeşimi boğup bir kenara atmama saniyeler kalmıştı.

O olmasaydı Francis bana şantaj yapamayacaktı. Ortada şantaj olmasaydı Vivian'la nişanlanmak zorunda kalmayacaktım. Vivian'la nişanlanmasaydım ona...

Farkındalık, göğsüme ani ve sert bir yumruk gibi indi. Çatırtı sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Yaralanmış kalbim, kırık kaburga kemiklerim, kesilmiş nefesim... Hepsinin farkına aynı anda vardım. Gerçekler gün gibi ortadayken daha önce anlamadığım için vücudum beni cezalandırıyordu sanki.

Vivian'dan günün ilk tebessümünü kapmak için sabahları yatakta nasıl oyalandığımı, öğle yemeği randevularımızın nasıl hafta içi en sevdiğim anlara dönüştüğünü, ona ailemle, hayatımla ve *kendimle* ilgili içimi döktüğümü, pazartesi günü evimden ayrılırken kalbimin bir parçasını da yanında götürdüğünü fark ettim.

Ciğerlerimdeki oksijen yok oldu.

Bir şekilde, birlikte yürüdüğümüz yolun bir bölümünde Vivian Lau'ya âşık olmuştum.

Hoşlanmak ya da şehvet duymak değildi bu. *Aşktı.* Dehşet verici, beklenmedik, davetsiz aşk.

Ben fark ettiklerimi sindirirken kardeşim kısmen eğleniyormuş, kısmen de endişeliymiş gibi beni seyrediyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Siktir. Siktir, siktir, siktir, siktir. SİKTİR.

İçimdeki çalkantılardan huzurum kaçmış halde yüzümü ovuşturdum.

Şimdi ne halt edecektim? Daha önce hiç âşık olmamıştım. Âşık olmayı planlamamıştım. Fakat kahrolası bir ahmak gibi gidip en imkânsız kadına âşık olmuştum.

"Sen hangi ağabey rolüne büründün?" Bu konu, hâlâ çözülmemiş olandan daha güvenliydi.

"İnan bana, ağabey rolüne bürünmedim. İstemiyorum da. İnsana çok fazla sorumluluk yüklüyor. Aslında mesele de bu, biliyor musun?" Luca'nın yüzü ciddileşti. "Benim için çok fazla şey feda ettin, Dante. Bunu her zaman dillendirmiyorum ya da sana açıkça teşekkür etmiyorum ama..." Zorlukla yutkundu. "...her şeyin farkındayım. Diğerleri yanımda olamadığında veya olmadığında sen hep benimleydin. Vivian'la evlenmeyi benim için kabul ettin, sonra ondan ayrıldın. İşte bu yüzden ilişkimizi düzeltmemiz gerektiğini söyledim. Sen her zaman benim için ebeveyn figürü oldun çünkü buna *ihtiyacım* vardı. Ama şimdi... kardeş olmayı denemek istiyorum."

Bu sefer göğsümdeki sızının Vivian'la alakası yoktu. "Nasıl yani?"

"Yani bundan böyle her şeyi batırıp beni kurtarmanı beklemeyeceğim." Bana çarpık bir sırıtış attı. "Şimdi olduğu gibi saçmaladığında bunu yüzüne söyleyeceğim. Vivian'ı seviyorsun. Bunu Bali'de bile görmüştüm. Ama gururun ve intikam arzun yüzünden gitmesine izin verdin. Bu duygular seni yarı yolda bırakır, bilmiş ol."

"Bunları sana Leaf mi öğretti?"

"Yok." Yine sırıttı. "Diş hekimimin bekleme odasında yedi büyük günah hakkında bir yazı okudum."

Söyledikleri kafamda tekrar tekrar dönerken kaşlarımı çattım.

Ama gururun ve intikam arzun yüzünden gitmesine izin verdin. Bu duygular seni yarı yolda bırakır, bilmiş ol.

"Keşke seni daha önce çalıştırsaymışım. Tonlarca parayı kurtarır, o kadar baş ağrısı çekmezdim." Yüzümü tekrar ovuşturarak, üzerimde hız treni etkisi oluşturan günümü düşündüm. "Vivian'la ilişkime niye bu kadar ilgilisin?"

Luca'nın sırıtışı kayboldu.

"Sen beni hayatım boyunca koruyup kolladın," dedi kısık sesle. "Şimdi iyiliğinin karşılığını verme vakti."

Kalbimdeki yangını alkole bağladım. "Beni koruyacak bir güvenlik ekibim var zaten."

"Diğer insanlardan değil, kendinden korumaktan bahsediyorum." Luca hâlâ gevşekçe elimde tuttuğum yarı boş içki şişesini işaret etti. "Gazabın seni yönetmesine, başına gelen en iyi şeyi elinden almasına izin verme. Evet, Vivian'la sorunlarınızı çözmek kolay olmayacak ama sen her zaman iyi bir savaşçı oldun. Bu yüzden kalk ve savaş."

36

Vivian

Dante'nin evinden ayrıldıktan sonraki çarşamba, Boston'a giden bir uçağa bindim. Düğün hazırlıklarıyla ilgili konuşma bahanesiyle aradığım annemin söylediğine göre babam çoktan eve dönmüştü.

Uçuşumun tamamını, söyleyeceğim şeyleri prova ederek geçirmiştim. Fakat çalışma odasında, duvar saatinin tıkırtıları ve sığ nefeslerimin sesi eşliğinde otururken hiçbir provanın beni babamla yüzleşmeye hazırlayamayacağını fark ettim.

Sessizlik uzadıkça uzuyordu. En sonunda babam arkasına yaslanıp uçları grileşmiş, gür kaşlarını kaldırdı. "Bahsettiğin acil durum nedir, Vivian? Böyle hızla geldiğine göre konuşmak istediğin önemli bir konu var."

Özür dilemesini gerektirecek şeyler yapan kendisiydi fakat sert sesi içimi bir utanç dalgasının sarmasına neden olmuştu. Sınavlarda mükemmel not almadığımda kullandığı tondu bu. Beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama onlarca yıllık şartlanmayı birden yok etmek çok zordu.

"Evet, var." Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirerek iki gün önceki kıvılcımları geri çağırdım ama tek yapabildiğim birazcık duman getirmek oldu.

Babama hesap sormak, düşüncelerimde çok daha kolaydı.

Gerçekte geri durmama neden olan şeyin sebeplerinden biri çok yorgun görünmesiydi. Gözlerinin altında şişkin torbalar oluşmuş, endişe nedeniyle yüzünde derin çizgiler belirmişti.

Haberlerde Lau Mücevherat'ın sıkıntılı bir dönemden geçtiği yazılmaya başlanmıştı bile. Henüz büyük bir şey olmasa da etrafta dolaşan fısıltılar, yaklaşan fırtınanın habercisiydi. Borsadaki değeri düşen şirkete gergin bir enerji hâkimdi.

Mantıksız bir suçluluk duygusu içimi sızlattı.

Bu karmaşanın sebebi babamdı. Ne kadar bitkin ve stresli görünürse görünsün, yaptıklarını yüzüne vuracağım için vicdan azabı *hissetmemeliydim*.

"Ece?" dedi sabırsızca. "Bunun için bir toplantımı erteledim zaten. Daha fazla vakit harcayamam. Şu anda söyleyecek bir şeyin yoksa akşam yemeğine oturduğumuzda konu..."

"Benimle evlenmesi için Dante'ye şantaj yaptın mı?" diye sordum cesaretimi bir daha kaybetmeden.

Babamın yüzü, okunması zor bir maskeye dönüşürken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Saat sağır edici tıkırtılarına devam etti.

"Sizi duydum. Dante'nin ofisinde." Destek için kucağımdaki çantamı sıkıca tuttum. Bugün tüvit yada nötr tonlar giymemiştim. Bunun yerine özel dikim ipek bir elbise seçip özgüvenimi arttırmak için kırmızı rujumu sürmüştüm. *Keşke birkaç kat daha sürseydim.*

"Duyduysan niye sorarak zamanımı harcıyorsun?" Babamın ses tonu da yüzü gibi anlaşılmazdı.

İçimde bir öfke kıvılcımının uyandığını hissettim.

"Çünkü doğrulamanı istiyorum! Şantaj yasadışıdır, baba. Ahlaki olarak yanlış olduğundan bahsetmiyorum bile. Bunu nasıl yapabildin?" Sıkışan göğsüme oksijen doldurmaya çalıştım. "O kadar istenmeyecek biri miyim ki birini benimle evlenmeye zorluyorsun?"

"Dramatikleşme," dedi kabaca. "*Herhangi* biri değildi, Dante Russo'ydu. Bir Russo'yla evlenmek insana nasıl kapılar açar, biliyor musun? Zengin olsak da, ablan bir aristokratla evlenmiş olsa da insanlar hâlâ bize tepeden bakıyorlar. Bizi partilere davet edip bağış etkinliklerinde paramızı alıyor ama arkamızdan fısıldamaya devam ediyorlar, Vivian. Yeterince iyi olmadığımızı düşünüyorlar. Dante'yle yapacağın evlilik bu fısıltıları anında keserdi."

"Sırf birkaç *fısıltı* yüzünden mi birine şantaj yaptın yani?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak.

Babam daima imajına ve itibarına çok önem vermişti. Zengin olmadan önce bile bütçemizi zorlar; arkadaşlarıyla yemeğe çıktığımızda, saygınlığını kaybetmemek için tüm masanın hesabını ödemekte ısrar ederdi.

Fakat toplum tarafından onay görme ihtiyacının bu kadar derin olduğunu hiç bilmiyordum.

"Karşıma bir fırsat çıktı, ben de değerlendirdim," dedi soğukkanlılıkla. "Kardeşi aptalca, pervasızca davranmıştı. New York seyahatim sırasında onu Gabriele Romano'nun yeğeniyle görmem nasıl büyük bir şanstı ama!" Pişmanlık göstermeden omuz silkti. "Kader onu yoluma çıkardı, ben de *ailemiz* için gerekeni yaptım. Bundan dolayı özür dilemeyeceğim."

"Başka birini seçebilirdin." Kulaklarımdaki uğultu yüzünden işitmem zorlaşmıştı ama konuşmaya devam ettim. "Anlaşmalı evliliği *isteyerek* kabul edecek birini bulabilirdin."

"İsteyerek kabul edecek biri yeterince iyi olmazdı."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Kıvılcımlar, alevlere dönüştü. Hiddetim kükreyerek geri döndü; sıcaklığının oluşturduğu buğu arasında babamın yüzünü güçlükle görüyordum. "Burada birilerinin *hayatından* söz ediyoruz! İnsanlar, istediğin gibi kullanabileceğin oyuncaklar değiller. Ya o fotoğraflar bir şekilde dışarı sızsaydı ve Dante'nin kardeşi öldürülseydi? Ya kanıtları sakladığın için *sen* öldürülseydin? Nasıl bu kadar..." *Zalim, hissiz, yozlaşmış olabiliyorsun?* "...basiretsiz olabiliyorsun? Bu..."

"Karşımda sesini yükseltme!" Elini masaya sertçe vurunca üstündeki eşyalar sarsıldı. "Ben senin babanım. Benimle bu şekilde *konuşamazsın*."

Kalbim patlayacakmış gibiydi. "Tanıdığım babam asla böyle bir şey yapmazdı."

Sessizlik öyle yoğundu ki bir güvenin kanat çırpışları bile duyulabilirdi.

Babam sırtını dikleştirdi, sonra yeniden arkasına yaslandı. Gözleri yüzümü delip geçiyordu.

"Ahlaki değerleri önemseme lüksüne *benim* sayemde sahipsin. Ben sadece ailemizi koruyabilmek ve *iyi* olmamızı sağlayabilmek için yapmam gerekeni yaptım. Sen ve ablan fildişi bir kulede büyüdünüz, Vivian. Bugün olduğum yere ulaşmamın nelere mal olduğunu bilmiyorsunuz çünkü sizi çirkin gerçeklerden hep korudum. Kimler yüzüme güldü, kimler beni sırtımdan bıçakladı bir bilseniz. Siz bu gri dünyayı her zaman pespembe gördünüz."

"Ailemizi korumak adına başka birinin ailesini mahvetmeye çalışmana gerek yoktu. Biz o kadar düşük değiliz, baba. Böyle insanlar değiliz."

Gözlerinden sanıyelik bir pişmanlık geçti. Sonra net bir sesle, "Ben bu ailenin patronuyum," dedi. "Ben nasıl insanlar olduğunuzu söylüyorsam öyle insanlarız."

Soğuk, duygusuz sözcükler tenime çarpınca sırtım ürperdi.

"Dante'yle ilişkim ne durumda, haberin var mı?" Çantamın sapı avucuma battı. "Yaptıklarının beni nasıl etkileyeceğini hiç düşündün mü? Anlaşmalı evlilikle zoraki evlilik arasında fark vardır. Sırf sen soyağacımızda adını görmek istiyorsun diye beni sevmeyen biriyle ömrümü geçirmek zorunda kalabilirdim."

"Şehit edilmişsin gibi davranma. Sana hiç yakışmıyor. Ablan, Gunnar'la evlendiği için hiç şikâyet etmedi. Üstelik *o* başka bir ülkeye taşınmak zorunda kaldı."

"Şikâyet etmedi çünkü *birbirlerini gerçekten seviyorlar.*"

Ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Bir milyarderin karısı olmaktan daha berbat şeyler var. Genç ve hoş bir kadınsın. Dante'yi eninde sonunda etkilerdin. Hatta bayramda gözlemlediğim kadarıyla sana ısınmaya başlamış bile."

"Eh, yanılıyorsun," dedim dümdüz bir sesle. "Onunla ilişkimiz bitti, baba. Dante'nin evinden ayrıldım. Evlenmiyoruz. Ayrıca..." Camdan dışarı baktım. "...şirketin kötü durumda."

Çünkü kışkırtmaman gereken biriyle uğraştın.

Dile getirmediğim bu kelimeler aramızda asılı kaldı.

Babamın çenesi gerildi. Mükemmel bir şekilde kontrol edemediği şeylerin hatırlatılmasından nefret ederdi.

"Şirket iyi olacak. Kısa dönemli bir sıkıntı yaşıyoruz yalnızca."

"Küçük bir sıkıntıdan daha fazlasının söz konusu olduğunu düşünüyorum."

Öfkesi yerini hesapçı bir ifadeye bırakırken bana baktı. "Haklı olabilirsin," dedi. "Kısa dönemli bir sorundan daha fazlası olabilir ancak Dante'nin yardımıyla halledemeyeceğimiz bir şey değil. Şimdi kızgın olabilir ama sana zaafı var. Bize... destek olması için onu ikna et."

Kemiklerime kadar donduğumu hissettim. "Daha az önce sana *ayrıldığımızı* söyledim. Dante bizden nefret ediyor. Ne bana ne de ailemizden herhangi birine zaafı var."

"Bu doğru değil. Annenle New York'a geldiğimiz zaman buluştuğumuzda sana nasıl baktığını gördüm. Ayrılmış olsanız da yeterince çabalarsan yola gelmesini sağlayabileceğinden eminim."

Soğukluk, karnıma doğru yayıldı.

Babamın jöleleнip kusursuzca şekillendirilmiş saçlarını, pahalı takım elbisesini, gösterişli kol saatini inceledim. Sanki karşımda öz babam değil de Francis Lau gibi davranan bir aktör oturuyordu.

Çocukluğumdaki sert ama iyi niyetli baba ne zaman böyle bir insana dönüşmüştü?

Soğuktu. Vicdansızdı. Paraya ve itibara takıntılıydı, ikisini de kazanmak için her türlü yola başvurmaya kararlıydı.

Görünüşü hâlâ aynıydı ama artık onu tanıyamıyordum.

"Çabalamayacağım." Sesim dalgalansa da sözcüklerim netti. "Tüm bunlar *senin* sorunun, baba. Sana yardımcı olamam."

Lau Mücevherat batarsa annemle ablamın da olumsuz etkileneceğini biliyordum fakat artık babamın piyonu ya da malı gibi davranamazdım. Hem zaten ailemin diğer iki kadının da gizli birikimleri vardı; finansal açıdan bir sorun yaşamazlardı.

Bu kadar yumuşak başlılık yeterdi. Tekneyi sallamamak ve onları hayal kırıklığına uğratmamak için çok uzun zamandır ebeveynlerimin sözünden çıkmamaya çalışıyordum. Tüm hatalarına rağmen babamı da ailemi de seviyor, hiçbirini incitmek istemiyordum.

Fakat sınırı aştıklarında kendimi savunmamanın uzun vadede bana yarardan çok zarar getireceğini şu ana dek fark etmemiştim.

Babamın yüzü inanmazlıkla doldu.

"Ailen yerine eski nişanlını mı seçiyorsun? Biz seni böyle mi yetiştirdik?" diye sordu. "Böyle saygısız ve *itaatsiz* olman için mi?"

"İtaatsiz mi?" Hiddet, ani bir bora misali üzerime çarparak suçluluk duygumun kalanını da alıp götürdü. "Bugüne kadar benden istediğin *her şeyi* yaptım! 'Doğru' üniversiteye gittim, Heath'ten ayrıldım ve kusursuz cemiyet kızı rolünü oynadım. Seni mutlu edebilmek için tanımadığım bir adamla bile evlenmeyi kabul ettim. Fakat bundan böyle hayatımı senin için yaşamayacağım." Se-

sım duygular nedeniyle boğuklaşmıştı. "Bu benim hayatım, baba. Senin değil. Artık ne sen benim adıma kararlar verebilirsin... ne de ben senin için bahaneler uydurabilirim. Buraya kadar."

Bu seferki sessizlik kurşundan bir battaniye kadar ağırdı.

"Tabii ki kendi kararlarını vermekte özgürsün," dedi babam sonunda, dehşet verici şekilde sakin bir sesle konuşuyordu. "Ancak bilmeni isterim ki, bugün buradan *küstahlığın* için özür dilemeden ayrılırsan artık benim kızım olmayacaksın. Bir Lau da olmayacaksın."

Verdiği ültimatom raydan çıkmış bir trenin şiddetiyle bana çarptı. Göğsüme bir süngü saplanmış, kanımın kükremesi kulaklarımı işgal etmişti.

Birbirimize bakarken odanın ısısı eksilere düştü. Babamın soğuk öfkesi benim kederli kararlılığımla sessiz bir savaş halindeydi.

Çocukluğumdan beri korktuğum görünmez canavar ortaya çıkmış, eskiden sahip olduğumuz ilişkiyi ürkütücü bir cesede dönüştürüp bir kenara fırlatmıştı.

Üstüne bir örtü örtüp başımı çevirebilir ya da dimdik ayakta durup korkmadan ona bakabilirdim.

Damarlarım korkuyla ve adrenalinle elektriklenirken doğrulmamı izleyen babamın duruşunda çok, çok küçük bir değişiklik oldu.

Geri adım atacağımı sanmıştı.

Özür dilerim. Alışkanlığın gücü neredeyse sözcüklerin ağzımdan çıkmasına neden olacaktı ancak özür dilenecek bir şey yapmadığımı hatırladım.

Bir dakika daha yanında kalıp yüzünü hafızama kazımak ve uzun zaman önce ölen parçasının yasını tutmak isterdim.

Fakat bunun yerine arkamı dönüp odasından çıktım.

Ağlama. Ağlama. Ağlama.

Babam beni evlatlıktan reddetmişti.

Babam beni evlatlıktan reddetmişti ve onu durdurmaya çalışmamıştım çünkü bunu yapmamın bedeli çok ağır olacaktı.

Boğazım ağlama hissiyle sıkıştı ama ezici yalnızlık hissine rağmen gözyaşlarımı durdurmayı başardım.

Bir hafta içinde hem ailemi hem de Dante'yi kaybetmiştim.

Bana tek kalan şey bendim.

Şimdilik bununla yetinmeliydim.

37

Vivian

Hayatımı alabora eden kaosla Vârisler Balosu'nun arasındaki zaman darlığının, lanet kılığına bürünmüş bir lütuf olduğu ortaya çıkmıştı. Babamla yüzleşmemin ardından baloya kadar olan iki günlük süreçte kendimi tamamen işime vermem, işkolikliğin sözlükteki karşılığı olan Sloane'u bile alarma geçirmişti.

Her sabah beşte kalkıyor, akşam yemeklerimi ofiste yiyor, öğle aralarımı her ayrıntıyı gözden geçirerek harcıyordum. Tüm şehirde elektriklerin kesilmesinden, konuklar arasında tartışma çıkmasına kadar her konu için acil durum planı üstüne acil durum planı yapıyordum.

Balo günü gelip çattığında uykusuzluktan delirmek üzereydim.

Ama umurumda değildi. Yoğun olmak iyiydi. Yoğun olmak, parçalara ayrılmış şahsi hayatıma ağıtlar yakmaktan daha iyiydi.

Bununla beraber, tüm planlamalarıma rağmen hazırlıksız olduğum bir şey vardı. Valhalla Kulüp'e adım atmanın, üzerimde nasıl bir etki oluşturacağını hiç düşünmemiştim. Sağa sola gülümseyip konuklarla muhabbet ederken göğsüm adeta bir mengenenin içindeydi.

Bu akşam balonun ev sahibesi bendim. Yani yiyecekleri ya da müziği kontrol etmek için koşuşturmak zorunda değildim. O işlere ekibim bakıyordu.

Benim işim iyi görünmek, fotoğraflar için poz vermek... ve her saniyemi bilinçsizce Dante'yi arayarak geçirmemekti.

Valhalla'ya yalnızca iki kez gelmiştim, ikisinde de yanımda o vardı. Bu akşamsa onu hiç görmemiştim. Belki de baloya katılmazdı. Buna rağmen karanlık, manyetik varlığı her yerdeydi; resmen salona nüfuz etmişti.

Her köşede kahkahasını duyuyor, havada kokusunu alıyor, te-

nimde dokunuşunu hissediyordum. Sıcak öpücükler, çalıntı anlar ve hatıralar öyle canlıydı ki duvarlara yansıtılmış gibi izleyebiliyordum.

Dante, Valhalla'nın *kendisiydi*. En azından benim için. Bu akşam burada onsuz olmak, kıyıdan çapasız ayrılmış bir gemi gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Vivian." Buffy'nin sesi, şu anda göze alamayacağım bir çöküşün sınırından dönmemi sağladı. Geçen hafta, hayatım boyunca ağlamadığım kadar ağlamıştım. Dürüst olmak gerekirse bundan artık bıkmıştım. "Ne *büyüleyici* bir elbise."

Yaşlı kadın, balonun gizli bahçe temasına uyum sağlayan yeşil brokar elbisesi ve bileklerıyle boynunu süsleyen şahane pırlantalarıyla her zamanki gibi çok şık ve zarifti.

Tenimdeki şüpheli karıncalanma hissini görmezden gelip yüzüme bir gülümseme oturttum. "Teşekkür ederim."

Zor beğenmesiyle bilinen Buffy bakışlarını elbisemde gezdirdi.

Üzerimdeki Yves Dubois tasarımı bu akşam pek çok başın sayısız kez beğeniyle bana doğru dönmesini sağlamıştı.

Göz alıcı kırmızı ipek kumaş belimden aşağı şelale misali dökülüyordu ve uçları altın rengine batırılmış gibi görünen tüyler öyle sık dikilmişti ki yerde birikmiş yaldızlı yaprakları andırıyorlardı. Simli altın rengi iplikle ipeğin üzerine girift bir anka kuşu deseni işlenmişti ancak ışık, nakışlara belirli bir açıdan vurmadıkça desen neredeyse görünmezdi.

Bu elbise aynı anda hem bir sanat eseri hem de bir zırhtı. Giyenin gücünü ilan edecek kadar cüretkârdı ve göz kamaştırıcılığı sayesinde, altında yatan hüznü çoğu kişi görmüyordu.

"Yves Dubois tasarımı," dedi Buffy. "Dante çok cömert bir erkek."

Gözü boş yüzük parmağıma kayınca içimde bir huzursuzluk baş gösterdi. Dante'yle ayrılığımızı henüz duyurmamıştık fakat yüzüğümü takmıyor olmam bu akşam kimsenin dikkatinden kaçmamıştı.

Cemiyette sadece ilişkimle alakalı değil, Lau Mücevherat'ın hisselerinin düşüşüyle alakalı söylentiler de dönüyordu ve basın-

daki negatif haberler son kırk sekiz saatte yükseliş göstermişti. Balo başladığından beri herkes bana son derece kibar davransa da -ailemin yaşadığı soruna rağmen hâlâ ev sahibesiydim- fısıltılar kulağıma ulaşıyordu.

Buffy'nin yorumuna karşılık olarak, "Elbisemi kendim aldım," dedim ve şaşkınlığına gülümsedim. "Ben bir Lau'yum." *Babam beni evlatlıktan reddetmiş olsa da.* "Kendi kıyafetlerimin parasını karşılayabilirim."

Milyarder değildim ama güven fonum, yatırımlarım ve etkinlik planlama işimden kazandığım gelir sayesinde ekonomik açıdan kendi ayaklarım üzerinde durabiliyordum.

Buffy çabuk toparlandı. "Elbette," dedi. "Ne kadar... modernsin. Dante'den bahsetmişken, kendisi baloda bize katılacak mı? Bu senin büyük gecen. Henüz gelmemiş olmasına şaşırdım."

Gülümsemem gerginleşti. Yüzüğümü doğrudan sormayacak kadar ince olsa da olta attığı aşikârdı.

"İşiyle alakalı bir acil durum çıktı." Hoparlörlerden yükselen müziğin, kalbimin gümbürtüsünü bastırmasını umut ediyordum. "Zamanında halledebilirse gelecek."

"Umarım halledebilir. Bir Russo'nun katılımı olmadan Vârisler Balosu eksik kalır, değil mi?"

Onunla birlikte zoraki bir kahkaha attım.

Neyse ki Buffy kısa sürede yanımdan ayrıldı, böylece tekrar nefes alabildim.

Salonda gezinmeye devam ederken konukların üstü kapalı iğnelemeleri ve elime bakışları daha çok gözüme batmaya başladı. Onları elimden geldiğince görmezden gelmeye çalıştım. Dedikodu çarkıyla yarın ilgilenebilirdim.

Bu gece, benim büyük gecemdi. Kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Dante'nin kuşku çeken yokluğu bir kenara, balo salonu Manhattan yüksek sosyetesinin seçkin üyeleriyle doluydu. Dominic ve Adriana Davenport, bir grup Wall Street deviyle muhabbet ediyordu. Sezonun popüler kızları da bar bankosunun yakınlarında kabarık saçlı, güven fonu zengini oğlanlarla takılıyordu.

Salonun kendisi de bir şahesere dönüşmüştü. Avrupa'dan getirtilmiş üç düzine ağaç mekânı çevreliyor, dalların ve yaprakların arasında peri ışıkları mücevherler gibi parlıyordu. Masalar, yetmiş bin dolar değerinde sarkıt çiçekler ve fundalarla süslenmiş, her konuğun isminin süslü el yazısıyla yazıldığı *vintage* anahtarlıklar, oturma düzenini belirtmek için sandalyelerin önüne yerleştirilmişti.

Kremayla dokulu bir şekilde kaplanmış, yenilebilir yirmi dört karat altınla ve çiçeklerle süslenmiş dört katlı pasta; pembe-beyaz renkli çilek ve gül kuleleri, yosunlu ahşap köprüler ve bar bankosuna asılmış dev boy Edison ampuller mükemmel görünüyordu.

Buna rağmen fısıltılar hiç kesilmiyordu.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Sorun yok. Kimse Vârisler Balosu'nun ortasında olay çıkarmaz.

Her an beni yenmekle tehdit eden özgüvensizliği bastırmak için tepsilerin birinden bir kadeh şampanya aldım.

"Ev sahibesi, büyük gecede kendi başına mı içiyor? Bu hiç olmadı."

Arkamdan gelen tanıdık sesin sahibine dönmeden önce gülümsedim. "Bir molaya ihtiyacım vardı. Bilirsin..." Salonu işaret ettim.

"Ah, bilmez miyim?" dedi Kai kuru bir sesle. Ismarlama takım elbisesi ve imzası olan gözlüğüyle her zamanki gibi çok yakışıklıydı. "Bana bu dansı lütfeder misin?"

Uzattığı elini tutup beni piste yönlendirmesine izin verdim.

Onlarca çift göz, hedefini arayan lazer güdümlü füzeler gibi üzerimize döndü.

"Bunu sadece ben mi hissediyorum, yoksa senin de kendini dev bir akvaryumdaymış gibi hissettiğin oluyor mu?"

"Evet. Bazen çok pahalı, şık bir akvaryumdaymış gibi hissediyorum."

Kai'nin dudakları hafifçe kıvrıldı fakat sonra gözlerinde endişe belirdi. "Nasılsın, Vivian?"

Bunu Dante'yle ayrılığım yüzünden sorduğunu varsaydım. İkisi arkadaşlardı ama Kai olanların ne kadarını biliyordu?

Güvenli, sıradan bir cevap seçtim. "Daha iyi günlerim olmuştu."

"Bu hafta ringde Dante'yi göremedim. Hiç onun yapacağı bir şey değil. Üzgün olduğunda genelde doğrudan şiddeti seçer."

Esprisi beni gülümsetmedi. Dante'nin adı geçince moralim daha fazla bozulmuştu. "Belki de üzgün değildir."

Evinden taşındığımdan beri onunla konuşmamıştım. Ona kızgın olmalıydım. Suçun çoğu babamdaydı ancak Dante de tamamen masum sayılmazdı.

Yine de onu düşündüğümde hüzünden başka bir şey hissedemiyordum. Çünkü bir zamanlar gerçekten de...

"Belki de." Omzumun üzerinden bakarken Kai'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Biliyor musun, nişanlıyken bunu sana söylemek istemedim ama tanıdığım en güzel kadınlardan birisin."

Konunun ve Kai'nin ses tonunun aniden değişmesi karşısında şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Sağ ol."

"Henüz çok erken olabilir fakat artık Dante'yle beraber olmadığına göre..." Elini sırtımda kaydırıp kalça kıvrımımın hemen üzerine yerleştirdi. Bir şeyler ima edecek kadar aşağıda, uygunsuz kaçmayacak kadar yukarıdaydı. Doğrusu beni germişti. "...belki bir ara birlikte bir şeyler yapabiliriz."

İçimde aynı anda şok ve telaş uyandı. Acaba sarhoş muydu? Hiç tanıdığım Kai gibi konuşmuyordu.

"Şey..." Rahatsızca gülerek kollarının arasından kurtulmaya çalıştım ama elbisem yüzünden bunu yapmam zordu. "Haklısın, henüz çok erken. Ayrıca, seni *arkadaşım* olarak sevsem de..." *Arkadaş* kelimesine özellikle vurgu yapmıştım. "...şu anda birileriyle çıkmak istediğimden emin değilim."

Beni dinlemiyordu. Çarpık bir sırıtışla omzumun üzerinden bakmakla meşguldü.

"İşte geliyor," diye mırıldandı sonra.

Kimden bahsettiğini soramadan omzumda sıcak, *tanıdık* bir el hissettim.

"Ellerini nişanlımın üzerinden çek." Karanlık, çalkantılı sesin verdiği emrin altında patlamaya hazır bir tehlike yatıyordu.

"Özür dilerim." Kai yüzünde tuhaf bir tatmin ifadesiyle beni bıraktı. "Ben sanmıştım ki..."

"Ne sandığın sikimde bile değil." Dante'nin kısık ama ölümcül ses tonu omurgamı dondurdu. "Vivian'a bir daha elini sürersen seni öldürürüm."

Net. Acımasız. *Dürüst.*

Kai'nin gözlerinden bir gülümsemenin hayaleti geçti. "Anlaşıldı." Başını bize doğru eğdi. "İyi eğlenceler."

Onun uzaklaşmasını izlerken konuşamayacak kadar şaşkındım.

Ancak Dante beni kendisine döndürüp elimi kavradığında sesimi bulabildim.

"Burada ne arıyorsun?" Ayaklarım içgüdüsel olarak onun hareketlerini takip etse de vücudumun geri kalanı alarma geçmiş durumdaydı.

Varlığı kuvvetli, kokusu tüketiciydi. Ciğerlerimi topraksı ve baharatımsı aromalarla doldurmuştu.

Kalbim ne kadar kırık olsa da, ne kadar üzgün hissetsem de onun yakınlarındayken kendimi kaybetmem çok kolaydı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefes alma kabiliyetim yok oldu.

Simsiyah saçlar. Çıkık elmacıkkemikleri. Sıkı, şehvetli dudaklar.

Birbirimizi son görüşümüzün üzerinden bir hafta bile geçmemişti ama her nasılsa hatırladığımdan daha güzeldi.

"Davet edildiğim için geldim. Davet eden de sendin." Soğuk zalimliğinin yerini sıcak bir keyif almıştı. Kai'nin gidişiyle sanki bir düğmeye basılmıştı.

Sesinde biraz gerginlik de duyduğumu sandım ancak yanılıyor olmalıydım. Dante asla gerilmezdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Neden *yanımdasın?* Benimle neden dans ediyorsun?"

Avucu benimkini yakıyordu. Ondan uzaklaşmak istesem de salondaki tüm gözler bizim üzerimizdeyken olmazdı.

"Çünkü benim nişanlımsın ve bu gece senin için çok önemli. Vârisler Balosu için aylardır çalışıyorsun, Vivian. Gerçekten kaçıracağımı mı sandın?"

Sözleri kalbime elektrik ve adrenalin enjekte eden şırıngalar gibiydi. Hızlanan nabzımı sakinleşmeye zorladım.

Son bir hafta bana bir şey öğrettiyse, o da her güzel duygunun ardından bir yıkımın geldiğiydi.

"Artık nişanlın değilim."

Dante sessizleşti.

İlk bakışta, baloya katılmış esrarengiz bir CEO'ya benzediği kesindi. Özel dikim smokini bedenini sararak geniş omuzlarını, ince ama güçlü kaslarını ortaya çıkarıyordu. Yumuşak ışıklar keskin hatlarını belirginleştiriyordu ve çenesi her zamanki gibi gururla havadaydı.

Fakat dikkatli bakan biri gözlerinin altındaki hafif morlukları görebilirdi. Ağız çevresinde gerginlikten çizgiler oluşmuştu, ayrıca beni sıkıca tutan elleri neredeyse çaresizdi.

"Sadece tartıştık," dedi alçak sesle. "Resmi olarak ayrılmadık."

İnanmazlık, içimdeki şok ve hüsrana katıldı.

"Ayrıldık. *Sana yüzüğümü geri verdim.* Sen de aldın. Ayrıca evinden taşındım." *Yani bir nevi.* Nefes almaya fırsat bulunca eşyalarımın kalanını da alacaktım. "Bu benim dünyamda ayrıldığımız anlamına geliyor. Sen ve babam arasındaki... karmaşaya değinmiyorum bile."

Bu Dante'yle dört gün önce evinden ayrılmamı izleyen adam arasındaki fark o kadar belirgindi ki neredeyse bir uzaylı tarafından bedeninin istila edildiğini düşünecektim.

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyorum." Yutkunurken âdemelması güçlükle hareket etti. Keyifli maskesi tamamen yok olmuş, sahip olacağını asla tahmin etmediğim gerginliği ortaya çıkarmıştı. "Fena batırdım, Vivian. Söylememem gereken bir sürü şey söyledim. Şimdi hepsini düzeltmek istiyorum."

Sözcükler havada titreşerek bir şekilde kulaklarımdan önce göğsüme ulaştı.

Beynim daha onları idrak edemeden kalbim paramparça olmuştu bile.

Bunu yapamazdı. Şimdi, burada, ben geçen haftaki yıkımın etkisinden *yeni yeni* kurtulmaya başlamışken olmazdı.

"Önemli değil." Kendimi zorlayarak konuşuyordum. "Senin de dediğin gibi her şey sadece işten ibaretti."

Gözleri kederle kararttı. "*Mia cara...*"

Boğazım düğümlendi.

Etrafımdaki her şey, Dante'nin varlığıyla yaktığı ateşe atılmış bir kâğıt gibi tutuşup parçalara ayrıldı.

Mia cara.

Bu ifadeyi böyle yumuşak ve acı verici şekilde, sanki söylemeye korktuğumuz farklı sözcüklerin alternatifiymiş gibi dillendirebilen tek kişi oydu.

Yaşla dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Evinden dört gün önce ayrıldım, Dante. O zaman gitmeme memnuniyetle izin vermiştin. Bu kadar kısa bir sürede yüz seksen derece dönüş yaptığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır. Söylediğim hiçbir şeye inanmanı beklemiyorum. Sadece ümit ediyorum," dedi kısık sesle. "Gerçeği o şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Sana daha önce söylemeliydim ama dürüst olmak gerekirse..." Bir kez daha zorla yutkundu. "...gitmene hazır değildim. Paris'ten döndükten sonra, seni gerçeklere hazırlamak niyetiyle kendimi geri çektim. Aslında seni yanımda tutmak ve kendimi de ona karşı kaybetmeyeceğime inandırmak istiyordum. Babandan *nefret ediyordum*, Vivian. Hâlâ da ediyorum. Onun kazanması fikri sinirlerimi bozuyordu. Buna..." Elimi sıktı. "...senin benimle kalman da dahildi. Bunun saçma bir düşünce olduğunu biliyorum ve kendimle gurur duymuyorum. Evet, bu nişana mecbur bırakıldım fakat sonrasında olan her şey gerçekti. Randevularımız, sohbetlerimiz, Paris seyahatimiz... Kimse beni bunları yapmaya zorlamadı. Yaşadıklarımızı da, seni de unutabileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Oysaki..."

Sesi kısılıp çatallandı. "...sen gideli daha bir hafta bile olmadı ama cehennemde sonsuzluğu yaşamış gibi hissediyorum."

Nefesim kesildi. Oksijen tatlı, ballı bir şeye dönüşüp karnıma akarak orayı sıcaklıkla doldurmaya başladı.

Karışıma boğuk bir hıçkırık da eklendi ama hemen yuttum.

Yakınımızda kimse yoktu. Herkes Dante'den uzak duruyordu ve konukların büyük çoğunluğu bize bakmak yerine kendi muhabbetlerine dönmüştü.

Yine de kendimi kaybetme riskine giremezdim. Tek bir çatlağa izin verirsem tamamen parçalanabilirdim.

"Fakat hiçbir şey değişmedi," dedim boğuklaşan sesimle. "Hâlâ babamdan nefret ediyorsun. Eğer evlenirsek o kazanmış olur."

Babamın şirketinin sorunlarından ya da beni evlatlıktan reddettiğinden henüz bahsetmeyecektim. Bunlar durumdan tamamen ayrı problemlerdi.

"Yanılıyorsun," dedi Dante. "Bir şey *değişti*. Sensiz yaşayabileceğimi sanmıştım. İntikamın, sana olan duygularımdan daha önemli olduğuna inanmıştım. Ancak durumun bunun tam tersi olduğunu anlamam sadece birkaç günümü... Hatta kahretsin, sadece birkaç saatimi aldı. Baloya hazırlanırken dikkatini dağıtmak istemedim, bu yüzden sana daha önce gelmedim. Ama..." Tekrar yutkundu. "...seni seviyorum, Vivian. Sana olan sevgim, babana olan nefretimden kat kat daha büyük. Tahmin edebileceğimden de büyük."

Kalbim kanatlanırken midem serbest düşüşe geçti. Bu tezat, fizik kurallarına aykırıydı ama zaten bizim ilişkimizdeki hiçbir şey kurallara bağlı değildi.

Seni seviyorum, Vivian.

Kelimeler kafamın içinde yankılanıp göğsüme doğru aktı ve orada ilk defa emsalleriyle karşılaştı.

Ben de seni seviyorum. Yaptıklarından sonra bile. Seni sevmemem gerekse bile. Sana olan sevgim, sana duyabileceğim nefretten katbekat büyük.

Tek fark, benim henüz bunları dillendirmek istememendi.

"Sen ve ben," dedi Dante gözlerimin içine bakarak. "Bu defa gerçekten deneyelim. Başarabileceğimizden eminim. Tabii... sen de istersen."

Beni affedebilirsen.

Asıl demek istediği buydu.

Olanları bu kadar kolay ve çabuk aşabilir miydik? Dante samimi görünüyordu ama...

Onu nişanlım olarak kendim seçmedim...

Yapmam gerekeni yaptım.

Bu sadece işten ibaret.

Yeryüzüne geri çakıldım.

Dante'ye âşıktım. Bunu Paris'ten beri biliyordum ve yaşananlara rağmen, hislerim bir gecede büyülü bir şekilde değişmiş gibi yapmanın anlamı yoktu.

Kaş çatışlarının arasında kaçamak tebessümler görmeyi, her sabah uyandığımda omzumu öpmesini seviyordum.

Mizah anlayışını, zekâsını, gücünü, kırılganlığını, düşünceli oluşunu ve hırsını özlemiştim.

Fakat onu seviyor olmam, ona *ya da* kendime güvendiğim anlamına gelmiyordu.

Başarabileceğimizden eminim. Tabii... sen de istersen.

Geçen haftanın duygusal yükü hâlâ üzerimdeydi, o yüzden ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Daha babamın şirketinin yüzleştiği sorunlar hakkında ne hissettiğimi bile çözememiştim. Dante'nin bunda bir parmağı olduğu belliydi. Ama minik, gizli bir parçam, ailemin bu hale gelmesinin sorumlusunun Lau Mücevherat olduğunu düşünürken *ne kadar* üzülebilirdim?

"Randevuya çıkalım," dedi cevap vermediğimde. "İstediğin her şeyi yapabiliriz. Patlamış mısır bile yiyebiliriz."

Söylediğine gülmediğimde gözlerinde yine gerginlik belirdi.

"Daha önce bir sürü randevuya çıktık."

"Onlar eskide kaldı. Artık bugündeyiz." Bakışları yumuşadı. "Sadece bir randevu. Lütfen."

Kalbim sıkışsa da başımı iki yana salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yüzünde hüsran ve küçük bir panik gördüm. "Neden?"

"Binlerce farklı sebep var. Ailemden nefret ediyorsun. Evlenmeyi hiç istemedin. *Beni* hiç istemedin. Nişanlanmak zorunda bırakıldın. Yeniden bir araya gelirsek babam kazanır. Ayrıca..." Boğazım kurudu. "Birlikte iyi değiliz, Dante. İlişkimiz bir soğuk bir sıcaktı. Bir şekilde ilerlemeyi başardık ama bunu *mecbur* olduğumuz için yaptık. Artık hiçbir şeye mecbur olmadığımıza göre..." Düşüncelerimi dile getirmek için doğru kelimeleri aradım. "Bizim ilişkimiz ilk günden beri zordu. Belki de bu bir işarettir."

Son kısım dudaklarımdan, okyanusa düşen bir iğnenin sessizliğinde dökülmüştü.

İlişkimiz başından beri lekeliydi. Dante'yi sevsem de geçmişimizdeki hataların üstesinden nasıl geleceğimizi bilmiyordum.

Kalbim yine burkuldu. Bu seferki acı öyle keskindi ki bir daha asla geçeceğini sanmıyordum.

Ancak geçecekti. Geçmeliydi.

"Sadece altı sebep saydın," dedi Dante. "Altı sebep benim için hiçbir şey. Bin tane saysan bile sorun olmazdı."

Göğsüm sancıdı. "Dante..."

"Birlikte iyi olmadığımızı düşünüyorsun ama sana aksini kanıtlayacağım." Çenesi kararlılıkla gerilmişti fakat alnıma değen dudakları ve ses tonu yumuşacıktı. "Bana zaman ver, *mia cara*. Tek istediğim bu. Bir de seni istiyorum."

38

Vivian & Dante

Vivian

"Selam, Vivian. Her zamankinden mi?"

"Evet, lütfen," dedim baristaya. Ofisimin yanındaki kafeye sık sık geldiğim için artık siparişimi ezberlemişlerdi. "Teşekkürler, Jen."

"Rica ederim." Kız gülümsedi. "Yarın görüşürüz."

Kahvemin ücretini ödeyip sağa sola bakmadan servis alanına yöneldim. Telefonumun ekranını dolduran yeni mesaj bildirimlerinden kafamı kaldıramıyordum.

Telefonum bütün hafta sonu ötüp durmuştu. Vârisler Balosu'nun ses getiren başarısmdan dolayı arkadaşlar, tamdıklar, cemiyet muhabirleri, etraftaki herkes beni kutlamak ve sohbet etmek için arıyor ya da mesaj atıyordu.

Mode de Vie, pazar günkü stil haberleri bölümünde "kurumun tarihindeki en muhteşem balolardan biri" olduğunu yazmıştı. Bu da sabah uyandığımda gelen kutumdaki mesajların sayısının daha fazla arttığı anlamına geliyordu.

Henüz pazartesiydi ama çoktan yirmi iki yeni müşteri çıkmış, beş röportaj isteği gelmişti. Ayrıca balolara, film gösterimlerine ve özel partilere sayısız davet almıştım.

Lau Mücevherat'ın sorunlarıyla ilgili söylentiler hâlâ devam etse de Vârisler Balosu'na ev sahibeliği yapmanın prestijini bastırabilecek kadar güçlü değillerdi.

Böyle bir başarıya ulaşmak hem çok heyecan verici hem de son derece yorucuydu.

Tam potansiyel bir müşteriden gelen yeni bir e-postaya tıklıyordum ki kafenin müşterilerinden biriyle çarpıştım. Elindeki bardağın kapağı olmadığı için kahvesi taşıp ayakkabılarına döküldü.

E-postayı tamamen unutarak telaşla, "Çok özür dilerim!" diye bağırdım. "Sizi görme..." Tanıdık siyah saçlar ve bronz tenle karşılaştığımda cümlem yarıda kesildi.

Ağzım hâlâ açıktı ama sözcüklerim plansız bir tatil için uzak bir adaya kaçmıştı.

"Sorun değil," dedi Dante hemen. "Hepimizin başına böyle şeyler gelir. Bu kalabalıkta bardağımın kapağını takmamak benim hatam."

Tezgâhtan bir kapak alıp bardağına takarken şaşkınlıkla onu izledim.

İş gününün ortasıydı ama üzerinde takım elbise yerine siyah kumaş pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz gömlek vardı. Kravat da takmamıştı.

Sesimi bulup, "Burada ne arıyorsun?" diye sorarken kalbim şiddetle atıyordu, boğazım da adeta çöle dönmüştü.

Bu soruyu ona dört gün içinde ikinci soruşumdu.

Dante'nin ofisi de birkaç blok uzaktaydı ama mekânla arasında en az altı kafe bulunuyordu.

Kaşı hafifçe, alaycı bir şekilde kalktı. "Kahve almaya geldim. Senin gibi."

Yirmili yaşlarındaki sarışın bir kız, elinde bir tepsi kahveyle acelesi varmış gibi yanımızdan geçerken elini koluma koyup beni nazikçe kenara çekti.

Bunu yapmasaydı şu anda *Diane von Furstenberg* elbisem, *americano* ve *cold brew* kahveyle süslü olacaktı.

Elini bir saniye daha kolumda tuttuktan sonra geri çekip tokalaşmak için uzattı. "Ben Dante, bu arada."

Dokunuşu tenimi damgalamıştı.

Uzattığı eline bakarken hafta sonu kafasını çarparak hafıza kaybı yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için elimi uzatıp, "Ben Vivian," dedim.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Vivian." Avucu sıcak ve *sertti*.

Bu sertliğin, vücudumda dolaştığı zamanların hatırası gözümde canlandı ama hepsini hemen savuşturdum.

Onlar geçmişe aitti; en sevdiğim kafede, eski (ve hafızasını kaybetmiş?) nişanlımla dünyanın en tuhaf konuşmasını yaptığım bu ana değil.

"Buraya sık sık gelir misin?" diye sordu rahat bir tavırla.

Klişe tavlama sözcüğü beni şoktan uyandırdı. "Ciddi misin sen?" dedim şüpheci bir tonla.

Gözlerinin kenarları kırıştı. Böyleyken bu kadar sevimli görünmesi sinir bozucuydu. "Samimi bir soru sordum."

"Evet, gelirim. Sen de bunu çok iyi *bilirsin*." Elimi onunkinden çekip tezgâha baktım. Barista henüz siparişimin hazır olduğunu söylememişti. "Ne yapıyorsun, Dante? Kahveden bahsetmiyorum bu arada."

Espritüel hali kayboldu. "İlişkimizin başlangıcının kötü olduğunu söylemiştin," dedi alçak sesle. "Ben de buraya gelip yeni bir başlangıç yapmak istedim. İş saçmalığı olmadan. İki insanın normalde tanışabileceği şekilde."

İtirafı göğsümü sıkıştırdı.

Keşke yapabilsek.

Gergin bir dakika geçti, sonra gülümsemesi tüm çarpıcılığıyla geri döndü. Ona kaşlarını daha az çatmasını söylediğim her andan şimdi pişmanlık duyuyordum. Asık suratlı Dante'ye karşı koymak daha kolaydı.

"Yeni tanıştığımız için fazla ileri gitmek istemem," dedi. "Ama bir ara birlikte bir şeyler yapmaya ne dersin?"

Bu absürt durum karşısında istemeden de olsa aldığım keyfi bastırıp başımı sağa sola salladım. "Kusura bakma. Şu anda biriyle çıkmayı düşünmüyorum."

"O zaman randevu gibi olmasın," dedi tereddütsüzce. "Birbirini daha iyi tanımak isteyen iki kişi olarak akşam yemeğine çıkalım."

Gözlerimi kıstım. Bana bakarken ifadesi masum olsa da gözleri muziplikle parlıyordu.

Barista sonunda adımı seslendi.

Dante'yle göz temasını kesip kahvemi aldım. "Seninle tanışmak güzeldi, *Dante*," dedim imalı bir biçimde. "Ama artık işe dönmem lazım."

Kafede benimle ilerleyip kapıyı benim için açtı. "Randevu olmasa da en azından telefon numaranı ver. Söz veriyorum telefon şakası yapmayacağım ya da uygunsuz fotoğraflar göndermeyeceğim." Dudakları çarpık bir sırıtışla gerildi. "Tabii sen istemezsen."

Gülümsememi yine bastırıp kaşımı kuşkuyla kaldırdım. "Kafelerde tanıştığın kadınlara hep böyle ısrarcı mı yaklaşırsın?"

"Sadece aklımdan hiç çıkmayanlara," dedi gözlerini benimkilere dikerek.

Hava aniden ısındı. Bir esinti gelip geçse de aniden ağır gelmeye başlayan elbiseme ya da karnımda biriken sıcaklığa olumlu bir etkisi olmadı.

Dante ve ben, karmakarışık bir ağa takılmış haldeydik. Fakat kendime bir anlığına, normal bir çift olabileceğimizi hayal etme izni verdim.

Normal bir ilk buluşma, normal randevular, normal bir ilişki... Sadece birbirini arzulayan bir kadın ve bir adam olabilirdik.

"Numaramı verirsem beni takip etmeyi bırakacak mısın?"

Ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı. "İkimiz de kafeden ayrılıyorduk, yani buna *takip etmek* denmez. Yine de evet."

Ona numaramı verdim. Rehberinde zaten kayıtlıydı ama sanki değilmiş gibi yeniden yazdı.

Kaldırımda ilerlemeye başlamıştı ki, "Dante," diyerek onu durdurdum.

Dönüp bana baktı.

"Bu saatte burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Fakat burası en sevdiğin kafe ve öğle aralarında hep buraya gelirsin." Son sözleri esintiyle bana taşındı.

"Seninle tanışmak güzeldi, Vivian."

~

Dante

Telefon bir defa çaldı. İki defa. Üç defa.

Cevap vermesini beklerken gergince odada volta attım.

Gece on buçuk olmuştu, bu da yatağa girmeye hazırlandığı anlamına geliyordu. Normalde uyumadan önceki bir saatte, ne kadar

stresli olduğuna bağlı olarak duşa ya da küvete girerek rahatlardı. Ardından on adımlık çetrefilli bir cilt bakımı uygular ve çok yorgun değilse biraz kitap okurdu.

Ben de arama saatimi tam duştan çıktığı zamana denk getirmek için ayarlamıştım.

Dört defa. Beş defa.

Tabii telefona cevap vereceğinden emin değildim.

Gerginliğim iyice arttı.

Vivian'ın bugün bana telefon numarasını vermesi onu aramamı istediği anlamına geliyordu, değil mi? İstemeseydi bir şey söylemeden giderdi. Kahretsin, bir yanım gerçekten konuşmadan gideceğini *düşünmüştü*.

O lanet kafede tam iki saat onu görme umuduyla beklemiştim. Her gün kahve almaya giderdi ama zamanlaması iş yüküne göre değişiyordu.

Dünyanın en iyi planı değildi ancak işe yaramıştı. Öğle yemeği eşliğinde yapacağım bir toplantıyı ertelememe de değmişti.

Altı defa. Ye...

"Efendim?" Sesi hattı canlandırdı. Dondurucu bir gölün yüzeyine çıkınca alınan ilk nefes gibi berrak ve tatlıydı.

Ciğerlerime biriken nefesi serbest bıraktım. "Merhaba. Ben Dante."

"Dante..." dedi kim olduğumu hatırlamaya çalışırmış gibi düşünceli bir şekilde.

Eh, en azından oyunuma eşlik ediyordu. *İlerleme kaydediyoruz.*

"Bugün kafede tanışmıştık," diye hatırlattım eğlenerek.

"Ah, doğru. Ama aramadan önce üç gün beklemen gerekirdi," dedi Vivian. "Yeni tanıştığın bir kadını ilk günden aramak çaresizlik göstergesi sayılabilir."

Pencerenin önünde durup karşımda uzanan karanlık Central Park'ı izledim. Arkamdaki odanın görüntüsü de cama yansımıştı; şifoniyerde dizili yarı dolu parfüm şişeleri, hâlâ onun kokusunu taşıyan ve hiç bozulmamış olan yatak, geceleri kıvrılıp otururak kitap okumayı sevdiği koltuk.

Eşyalarının kalanını henüz almamıştı. Bu bir lanet miydi, yoksa lütuf mu karar veremiyordum.

Lütuftu çünkü bana geri döneceği ümidini veriyorlardı.

Lanetti çünkü nereye baksam onu görüyordum. Hissedebilsem de dokunamadığım güzel bir hayalet gibiydi.

Tanıdık bir acının göğsümü sızlattığını hissettim.

"Doğru, *mia cara*," dedim kısık sesle. Camdaki yansımam bitkinlik ve kendimden nefretle bana bakıyordu. Bir haftadır doğru düzgün uyumamıştım. Bu görünüşümden de çok belli oluyordu. "Çünkü *çaresizim*."

Sözlerimi, göğsümdeki işkence misali zonklamalar dışındaki her şeyi yutan hem derin hem de yoğun bir sessizlik takip etti.

Zayıflığı ve çaresizliği itiraf etmek bir Russo için görülmemiş şeydi. Kahretsin, ben grip olduğumu bile itiraf etmezdim. Fakat beni şu anda içinde bulunduğum cehenneme atan şey duygularımı inkâr etmek olmuştu, aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

Konu Vivian olunca asla yapamazdım.

Gelmeyen cevabım beklerken telefonumu sıktım. Hattın diğer ucu fazla uzun süre sessiz kalınca telefonu kapatıp kapatmadığını kontrol etmek için ekranıma baktım. Kapatmamıştı.

"Ben daha önce hiç..." Boğazımı temizledim. Hislerimi ifade etme konusunda daha yetenekli olmayı dilerdim. Büyükbabamın bana aşılamadığı sayılı birkaç şeyden biri buydu. "Ben daha önce hiç kimsenin... peşinden koşmak zorunda kalmamıştım. Bu yüzden belki bunu doğru yapamıyorumdur. Ama sadece sesini duymak istedim." Süslü kelimeler olmadan elimde kalan tek şey gerçeklerdi.

Sessizlik devam etti.

Acım göğsümden sesime süzülmüştü. "Ev sensiz hiç aynı değil, *mia cara*."

Çalışanların ve siparişlerin gürültüsüne, Greta'nın yemeklerinin kokusuna ve milyon dolarlar değerindeki sanat eserleriyle mobilyalara rağmen; onun yokluğunda evim boş bir kabuğa dönüşmüştü.

"Yapma," diye fısıldadı Vivian.

Az önceki keyifli atışma hali, duygularımızın ağırlığı altında ezilip kayboldu.

"Doğruyu söylüyorum," dedim. "Giysilerin burada. Hatırala-

rın burada. Fakat sen yoksun ve ben..." Titrek bir nefes alıp elimi saçlarımdan geçirdim. "Sıktır, Vivian. Birini bu kadar özleyebileceğimi hiç düşünmezdim. Ama özlüyorum. Seni çok özlüyorum."

Tonlarca param olsa da istediğim tek şeyi alamıyordum.

Vivian'ı yanıma geri getiremiyordum.

Eve dönüp onu valizini toplarken gördüğümden, hatta Paris'ten dönüp aptal gibi kendimi geri çektiğimden beri istediğim tek şey buydu. Fakat Francis'e ve intikama kafayı öyle takmıştım ki önümü görememiştim.

Onca insanın arasında, gözlerimi açan kişi gerçekten de kardeşim olmuştu.

Vivian'ı seviyordum. Sanat sergime davetsizce gelip isyankâr gözlerini yüzüme diktiği andan beri ona yavaş yavaş âşık oluyordum.

"Bir şey söyle, hayatım," dedim tekrar sessizleştiğinde.

"Şimdi beni özlediğini söylüyorsun ama bu hisler geçecek. Sen Dante Russo'sun. İstediğin herkesi elde edebilirsin." Konuşurken sesi dalgalanıyordu. "Bana ihtiyacın yok."

Bana derken sesinin hafifçe çatlaması mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme neden oldu.

Evlenmeyi hiç istemedin. Beni hiç istemedin.

Geçen seferki konuşmamızda saydığı altı sebepten ikisi bunlardı. Bu konuda suçlu olduğumu kabul ediyordum. Fakat tek suçlu ben değildim. Ebeveynleri onlar için bir şeyler yapmadığı sürece vazgeçilebilir olduğunu hissetmesine neden olmuşlardı ve bunun için onları asla affetmeyecektim.

İkiyüzlülük ediyor olabilirdim ama umurumda değildi.

"Ben *başka birini* istemiyorum," dedim hararetle. "*Seni* istiyorum. Sivri dilini, zekânı, nezaketini ve cazibeni istiyorum. Güldüğünde kırışan gözlerini görmeyi, seni gülümserken izlediğimde dünyanın sarsılmasını istiyorum. Bir şekilde lezzetli hale getirmeyi başardığın o iğrenç yiyecek kombinasyonlarını bile istiyorum."

Vivian'dan yarı kahkaha, yarı hıçkırık karışımı bir ses yükseldi.

"Ama sen her zaman böylesin, Vivian." Sesim yumuşadı. "En sıradan ve beklenmedik şeyleri alıp olağanüstü şeylere dönüştürür-

sün. Her kötü olayda bir umut ışığı bulursun. Hak etmeseler bile insanların içindeki iyiliği görmeye çalışırsın. Seni sadece ne kadar çok istediğimi değil, sana ne kadar çok *ihtiyacım olduğunu* görmeni umacak kadar bencilim. Bugün, yarın ve sonraki her gün sana ihtiyaç duyacağım."

Bir hıçkırık daha duyuldu. Bu seferki daha sessiz olsa da çok etkiliydi.

Siktir, keşke şu anda onu görebilseydim. Ona sarılıp rahatlatabilseydim. Gözlerinin içine bakıp lanet kelimelerimin her birinde ciddi olduğumu anlamasını sağlayabilirdim.

"Bu noktaya ulaşmamın zaman aldığını biliyorum, hayatım. Duygularımı ifade etmekte de iyi değilim. Ama..." Pürüzlü bir nefes aldım. "...bana kendimi kanıtlama şansı ver lütfen. Benimle bir kere randevuya çık. Sadece bir kere."

İlk sessizlik çok uzun gelmişti. Bu seferkiyse işkence gibiydi.

Göğsümde yara açacak kadar sert çarpan kalbim, Vivian sonunda konuştuğunda atmayı tamamen bıraktı.

Sesi kısık, tereddütlü ama duygularla doluydu.

"Pekâlâ. Sadece bir kere."

39
Dante

"*Micetta*, seni görmek ne güzel!" Greta bana bakmadan yanımdan geçip Vivian'a sıkı sıkı sarıldı. Bu sevgi sözcüğünü sadece torunlarıyla konuşurken kullanırdı ama görünüşe göre artık Vivian için de kullanıyordu. "Ev sensizken hiç eskisi gibi değil."

İğneleyici ses tonu karşısında kaşlarımı çattım. Greta bütün hafta bana soğuk davranmıştı. Hatta geçen akşam domuz pirzolalarımı bilerek yaktığını düşünüyordum. Kendimi zorlayarak iki lokma yesem de sonunda dayanamayıp dışarıdan bir şeyler söylemiştim. Sadece o değil, Edward bile bakmadığımı düşündüğü zamanlarda bana kınayan bakışlar atıyordu.

Çalışanlarım, Vivian'la aramda ne olduğunu bilmiyorlardı. Bildikleri tek şey onun gittiğiydi, bunun için de beni suçluyorlardı.

Kahretsin, ben de kendimi suçluyordum ve bağışlanmak adına elimden geleni yapmaya kararlıydım.

Vivian'la telefon konuşmamızdan sonraki iki günü randevumuzu planlayarak geçirmiş, kendimi küçük düşürücü derecede gergin hissetmiştim. Lise birinci sınıfta, okulun en popüler kızına çıkma teklif ettiğim zamandan beri bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum.

Greta'ya kollarını saran Vivian'ı izlerken ellerimi ceplerime soktum ve mantıksız bir duygunun, dumansı parmaklarını etrafıma sardığını hissettim.

Yetmiş dört yaşındaki ev idarecimi kıskandığıma göre cehennem donmuş olmalıydı.

"Seni görmek de çok güzel," dedi Vivian sıcacık bir sesle. "Çok fazla çalışmıyorsundur umarım."

"Yok, yok. Sadece *patronumun*..." Greta birkaç adım uzağında olsam da sesini yükseltti. "...işleri daha fazla batırmadığından

emin olmaya çalışıyorum. Gerçi bu zorlu bir tam zamanlı iş, *micetta*. Herkesin harcı değil."

Lanet olasıca kadın. Onu henüz neden kovmadığımı her gün kendime soruyordum.

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Vivian bana bir bakış atıp hemen kafasını çevirdiğinde zaten hasarlı olan sinirlerim parça parça dökülmeye başladı.

"Pekâlâ." Yardımcım, durumu niyetlendiğinden daha fazla kötüleştirdiğini fark etmiş olmalıydı. "Ben sizi baş başa bırakıp mutfağa geçeyim."

Vivian'ın eline hafifçe vururken bana, "*Yine her şeyi mahvetme,*" diyen dik bir bakış atıp yanımızdan ayrıldı.

Kaşlarımı çattım. Sanki bana bunu söylemesine ihtiyacım vardı.

"Randevunun senin evinde olması beni endişelendirmeli mi?" diye sordu Vivian.

Ona rahat giyinmesini söylemiştim ama sade, pamuklu bir elbise ve sandaletlerle bile nefesimi kesecek güzellikteydi.

Bizim evimizde. "Yemeklerden ve güzel zaman geçirmekten korkmuyorsan endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Randevu planlama yeteneğine çok güveniyor gibisin."

"Bugüne dek hiç şikâyet etmedin."

Gözlerini devirse de dudakları minicik bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Az da olsa ilerleme kaydetmeye devam ediyorduk.

"Eee." Randevu için hazırladığım oturma odasına doğru ilerlerken boğazımı temizledim. "Vârisler Balosu çok başarılı geçti. Bütün şehir bunu konuşuyor."

"En çok da Veronica Foster'ın sahnesini konuşuyorlar," dedi. "Kadının sesinin o kadar iyi olduğunu kim tahmin edebilirdi?"

Sanata yönelen cemiyet üyelerinin çoğu kendi kabiliyetleriyle değil, torpil sayesinde "başarılı" olurdu. Veronica şaşırtıcı bir istisna çıkmıştı.

"Sen tahmin ettin," dedim. "Kaydını dinleyip ona sahneye çıkma şansı verdin. Buffy'nin çok mutlu olduğundan eminim."

"Evet. Neyse ki itibarım kurtuldu."

Tuhaf bir sessizlik daha oldu.

Lau Mücevherat'ın hisseleri, basında yaşanan kötü haber tufanının ardından rekor düşüşe geçmişti. Vivian henüz etkilenmemişti -bundan emin olmuştum- fakat fısıltılara ve dedikodulara bağışıklığı yoktu.

Bunların hepsine ben sebep olmuştum.

Vicdan azabı içimi sızlattı.

Cuma akşamı baloda ona yaklaşarak büyük riske girmiştim. Bir yanım bana tokat atıp uzaklaşmasını beklese de karakterime hiç uymayan idealist yanım beni dinlemesini ümit etmişti.

Bunu hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum ancak Vivian beni gerçekten dinlemişti.

Oturma odasına geldiğimizde bir anlık tereddütten sonra kapıları açtım.

Topla kendini, Russo. Otuzlu yaşlarımın sonundaydım. İlk randevusuna çıkmış bir ergen gibi davranmak için çok yaşlıydım.

Fakat ergenlik kısmını çıkarırsak bu gerçekten de bizim ilk gerçek randevumuzdu.

Yalanlar, sırlar, kandırmacalar yoktu.

Sadece ikimiz vardık.

Vivian kocaman açılmış gözlerle odayı incelerken üzerimden bir kaygı dalgası geçti.

Basit ama kişisel bir şeyde karar kılana kadar saatlerce bu randevuyu düşünmüştüm. Bugünün teması gösteriş değildi. Birlikte zaman geçirip ilişkimizi düzeltmeye odaklıydım.

Vivian romantizm ve astronomi seviyordu; bu yüzden düz ekran televizyonda, aslında bir kadın olan düşmüş bir yıldızla (ya da bunun gibi saçma sapan bir şeyle) ilgili romantik-fantastik bir film açmıştım. Bu filmi daha önce hiç duymamıştım ama Greta'nın torununa göre -evet, yardım için bir liseliye başvurmuştum- "çok sevimli" bir hikâyeydi.

Kahve sehpasının üzerinde iki düzineden fazla hazır yemek paketi, turşu, puding ve *Pringles* vardı. Sinema deneyimini tam yaşayabilmek için bir de *vintage* patlamış mısır makinesi alıp dün aceleyle kurmuştum. Patlamış mısırdan tiksiniyordum ama Vivian ve diğer pek çok insan her nasılsa bu atıştırmalığa bayılıyordu.

Bakışlarının yemek paketlerinde olduğunu görünce, "Boston'daki en sevdiğin restoran kapandığından beri o kadar iyi mantı yapan bir yer bulamadığını söylemiştin, ben de sana yardımcı olmak istedim," dedim. "New York'un beş ilçesinde bulunan, Sebastian Laurent onaylı en iyi otuz dört mantı restoranından tadımlıklar getirttim."

Laurent Restoran Grubu'nun CEO'su ve meşhur bir gastronomi uzmanı olan Sebastian Laurent, bir yemeğin iyi olduğunu söylüyorsa bu kesin doğruydu.

"İyice şişip buradan gidememem için bana tuzak kurmadığından emin misin?" diye takıldı Vivian. Bu akşam omuzları ilk defa gevşemişti.

Sırıttım. "Bunu ne onaylayabilirim ne de inkâr edebilirim. Tabii kalmak istersen seni durdurmam."

Eşyalarını hâlâ almamasının nedeninin Vârisler Balosu hazırlıklarıyla meşgul olması olduğunu biliyordum ama bunu bir işaret olarak kabul ediyordum. Eşyalarının da Vivian'ın da yeri benim yanımdı.

Yanakları kızardı ancak cevap vermedi.

"Küçükken en sevdiğim filmlerden birinin bu olduğunu nereden bildin?" diye sordu film başlarken.

Yemek kaplarının birinden bir mantı seçip zarifçe ısırdı. Bir akşamda otuz dört mantı yiyebileceğinden emin değildim ama yiyemediklerini daha sonra deneyebilirdik.

"Ben bilmedim," diye itiraf ettim. "Yıldızlar hakkında, belgesel ya da bilim-kurgu *olmayan* bir film arıyordum. Greta'nın torunu yardımcı oldu."

Kıza teşekkür etmek adına bir şeyler almalıydım. Belki bir araba veya en sevdiği yerde bir tatil hediye edebilirdim.

"Bir ergenden öneri mi aldın? Hiç Dante Russo'ya uyacak bir davranış değil."

"Dante Russo'ya uyacak davranışlar sergilemek, son zamanlarda verdiğim en iyi kararlardan değildi."

Bakışlarımız buluştu. Vivian'ın gülümsemesi solarken geriye hafif bir ihtiyat kaldı.

"Pazartesi akşamı Luca geldi," dedim. "Ona olanları anlattım. Hayatında ilk kez benden tavsiye almak yerine bana tavsiye verdi. Hem de epey iyiydi."

"Ne dedi?"

"Senin için savaşmam gerektiğini söyledi. Haklıydı."

Vivian'ın nefes alış verişleri sıklaştı. Ekranda bir şey patladı ama dönüp bakmadık.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu. Hava yoğunlaşmıştı ve benzin dökülmüş çıra gibi çatırdıyordu. Sessizlik yine kırılma noktasına kadar uzamışken Vivian tekrar konuştu.

Kısık sesle, "Ben de çarşamba günü babamla yüzleştim," demesiyle şok oldum. "Boston'a gidip karşısına dikildim. Gideceğimi haber vermemiştim. Verseydim cesaretimi kaybedebilirdim."

Devam etmesini bekledim. Ancak konuşmadığında onu nazikçe cesaretlendirdim. "Ne oldu peki?"

Yemeğiyle oynadı. "Özetlemek gerekirse, yaptığı şey yüzünden çok büyük kavga ettik. Şirketinin sorunları için... *senden* yardım istememi talep etti. Hayır dedim. O da beni evlatlıktan reddetti."

Normal bir şeyden bahsediyormuş gibi rahat görünüyordu ancak sesindeki hüzün kalbimi sızlatmıştı.

Kahretsin.

"Üzgünüm, hayatım." Francis'ten bin güneşin aleviyle nefret etsem de adam sonuçta Vivian'ın ailesinden biriydi. Babasını seviyordu ve bu ayrılık onu yıkmış olmalıydı.

"Sorun yok. Yani, aslında sorun var fakat önemli değil." Başını iki yana salladı. "Bu benim tercihimdi. Benden istediği şeyi yapabilirdim ama doğru olmazdı. Onun piyonu olmaya devam ederdim. Seni manipüle etmek için beni kullanmasına izin vermek istemedim."

Bunu yapsaydı işe yarardı.

Francis Lau, zayıflığımı tespit etmişti. Vivian'ın benden istediği ber şeyi gerçekleştireceğim doğruydu.

"Söz konusu, senin ailenin şirketi," dedim onu dikkatle izleyerek. Dürüst olmak gerekirse yaptıklarıma fazla kızmamasına şaşırmıştım. Ailesine, dolaylı olarak ona zarar geleceğini bile bile o

düğmeye basmıştım ve intikam arzumla gururumdan başka bahanem yoktu. "Ne olmasını istiyorsun?"

"Şirketin iflas etmesini istemem tabii. Yardım edebilsem ederdim. Ama..." Bir nefes verdi. "Bu kulağa çok korkunç gelecek ama babam hiçbir zaman yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmedi. Hem işyerinde hem de evde patron kendisi. Canı ne isterse yapıyor ve diğer insanları kendine uymaya mecbur bırakıyor. Yaptığı şeyler ilk kez geri teptiği için böyle sorunlarla başa çıkmak zorunda kaldı. O sadece gücü ve sertliği bilir. Bu tür konularda ince eleyip sık dokumaz.

"Yaptığın şeyi onaylamıyorum ama seni anlıyorum. Senden nefret etmem gerekse de..." Sesi duyulamayacak kadar kısıldı. "... etmiyorum."

Dizimi sıkarken parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. "Şirket batsa bile mi?"

Kaşlarını çattı. "Sence batar mı?"

"Büyük ihtimalle." Gözlerimi ondan ayırmadım. "Bana gerçeği söyle, Vivian. Müdahale edip sorunları sonlandırmamı ister misin?"

Henüz kritik noktaya ulaşmamıştık. Lau Mücevherat'a yaptıklarımız hâlâ geri almabilirdi fakat durum saatli bomba gibiydi. Yakında kontrol benden tamamen çıkacaktı.

"İstersen yaparım," dedim. "Babanın manipülasyonları yüzünden değil. Sen istediğin için."

Geçen gece söylediklerimde ciddiydim. Vivian'a olan sevgim, Francis'e duyduğum nefretten daha büyüktü ve onunla olabilmek için babasını kurtarmam gerekecekse bunu tereddüt bile etmeden yapardım.

Vivian'ın gözleri televizyon ışığında parladı. "Onu cezalandırmak için bunca zahmete katlandıktan sonra neden yapasın ki?"

"Çünkü artık intikam veya ceza umurumda değil. Tek önemsediğim sensin."

Gözlerindeki ışık çoğaldı, başparmağımı yanağına sürttüğümde vücudu hafifçe titredi. İkimiz de yemekleri ve filmi unutmuştuk.

Karnımın derinliklerindeki tanımlanması güç sancının ne oldu-

günü bilmiyordum. Sanki sonsuza kadar devam edecekmiş gibiydi ve yalnızca onun yumuşacık tenine dokunduğumda diniyordu.

Vivian bana dokunmadı. Ama geri de çekilmedi.

"Ne yapıyoruz biz, Dante?" diye fısıldadı.

Başparmağımı aşağı doğru kaydırıp altdudağının kıvrımına sürttüm. "Her çift gibi sorunlarımız üzerinde çalışıyoruz."

"Çoğu çift bizim gibi bozuk değil."

"Birazcık bozukluk sorun sayılmaz. Hatta heyecanı canlı tutar." Burnundan verdiği kısık nefese gülümsedim, sonra yine ciddileştim. "Eve geri dön, *mia cara*. Odamızda kalmak seni rahatsız edecekse eski odana taşınabilirsin." Yutkundum. "Greta ile Edward seni özlüyorlar. *Ben de* özlüyorum. Hem de çok."

Vivian titrek bir nefes aldı. "Bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsun? Buraya geri döneceğim ve her şey düzelmiş olacak, öyle mi?"

"Hayır." Bir kaosun ortasındaydık, her şeyin kolayca düzeleceğini düşünecek kadar saf değildim. "Ama ilk adım olacak." Elimi yüzünden çekip dudaklarımı azıcık tadına bakacak şekilde onunkilere değdirdim. "Sen ve ben, hayatım. Varış noktamız bu. Oraya ulaşmak için binlerce adım atmaya bile razıyım."

40

Vivian

Dante'nin evine geri dönmedim.

Bir yanım bunu çok istese de bu kadar kısa süre içinde kendimi yeniden korkusuzca bırakmaya hazır değildim.

Fakat onunla bir randevuyu daha kabul ettim.

Evindeki film gecesi randevusundan üç gün sonra Brooklyn Botanik Bahçesi'nin sessiz bir köşesine gittik. Şahane bir öğlendi; gökyüzü berrak, güneş altın rengindeydi. Hazırlanan piknik peri masallarını andırıyordu.

Fildişi rengi kalın bir battaniyenin üzerine ahşap, alçak bir masa kurulmuş; etrafına dev minderler, altın detaylı cam yer fenerleri ve büyük bir hasır sepet yerleştirilmişti. Üzerinde baget ekmekler, şarküteri ürünleri ve tatlıların da dahil olduğu pek çok yemekten oluşan bir ziyafetle birlikte porselen tabaklar bulunuyordu.

Yaptığı hazırlığın ayrıntılarıyla nefesim kesilirken, "Dante," dedim. "Sen bunu..."

"Piknikleri çok sevdiğini hatırladım." Eli kalçamdan belime doğru kayarak tenimde kıvılcımlar uyandırdı ve karşımdaki manzara nedeniyle diken diken olan tüylerimi yakıp geçti.

"Lütfen bunun için bahçeyi kapattığını söyleme."

Çoğu ziyaretçi çimenlik alanlarda piknik yapıyordu ama biz gerçek bir bahçenin içindeydik.

"Tabii ki de hayır," dedi. "Sadece bu kısmını rezerve ettim."

Homurtum karşısında gülen yüzü, kavurucu bir günde içtiğim soğuk su gibiydi ve masaya yerleşirken etrafımızda çok rahat bir atmosfer oluşmuştu. Geçen geceki gerilim yüklü ama dokunaklı anlardan çok uzak, sıcak ve zahmetsizdi. Burada, bahçenin yeşillikleri arasındayken, dışarıda bizi bekleyen sorunların tamamını unutmak çok kolaydı.

"Bu hayatımda çıktığım en uzun randevu olabilir," dedim. Whitney Müzesi'ndeki özel bir sergiyle başlamış, herkese açık olmayan bir *brunch* partisinde *mimosa* içerek devam etmiş, şimdi de pikniğe gelmiştik.

Dışarıdan bakılınca klasik, savurgan randevulardan birine benziyordu ancak Dante'nin bir amacı olduğunu seziyordum. İlişkimizle ve babamın şirketiyle alakalı dedikodular artmıştı. Beni böyle herkesin gidebileceği yerlere, özel randevulara getirerek bir nevi açıklamada bulunuyordu: İlişkimiz hâlâ sağlamdı (işin aslı bu olmasa bile) ve şahsıma atılan herhangi bir iftira hoşgörüyle karşılanmayacaktı. Onunla aramızdaki bağ, benim için cemiyet dedikodularına karşı en güvenli korumaydı.

Kimse Dante'yi öfkelendirmeyi istemezdi.

"Biraz daha uzatabiliriz." Sırıtışı göğsümde kendine bir yer edindi. Evine geri taşınmam hakkındaki teklifini reddetmeme üzüldüyse bile belli etmiyordu. İlk andaki hayal kırıklığının ardından bu konuyu hiç açmamıştı. "New York dışına bir gecelik seyahate ne dersin? Adirondack Dağları'nda bir kulübem var."

"Şansını zorlama derim. Yoksa sonraki randevumuzun süresinden keserim."

"O halde bir daha randevuya *çıkacağız*, öyle mi?"

"Belki. Beni sinir etmeye devam edip etmeyeceğine bağlı."

Göğsünün derinliklerinden yükselen kahkahası içimi ürpertti.

"Normalde Brooklyn'e sık sık gelmezdim ama kardeşimin kız arkadaşı burada yaşadığı için daha çok gelir oldum." Dudaklarını büktü. "Kızın adını tahmin et."

"Hiçbir fikrim yok."

"Leaf," dedi dümdüz bir sesle. "Adı Leaf Greene*."

Suyumdan aldığım yudumla neredeyse boğulacaktım. "Ebeveynlerinin... epey sıra dışı bir mizah anlayışı varmış."

Leaf Greene mi? Kızın ortaokul yılları kâbus gibi geçmiş olmalıydı.

"Luca'nın 'içsel çalışmalar' yapmasına yardımcı oluyormuş, bu her ne demekse. Ama artık kokain kullanmıyor ya da gece kulü-

* "Green" kelimesi İngilizcede "yeşil" anlamına gelir. (ç.n.)

bü köşelerinde sarhoş olup bayılmıyor. Bu da bir gelişinedir," dedi tatsız bir ses tonuyla.

"Luca'yla aranız nasıl?" Daha sık konuştuklarından bahsetmişti ancak ilişkilerinin nasıl gittiğini bilmiyordum.

Dante bir bardağa naneli soğuk çay doldurup masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. "Farklı. Kötü değil ama... farklı. Geçtiğimiz yıl içinde olgunlaşmış. Gecenin köründe onu gözaltından kurtarmak için kefaret ücreti ödemem gerektiğiyle ilgili aramalar almıyorum artık. Ayda iki kez birlikte yemek yemeye karar verdik." Yüzünü tekrar buruşturdu. "Son yemeğimiz Leaf'in evindeydi. Kız tofu tavuk denen lanet bir şey pişirmiş."

Bir kahkaha attım. "Doğru pişirilirse tofu çok leziz olabilir."

"Tofu, tofu olarak yenir, tavuk olarak değil. Tavuk yemeği *tavuktan* yapılır," diye homurdandı Dante. "Merak ediyorsan söyleyeyim, tofuyu doğru *pişirmemişti*. Yapışkan karton gibi bir şeydi."

Kendimi tutamayıp tekrar güldüm.

İnsanlar hâlâ nişanlı olduğumuzu düşünüyordu ama ben böyle mahrem anları, küçük esprileri ve fısıltıları, kişisel detayları, sıradan konular hakkındaki anlamlı konuşmalar kadar önemli olan sohbetleri özlüyordum.

Aşk her zaman büyük anları paylaşmak değildi. Daha çok, büyük olayların arasına sıkıştırılmış küçük anlarda bulunurdu.

Bu randevumuz da böyle hissettiriyordu işte. Potansiyel barışmaya giden yolda attığımız önemli bir adımdı.

Dante'ye tüm kalbimle güvenmeye henüz hazır değildim ama o da bir gün gerçekleşebilirdi.

"Yıllardır ciddi ilişkisi olmamış birine göre bu randevuları hazırlamakta çok başarılısın," dedim yemeğimiz bittikten sonra. Gitmeden önce bacaklarımızı esnetmek ve bahçenin tadını çıkarmak için yürüyüşe çıkmıştık.

Dört bir yanımız yeni açan bahar çiçekleriyle çevriliydi. Leylaklar, şakayıklar, açelyalar, ıtırlar, İspanyol sümbülleri ve kızılcık ağaçları her yerdeydi. Hava doğanın tatlı kokularıyla capcanlıydı fakat Dante'nin kokusu ve yaydığı sıcaklık tüm dikkatimin ona kaymasına neden oluyordu.

Yürürken aramıza mesafe koymuş olsak da bedenimde sıcaklığının ağırlığını hissedebiliyordum.

"Karşındaki kişiyi tanıyınca kolay oluyor."

Hem basit hem de samimi yanıtı kalbimi dalgalandırdı. "Beni tanıdığını mı düşünüyorsun?"

"Tanıdığımı düşünmek istiyorum."

Yakınımızdaki bir ağacın gölgesinde durduk. Sırtım gövdesine dönüktü, dalları da tepemde bir çardak oluşturmuştu.

Yaprakların arasından süzülen gün ışığı Dante'nin gözlerini erimiş koyu kehribar rengine dönüştürmüştü. Güçlü çenesini ve yanaklarını kaplayan kirli sakala bakarken uyluklarımın iç kısımlarında nasıl hissettirdiğini düşünmeden edemedim.

Havada kıvılcımlar çaktı. Bir benzin havuzuna yanan bir kibrit atılmıştı.

Öğle yemeğinde bastırdığımız ateşin tamamı kontrolsüzce dışarı taştı. Tenim aniden yanmaya başlarken giysilerim ağırlaştı. Elektrikten oluşan bir zincir yavaşça, sinsice etrafımızı sardı.

"Mesela?" Sesim her zaman böyle tiz ve kesik miydi?

"Mesela, hâlâ korktuğunu biliyorum," dedi alçak sesle. "Bana tamamen güvenmeye hazır değilsin ama bunu istiyorsun. Yoksa burada olmazdın."

Sözleri, nefeslerden ve fısıltılardan başka bir şey değilmiş gibi maskemi delip geçti.

Kalp atışlarım yine düzensizleşti. "Bu güçlü bir varsayım."

"Olabilir." Bir adımla bana yaklaşarak nabzımı hızlandırdı. "O halde söyle bana, ne istiyorsun?"

"Ben..." Parmak uçları bileğime dokunduğunda nabzım hızlandı.

"Ne istersen veririm." Parmaklarını benimkilere geçirirken *yakıcı* bakışları yüzümdeydi.

Beynimi saran pusun içinde kelimelerimi kaybettim.

Dante'nin kehribar rengi gözleri kararıp gece yarısı tonunu alırken vücudu kaskatı kesilmişti. Çenesini sıkmıştı, omuzları o kadar gergindi ki kasları neredeyse titriyordu.

Sonraki sözcükleri kısık ve pürüzlüydü. "Ne istediğini söyle, Vivian. Dizlerimin üstüne mi çökeyim?"

Ah, Tanrım.

O yavaşça yere eğilirken göğsümdeki oksijen boşaldı. Hareketlerinde hem gurur hem de itaatkârlık vardı.

"Bunu mu istiyorsun?" derken nefesi tenime çarptı ve parmakları bacağımın arkasında dolaşarak geçtiği yerleri ateşe verdi.

Düşüncelerim karmakarışıktı ama kalan sağduyumla bunun seksle alakalı olmadığını anlayabiliyordum. Bu kırılganlıktı. Kefaretti. *Günah çıkarmaydı.*

Görünüşte sıradan olsa da tek bir kelimeye sıkıştırılmış, mühim bir andı.

"*Evet.*" İnleme ve iç çekiş arasında bir sesle dillendirdiğim bu sözcük hem bir emir hem de teslimiyet göstergesiydi.

Dante nefesini verdi.

Şu anda başkasıyla olsaydım birilerinin bizi görebileceğinden endişe duyardım. Fakat Dante'nin varlığı, beni dünyanın geri kalanından koruyan görünmez bir kalkan gibiydi.

Dante birilerinin bizi görmesini istemiyorsa kimse tarafından görülmezdik.

Yakıcı avuçlarıyla bacaklarımı ayırdı. En mahrem yerime henüz dokunmamıştı ama çoktan alev aldığımı hissediyordum.

Uyluklarıma huşu dolu öpücükler kondurmaya başladığında kafamı geriye atarak kendimi hazzın, sıcaklığın, şehvetin kucağına bıraktım. Sakalı tenimi çiziyor, omurgama minik zevk dalgaları gönderiyordu.

"Özür dilerim." Acı dolu fısıltısı damarlarıma süzülüp kemiklerime işlediğinde içim titredi. "Seni incittiğim için özür dilerim..." Yanan merkezimle uyluğum arasındaki hassas çizgiye yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim..." Külotumu kenara çekiştirip dilini nazikçe klitorisime değdirdi. "Hayatım boyunca âşık olduğum tek insan olmana rağmen istenmediğini hissettirdiğim için özür dilerim..."

Klitorisimi ağzına alıp emmeye başladığında çığlığım onun acı dolu sesine karıştı. Sırtım yay çizerek ağacın gövdesinden ayrıldığı anda parmaklarım Dante'nin saçlarının arasına girdi. Dudakları, dili ve elleriyle bana tapınırken tek yapabildiğim ona tutunmaktı.

Sert ama nazikti. Kararlı ama ricacıydı. Şehvet dolu ama hassastı. Her hareketiyle bedenime heyecan verici dalgalar yayıyordu.

Hem göğsümde hem de omurgamın kökünde aynı anda toplanan baskı hissi nefesimi kesti. Duygular ve adrenalinle göklere doğru süzüldüm.

Dante geri çekilip dişlerini hassaslaşmış klitorisime sürttü. İki parmağını içime daldırarak içeri dışarı hareket ettirmeye başladığında kıvranan bedenin tamamen ona teslim oldu.

Dante vücudumu tanıyordu. Hangi noktalara dokunması, hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyor, onu mükemmel akort edilmiş bir enstrüman gibi çalıyordu. İnlemelerden ve iç çekişlerden oluşan bir orkestrayı yöneten bir maestroydu.

Başparmağını klitorisime bastırırken bir yandan da *G* noktamı buldu.

İçimde bir patlama yaşandı.

Orgazm tüm dünyamı salladı. Göğsü hızla inip kalkan Dante doğrulurken inlemelerim hâlâ havada yankılanıyordu.

Ellerini başımın iki yanına yaslayıp yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını nazikçe öptü.

Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Dudaklarıma ulaştığında duraksadı.

Yüzlerimiz arasında sadece bir milim kalmışken sessizlik yoğunlaştı. Dante umutla, izin istercesine bekliyordu.

Bedenim hâlâ orgazmın artçı şoklarıyla titrerken neredeyse kendimi bırakacaktım. Neredeyse çenemi kaldırıp aramızdaki küçücük mesafeyi kapatacaktım.

Bunun yerine kafamı yana çevirdim ve bu küçük hareketim, Dante'nin pürüzlü bir nefesle geri çekilmesine yetti.

İleri doğru büyük bir adım atmıştık fakat bir başkasına henüz hazır değildim. Fiziksel ve duygusal olarak çok bitkindim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Üzgün olmana gerek yok, *mia cara*." Parmaklarını güven verircesine sıkarak benimkilere geçirdi. Gözleri yumuşacıktı. "Ne kadar adım atmamız gerekirse gereksin ben varım, unuttun mu? Bir gün o noktaya ulaşacağımızı biliyorum."

41

Vivian

Dante'yle bahçe randevumuz hakkında bir daha konuşmadık ama günlerce zihnimin bir köşesini işgal etti.

Aklımda kalan seks değildi, savunmasızlığı ve sabrıydı. Bu sefer ilişkimizin *ne kadar* farklı olabileceğini göstermesiydi.

Aramızın düzelmesinin mümkün olduğuna iik defa gerçekten inanmıştım.

Belki hemen olmazdı ama bir gün eskisi gibi olabilirdik. Dante'nin de dediği gibi, o noktaya ulaşacaktık.

Üçüncü randevumuzda Empire State Binası'nın en üst katında yediğimiz akşam yemeğinden ayrılırken telefonum çaldı.

Tam da Dante'ye, Buffy Darlington'ın altmış beşinci yaş günü kutlamasını planlamamı istediğinden bahsediyordum. Kadın sadık müşterilerimden biri olup çıkmıştı. Bu benim için hem iyi hem de kötüydü. Çünkü beklentileri, şu anda içinde bulunduğumuz binadan bile daha yüksekti.

Telefonuma bakıp arayan kişiyi gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. "Kusura bakma, telefona cevap vermem lazım. Ablam arıyor."

Eldorra'da gecenin bir yarısıydı ve babamla yüzleşmemi anlatmak için aradığımdan beri Agnes'la konuşmamıştım. Acaba Gunnar'a bir şey mi olmuştu?

"Tabii." Dante ellerini ceplerine sokup başıyla seyir terasının diğer ucunu işaret etti. "Sen konuş. Ben şurada olacağım."

Şu anda karşımda duran Dante'yi geçen yaz tanıştığım kaba, kibirli CEO'yla ilişkilendiremiyordum. Gerçi artık ikimiz de dokuz ay önce olduğumuz kişiler değildik.

Eski Dante asla bu kadar sabırlı ve anlayışlı davranmazdı. Eski benliğim, onun cazibesine bu kadar uzun süre dayanamazdı. Eski

biz, gemiyi terk edip kendi hayatlarımıza devam etmek kadar kolay bir şey varken yıkıntıya dönmüş ilişkimizi toparlamaya çalışmazdık.

Kalbim tuhaf bir şekilde ısınırken, "Teşekkür ederim," dedim ve onun işitme mesafesinden çıkmasını bekledikten sonra telefonu açtım.

"Beni kurtarmak zorundasın," dedi Agnes selam bile vermeden. "Annem yüzünden *kafayı yemek üzereyim*."

Göğsümdeki endişe düğümü çözülüverdi. "Saat orada sabahın dördü. Cidden annem hakkında yakınmak için mi aradın?"

"Uyuyamadım. Ayrıca evet, bunun için aradım. Evimi yeniden dekore etmeye çalıştı, Vivi. Hem de *iki kere*. Üstelik geleli daha bir hafta bile olmadı."

Agnes'ın anlattığına göre annem, babamın beni evlatlıktan reddettiğini öğrenince onunla büyük kavga etmişti. Şu anda da Eldorra'da onların yanında kalıyordu ve çok fazla tüy döktükleri için Agnes'ın hayvan çetesinden ne kadar nefret ettiği düşünülürse, bu işlerin cidden kötü olduğunun işaretiydi.

"New York'tayken senin için ne yapabilirim ki?" Arka planında şehir ışıklarıyla son derece çarpıcı görünen Dante'ye baktım. "Hem benimle konuşmamalısın. Babam duyarsa çok kızar."

"Lütfen ama. Asıl ben *ona* kızgınım. Ayrıca bu kavga ikinizin arasında, bizimle ilgili değil." Kısa bir tereddütten sonra ekledi. "Aramamın diğer sebebi de bu. Babam burada, Eldorra'da."

Midem endişeyle gerildi.

"Annemden özür dilemeye gelmiş. Bir de yönetim kurulu 'nasıl ilerleyeceklerini' tartışırken işyerinden biraz uzaklaşmak istemiş."

Yönetim kurulu onu kovup kovmayacaklarını tartışıyor olmalıydı.

Lau Mücevherat'ın borsa kıymeti pazar gününden beri sabit durumda olsa da şirketin kuruluşundan beri ilk defa en düşük seviyesini görüyordu. Basındaki negatif haberler bunda çok etkili olmuştu.

"Sen de gelmelisin," dedi Agnes.

Kaşlarımı çattım. "Yapma, Aggie."

"Ciddiyim. Aile olarak hep birlikte ayakta durmamız gereken bir zamandan geçiyoruz. Şu anda kavga vakti değil. Yaptığı şey korkunç olsa da o hâlâ bizim babamız, Vivi."

"Hangi noktada bu yeterli gelmedi acaba? Bunu çok merak ediyorum."

Dante'ye olan hislerimle ilgili kafam karışıktı ancak babama karşı hislerimi hiç çözemiyordum. Onunla barışmak istiyor muydum, yoksa ilişkimiz artık tamir edilemez miydi?

Agnes sessizleşti. "Bir şans daha ver," dedi sonunda. "Lütfen. Benim için. Annem için. Ve kendin için. Sakinleşmek için vaktiniz oldu, şimdi konuşup halledebilirsiniz. Barışmasanız bile belirsizlikten kurtulmuş olursun. Ayrıca seni çok özledim. Sonbahardan beri görüşmedik."

"Buna duygusal manipülasyon denir."

"Ustasmdan öğrendim."

"Annemden," dedik aynı anda. Konu karşısındakine suçlu hissettirmek olunca Cecelia Lau bir dünya markasıydı.

"Babam ne zaman buraya dönecekmiş?" Ayaklarımın altında uzanan şehre baktım. Keşke tüm kaygıları, belirsizlikleri ve sıkıntıları aşağıda bırakıp sonsuza dek burada kalabilseydim.

"Pazartesi. Az vakit var, biliyorum. Ama gelebilirsen çok sevinirim." Agnes'ın sesi yumuşadı. "Seni cidden özledim."

Dişlerimi altdudağıma sürttüm. Vârisler Balosu geçtiği için artık nefes alabilecek durumdaydım ve bir yıldan uzun süredir Eldorra'ya gitmemiştim. Fakat babamı yeniden görmeye hazır mıydım?

Kararsızlık içimi kemiriyordu.

"Ben de seni özledim," dedim nihayet. "Ne yapabileceğime bakarım. Anneme selam söyle, ayrıca biraz uyumaya çalış. Seni yarın ararım."

Telefonu kapatıp terastaki Dante'ye katıldım. "Kusura bakma. Aile meseleleri." Bir iç çekip ceketime sıkıca sarındım. Rüzgâr dinse de soğukluğu kalmıştı. "Annemle babam Eldorra'daymış. Agnes benim de gitmemi ve oturup onlarla konuşmamı istiyor."

Babamla geçmişi düşünülünce Dante bu konuyu tartışmam için en doğru insan değildi ama başka kiminle konuşacağımı bilemi-

yordum. Olanları tüm ayrıntısına kadar bilen kişiler yalnızca o ve babamdı. Agnes ile annem bile, Lau Mücevherat'ın yaşadığı sıkıntıda Dante'nin oynadığı rolden haberdar değillerdi.

Dante'nin yüzüne özenli bir ifadesizlik hâkimdi. "Gitmek istiyor musun?"

"Olabilir." Tekrar iç geçirdim. "Ablamı görmeyi çok istiyorum. Annemle de yüz yüze konuşmam gerek. Ancak babamla yine tek başıma yüzleşmeye hazır mıyım emin değilim. Pazartesi günü Amerika'ya geri dönecekmiş, o yüzden hızlı karar vermem gerek."

"Gitmelisin."

Kafamı şaşkınlıkla kaldırdım.

"Gitmezsen sürekli olasılıkları düşünüp duracaksın." Ay ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, keskin çizgilerini ve korkusuz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Fakat gözlerindeki yumuşaklık beni her zamanki gibi etkisi altına almıştı. "Babanın yakınlarında olmanı istiyor muyum? Hayır. Seninle bir alakası olmasını bile hak ettiğini düşünmüyorum. Ama bence Boston'daki konuşmanız, belirsizlikten kurtulmanı sağlayamadı. Bu nedenle oraya gitmelisin. Hem ablanı görmüş hem de istediğin cevapları almış olursun."

"Doğru." Uzun, kontrollü bir nefes verdim. "Uçuşları bir kontrol edeyim." Perşembe akşamındaydık. Gerçekçi olmak gerekirse cumartesi gününe kadar gidemezdim, bu da Eldorra'da bir günlük fırsatım olacağı anlamına geliyordu.

"Tabii." Dante duraksadı. "Ama istersen benim jetimle de gidebilirsin."

Gözlerim kocaman açıldı.

"Babanla tekrar yalnız yüzleşmeye hazır olmadığını söylemiştin. İstersen seninle gelebilirim." Sesi yumuşadı. "İstemezsen anlarım. Ailenle aramdaki... karmaşa yüzünden yani. Fakat teklifimi bir düşün. Ben gelmesem de jetimle gidebilirsin. Son dakikada uçak bileti bulmaktan daha kolay."

Kalbim iznim olmadan kanatlandı. "Gelirsen babamla aynı evde kalmak zorunda olacaksın." Ablamın köşkünün yakınlarında otel ya da han yoktu. Şehirden uzakta yaşıyorlardı.

Dante'nin yüzünden bir gölge geçti. "Biliyorum."

"Bu senin için sorun olmaz mı?"

"Hayatta kalırım. Burada konu ben değilim, *mia cara*."

Karnımın derinlikleri sıcacık oldu. "İşin ne olacak?"

Bana çarpık bir tebessüm attı. "Eminim patronumu bana izin vermesi için ikna edebilirim."

Sıcaklık damarlarıma yayıldı.

Dante'yle uzak bir yere seyahate çıkmak kötü bir fikirdi... ancak babamla yüzleşirken tek başıma olma düşüncesi daha korkunçtu.

"Yarın gidebilir miyiz?"

42

Vivian & Dante

Vivian

Ablam ve eniştem, Eldorra'nın başkenti Athenberg'in üç saat kuzeyinde bulunan; çok güzel köylere, yüzyıllar önce inşa edilmiş köşklere ve devlet mirası sayılan alanlara ev sahipliği yapan huzurlu kırsal bölge Helleje'de yaşıyorlardı.

Dante ve ben, Helleje'nin küçük havalimanına iniş yaptığımızda cuma öğleden sonraydı. Kırk dakikalık bir araba yolculuğundan sonraysa Agnes ile Gunnar'ın yüz yirmi bin dönümlük arazisine vardık.

Bol, beyaz bluzu ve binici çizmeleriyle kırsal kesim şıklığı taşıyan ablam kapıyı açınca, "Vivian! Seni görmek çok güzel!" diye bağırdı. Ardından samimi bir tavırla ekledi. "Seni de öyle, Dante."

Babam, Dante'nin yaptıklarından bahsetmemiş olmalıydı. Yoksa Agnes bu kadar sakin görünmezdi.

Doğruyu söylemek gerekirse buna şaşırmamıştım. Babam birinin ona üstün geldiğini asla gönüllü bir şekilde itiraf etmezdi.

Valizlerimizi üst kattaki odalarımıza bıraktıktan sonra Dante'yle birlikte oturma odasında Agnes'a katıldık. Parlamento işleri olduğu için Gunnar bu hafta sonu bizimle olmayacaktı.

Kanepede ablamın yanında oturan annemi fark ettiğimde duraksadım. İlk bakışta her zaman olduğu gibi kontrollü görünüyordu ama dikkatli incelenince dudaklarındaki gerginlik ve gözlerinin altındaki morluklar görülebiliyordu.

Göğsüm sızladı.

Beni gördüğünde gözleri parlayan annem ayağa kalkacak gibi oldu ama hemen oturdu. Bu Cecelia Lau için sıra dışı bir hareketti ve kalbimin daha da burkulmasına neden olmuştu.

Agnes'ın gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Dante, sana evimizi gezdirmemi ister misin?" dedi sonra. "Kat planları kafanı karıştırabilir..."

Bana baktığında Dante'ye hafifçe başımı salladım.

"Çok iyi olur," diye cevap verdi ablama.

Onlar odadan çıkınca annem yerinden kalktı. "Vivian, seni görmek çok güzel."

"Seni de öyle, anne."

Beni kollarına aldığında ve parfümünün tanıdık kokusu etrafımı sardığında gözlerim yanmaya başladı.

Bizim evde sevgi, fiziksel olarak gösterilmezdi. Annemle en son ben dokuz yaşındayken sarılmıştık fakat bu kucaklamaya ikimizin de ihtiyacı vardı.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi beni bıraktığında. Birlikte kanepeye oturduk. "Kilo mu verdin? Çok zayıf görünüyorsun. Daha çok yemelisin."

Ona göre ya çok fazla yiyordum ya da çok az. Asla ikisinin ortası olmuyordu.

"Son zamanlarda fazla iştahım yoktu," dedim. "Stres yüzünden. Hayat çok... karmaşıktı."

"Evet." Derin bir nefes alırken elini inci kolyesine götürdü. "Gerçekten büyük bir kaos. Babana hiç bu kadar çok öfkelenmemiştim. *Düşünsene*, onca insan arasından Dante Russo'ya *böyle bir şey* yapı..."

Dante'nin babamla konuşmasını duyduğumdan beri aklımı meşgul eden soruyu sorarak lafını kestim. "Sen şantaj meselesini biliyor muydun?"

Ağzı açık kaldı. "*Tabii ki* bilmiyordum." Çok şaşırmış gibiydi. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Şantaj bize hiç yakışmaz, Vivian."

"Babamın yaptığı şeyleri her zaman kabullendin. Bu sefer de..."

"Her zaman değil." Yüzü kararadı. "Seni evlatlıktan reddetmesini kabullenmem. Sen *bizim* kızımızsın. Seni görüp görmeyeceğime ya da aileden atılıp atılmayacağına kendi başına karar veremez. Ona da aynı şeyleri söyledim."

Bu beklenmedik gelişmeyle boğazım düğümlendi. Annem daha önce hiç arkamda durmamıştı.

"Şu anda burada mı?"

"Üst katta surat asmakla meşgul." Kaşlarını çattı. "Bu arada, sen de odana gidip yemekten önce üstünü değiştirmelisin. Ortalık yerde tişört ve taytla gezilir mi? Umarım havalimanında kimse seni görmemiştir."

Böylelikle az önceki sözlerinin sebep olduğu sıcaklık kayboldu. "Hep böyle yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?" Şaşkındı.

"Yaptığım ve giydiğim her şeyi eleştiriyorsun."

"Eleştirmiyorum, Vivian. Sadece tavsiyede bulunuyorum. Akşam yemeğinde tayt giymenin uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kızgınlıktan endişeye, endişeden eleştiriye geçiş hızı inanılmazdı.

Ailevi sıkıntılarımızın çoğunun kaynağı babamdı ama yıllardır annemin yüzünden hissettiğim hüsran da bambaşkaydı.

"Tayt giymeseydim saçımı, cildimi ya da makyajımı eleştirecektin. Veya oturma şeklimi ve yemek yiyişimi. Bu bana..." Yutkundum. "...asla yeterli olmadığımı hissettiriyor. Benim yüzümden hep hayal kırıklığı yaşıyormuşsun gibi."

Madem sorunlarımızı konuşuyorduk, her şeyi ortaya dökmek en iyisiydi. Şantaj işi bardağı taşıran damla olsa da Lau hanesinde sorun kazanı zaten on yıllardır kaynıyordu.

"Saçmalama lütfen," dedi annem. "Böyle şeyleri sana *değer verdiğim* için söylüyorum. Sokaktan geçen bir yabancı olsaydın kendini geliştirmen için yardımcı olmaya zahmet etmezdim. Sen benim evladımsın, Vivian. İyi olmanı istiyorum, o kadar."

"Belki isteğin budur," dedim boğazım sıkışırken. "Ama bana öyle gelmiyor. Benim gibi bir evlatla kalakalmışsın da elinde olanla idare ediyormuşsun gibi hissettiriyor."

Annem gözlerinde samimi bir şokla bana bakıyordu.

Niyetinin iyi olduğunu, bunları kasten yapmadığını biliyordum fakat her seferinde yeni kesikler, yeni darbeler ekliyordu.

"Sana niye bu kadar katı davranıyorum, biliyor musun?" dedi

sonunda. "Çünkü biz Laularız, Loganlar ya da Lauderlar değil." Bu soyadlarını vurgulayarak söylemişti. "Boston'da sonradan zengin olmuş tek aile biz değiliz ama kibirli köklü aileler tarafından en çok küçümsenen biziz. Sence neden?"

Bu öylesine bir soruydu çünkü cevabı ikimiz de biliyorduk.

Para pek çok şeyi satın alabilse de insanların doğasında var olan önyargıları satın alamıyordu.

"Bizimle aynı seviyede olan insanların kazandığı saygının zerresini bile kazanabilmek için elimizden geleni yapmamız gerekiyor. Diğerleri korkunç şeyler yapsalar dahi yanlarına kâr kalırken bizim her yanlış adımımız eleştiriliyor, tüm hatalarımız inceleniyor. Bu nedenle mükemmel olmak *zorundayız*." Annem iç çekti. Kusursuz cildi ve saçlarıyla genelde otuzlu yaşların sonunda, kırklı yaşların başında bir kadın gibi görünürdü ancak bugün kendi yaşını gösteriyordu.

"Sen iyi bir evlatsın. Öyle olmadığını hissettirdiğiysem özür dilerim. Seni eleştirmemin sebebi, korumak istemem. Ama..." Boğazını temizledi. "...belki de bu her zaman için doğru bir yaklaşım değildir."

Boğazımı düğümleyen gözyaşları arasında gülmeyi başardım. "Belki de."

"Tamamen değişemem. Cildim çok iyi görünse de artık yaşlı bir kadınım, Vivian." İkinci kahkaham onu da gülümsetti. "Bazı şeyler zamanla alışkanlığa dönüşür. Yine de... gözlemlerimi yumuşatmayı deneyebilirim."

Eh, bu da bir şeydi. Başka bir şey söyleseydi en iyi ihtimalle gerçekdışı, en kötü ihtimalle sahte olurdu. İnsanlar tamamen değişmeyebilirlerdi fakat önemli olan çaba göstermekti.

"Teşekkür ederim," dedim kısık sesle. "Beni dinlediğin ve babama karşı koyduğun için."

"Rica ederim."

Tuhaf bir sessizlik oldu. Lau hanesinde böyle yürekten konuşmalar sık yapılmazdı. Bu yüzden ikimiz de şimdi ne yapacağımızı bilemiyorduk.

"Pekâlâ." Annem kalkıp zarif ipek elbisesini düzeltti. "Ben gi-

dip akşam yemeği için hazırlanan çorbayı kontrol edeceğim. Agnes'ın şefine güvenmiyorum. Her şeye çok fazla tuz katıyor."

"Ben de duş alıp üstümü değiştireyim." Duraksadım. "Babam... yemeğe inecek mi?"

Kendini odasına kapatıp beni görmezden gelirse buraya gelmemin bir anlamı kalmazdı.

"İnecek," dedi annem. "Bize katıldığından emin olacağım."

İki saat sonra sofrada babamla karşı karşıyaydık. O annemin yanındaydı, ben de Agnes ve Dante'nin ortasında oturuyordum.

Herkes sessizlik içinde lokmalarını çiğnerken odaya gerginlik hâkimdi.

Babam içeri girdiğinden beri ne bana ne de Dante'ye bakmıştı. Bize çok öfkeli olduğu, sıktığı çenesinden ve çattığı kaşlarından belliydi. Ama bir şey diyecekse de yemek masasında, annemle ablamın karşısında söylemezdi.

Dante babamın sessiz hiddetinden etkilenmediğini belli edercesine ağır ağır yemek yerken zavallı ablam muhabbet açmaya çalışıyordu.

"Kraliyet kedisi sahneye koştuğunda içişleri bakanının yüzünü görmeliydiniz," dedi saraydaki Bahar Balosu'nda olanları anlatırken. "Kedi salona nasıl girdi hiç bilmiyorum. Kraliçe Bridget sorun etmedi ama basın sözcüsü neredeyse kalp krizi geçirecekti."

Kimse cevap vermedi.

Eldorra'nın kraliyet kedisi Meadows çok sevimli bir hayvandı ancak şu anda hiçbirimiz onun günlük maceralarıyla ilgilenmiyorduk.

Biri öksürdü. Çatal bıçaklar porselenlere sürttü. Evin derinliklerinden bir yerden bir havlama sesi geldi.

Tavuğumu kesmek için fazla sert bastırdığımda bıçağım tabağımda kısık bir gıcırtı sesi çıkartı.

Annem bana baktı. Normalde bunun için beni azarlardı ama bu akşam hiçbir şey demedi.

Sessizlik devam etti.

En sonunda daha fazla katlanamayıp lafa girdim.

"Zengin değilken ailemiz daha iyiydi."

Üç çatal havada asılı kaldı. Yemeğine devam eden tek kişi Dante'ydi fakat diğerlerini keskin ve karanlık gözlerle izliyordu.

"Her akşam ailece yemek yerdik. Kampa giderdik, giysilerimizin geçen sezondan kalması ya da arabamızın hangi model olduğu umurumuzda olmazdı. Birilerini asla yapmak istemedikleri şeylere zorlamazdık." İmalı sözlerim donmuş masanın üzerinde bir ağırlık gibi asılı kaldı. "Daha mutluyduk ve daha iyi insanlardık."

Gözlerimi babama diktim.

Planladığımdan daha açık konuşmuştum ama bunlar söylenmesi gereken şeylerdi. *Yakışıksız* ya da *uygunsuz* diye düşüncelerimi saklamaktan bıkmıştım. Biz bir aileydik. Duyması ne kadar güç olsa da birbirimize gerçekleri söylememiz *gerekirdi*.

"Öyle mi?" Babam etkilenmemiş gibiydi. "Hiç borcun kalmadan mezun olman için üniversite harcını öderken yakındığını hiç duymadım. Alışverişlerin ve yurtdışı seyahatlerin için benden para alırken *daha mutlu* ya da *daha iyi* insanlar değiliz diye hiç kaygılanmıyordun."

Kelimelerinden kötülük akıyordu.

Çatalımın metal tutma yeri avucuma battı. "Paradan yararlanmadığımı söylemiyorum. Fakat bir şeyden yararlanmak ya da onu sevmek, eleştiremeyeceğim anlamına gelmez. Babacığım, sen değiştin." Küçükken kullandığım hitap şeklini bilerek seçmiştim. Dilime tuhaf gelmişti, unutulmuş bir şarkının yankıları gibiydi. "Artık eskiden olduğun..."

"Yeter!" Sarsılan çatal bıçakların ve porselenlerin sesi bana ürkütücü şekilde babamla yüzleştiğim zamanı hatırlattı.

Dante sonunda çatalını masaya bıraktı. Saldırmaya hazırlanan bir panter gibi kasları gerilmişti.

"Burada oturup beni kendi ailemin önünde hor görmene izin vermeyeceğim." Babam bana sertçe baktı. "Zaten *onu* seçmen yeterince kötü." Bunu söylerken Dante'ye bakmamıştı ama hepimiz *ondan* bahsettiğini biliyorduk. "Seni biz büyüttük, biz besledik, hiçbir ihtiyacını eksik etmedik. Fakat sen, ailenin en çok ihtiyaç

duyduğu zamanda bizden uzaklaşarak teşekkür ediyorsun. Bu yüzden şimdi karşımda oturup bana ders vermeye *kalkamazsın*. Ben senin *babanım*."

Bahanesi daima buydu. *Ben senin babanım*. Sanki bu yanlış işler yapmasını ve beni asla rızam olmayan bir satranç oyununda piyon olarak kullanmasını haklı çıkarıyordu.

Ağzımın içi bakır tadıyla kaplandı. "Hayır, değilsin. Beni evlatlıktan reddettin, unuttun mu?"

Sessizlik kulaklarımı çınlatacak kadar gürültülüydü.

Annemin dudakları sessiz bir nefesle aralanırken ablamın gözleri kocaman açıldı.

Dante hiç kıpırdamamıştı ancak verdiği sıcacık güven hissi vücuduma dokunuyordu.

"Bana hiç kızınmışım gibi davranmadın ki sen," dedim. "Hep piyon muamelesi yaptın. Taleplerini yerine getirmediğim ilk anda beni evlatlıktan reddetmen de bunun en büyük kanıtı. Bana sağladığın tüm fırsatlar için her zaman minnettar olacağım ama geçmiş, geleceğin mazereti olamaz.Gerçek şu ki şu anda olduğun kişi, benim ebeveyn olarak gururla kabul edebileceğim biri değil."

Gözlerimi babamın kırmızıya dönmüş yüzünden ayırmadım.

"Yaptıkların için hiç üzüldün mü?" diye sordum kısık sesle. "Çevrendeki insanları nasıl etkilediğini gördükten sonra yani." *Bizi nasıl etkilediğini gördükten sonra?*

Küçücük, minicik bir pişmanlık belirtisi görmeyi diledim. Bunun için *dua ettim*. Eski babamın hâlâ o bedende bir yerlerde olduğunu gösteren bir işaret bile yeterdi.

Oradaysa bile kendini göstermedi. Babamın bakışları hâlâ sert ve boyun eğmezdi. "Ailem için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım."

Senin aksine.

Dillendirilmeyen sözcükler, alıcı bulamadan üzerimden sekip gitti.

Cevap vermeye zahmet etmedim. Duymam gereken her şeyi duymuştum.

Dante

Yemekten sonra Francis'i oturma odasında şömineye bakarken buldum. Bahar mevsiminde olsak da Helleje akşamları ekstra sıcaklık gerektirecek kadar soğuk oluyordu.

"Hiç iyi hissettirmiyor, değil mi?"

Sesimle irkildi. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde kaşları çatıldı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Vivian'dan." Yarı boş viski bardağımı elimde tutarken şömineyle arasına geçip önünde durdum. "Onu kaybetmekten."

Kanepeye düşen gölgem onu bir bütün olarak yutabilecek kadar geniş ve karanlıktı.

Francis bana ters ters baktı.

Destek kuvvet olarak kullandığı kuru gürültüsü olmadan küçük ve zayıf görünüyordu. Yüzündeki çizgiler ve gözlerinin altındaki torbalarla yaşlıydı da.

Bir ay önce ona karşı yakıcı, tutkulu bir nefret duyuyordum. O kadar ki onu düşünmek bile gözlerimi kan bürümesine sebep oluyordu. Şimdiyse ona bakarken hissettiğim tek şey küçümseme, belki birazcık da kızgınlıktı. Öfkem, erimiş lav halinden hissiz bir taşa dönüşmüştü.

Francis Lau'yu arkamda bırakıp hayatıma devam etmeye hazırdım. Elbette *öncesinde* küçük bir sohbet etmemiz şarttı.

"Aklını başına toplayacaktır." Kanepede oturduğu yere iyice gömüldü. "Ailesine asla sırtını dönmez."

"Sorun da bu," dedim. "Sen artık onun ailesi değilsin."

Yemekte dilimi tutmak için irade gücümü sonuna kadar kullanmam gerekmişti. Bu Vivian'ın meselesiydi, ailesiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Bunun için yardımıma ihtiyacı yoktu. Fakat artık yemek sona erdiğine ve babasıyla baş başa olduğuma göre kendimi tutmama gerek kalmamıştı.

"Aileni bahane olarak kullanıyorsun," dedim. "Onlar için en iyisini istediğini söylüyorsun ama aslında her şeyi kendin için yaptın. Statü ve nüfuz isteyen *sendin*. Kendi egon için kızlarını birer piyon gibi kullanıp hiç tanımadıkları adamlara veren *sendin*. Aile-

ne gerçekten değer verseydin onların mutluluğunu kendi bencilce arzularının önüne koyardın. Ancak yapmadın."

Lau kızlarının anlaşmalı ilişkileri şans eseri iyi sonuç vermişti -gerçi Vivian'la benim ilişkimin geleceği hâlâ belirsizdi- ancak Francis'in bu anlaşmaları yaparken sonucu bilmesinin imkânı yoktu.

Teni kıpkırmızı oldu. "Bizim hakkımızda *hiçbir şey* bildiğin yok senin. Bu noktaya ulaşmak için neler yapmak zorunda kaldığımı da bilmiyorsun."

"Bilmiyorum çünkü umurumda değil," dedim soğuk bir tavırla. "Sen benim sikimde bile değilsin, Francis. Ama Vivian'ı *gerçekten* seviyorum ve onun hatırına bunu kısa keseceğim."

Ağzını açsa da ona fırsat vermeden devam ettim.

"Ailesinden uzaklaştığım söylüyorsun fakat şu anda burada onun sayesinde oturuyorsun. Vivian'ın babası olmasaydın ve ona yaptığın tüm o boktan şeylere rağmen seni hâlâ önemsemeseydi çoktan şirketinin dökümtüleri arasına gömülmüş olurdun. Ancak ben onun kadar nazik değilim."

Kısık ancak tehditkâr sözlerim havada kıvrılarak viskimin yüzeyine yerleşti.

"Gelecekte seninle barışmak isterse karar tamamen ona kalmış. Ama onunla bir daha bu akşam yemek masasında konuştuğun şekilde konuşursan, onu herhangi bir şekilde incitirsen, tek bir damla gözyaşı dökmesine ya da bir an bile üzülmesine neden olursan *her şeyini* elinden alırım. İşini, evini, itibarını. Adın kara listeye öyle bir yazılır ki mahallendeki boktan barın bile kapısından içeri adım atamazsın."

Bakışlarımı rengi atmış yüzüne sabitledim. "Anlıyor musun?"

Öfkem soğumuş olsa da hâlâ içimdeydi ve tekrar patlamak için tek bir yanlış kelimeyi bekliyordu. Francis'i ait olduğu geçmişe gömmeye hazırdım ama Vivian'ı üzecek bir şey yaparsa...

Göğsümü alazlayan alevler, sırtıma vuran gerçek ateşten daha sıcaktı.

Francis dizini sıktı. Vücudu garezle titriyordu ama Vivian'ı kendiyle benim aramda tampon ya da beni avucunda tutmak için

koz olarak kullanamayacağına göre yapabileceği tek bir lanet şey bile yoktu.

"Evet," dedi sonunda, sıkılı dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Güzel." Gülümsememde sıcaklık yoktu. "Unutma, bu sefer sana Vivian için merhamet gösterdim. Bir dahakine bu kadar bağışlayıcı olmam."

İçkimi tek bir yudumda bitirip bardağımı, küçümsediği hizmetkârlardan biriymiş gibi eline tutuşturdum.

Altı ay öncesinde olsaydık siktiğimin odasını Francis içindeyken yakıp kül ederdim. Fakat bu akşam mücadeleyle ya da tartışmayla ilgilenmiyordum.

Bu adama olan nefretim neredeyse sevdiğim insanı kaybetmeme neden olacaktı ve bir saniyemi daha onunla israf etmeyi reddediyordum. Çünkü birlikte vakit geçirmeyi tercih edeceğim başka biri vardı.

43

Vivian

Yatmaya hazırlanırken kapım tıklatıldı.

Kimin geldiğini daha kapıyı açmadan biliyor olmam, Dante'nin koridorda dikildiğini gördüğümde midemin tuhaf bir şekilde takla atmasına engel olmadı.

Üstünde hâlâ akşam yemeğinde giydiği kaşmir kazakla kot pantolon vardı.

Yemekten sonra nereye gittiğini bilmiyordum ama şimdi burada, karşımdaydı ve onu görmek göğsümün beklenmedik duygularla sızlamasına yol açmıştı.

Onu, *sadece* onu görmeye ne kadar ihtiyaç duyduğumu şimdiye kadar fark etmemiştim. Hız treni misali geçen bir günün ardından ayaklarımın yere basmasını sağlayabilecek tek kişi oydu.

Sessizlik, dile getirmediğimiz sözcüklerle dolarken bir süre öylece birbirimize baktık. Sonra geri çekilip girebilmesi için kapıyı iyice açtım.

Bu küçük hareketim sayesinde büyü bozuldu ve ikimiz de gözle görülür şekilde rahatladık.

"Yemekte çok iyiydin." Ben yatağın kenarına otururken gözlerime bakarak sırtını duvara yasladı ve elini cebine soktu. "Babanın karşısında cesurca durdun."

"Teşekkür ederim." Ona hüzünlü bir tebessümle baktım. "Keşke konuşma daha iyi gitseydi."

"Gitmesi gerektiği gibi gitti." Ayın gümüşi ışığı yüzüne vuruyordu. "Artık nasıl biri olduğunu biliyorsun. Çok derinlere batmış, *mia cara*. Bunu ona olan kinimden söylemiyorum. Seçim hakkım olsaydı onunla ilişkini düzeltip mutlu olmanı isterdim fakat şu anki haliyle..." Sesi yumuşadı. "...senin zamanını ya da enerjini hak etmiyor."

Boğazım ağrımaya başladı. "Biliyorum."

İstediğim sonuca ulaşamamış olsam da en azından belirsizlikten kurtulmuştum.

"Masada kendini tutarak beni çok etkiledin," diye ekledim, havayı yumuşatmaya çabalıyordum. "Kendimi sözlü hakaretlere, belki birkaç tehdide ve ortamı hareketlendirecek birkaç yumruğa hazırlamıştım."

Babamla yüzleşmem esnasında Dante tek kelime etmemişti. Onu hiç o kadar uzun süre sessiz görmemiştim ama konuşmamasına minnettardım. Sırtımı başkalarına yaslamaktansa kendi savaşlarımı kendim vermeyi istiyordum.

"Son zamanlarda kendimi dizginleme çalışmaları yapıyorum." Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Daha önce de dediğim gibi, burada konu ben değilim."

Gözlerimiz birbirine kilitlenirken farkındalık kıvılcımları çaktı.

Odam dört kişinin kalabileceği kadar genişti ama Dante'nin varlığı her köşeyi doldurduğu gibi göğsümdeki boşluğun da biraz olsun küçülmesini sağlamıştı.

Zihnim bulanırken, bakışlarının bedenimi nasıl ısıttığını düşünmemeye çalıştım. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Ne kadar yoğun çalıştığını biliyorum. Ayrıca nefret ettiğin biriyle aynı çatı altında olmak zor olmalı."

"Bilemiyorum. Doğrusu masada öfkeden küplere binmesini izlemek bayağı eğlenceliydi."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Korkunçsun."

"Sadece hak edenlere karşı." Dudaklarında yine minik bir gülümseme oynaştı. "Tekrar güldüğünü duymak çok güzel, *mia cara*."

Kelimelerinin altında yatan anlam karşısında gülümsemem soldu.

Aramıza gergin, yoğun bir sessizlik daha çöktü. Tenimde sanki dokundukları yere elektrik yükleyen ateşböcekleri dolaşıyordu. Elbisem ağırlaşmıştı ve karnımın derinliklerinde baş gösteren yeni sızıyı bastırmak için yatakta oturduğum yerde kıpırdanmak zorunda hissediyordum.

Dante'nin gözleri karardı, çenesi seğirdi. Bir an sonra sırtını duvarda yaslandığı yerden ayırdı.

"Geç oldu." Sesi boğuklaşmıştı. "İkimiz de dinlenmeliyiz."

Kapıya doğru ilerliyordu ki onu durdurdum. "Bekle."

Duraksadı ama bana bakmak için dönmedi. Omuzları gergindi.

Ben sonraki hamlemi düşünürken gerginlik uzadı. Anneme söylemem gerekenleri söylemiş, özrümü almıştım. Babamla ilgili meselemi sonuçlandırmıştım. Karmaşık halde bıraktığım tek ilişkim Dante'yle olandı.

Geçtiğimiz bir yıl içinde ilişkimizin durumu pek çok kez değişmişti. İki yabancıyken ev arkadaşı olmuş, düşmanken arkadaşa dönüşmüş, sonra sevgili olup ayrılmıştık. Bu döngünün bir şekilde sona ermesi gerekiyordu ancak ne zaman olacağına karar vermek bana kalmıştı.

Doğrulup odada ilerlerken kalbim her adımımla birlikte hızlandı. Onunla kapı arasına girdiğimde kayıtsız bir ifadeyle bana baktı ama gözleri vücudumun her santimini yakacak kadar sıcaktı.

Bana göre, birinden vazgeçmeyi gerektirecek şeyler nelerdi?

Babamın şantajını benden saklaması sayılır mıydı? Ya da beni kendinden uzaklaştırması ve ailemin şirketini iflasın eşiğine getirmesi? Tüm bunlar öfkemi hak ediyordu ancak hepsinin arkasında bir sebep olduğunu da biliyordum.

Zaman ve çaba gerektirdi ama sonunda başardık. Dante ve sen de başarabilirsiniz.

"Buraya gelmek zorunda değildin." Zaman, Dante'nin sahip olduğu en kıymetli şeydi.

Kömür karası gözlerindeki alevler harlandı. "Evet, değildim."

Nabzım kükremeye başladı. "Bu öğlen, önemli gazetelerin birkaçı Lau Mücevherat'ın yolsuzlukları hakkındaki haberlerini geri çekti." Bunu akşam yemeğinden önce öğrenmiştim. "İlginç zamanlama."

"İlginç zamanlama ya da tesadüf."

"Belki. Ama ben artık tesadüflere inanmıyorum." Sözcüklerim umut yüklüydü. "Neden yaptın?"

Kayıtsızlığın yerini yumuşak bir ifade aldı. "Çünkü onlar hâlâ

senin ailen, *mia cara*. Çünkü zamanda geri gidip babanın bana şantaj yapmasını engelleyebilecek olsam bunu yapmazdım. Çünkü yapsam..." Sesi hafifçe kısıldı. "...seninle tanışamazdım."

Sözleri kulaklarımı çınlatıp damarlarımda akan kanın uğuldamasına neden oldu. Duygular yüzünden sıkışan boğazımdan kelimeler çıkmıyordu, bu yüzden yapabileceğim en iyi şeyi yaptım.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırdım.

Aynı nefesi paylaşırken ikimiz de kıpırdamadan bir an bekledik.

Ardından Dante yanağımı kavrayıp ağzını hareket ettirmeye başladı. Hassas ama çaresizdi; sanki tadımı tekrar almanın keyfini çıkarmak istiyor ancak her an kaybolabileceğimden korkuyordu.

Dilimi onunkine dolayıp öpücüğü derinleştirirken arzunun parmaklarını üzerimde hissettim. Açlık hasretle buluşmuş, bağışlamanın da eklenmesiyle karışım tatlanmıştı.

Ağzının içine doğru nefes verip dilimle keşfe çıkarken onu yatağa doğru ittim. Genelde kontrol Dante'de olurdu ancak bu sefer dizginleri bana vermişti. Giysilerimizi çıkarmaya başladığımda göğsü hızla inip kalkarken yarı kapalı gözleri beni izliyordu.

Kalplerimiz aynı ritimde atarken ellerimiz vücutlarımızda mümkün olan her yere dokunuyor, öpücüklerimizin sıcaklığı dayanılamayacak kadar artıyordu.

Üzerine yerleştim, beni tamamen doldurana kadar onu içime yavaş yavaş kabul ettim.

Aynı anda inledik. Ben üstünde ileri geri hareket ederken elleriyle kalçalarımı kavramıştı. Kısık soluklarımız ve inlemelerimiz odayı doldururken tenim terden ince bir tabakayla kaplanmış, merkezimde nefis bir baskı oluşmuştu. Baskı giderek arttı, arttı ve zihnimi şehvetin pusuyla kapladı.

Dante'nin kasları kendini tutmaya çalışmaktan kasılmıştı ama kontrolü benden almaya çalışmadı. Hızımı hiç kesmeden harekete devam edip ikimizi aynı anda, şiddetli bir orgazma sürükledim.

İlk defa birlikte doruğa ulaşıyorduk.

Aramızda öyle yoğun ve samimi bir bağ oluşmuştu ki daha

küçük, ikinci bir orgazmın ardından bedenim hâlâ artçı şoklarla sarsılıyordu.

Dante beni öpmek için aşağı doğru çekti. "Kontrol sendeyken çok iyi görünüyorsun, *mia cara*." Kadifemsi sesi, boynumdaki eli gibi tenimi okşadı.

"Bence de öyle." Dudaklarımı onunkilere değdirdim. Ardından ciddileşerek, "Henüz yanına taşınmaya hazır değilim," diye ekledim. "Biraz nefes almak için zamana ihtiyacım var. Ama... bir gün o noktaya ulaşacağız."

"İstediğin kadar nefes alabilirsin. Ben beklerim." Dante başparmağını enseme sürttü. "*Per te aspetterei per sempre, amore mio**."

"*Spero non ci vorrà così tanto***." Şoku karşısında gülümsedim. "Ben altı dil biliyorum, Dante. Biri İtalyanca."

Şaşkınlığını bir kahkaha takip etti. "Sürprizlerle dolusun." Yüzü yumuşarken beni tekrar öptü. "*Ti amo*." *Seni seviyorum.*

Sebebi belki de sonunda içimdekileri aileme söyleyebilmiş ya da nihayet hayatımın kontrolünü elime almış olmamdı, bilmiyordum. Fakat göğsümün içindeki duvarların tek tek yıkıldığını hissediyordum.

Cevabım sonunda bir fısıltıyla dudaklarımdan döküldü.

"Ben de seni seviyorum."

* (İt.) "Senin için sonsuza dek bekleyebilirim, aşkım." (ç.n.)
** (İt.) "O kadar uzun sürmeyeceğini umuyorum." (ç.n.)

44

Dante

"Şuradaki Akrep." Vivian gökyüzündeki bir yeri işaret etti. "Görüyor musun?"

Takımyıldıza doğru bakışlarını takip ettim ama bana göre diğer yıldız kümelerinden bir farkı yoktu.

"Hı-hı. Çok güzel."

Kafasını çevirip gözlerini kıstı. "Gerçekten görüyor musun, yoksa yalan mı söylüyorsun?"

"Yıldızları görüyorum. Bir sürü yıldız var."

Vivian yarı kahkahaya yarı inlemeye benzer bir ses çıkardı. "Sen umutsuz vakasın."

"Sana demiştim, benden asla astronomi uzmanı olmaz. Ben sadece manzara ve yanımdaki kadın için buradayım." Başının tepesini öptüm.

Şili'de bulunan Atacama Çölü'ndeki lüks kamp alanının bahçesinde, battaniye ve minderlerden oluşan bir yığının üzerinde uzanıyorduk. Geçen ay yaşanan tüm olayların ardından, beklenenden uzun süren tadilat nedeniyle eylüle ertelediğimiz düğünümüzden önce dinlenip kafamızı boşaltabileceğimiz mükemmel bir tatil yeriydi burası.

Son dört günü volkanları gezerek, kaplıcalarda keyifli zaman geçirerek ve kum tepelerini keşfederek geçirmiştik. İşten on günlüğüne uzak olacağımı söylediğimde asistanım neredeyse şaşkınlıktan bayılacaktı ama CEO olduğumdan beri çıkacağım ilk gerçek tatil için kusursuz bir seyahat programı hazırladığı inkâr edilemezdi.

İş telefonumu bile evde bırakmıştım. Acil durumlar için ekibime tesisin telefon numarasını vermiştim ama bina yanıp kül olmak üzere değilse beni asla aramamaları gerektiğini biliyorlardı.

"Doğru. En iyisi sen yakışıklı görünmeye odaklan." Vivian kolum hafifçe vurdu. "Herkesin yeteneği farklıdır sonuçta..."

Onu tuttuğum gibi döndürüp altıma aldığımda lafı bir çığlıkla kesildi.

"Diline dikkat et," diye hırladım onu şakacı bir şekilde ısırarak. "Yoksa seni burada, herkesin görebileceği bir yerde cezalandırırım."

Gözlerine yansıyan yıldızların ışığında bana muzipçe baktı. "Bu bir uyarı mı, yoksa vaat mi?"

Karanlık ve alevli hırıltım aramızdaki boşluğu doldurdu. "Siktir. Sen beni öldüreceksin."

"Sen başlattın." Vivian kollarını boynuma sarıp beni öptü. "Bitiremeyeceğin bir şeyi başlatma, Russo."

"Bunu ne zaman yaptım?" Dudaklarımı narin çene hattında gezdirdim. "Ama diğer sakinleri erotik gösterimizle şoka sokmadan önce..." Kahkahası içimi titretti. "Bir itirafım var."

Kalp atışlarım hızlandı.

Bu an için bir aydır hazırlanıyor olsam da bir uçurumun kenarında, paraşütsüz dikiliyormuş gibi hissetmeme engel olamıyordum.

Vivian başını yana eğdi. "Yarın ata binebilmemiz için rezervasyon yapmayı unuttuğun gibi bir itiraf mı, yoksa birini öldürdün ve cesedi gömmek için yardımıma mı ihtiyaç duyuyorsun?"

"Neden hep en korkunç ihtimali düşünüyorsun?"

"Çünkü Isabella'yla arkadaşım ve sen korkutucu birisin."

"Daha az önce yeteneğimin yakışıklı görünmek olduğunu söylemedin mi?" diye takıldım.

"Yakışıklı ve korkutucusun." Haylaz bir gülümseme dudaklarını hareketlendirdi. "Bu kesinlikle çelişkili bir görünüş değil."

"Bunu bildiğim iyi oldu. Ama hayır, kimseyi öldürmedim," dedim alaycı bir şekilde. Sonra üstünden kalkıp sırtımı dikleştirdim.

Çölde gece serindi ancak sıcaklık dar bir giysi gibi üstüme yapışmıştı.

"Tanrıya şükür. Kürek kullanmakta iyi değilim." Vivian da doğrulup merakla beni inceledi. "Eee, şu itirafa dönelim. İyi bir şey mi, yoksa kötü mü? Zihinsel olarak hazırlanmam gerekir mi?"

"İyi bir şey. Yani öyle olmasını umuyorum." Boğazımı temizledim. Kalbim artık dörtnala koşuyordu. "Birkaç hafta önce Malezya'ya gitmiştim ya?"

"Evet. Yetmiş iki saatliğine." Başını sağa sola salladı. "Sadece bir gün kalmak için onca yolu çektiğine inanamıyorum. Sanırım önemli bir toplantıydı."

"Öyleydi. Annemi görmeye gitmiştim."

Ebeveynlerim Bali'den taşımp Langkawi'ye yerleşmişlerdi.

Vivian kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Neden?"

Annemle aramızda, her şeyi bir anda bırakıp onu görmeye gideceğim türden bir ilişki olmadığını biliyordu.

Babam da annem de beni hâlâ bıktırmaya devam ediyorlardı ancak onları kusurlarıyla kabul etmeyi öğrenmiştim. Francis Lau gibi ebeveynlerin yanında benimkiler aziz kalıyordu.

"Ondan bir şey almam gerekiyordu." Sonunda cesaretimi toplayıp cebimdeki küçük kutuyu çıkardım.

Vivian şok içinde elime bakiyordu. "Dante..."

"Sana ilk evlilik teklifim gerçek bir teklif sayılmazdı," dedim kanım kulaklarımda uğuldarken. "Nişanımız bir ticaret anlaşması, yüzüğün de bir imzaydı. O yüzüğü..." Parmağındaki pırlantayı başımla işaret ettim. "...özellikle seçmiştim çünkü soğuk ve şahsiyetsizdi. Fakat şimdi bunu gerçekten yapıyoruz." Küçük kutunun kapağını açıp altından bir bandın tam ortasındaki göz kamaştırıcı kırmızı taşı gözlerinin önüne serdim. Dünyada var olan otuzdan az kırmızı elmastan biriydi. "Bu yüzden de sana daha anlamlı bir şey vermek istedim."

Vivian keskin bir nefes verdi. Yüzü, duygulardan oluşan bir tabloydu sanki. Şokun, mutluluğun ve ikisinin arasındaki her şeyin mükemmel bir resmiydi.

"Kırmızı elmas, var olan en nadir renkli elmastır. Şimdiye dek aşağı yukarı otuz tane bulunmuş. Büyükbabam, 1950'lerde ilk bulunanlardan birini satın alıp büyükanneme onunla evlilik teklif etmiş. Büyükannem de anneme evlenme teklif ederken kullansın diye babama vermiş." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Annem de bana teslim etti."

Yüzük, kapkara gecede düşmüş bir yıldız gibi parlıyordu.

Annem gezilerinde kaybetmekten korkarak bu yüzüğü pek takmazdı ama ihtiyaç duyacağım gün için bir kasada güvende tutuyordu. Doğduğumdan beri yaptığı bir avuç duygusal şeyden biri buydu.

"Bir aile yadigârı," diye mırıldandı Vivian. Sesi boğuklaşmıştı.

"Evet. Bana seni hatırlatıyor. Çok güzel, eşine ender rastlanan ve bulunması zor. Fakat ulaşmak için her şeyi yapmaya değer." Yüzüm yumuşadı. "Otuz yedi yılımı, benim için mükemmel eşin var olmadığını düşünerek geçirdim. Sen ise yanıldığımı bir yıl bile geçmeden ispatladın. İlk seferinde doğru yapamamış olsak da bana kendimi kanıtlamam için ikinci bir şans daha vermeni umuyorum." Hayatımın en önemli sorusu dudaklarımdan dökülürken kalbim göğsüme çarpıyordu. "Vivian Lau, benimle evlenir misin?"

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Sonra biri kaçıp yanağından aşağı süzülürken başını salladı. "Evet. *Evet!* Elbette seninle evlenirim."

Gerginlik yerini kahkahaya, hıçkırıkiara ve rahatlama hissine bıraktı. Eski yüzüğünü parmağından çıkarıp yenisini taktıktan sonra onu öptüm.

Şiddetle, tutkuyla, tüm kalbimle.

Bazen iletişim kurmak için kelimelere ihtiyacımız olurdu.

Bazense tek bir sözcük bile sarf etmeden aklımızdan geçeni anlatabilirdik.

Sonsöz

Dante

Düğün günümüzde hava berraktı ve güneşin parıltıları Como Gölü'nün sularına yansıyordu.

Tadilatın tam vaktinde bittiği ve düğün hazırlıkları için bir ordu dolusu çalışanın akın ederek mülkü ışıklardan, çiçeklerden ve yemyeşil asmalardan oluşan bir cennete dönüştürdüğü Villa Serafina'daki kutlamalarımıza dünyanın dört bir yanından iki yüz elli konuk gelmişti.

Düğün törenimizi açık havada, villanın göle bakan en büyük terasında yapıyorduk ve çardağın altında, Vivian'ın koridorda belirmesini beklerken güneşin yakıcı sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum.

"Evlenmek üzere olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı Luca ağzının kenarıyla. "Gerçek olacağını hiç düşünmemiştim. Onun için savaşmanı söylediğimi biliyorum ama Vivian'ın senin kıçına tekmeyi geçireceğinden emin..."

"Kapa çeneni," dedim gülümsememi bozmadan. Kameralar bizi izliyordu ve bugünün fotoğraflarının mükemmel olmasını istiyordum. "Sağdıcın işi istenmeyen tavsiyeler vermek değildir."

Gizli bir heyecanla kalabalığı inceledim. Davetiye gönderdiğimiz kişilerin neredeyse hepsi geleceklerini bildirmişlerdi. Dominic ile Alessandra'nın, Laurentlar ve Singhlerin arasında oturduğunu gördüm. Christian'ın kız arkadaşı Stella, Eldorra Kraliçesi Bridget ile Prens Rhys'in hemen yanındaydı. Ne şaşırtıcıydı ki annemle babam da gelmişlerdi ve üstlerinde her zamanki sahil kıyafetlerinin yerine düğüne uygun giysiler vardi.

Bakışlarım Lauları buldu. Francis, Cecelia'nın eşlikçisi olarak gelmişti ancak gelinin babası görevini üstlenmeyecekti. Mihraba

gelen yolda Vivian'a annesi eşlik edecekti. Bu itibarına takıntılı bir züppe için küçük düşürücüydü ama düğüne hiç *katılmamanın*, bir konuğun konuğu olarak gelmekten daha kötü görüneceğini düşünmüş olmalıydı.

Şu anda da damadının yanında suratını asarak ancak ses çıkarmadan oturuyordu. Vivian onu davet edip etmeme konusuna haftalarca kafa yormuştu, en sonunda bu yöntemde anlaşmıştık. Benim istemeyeceğimden endişelense de Francis'i zihnimin en kuytu köşelerine gömdüğüm için sorun etmemiştim.

Vivian mutluysa ben de mutluydum.

Luca kendinden son derece memnun şekilde, "Ama öyle olmalı. Verdiğim tavsiyeler olmasaydı şu anda burada olamazdın," deyince dikkatim yine ona yöneldi. "Sen bataklıkta yuvarlanırken elinden tutup çıkaran kimdi?"

"Sesini kesmezsen kıçına tekmeyi yiyen *sen* olacaksın."

Küçük kardeşleri kim icat ettiyse cehennemde özel bir köşe hak ediyordu.

"*İkiniz de* sesinizi kesin," dedi Christian, Luca'nın diğer yanında. "Tanrım, erkek kardeşler aşırı sinir bozucu. Neyse ki bende yok."

Buna katılıyorum.

Çenesini kapalı tutacak kadar akıllı tek sağdıcım olan Kai'ye döndüğümde, uçuk pembe nedime elbiseleriyle kemerin karşı tarafında dikilen Agnes, Sloane ve Isabella'ya doğru baktığını fark ettim.

Isabella da ona bakarak bir kaşını kaldırınca Kai gözlerini anlık olarak kıstı. Ardından düğün marşının zengin, heybetli notaları alanı doldurduğunda bakışlarını koridora çevirdi.

Konuklar aynı anda ayaklandı. Koridorun ucunda Vivian göründüğünde sinir bozucu kardeşlere ve aynı derecede sinir bozucu sağdıçlara dair tüm düşünceler aklımdan uçtu. Hatta aklım başımdan tamamen gitti.

Var olan tek şey Vivian'dı.

Annesiyle birlikte mihraba doğru yürümeye başladığında nefesim kesildi. Gözlerime bakarken yüzü yumuşacık bir gülümsemeyle parlıyordu.

Bir keresinde bana bir Çin atasözünden bahsetmişti. Atasözüne göre zaman, mekân ve şartlar ne olursa olsun kaderinde tanışmak olan kişileri bağlayan görünmez bir ip vardı.

Şimdi o ipin gerildiğini, yalnızca kaderin sunabileceği vaatlerle bizi birbirimize yaklaştırdığını hissediyordum.

Eskiden babası bizi zorla bir araya getirmese tanışamayacağımızı düşünüyordum. Ama yanılmıştım.

Ona giden yolu daima bulurdum. O benim Kuzey Yıldızı'mdı, gökyüzümdeki en parlak cevherdi.

Vivian yanıma geldiğinde görüşümde şüpheli bir bulanıklık hissederek gözlerimi kırpıştırdım. Bunu yapmasaydim Luca, Christian ve Kai hayatımın sonuna kadar asla unutmama izin vermeden sürekli bundan bahsederlerdi.

Annesi, nişanlımı bana teslim etti. Vivian düğün hazırlıklarına karışmasına izin vermediği için Cecelia biraz kızmıştı ama şimdi gözlerinde yaşlar vardı.

Demek kınanın dışında duygular da besleyebiliyordu.

"İyi görünüyorsunuz, Bay Russo," diye mırıldandı Vivian. Avucumun içindeki eli minicik ve yumuşacıktı.

"Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim, Bayan Russo." Gelinliği özel dikimdi. Saçıyla makyajı; en yüksek fiyatlı, en iyi kişiler tarafından yapılmıştı. Fakat bir çuval giyse bile benim gözümde dünyanın en güzel kadını olurdu.

"Henüz Bayan Russo olmadım. Kaçak gelin fantezimi gerçekleştirmek için hâlâ vaktim var," diye takıldı.

Dudaklarıma çarpık bir gülümseme yayıldı. "Eh, neyse ki kovalamayı severim."

İma ettiğim şeyi anlayınca Vivian'ın yanakları kızardı.

Rahip boğazını temizleyerek fısıltılarımızı böldüğünde son kez gizlice birbirimize gülümsedik, ardından tüm dikkatimizi törene verdik.

Rahip konuşmasını yaptı, yeminler edildi, yüzükler takıldı. Törenin sonuna doğru kalbimin gümbürtüsü neredeyse tüm sesleri bastıracak noktaya gelmişti.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini..."

Rahip cümlesini bitiremeden Vivian'ı kollarıma alıp öptüm.

Kalabalıktan tezahüratlar ve ıslıklar yükseldi ama onları güçlükle duyuyordum. Karımla ilgilenmekle meşguldüm.

Karım. Bu kelimeyi düşünmek bile omurgama elektrik yüklü bir ürperti gönderiyordu.

"Her zamanki gibi sabırsızsın," dedi Vivian ayrıldığımızda. Yüzü zevkten ve gülmekten pembeleşmişti. "Bunun üzerinde çalışmalıyız. Sabır bir erdemdir."

"Ben asla erdemli biri olduğumu iddia etmedim, hayatım. Günah işlemek daha eğlenceli." Yine sırıttım. "Bu gece detaylı şekilde göreceksin."

Vivian'ın yanakları ve göğsü iyice kızarırken sırıtışım genişledi.

Onu gülümsetmekten, yüzünün kızarmasına sebep olmaktan asla bıkmayacaktım.

O benim karımdı, hayat arkadaşımdı, rehber yıldızımdı.

Bunu başka hiçbir şeye değişmezdim.

Vivian

"Bebeğim evlendi. *Ne kadar* çabuk büyüyorlar, değil mi?" Isabella dramatik bir biçimde burnunu çekti. "Yirmi iki yaşında, masum bir kızken New York'un tehlikeli sokaklarında yolunu bulmaya çalıştığın zamanları dün gibi hatırlı..."

"Dramayı bırak. Vivian senden sadece bir yaş büyük." Sloane şampanyasından kibarca bir yudum aldı. "Olgunluk açısından bakarsak birkaç yaş büyük hatta."

Isabella gücenmiş gibi keskin bir nefes alırken kahkahamı bastırdım.

Düğün kutlamaları devam ederken gün geceye karışmıştı. Resepsiyonu villanın duvarlarla çevrili devasa avlusunda, çiçekler ve göz kırpan ışıklardan oluşan bir çardağın altında veriyorduk.

Saatlerdir içilen içkiye rağmen konuklarımız hâlâ sapasağlam ayaktaydı ve dans ediyorlardı ama ben biraz nefes almak için kenara çekilmiştim. Bir düğün resepsiyonunda gelin olmak tam zamanlı bir işti. Çünkü *herkes* gelinle sohbet etmek istiyordu.

"*Olgunluk iftirasını bir kenara bırakırsak*," dedi Isabella, Sloane'a iğneleyici bir bakış atarak. "Dante'yle bu noktaya geldiğiniz için çok mutluyum. Ölmeden önce yapılacaklar listemde '*İtalya'da nedimelik*'in üstünü çizebilirim artık."

"Hayallerini gerçekleştirebildiğim için sevindim," dedim kuru bir sesle.

"Ben de. Şimdi tek yapmam gereken seksi bir İtalyan düşürüp tek gecelik iliş..." Arkamızdan gelen bir öksürük sesiyle Isabella'nın cümlesi yarıda kesildi.

Dönüp Kai'yi gördüğümde bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Konu Isabella'yla muhabbetlerimiz olunca genç adamın zamanlaması berbattı. Nasıl bakıldığına bağlı olarak mükemmel olduğu da söylenebilirdi.

"Bir... ilgi çekici sohbetinizi daha böldüğüm için üzgünüm." Dudakları seğirdi. "Ama Dante huzursuzlandı ve yanında gelinini istiyor. Vivian, onu bir kontrol etmek isteyebilirsin. Nasıl evlenme teklif ettiğini on farklı kişiye anlatmak zorunda kaldı ve sanırım birilerini boğazlamaya hazır."

Küçük bir grup insanla beraber olan Dante'ye baktım. Sıkkın ve rahatsız görünüyordu. Gözlerimiz buluştuğunda ağzını oynatarak, "*Yardım et*," dedi.

Gülümsememi saklayarak, "Hemen dönerim," dedim. "Kocamı kurtarmam lazım."

Sloane elini sallarken gitmemi işaret etti. "Biz iyiyiz, merak etme. Düğün gecenin tadını çıkar."

Isabella, Kai'nin bakışlarından itinayla kaçınarak, "Tekrar tebrikler!" diye şakıdı.

Arkadaşlarımın yanından ayrılıp kalabalığın arasından Dante'ye doğru ilerledim. Yolu yarılamıştım ki annem beni durdurdu.

"Vivian! Ablanı gördün mü?" dedi telaşla. "Bir saat önce tuvalete diye gitti ama hâlâ geri dönmedi."

"Görmedim. Belki tuvalette Gunnar'la beraberdir," diye takıldım.

"*Vivian*. Sana inanmıyorum." Eli inci kolyesine gitti. "Bu insan içinde yapılacak bir şaka değil."

"Agnes'ın iyi olduğundan eminim, anne. Ayrıca şu anda bir partideyiz. Sen de eğlen lütfen." Yakınımdaki bir tepsiden bir kadeh şampanya alıp ona verdim. "*Louis Roederer*. En sevdiğin."

Eldorra'daki konuşmamızdan bu yana ilişkimiz iyileşiyordu. Tabii mükemmel değildi, o zaman da söylediği gibi annem tamamen değişemezdi. Düğün yaklaşırken detaycılığı ve kontrolcülüğüyle beni deli etmişti ama *deniyordu*. Cemiyet üyesi bir vârisin kırmızı dudaklarla gezmesinin "yakışıksız kaçtığını" düşünse de bugün hazırlanırken makyaj sanatçısına açık renk yerine kırmızı ruj istediğimi söylediğimde bile tartışma çıkarmamıştı.

Onun aksine babam bana karşı her zamankinden daha soğuktu. Törenden hemen sonra gitmişti, Agnes'ın söylediğine göre mihraba yürürken bana neden onun eşlik etmediğiyle ilgili fısıltılara katlanamamıştı.

Yakın çevremiz dışındaki kimse aramızın bozulduğunu bilmiyordu ve asla da bilmeyeceklerdi. Bazı şeyler gizli kalmalıydı.

Gergin ilişkimizi artık kabullenmiştim ve anneme şampanyasını uzatırken babamı daha fazla düşünmemem gerektiğine karar verdim.

"İyi," dedi. "Benim gidip Buffy Darlington'la konuşmam gerekiyor zaten. Ama ablanı görürsen telefonunun bende olduğunu söyle. Gerçekten, bunca zamandır tuvalette *ne* yapıyor hiç anlamıyorum..."

Annemden ayrılıp tam zamanında Dante'nin yanına geldim.

Yanında duran zavallı konuk, damadın seğiren gözünü fark etmeden, "Eee, nasıl evlenme teklif ettin peki?" diye sordu. "Her detayı duymak istiyorum."

"Böldüğüm için lütfen bağışlayın." Dante soruya cevap veremeden elimi göğsüne koydum. "Kusura bakmazsanız damadı çalabilir miyim? Malum, düğün görevleri beklemiyor."

"Ah, tabii," dedi kadın mahcubiyetle. "Tekrar tebrikler, bu arada. Çok güzel görünüyorsunuz."

Gülümseyerek, "Teşekkürler. Size iyi eğlenceler dilerim," dedikten sonra Dante'yi avlunun sessiz bir köşesine götürdüm.

"Şükürler olsun," dedi Dante, kadının işitme mesafesinden çıktığımızda. Yüzünü ovuştururken Paris'te onun için aldığım dondurma kol düğmeleri parladı ve bunu görmek beni utanç verici derecede mutlu etti. "Şimdi insanların neden kaçarak evlendiğini anlıyorum. Bu organizasyonlardaki gevezeliklere katlanmak imkânsız."

"Haklısın. Ama bence bunda da sevdiğin *bir* şey bulabilirsin." Kollarımı boynuna doladım.

Omuzlarındaki gerginlik azalıp kaş çatışının yerini küçük bir gülümseme aldı. "Belki." Elini belime kaydırdığında elbisemin altına yayılan sıcaklık karnımın tam ortasına yerleşti. "Istakozlu kanepeler çok lezzetli."

"Ve?"

"Ve..." Düşünüyormuş gibi yaptı. "Çiçekler epey etkileyici. Gerçi yüz yirmi bin dolara zaten güzel olmaları gerekirdi."

"Peki ya insanlar?" Çenemi kaldırdım. "Aralarında katlanılabilir biri var mı?"

"Hmm. Gecenin başından beri gözüme takılan bir kadın var..." Başını eğip dudaklarını benimkilere dokundurdu. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemeye sahip, çok hoş, çok etkileyici bir kadın. Ama... sanırım evli."

"Ne yazık." Avucunu belimden yukarı kaydırıp kıvılcımlardan bir yol çizerken nefesim kesildi.

"Çok yazık." Dudaklarını bir kez daha benimkilere sürttü. "Duyduğuma göre kocası ona karşı son derece korumacıymış. Eğer onunla konuştuğumu görürse bir taşkınlık yapabilir."

"Ne gibi?" Eli omzumun kıvrımından boynuma doğru kayarken zihnim bulanmaya başlamıştı.

"Görgü kurallarını boş verip iki yüz konuğun önünde onu doyasıya öpmek gibi."

Dante kalabalık içinde uygunsuz kaçmayacak bir öpücükle ağzımı yakaladı ve dokunuşunun sıcaklığıyla parti de müzik de konuklar da kayboldu.

Göğsüme ve damarlarıma yayılan alevler beni içten dışa ısıttı.

Bu uzun bir yolculuğun sonuna ulaşıp evinizi bulduğunuzda hissedeceğiniz türden bir sıcaklıktı.

O, hiç istemediği eş... ve sahip olacağını asla düşünmediği zayıflıktı.

Zalim. Titiz. Kibirli.

Dante Russo, hem özel hem de profesyonel hayatta kontrolü elinde tutmayı seven bir adamdı.

Milyarder CEO'nun planlarında evlilik asla yoktu. Ta ki bir şantaj yüzünden hiç tanımadığı bir kadınla nişanlanmaya zorlanana dek.

Vivian Lau bir mücevher şirketinin vârisi ve en yeni düşmanının kızıydı.

Genç kadının güzelliği ya da çekiciliği önemli değildi. Dante düşmanının elindeki kanıtları yok edip bu nişanı bozmak için her şeyi yapmakta kararlıydı.

Fakat bir sorun vardı. Vivian'a alışan Dante, onu bırakmakta güçlük çekiyordu.

Zarif. Azimli. Terbiyeli.

Vivian Lau, ailesinin yüksek sosyetenin en üst basamaklarına çıkabilmesini sağlayacak biletti.

Asil kana sahip Dante Russo'yla evlenmesi, sonradan zengin olmuş ailesinin asla giremeyeceği yerlerin kapısını onlara ardına kadar açacaktı.

Kaba ve güvenilmez Dante ona göre ideal bir hayat arkadaşı olmasa da Vivian ailesine karşı görevini yerine getirmek için onunla evlenmeyi kabul etmişti.

Fakat onun dokunuşuna özlem duymak asla planın bir parçası değildi.

Yapabileceği en kötü şeyse, müstakbel kocasına âşık olmaktı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

ISBN: 978-625-366-139-7

MARTI

@martiyayinlari

9 786253 661397